

Độc Giả, Người Nằm Xuống!

Contents

Độc Giả, Người Nằm Xuống!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	34
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	51
14. Chương 14	55
15. Chương 15	58
16. Chương 16	62
17. Chương 17	67
18. Chương 18	72
19. Chương 19	77
20. Chương 20	81
21. Chương 21	84
22. Chương 22	88
23. Chương 23	92
24. Chương 24	96
25. Chương 25-1	100
26. Chương 25-2: Phiên Ngoại	103
27. Chương 26	107
28. Chương 27	111
29. Chương 28	115
30. Chương 29	118
31. Chương 30	121
32. Chương 31	126
33. Chương 32	129
34. Chương 33	133
35. Chương 34	138
36. Chương 35: Đêm Thất Tịch Phiên Ngoại: Tại Thế Giới Kia Nơi Chúng Ta Chưa Từng Gặp Nhau	141
37. Chương 36: Đêm Thất Tịch Phiên Ngoại: Khi Trái Tim Được Chạm Nhẹ	145
38. Chương 37: Kịch Bản Sai Lầm	150
39. Chương 38: Đau Quá	155
40. Chương 39: Ấng Ten Thức Tỉnh (*)	157

41. Chương 40: Ý Nghĩa Của Sự Biến Mất	161
42. Chương 41: Xúc Giác Kéo Dài	164
43. Chương 42: Chạm Vào Tức Tử Bảo Bối	169
44. Chương 43: Phiên Ngoại: Cảnh Trong Mơ Cuối Cùng Biến Mất	174
45. Chương 44: Hình Thái Ác Ma	182
46. Chương 45: Không Cần Phải Thể Hiện Tình Ý Ra Ngoài Đầu	188
47. Chương 46: Còn Sót Lại Một Nhà Ba Người	193
48. Chương 47-1: Khoảng Thời Gian Cuối Cùng (1)	197
49. Chương 47-2: Khoảng Thời Gian Cuối Cùng (2)	201
50. Chương 47-3: Khoảng Thời Gian Cuối Cùng (3)	205
51. Chương 48: Tại Giao Lộ Giữa Thực Tế Và Hư Ảo	211
52. Chương 49: Sự Hội Tụ Của Hai Câu Chuyện	217
53. Chương 50: Dự Báo Tân Thế Giới	221

Độc Giả, Người Nằm Xuống!

Giới thiệu

Biên tập + Beta: Bờ LờThế loại: Hài, Trinh thám, cường cường, tác giả công, cực kì...huyền huyền (

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-gia-nguoi-nam-xuong>

1. Chương 1

__Này, Cố Ngang, chơi bóng không?

Chuông tan học vừa vang lên, vài nam sinh đã hưng phát tụ lại. Cố Ngang một bên thu thập sách vở, một bên có lỗi lắc đầu.

__”Lại muốn qua chơi với trẻ em thiếu năng trí tuệ à?” Nam sinh cầm đầu bất mãn nhíu mày “Lớp trưởng! Định sưu tầm thẻ người tốt đổi quà sao?”

Học kỳ trước, lớp có tổ chức hoạt động “Học Lôi Phong: Yêu thương trẻ em thiếu năng trí tuệ”, lúc đó có một đứa bé tỏ ra rất thân thiết với Cố Ngang, bởi vậy sau khi hoạt động kết thúc, Cố Ngang vẫn thường xuyên đến thăm đứa bé ấy.

__”...Đúng vậy, đúng vậy, sưu tập đủ 99 thẻ người tốt có thể đổi với chị lớp trên.” Cố Ngang cười, vỗ lưng nam sinh, vác ba lô đứng lên “Minh đi trước nha.”

__”Đi thôi!” Các nam sinh hi hi ha ha cười đi ra

Cố Ngang đang định chạy, bỗng nghe thấy một thanh âm rụt rè vang lên bên cạnh

__Cái kia...Cố Ngang!

__”Sao?” quay đầu lại, là Cung Lý. Đuôi ngựa thật dài kết hợp với áo sơ mi cùng váy, thoát nhìn phi thường thanh thuần ngọt ngào.

Cung Lý chậm rãi đi đến trước mặt cậu, hai má ửng đỏ

__”...Mình cũng muốn tiếp tục tham gia hoạt động kia.” Cô cố lấy dũng khí nhìn Cố Ngang, quanh co nói “Cho nên...Mình có thể hay không...”

__”Đương nhiên có thể a.” Cố Ngang cười cười, đơn giản gợi nhớ “Nếu mình nhớ không lầm thì nhà cậu ở phố Thanh Hà đúng không? Trùng hợp có một cô bé cũng cùng khu phố với cậu...”

__”Không, mình...” Cung Lý vội vàng giải thích, chống lại ánh mắt khó hiểu của Cố Ngang, cô đột nhiên mất đi dũng khí, chán nản cúi đầu nói “...A được rồi, mình sẽ đi...đến nhà đứa bé đó.”

__”Vây thật cảm ơn cậu.” Cố Ngang cười rạng rỡ, hai mắt sáng ngời “Cô bé nhất định sẽ rất vui.”

Cung Lý ủ rũ gật đầu, sau đó thất tha thất thểu đi rồi

Cố Ngang dường như chợt nhớ ra cái gì, lớn tiếng hô “Cậu vừa mới tới hẳn sẽ làm cô bé sợ, đến lúc đó mình lại đưa cậu đi!”

Cung Lý ngẩn người, lập tức kinh hãi nở nụ cười. Nụ cười lướt qua trong giây lát, cô lập tức đỏ mặt gật đầu, cầm túi xách đi ra phòng học.

__”Chắc chắn, lớp trưởng, cậu cần bản không cần sưu tầm đủ thẻ người tốt, chỉ cần cậu ra lệnh một tiếng mở ba hậu cung ba ngàn, nhất định sẽ có rất nhiều tiểu thư khuê các xếp hàng chờ được nhận vào nha!” Nam sinh kẻ bên nhỏ giọng trêu chọc.

__”Đừng nói bậy, mình với cậu ấy không hợp đâu.” Cố Ngang cười đẩy nam sinh ra, xách túi đi rồi

__”Chỗ nào không hợp! Cung Lý đáng yêu như vậy a

” Các nam sinh bắt đầu ồn ào “Cậu không cần thì cứ để cho chúng tôi a

~”

Chỗ nào không hợp?

Tính! Hướng!

Cố Ngang vừa đi vừa thở dài. Tuy rằng con gái thật đáng yêu, nhưng cậu càng thích những cậu trai tinh xảo hơn, làm sao bây giờ?

Làm một mầm non gay bé nhỏ, cậu rất sớm liền hiểu được loại chuyện này nên điều thấp là tốt nhất. Thời cấp hai, cậu đã bị cười nhạo suốt hai năm! May mắn cố gắng phấn gắng đậu vào một trường trung học ở tỉnh, cuối cùng cũng thoát khỏi đám đáng ghét kia.

Vì tạo dựng hình tượng thanh niên tốt xuất thân từ gia đình nông dân bản hàn, Cố Ngang vừa lên trung học liền trở thành kẻ thích giúp đỡ người khác, khiêm tốn hữu lễ, so với thằng nhóc nóng tính thích đánh nhau thời cấp hai hoàn toàn là hai phái cực đoan.

Bất quá, giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nét không chừa.

Rất nhiều lần, Cố Ngang đều thiếu chút nữa ghen đến nội thương.

Ví dụ như hiện tại...

__Tú ân tú ái vừa ra lò! Đời người ham thích của lạ! Anh không yêu tôi, tôi liền đi tìm người mới!

Tiếng vang truyền kỳ văng vẳng bên tai, Cố Ngang run run khoe miệng bước vào cửa hàng.

__”Chí sĩ mới là lực lượng!” (chí sĩ: người trí thức thời trước có ý chí và tiết tháo, quyết tâm đấu tranh vì chính nghĩa) Tiệm bánh.

Truyền thuyết kể rằng, tên của tiệm bánh này được đặt theo ý của cháu gái ông chủ, mà vị cháu gái kia lại là một hủ nữ kiêm trạch nữ bất trị. Có thể đặt ra một cái tên không tiết tháo như vậy, người kia có tiết tháo sao?

Lúc này, một ông chú mặc bộ đồ đầu bếp đang đứng bên quầy hàng, linh hoạt nhanh chóng bao bánh bao. Nụ cười trên mặt ông ta khoan khoái thanh thản, nhẹ nhàng ngâm nga khúc ca.

—”Ông chủ, còn “ngoài giòn trong xốp” sao?” Cổ Ngang là khách quen của nơi này. Tiệm bánh nằm sau trạm xe buýt, cậu thường xuyên ghé qua.

—”Ngoài giòn trong xốp còn mười phút nữa mới ra lò ~ bắt quá, bên kia có sẵn gian tình bán ra bốn phía! Là món mới của tiệm chúng tôi, cậu có thể thử xem!” Cô gái tràn ngập sức sống bưng chén đĩa rỗng trở về, hô to “Thiết xử ma thành tú hoa châm (có công mài sắc có ngày nên kim) chín chưa? Bên ngoài có mỹ nữ không kịp đợi a!”

...Cô gái, cô còn chùng mực không vậy!

Cổ Ngang méo máo nhìn đám nữ sinh xinh đẹp, các cô gái che miệng cười trộm, nhìn cậu mị mị mắt.

...Các cô à, giới tính của chúng ta không thích hợp đâu!

Cổ Ngang bình tĩnh đi qua quầy hàng bên kia, tìm kiếm loại bánh mà chủ tiệm đã nhắc tới “Gian tình bán ra bốn phía”. Rất nhiều người vì tò mò về tên gọi kỳ quái của tiệm bánh cùng các loại bánh quái gở mà tìm tới, đương nhiên hương vị cũng là một nguyên nhân rất trọng yếu.

Loại bánh mới rất dễ dàng nhận biết “Gian tình bán ra bốn phía”, sáu chữ to viết ở mặt trên, khiến người nhìn muốn xem nhẹ cũng khó. Trên giá chỉ còn lại một chiếc bánh mì, mà hình thù thì...

Hai miếng xúc xích dính lại với nhau, mặt trên chất đầy đồng bơ màu trắng ngà. Phía dưới là hai miếng bánh mì lớn hình tròn,...

Ông chủ, bán bánh mì cũng phải biết tiết tháo a! (chí khí cương trực trong sạch)

Cổ ngang giật giật môi, kết quả vẫn quyết định vươn tay ra.

Cùng lúc đó, một cánh tay cũng duỗi tới.

—”...A” Người kia nhẹ nhàng kêu một tiếng

Cổ Ngang sửng sốt, vừa ngẩng đầu liền phát hiện, đó một nam sinh xấp xỉ cậu. Làn da trắng nõn, mang một chiếc kính cận gọng mỏng, thoát nhìn phi thường nhẹ nhàng sạch sẽ.

Nam sinh cười với cậu, nhún vai nói “Cậu lấy đi.”

Nụ cười chết người kia khiến Cổ Ngang không khỏi sửng sờ, mất tự nhiên ho khan vài tiếng “Khụ, khụ, không sao...Cậu cứ lấy trước đi.”

—”Tôi không vội.” Nam sinh cười rộ lên làm cho người khác cảm thấy thực thoải mái

—”A, tôi cũng không vội...” Cổ Ngang nghe thấy mấy cô gái đang chờ “Thiết xử ngang thành cẩm tú châm” cười khanh khách lên.

Lúc này, chú chí sĩ lộ đầu ra, ngó nghiêng xung quanh hô to “Come on baby! Hai anh chàng đẹp trai đều đợi không kịp muốn lấy “gian tình bán ra bốn phía” nha!”

...Chú à, chú thật sự không phải hủ nam sao?

Cổ Ngang đầu đầy hắc tuyến, bắt gặp mấy nữ sinh kia đều đã cười ngất ngư không thẳng lưng nổi.

—”Vậy cảm ơn cậu.” Nam sinh mỉm cười, cầm lấy “gian tình bán ra bốn phía” đi tính tiền.

Dù sao cũng phải chờ, Cổ Ngang ngồi xuống, lấy quyển “vô hạn nghi kỵ” từ trong balô ra. Đó là tiểu thuyết trình thám mới nhất của Tinh Duệ, bút danh Kilogram.

“Vô hạn nghi kỵ “ nói về một đám người bị nhốt trong ngôi nhà không thể trốn thoát, bắt buộc tham gia trò chơi giết chóc đáng sợ. Giữa những hàng chữ của câu truyện đều giấu diếm huyền cơ, làm người ta muốn ngừng mà không được,Cổ Ngang rất nhanh liền nhập thần.

Nam sinh tính tiền xong, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua Cổ Ngang, phát hiện cậu đang đọc tiểu thuyết,khẽ nhếch miệng cười.

__”...Cậu cũng thích đọc tiểu thuyết trinh thám sao?” Nam sinh hỏi

Cổ Ngang ngẩn người, gật đầu.

__”Tôi cũng vậy.” Thời điểm nam sinh đi ra cửa,không quên quay đầu lại mỉm cười với Cổ Ngang.

Nụ cười kia khiến đầu óc Cổ Ngang lằng lằng thật lâu,thẳng đến khi xe bus tới,cậu mới phát hiện trong tay mình đang cầm một chiếc bánh không hề tiết tháo “gian tình bắn ra bốn phía.”

...Thứ này, tuyệt đối không thể để cho Vi Miểu thấy!

Vi miểu chính là đứa bé mới dọn tới,tên họ khẩu là Lâm Vi Mạc. Nhưng vì chữ “Mạc” này cậu bé luôn viết sai,nên giáo viên đành dạy thành chữ “Miểu”.

Vi Miểu năm nay mười bốn tuổi, đáng lẽ đã lên cấp Hai. Nhưng vì khiếm khuyết bẩm sinh, trí não phát triển không đầy đủ, khám vô số bác sĩ cũng không thể tìm ra nguyên nhân. Hiện tại đang học tại trường dành cho trẻ em thiếu năng, mỗi ngày mẹ Lâm đều đưa rước cậu bé.

Cổ Ngang đi vào Lâm gia,gặp được mẹ Lâm cùng Vi Miểu đang mở cửa.

__”Xin lỗi,hôm nay ở cơ quan có việc,nên về trễ.” Mẹ Lâm thật có lỗi đón Cổ Ngang vào nhà.

__”Không sao đâu dì.” Cổ Ngang lễ phép cười cười, xoa đầu Vi Miểu “Vi Miểu, hôm nay vui vẻ sao?”

Vi Miểu là một bé trai vừa thanh tú lại đáng yêu,thân cao chỉ đến ngực Cổ Ngang. Hai mắt tròn xoe,trong suốt như vàng trắng dưới dòng suối. Cổ Ngang hỏi nó, nó chỉ cười,dùng ánh mắt chờ mong cùng khoái trá nhìn Cổ Ngang.

...Vi Miểu không biết nói.

Không chỉ chậm phát triển, mà ngay cả năng lực ngôn ngữ cũng bị ức chế. Đến bệnh viện kiểm tra lại không tìm ra bất cứ dị thường nào,bởi vậy có trị liệu cũng không thấy khởi sắc.

Cổ Ngang thường tới thăm nó, mỗi lần nhìn, Cổ Ngang luôn cảm thấy đau lòng thay cho đứa bé này.

Vi Miểu tuy không hiểu chuyện nhưng phi thường nhu thuận.Nó không khóc nháo, lúc nào cũng dùng ánh mắt mỉm cười khoái hoạt nhìn mọi người,giống như đối với thế giới này tràn đầy hy vọng.

Khiến người ta nhịn không được xót xa.

__”Các giáo viên khác đều ra về, chỉ còn thầy Nghê chơi cùng nó.” Mẹ Lâm cười khổ nói “Thật sự là phiền toái thầy ấy...Tiểu Cố, ăn táo không?”

Cổ Ngang cười cảm tạ bà, sau đó kéo Vi Miểu vào phòng chơi xếp gỗ.

Mẹ Lâm bật TV, vừa gọt táo vừa xem tin tức.

__Nữ minh tinh nổi tiếng Dịch Bách, mang theo tác phẩm mới “Lời nhắn của thi thể” tham gia lễ trao giải Điện Ảnh Chiều Thứ Bảy...Được biết, “Lời nhắn của thi thể” là do một tác giả online sáng tác dựa theo hình tượng của Dịch Bách, ...Anh trai đồng thời là người đại diện của Dịch Bách tổ vẽ,lần tuyên truyền này...

Mẹ Lâm nhìn thoáng qua màn hình,sau đó đổi kênh khác,cầm táo đã gọt vào phòng.

Hai tiếng sau,tiếng cười trong phòng dần dần yên tĩnh.

Cổ Ngang rón rén đi ra,thuận tay đóng cửa,nhìn mẹ Lâm cười nói “Em ấy ngủ rồi. Không biết chơi gì ở trường mà mệt muốn chết rồi. A, còn có...”Cậu tựa hồ nhớ ra cái gì,gãi gãi đầu, xấu hổ nói “Àch, thôi,không có gì...”

__”Con định về sao? Trời tối rồi, dì đưa con về.” Mẹ Lâm ôn nhu đề nghị

__”Không cần đâu, nhà con chỉ cách vài bước chân.” Cố Ngang lấy balô, vẫy tay với mẹ Lâm “Dì ơi, hẹn gặp lại, thứ sáu con lại ghé.”

__”Đi đường cẩn thận.” Mẹ Lâm mỉm cười tiễn Cố Ngang ra cửa

Sau đó, bà nhẹ nhàng đi vào phòng, khẽ mở cửa, xuyên qua khe hở ngừng mắt nhìn con trai đang ngủ. Con trai bà ngủ rất say, khóe miệng như cũ mỉm cười, đáng yêu đến mức làm người ta nhin không được muốn ôm nó một cái.

Mẹ Lâm nhìn trong chốc lát, nặng nề lắc đầu thở dài, chậm rãi đóng cửa lại.

Ánh sáng dần dần tắt ngấm.

Thẳng đến khi cả gian phòng hoàn toàn rơi vào hắc ám, trong lúc ngủ Vi Miếu dường như mơ thấy điều gì, liềm liềm môi, xoay người.

Tay nó, đụng đến một quyển sách bên giường.

“Vô Hạn Nghi Kỵ”

__”...A, sách đâu rồi?” Cố Ngang chống balô, đổ hết đồ vật bên trong ra, vẫn không tìm thấy quyển sách mà mình nhớ nhưng.

__”Không chừng là đang ở nhà Vi Miếu...Thôi, để ngày mai qua hỏi vậy.” Cậu ngã xuống giường, nhắm mắt, hồi tưởng lại vừa rồi trong lúc đùa giỡn với Vi Miếu, phát hiện một bí mật.

Trên người Vi Miếu, phảng phất hương vị tình dục.

...Tuy rằng trí não không thể phát triển, nhưng về phương diện kia hẳn đã bắt đầu trưởng thành.

Mang theo cảm giác vi diệu, Cố Ngang lắc đầu cười, bắt đầu suy nghĩ về nội dung cuốn tiểu thuyết.

Ngôi nhà kỳ lạ to lớn kia dường như đang mở rộng cửa chào đón cậu, trong mơ Cố Ngang dẫn theo vô hạn tò mò cùng dũng khí, không chút do dự bước vào.

Thời khắc đó, Cố Ngang hoàn toàn không ngờ tới, cuốn tiểu thuyết bị cậu bỏ quên trên đầu giường Vi Miếu...

Thế nhưng lại có thể thay đổi toàn bộ thế giới của cậu.

Không đúng. So với “thay đổi”, phải nói là “phá vỡ” mới thích hợp.

2. Chương 2

Ngô...Sao chuông báo thức còn chưa reo nhỉ?

Cố Ngang mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngơ ngác nhìn trần nhà, sau đó theo thói quen mà sờ soạng đầu giường.

....A? Đồng hồ báo thức đâu?

Cậu kinh ngạc quay đầu, đột nhiên cảm thấy không thích hợp

Từ từ, cái đầu giường này...Không phải của mình!

Cố Ngang giật mình, bật người ngồi dậy, nhanh chóng nhìn ngó xung quanh

Không đúng! Đây không phải phòng mình!

Dường thân là chiếc giường mềm mại rộng thùng thình, đối diện là màn hình TV siêu lớn. Trong tủ TV, đầy điện loạn thất bát tao loạn thành một đoàn, mơ hồ còn có thể phát hiện vài cái đĩa cùng tay cầm, thậm chí

còn có máy PS4 mà cậu mơ ước từ lâu nữa. Cánh cửa nằm bên trái TV, tủ đồ âm tường lại nằm bên trái cánh cửa. Bên phải TV tương đối trống trải, chỉ có một chiếc sôpha lông hình bàn tay. Đối với chiếc sôpha này, Cổ Ngang cũng thầm thương trộm nhớ lâu rồi, bởi vì mùa đông có thể nằm trên chiếc sôpha ấm áp, vừa đọc sách vừa chơi game. Qua bên phải một chút là cánh cửa kính mờ, bên trong là buồng vệ sinh cùng phòng tắm.

Cổ Ngang quan sát căn phòng, sững sốt nửa ngày.

Sau đó mãnh liệt nhảy dựng lên, lập tức đánh về phía tủ áo. Mở ra —may mắn, không có nội y tình thú hay sở thích quái dị nào...Chỉ có những bộ quần áo thường ngày của cậu, dưới tủ áo còn nằm một đôi giày cũ.

...Nói nói, vì cái gì tự nhiên mình lại nghĩ tới mấy thứ nội y tình thú linh tinh chứ!

Cổ Ngang nhìn tủ quần áo tự hỏi thật lâu, tưởng: chẳng lẽ gia đình bọn họ đột ngột chuyển nhà, ba mẹ không kịp báo cho cậu, còn lén lút sắp đặt tất cả vật dụng?

Không thể nào a, bọn họ rõ ràng không thích mình chơi game, nói cái gì “Không phải chính con nói sẽ chăm chỉ học tập, bây giờ lại đòi chơi game?”Hơn nữa, tại sao bọn họ lại đột nhiên thỏa mãn nguyện vọng của cậu chứ?

Mặc kệ như thế nào, đi ra ngoài xem trước đã.

Cổ Ngang mở cửa phòng ra, trong nháy mắt triệt để ngáng người.

Đây là...khách sạn sao?

Ngoài cửa, là ngọn đèn nhu hòa, một bên là tường, một bên là cầu thang. Giấy dán tường cùng mặt thảm đỏ thẫm trải dài khắp hành lang, khiến người ta không khỏi cảm thấy áp lực, giống như đang chôn thân bên trong cơ thể của dã thú. Trên hành lang tổng cộng có 6 căn phòng, không đánh số nhưng đều được khắc những đồ án hết sức đặc biệt.

Cổ Ngang nhìn cửa phòng mình, là hai ngôi sao. Đối diện là tiểu ác ma với đôi cánh đen. Những phòng khác lần lượt là hai con rắn nhỏ quấn vào nhau, bộ não, quyển sách cùng trái tim.

...Hoàn toàn không có tính quy luật a.

Từ từ, cảnh này dường như quen quen.

Cổ Ngang nhìn cầu thang cuối hành lang, trong giây lát liền tỉnh ngộ: sau khi tỉnh lại phát hiện bản thân đang ở trong một gian phòng xa lạ, mỗi phòng đều được đánh dấu bằng một ký hiệu đặc biệt...Đây không phải là không gian trong “Vô Hạn Nghi Kỵ” sao?

Chẳng lẽ cậu bị...bắt cóc?

Vậy bên trong mỗi cánh cửa, đều đang nhốt một người ?

Cổ Ngang nặng nề nuốt một ngụm nước bọt, do dự một chút vẫn không có dũng khí qua gõ cửa từng phòng. Cậu quyết định xuống lầu xem trước. Dựa theo nội dung trong “Vô Hạn Nghi Kỵ”, dưới lầu hẳn là phòng khách cùng nhà ăn...

Tay vịn cầu thang bằng gỗ không hề phát ra tiếng kéo kẹt như trong tưởng tượng, ngược lại phi thường rắn chắc. Đi tới lầu một, đầu tiên đập vào mắt chính là chiếc đèn treo giữa trần nhà, hình cầu thật lớn tỏa ra ánh đèn huỳnh quang thuần trắng, làm cho cả gian phòng sáng tỏ như ban ngày.

Nhưng, đó không phải phòng khách, mà là nhà ăn.

Từ lầu hai đi vào lầu một, thật giống như đang xuyên qua hai thế giới khác nhau. Lầu hai u ám tràn đầy áp lực, lầu một lại thoải mái ấm cúng như nhà ăn gia đình bình thường. Bên cạnh cầu thang là phòng bếp nhỏ, tủ lạnh, lò nướng, lò vi sóng, không thiếu thứ gì. Trên chiếc bàn dài dành cho tám người phủ một tấm khăn trắng tinh, dụng cụ đã được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề.

...Này thật không khoa học a! Vì cái gì trên lầu có tới sáu căn phòng mà dưới lầu chỉ có mười mấy thước vuông?

Chẳng lẽ ngôi nhà này hình cái phễu!

Cố Ngang ngơ ngác nhìn nhà ăn, không khỏi cười khở.

...Tuy rằng kết cấu không quá giống,nhưng nơi này quả nhiên từ trong sách mà ra,không có cửa sổ cùng cửa chính.

Hoàn toàn không có lối thoát!

Mặc kệ như thế nào, hiện tại cậu là một trong những nhân vật trong cuốn tiểu thuyết...Cũng nên lên lầu tìm hiểu những người đang bị nhốt khác.

Ngay khi Cố Ngang xoay người,chưa được hai bước,đã nghe thấy tiếng gõ cốc cốc truyền từ trên lầu xuống.

__”...Là cậu?” Cố Ngang kinh ngạc nhìn nơi cuối hành lang,có một nam sinh đang gõ cửa phòng cậu.

Là người đã cười với cậu ở tiệm bánh.

__”...A” Vẫn mang theo chút kinh ngạc ngẩn ngủ. Nam sinh mỉm cười đi tới “Trùng hợp thế, cậu cũng ở đây sao?”

Không cần phải bình tĩnh như vậy được không! Chúng ta đang bị bắt cóc a!

Cố Ngang nhin không hoài nghi, chẳng lẽ cái tên ra vẻ vô hại này chính là hung thủ? Khóe miệng khẽ run rẩy,Cố Ngang trấn định hỏi “Cậu biết đây là đâu sao?”

__”Không biết.” Nam sinh không hề cảm thấy khẩn trương,chìa tay về phía Cố Ngang,vẫn nụ cười khiến người ta cảm thấy thả lỏng đó, “Tôi là Tề Yên Khách, còn cậu?”

__”...Cố Ngang.” Cố ngang bắt tay y,lòng bàn tay khô ráo ấm áp, đột nhiên cảm thấy người này hẳn không xấu.

__”Tôi đang muốn xác nhận xem trong các phòng có người không...Cậu chắc cũng có phòng của riêng mình? Là gian ở trong cùng sao?” Tề Yên Khách trừng mắt nhìn

__Vâng...

__”Tôi ở ngay cách vách, là phòng hình bộ não. Như vậy kế tiếp chúng ta thử kiểm tra mấy phòng khác xem?” Tề Yên Khách đột nhiên quay đầu lại, mỉm cười tươi sáng nhìn Cố Ngang.

Tề Yên Khách cười rộ lên đặc biệt có mị lực,thiếu niên sáng sủa tràn đầy sức sống hoàn toàn không sót thứ gì. Trên người y còn mang theo một loại khí chất nhu hòa làm cho người ta sẽ không tự giác thả lỏng. Lập tức,Cố Ngang không hề cảm thấy khẩn trương như trước.

Hai người đi trên hành lang, đứng trước căn phòng khắc hình trái tim. Tề Yên Khách gõ cửa, cao giọng nói “Có ai không? Trong phòng có ai không?”

__”Ai vậy?” Rất nhanh,bên trong truyền đến một giọng nữ pha chút kinh hoảng.

Nghe rất quen tai! Cố Ngang cau mày nghĩ nghĩ,chợt nói “...Cung Lý?”

Cánh cửa khắc hình trái tim lập tức mở ra,Cung Lý kích động vừa sợ vừa kinh hỉ nói “Cố Ngang? Đây là chỗ nào? Chúng ta...”

__”Hai người các người quen biết a,vậy quá tốt rồi.” Tề Yên Khách lại nở nụ cười nhu hòa

Cung Lý chợt đỏ mặt,rụt lui bên cạnh Cố Ngang. Bộ dạng đáng yêu chọc người triu mến. Cô sợ hãi hỏi “A...Xin hỏi anh là...”

__”Cậu ấy là Tề Yên Khách,là người ở kế bên phòng mình.” Cố Ngang chỉ chỉ căn phòng nằm tận cùng bên trong hành lang “Mình ở gian phòng trong cùng.”

__”Nơi này rốt cuộc là chỗ nào? Mình không nhớ đã tới đây...” Cung Lý cắn cắn môi

__”Mình cũng không nhớ.” Cố Ngang nhìn Tề Yên Khách “Còn cậu thì sao?”

__”Phải suy nghĩ thật kỹ, chờ mọi người đông đủ rồi hãy nói.” Tề Yên Khách cười cười, xoay người đi qua căn phòng đối diện Cung Lý, trên cánh cửa khắc hình quyền sách.

__”Xin hỏi có ai không? Trong phòng có ai không?” Gõ ba tiếng, Tề Yên Khách lắng lắng chờ đợi

Cung Lý núp sau cửa phòng mình, hết như chú nai con bị chấn kinh. Nhìn cô sợ hãi như vậy, Cố Ngang đành phải đứng bên cạnh cô, hy vọng có thể giúp cô an tâm.

Đợi trong chốc lát, cửa phòng khắc hình quyền sách vang lên

__...Ai ở ngoài vậy?

Giọng nói này...

Cố Ngang không tự chủ được tiến về phía trước, thăm dò hô “...Chú?”

Cửa phòng mở ra, là ông chủ tiệm bánh “Chỉ sĩ là lực lượng” mang theo vẻ mặt mờ mịt nhìn mọi người. Ông chủ không mặc đồ bếp, Cố Ngang thiếu chút nữa đã không nhận ra. Bất quá ông chủ lại nhận ra Cố Ngang cùng Tề Yên Khách.

__”Càng ngày càng thú vị.” Tề Yên Khách cười tủm tỉm đi qua căn phòng kế bên, ác ma

Lúc này đây, không cần gõ cửa, bên trong liền truyền ra giọng nói cực kì lạnh tĩnh.

__Bên ngoài có ai không?

Tề Yên Khách lên tiếng, sau đó quay đầu nhìn Cố Ngang.

Cố Ngang sửng sốt, nháy mắt hiểu được ý tứ của y. Xem ra Tề Yên Khách cũng nhận thấy tình hình này có chút tương tự với kịch bản của “Vô Hận Nghi Kỳ”, nhưng trong mỗi căn phòng của “Vô Hận Nghi Kỳ” tuyệt đối đều có thể cách âm. Bên trong không nghe thấy động tĩnh bên ngoài, ngược lại bên ngoài cũng không thể nghe được tiếng động bên trong.

...May mắn, quả nhiên là mình suy nghĩ nhiều. Bọn họ làm sao có thể lọt vào thế giới bên trong quyền sách được chứ? Cố Ngang lại khó hiểu có chút thất vọng.

Lệnh mọi người kinh ngạc chính là, từ trong phòng ác ma đi ra, có tới hai người. Là một đôi tuấn nam mỹ nữ có dung mạo khá giống nhau.

__”Dịch Bách!” Cung Lý kinh dị mở to hai mắt, không thể tin lấp bắp nói “Chị...Chị...A....”

Đại minh tinh Dịch Bách?

__”Tôi là anh trai kiêm người đại diện của em ấy, Dịch Khiêm. Các vị có thể giải thích trạng huống hiện tại sao?” Tuy mang một cặp kính có cùng kiểu dáng với Tề Yên Khách, nhưng thần thái của người đàn ông này lại vô cùng thanh lãnh, không thể thân cận.

Mọi người vẫn vậy trong cảm giác khiếp sợ khi gặp được đại minh tinh, chỉ còn Tề Yên Khách tỉnh táo, mỉm cười tiến lên phía trước, hòa ái vươn tay về phía hắn “Xin chào, tôi là Tề Yên Khách.”

Dịch Khiêm đề phòng nhìn y.

__”Anh, như vậy không được nha!” Thân là đại minh tinh nhưng Dịch Bách không hề tỏ ra kiêu ngạo, chủ động bắt tay với Tề Yên Khách, thản nhiên cười nói “Chào cậu, tôi là Dịch Bách.”

Mọi người đơn giản giới thiệu, Dịch Khiêm hiển nhiên không quá tiếp thu. Mặc kệ như thế nào, vẫn nên đến thăm gian phòng cuối cùng.

Căn phòng đối diện với phòng Cố Ngang, song xà

Cốc cốc cốc

__”Xin hỏi, bên trong có ai không?” Tề Yên Khách mỉm cười hỏi

Rất nhanh, cửa mở ra.

Là một thiếu niên đáng yêu phần điêu ngọc mài, xoa xoa hai mắt đi ra, hoang mang nhìn mọi người.

__”...” Cố Ngang kinh ngạc há hốc mồm, bước lên kéo tay thiếu niên “Vi Miếu? Em không sao chứ?”

Vi Miếu mở to hai mắt, hàng mi đen dày khê run run. Nó nhìn Cố Ngang trong chốc lát, đột nhiên nhếch miệng cười, vui vẻ ôm lấy cậu.

__”Bên trong còn một vị, xem ra chưa tỉnh ngủ.” Tề Yên Khách nghiêng ngẫm nhìn vào trong. Mọi người nghe vậy cũng tò mò nhìn theo, quả nhiên còn một người đàn ông trung niên đang nằm trên chiếc giường đôi lớn.

__”Thầy Nghê An?” Cố Ngang bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vội vàng giải thích “Thầy ấy là giáo viên của Vi Miếu.”

Tề Yên Khách lại thần bí liếc mắt nhìn Cố Ngang

__”Ngô...” Trên giường, Nghê An nghe thấy tiếng động, không tình nguyện mở mắt ra.

Mọi người ở cửa xoạch xoạch đồng loạt nhìn về phía gã.

__”...?” Nghê An sững sốt nửa giây, đột nhiên kéo chăn bao lấy chính mình, hoảng hốt thét to “Phi lễ a”

Chúng “.....”

3. Chương 3

__”Như vậy, thứ tự các phòng chính là...” Cố Ngang đặt sơ đồ bản vẽ lên bàn ăn

Vách tường – Cố Ngang/Ngôi sao – Tề Yên Khách/Bộ não – Cung Lý/Trái tim – Cầu Thang.

Vách tường – Nghê An & Vi Miếu/Song xà – Dịch Bách & Dịch Khiêm/Ác ma – Kỳ Cao Nhĩ/Quyển sách – Cầu thang.

Tất cả mọi người lần lượt tự giới thiệu. Lệnh Cố Ngang kinh ngạc chính là, Tề Yên Khách không phải học sinh trung học mà là sinh viên. Hiện nay đang theo học tại T Đại, gần nhà bọn họ.

__”...Tên của chú thật khó đọc.” Cố Ngang nói

Chú Chí Sĩ ngượng ngùng gãi gãi đầu “Vậy cậu cứ bảo tôi là chú được rồi...”

__”Nơi này rốt cuộc là chỗ nào?” Dịch Khiêm đẩy đẩy kính mắt, lạnh như băng nói “Hôm nay Dịch Bách còn phải quay hai bộ phim, tôi không nghĩ lãng phí thời gian.” Hắn liếc mắt nhìn xung quanh “Nếu chỗ này có giấu camera, làm phiền các người gỡ xuống giúp. Tôi cảnh cáo, đây là giám giữ phi pháp.”

__”Anh...” Dịch Bách nhú mày, kéo tay áo anh mình

Chú Chí Sĩ không khỏi tức giận “Chẳng lẽ cậu nghĩ chúng tôi bày mưu lừa gạt anh em cậu?”

__”Ai biết được.” Dịch Khiêm hừ lạnh

Cố Ngang tuy không quá thích thái độ của Dịch Khiêm, nhưng vẫn khuyên nhủ “Tất cả mọi người phải bình tĩnh. Mọi người thấy đó ngôi nhà này không có lối ra, ngay cả cửa sổ cũng không có. Đừng nói chỉ là ra ngoài, tôi còn không biết chúng ta vào đây bằng cách nào...Đúng rồi.” Cậu liếc mắt nhìn Tề Yên Khách, sau đó quay đầu nói “Tôi cùng Cung Lý không nhớ tại sao bản thân lại xuất hiện ở chỗ này, mọi người thì sao?”

Tề Yên Khách vuốt cằm, tựa hồ đang suy nghĩ, không trả lời cậu.

Chú Chí Sĩ đáp “Tôi hôm qua sau khi tôi đóng cửa tiệm liền về nhà ngủ, vừa thức dậy đã thấy mình ở đây.”

Cố Ngang hỏi “Khoảng mấy giờ?”

__”Hình như hơn mười một giờ...Ra khỏi tiệm là mười giờ rưỡi, về đến nhà cũng mười một giờ

Cố Ngang ghi chú ra giấy. Di động của mọi người không thấy, chỉ còn sót lại bút và sổ tay trong túi áo Tề Yên Khách.

__”Ngày hôm qua...để tôi suy nghĩ a...” Nghê An ngẫm nghĩ “Hôm qua về tới nhà, tôi có ngồi soạn giáo án cho ngày hôm sau. Dự chuẩn bị xong cũng mười hai giờ...”

Tuy Dịch Khiêm tỏ ra cáu kỉnh,nhưng vẫn phối hợp trả lời “Dịch Bách quay xong lúc hai giờ sáng,thời điểm chúng tôi trở lại khách sạn là hai giờ bốn mươi lăm. Sau đó liền nghỉ ngơi.”

Cố Ngang quay qua Tề Yên Khách, phát hiện ánh mắt y nhìn Nghê An có điểm quái quái.

__”...Làm sao vậy?” Cố Ngang hỏi

Tề Yên Khách cười tủm tỉm đáp “So với việc mọi người tới đây bằng cách nào, càng khiến tôi tò mò là....Vừa rồi tại sao thầy Nghê An lại hét to phi lễ a

”

Nhắc tới chuyện này, mọi người đều đầu đầy hắc tuyến. Chỉ có thiên chân vô tà như Vi Miểu mới chuyên tâm chơi với dụng cụ trên bàn.

__”Khụ khụ...Bởi vì đột nhiên, đột nhiên bắt gặp nhiều người vây quanh giường như vậy...Nên có chút giật mình.” Nét mặt già nua của Nghê An đỏ ửng,không khỏi xấu hổ.

__”...Tốt lắm, đừng để ý đến chuyện đó nữa.” Cố Ngang cũng hiểu vấn đề này của Tề Yên Khách quá “nhảy cảm”, liền đánh trống lảng “Anh thì sao? Còn nhớ ngày hôm qua xảy ra chuyện gì không?”

Tề Yên Khách nháy mắt mấy cái, hỏi ngược lại “Vì cái gì mọi người đều cảm thấy là “ngày hôm qua?””

Tất cả nghe xong không khỏi ngẩn người.

__”Nơi này chỉ có đồng hồ, không có lịch...Dù cho có lịch cũng không thể tin.” Y du du nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường “Chiếc đồng hồ kia chưa chắc chạy đúng,chỗ này lại không có cửa sổ, làm sao chúng ta biết được bây giờ là ban ngày hay ban đêm. Vậy nên,vì cái gì mọi người đều cảm thấy chuyện này chỉ mới phát sinh tối hôm qua?”

Tất cả đều trầm mặc

Quả thật, với liều lượng thuốc ngủ lớn có thể khiến một người hôn mê mấy ngày. Cho dù không bị chuốc thuốc ngủ, nếu rơi vào tình trạng mê mẫn cực độ cũng có thể ngủ suốt ba ngày ba đêm.

Dịch Bách đột nhiên xì cười,khều khều tay Dịch Khiêm “Xem ra chúng ta phải chuẩn bị tiền bồi thường rồi.”

__”...” Dịch Khiêm bất đắc dĩ đẩy kính mắt “Em chỉ biết lười thôi.”

__”Không có đâu, đây là tình trạng bất khả kháng mà.” Dịch Bách chu chu cái miệng nhỏ, lộ ra má lúm đồng tiền ngọt ngào. Nam tính có mặt đều không tự chủ được mà bị vẻ làm nũng đáng yêu hấp dẫn, bao gồm cả Cố Ngang.

__”Vậy chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi đây chờ chết? Thức ăn đâu? Nước uống đâu?” Chỉ có nữ sinh như Cung Lý mới không bị ảnh hưởng, ngược lại càng bối rối.

__”Nơi đó không phải có tủ lạnh sao?” Tề Yên Khách bĩu môi

...Đúng rồi, trong “Vô Hạn Nghi Kỵ”, những kẻ bị cầm tù đều có thể tùy tâm sở dục gọi món mà mình thích. Không biết ở đây thế nào.

Cố Ngang cùng Tề Yên Khách ăn ý liếc nhau,sau đó đi tới tủ lạnh,mặc niệm hamburger.

Bingo! Quả nhiên, trong tủ lạnh lập tức xuất hiện một chiếc hamburger

Trừ cái này ra, còn có một thứ vừa đen vừa dài...Hải sâm?

Cố Ngang run rẩy khoe môi, lôi con hải sâm béo mập từ trong tủ ra cho mọi người xem “...Xin hỏi vị nào vừa nhớ nhung hải sâm vậy?”

Chúng: “...?!”

__”Là tôi ~” Tề Yên Khách mỉm cười giơ tay lên

Mẹ nó, mặt thư sinh nhẹ nhàng khoan khoái mà trong nội tâm lại trọng khẩu vị như vậy a!

Cố Ngang cầm hải sâm đưa đến trước mặt Tề Yên Khách.

__” Sao trong tủ lại có thứ này?” Dịch Bách kinh ngạc trừng mắt nhìn

__”...Anh ta bị điên, đừng để ý đến.” Cố Ngang hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh, cố gắng không phát hiện Tề Yên Khách đang cười tủm tỉm lấy tay chọt chọt con hải sâm “...Tốt lắm, tiếp tục thảo luận. Mọi người cảm thấy tại sao chúng ta lại bị đưa đến nơi này?”

Chú Chí Sĩ nhìn chằm chằm con hải sâm, đột nhiên mở miệng “Kỳ thật hải sâm xào rất ngon.”

Dịch Khiên đẩy đẩy kính mắt, thản nhiên nói “Ừ. Hình như là tham ô, càng có hương vị.” (tham ô: một loại hải sâm ở quần đảo Tây Sa, chất lượng tốt nhưng khá hiếm.”

Dịch Bách chờ mong nhìn chú Chí Sĩ “Chú ơi! Chú biết làm sao?”

Như thế nào liền bắt đầu thảo luận hải sâm a!

Cố Ngang cố gắng nhịn không ra tay đánh chết ba tên đang thảo luận cách làm hải sâm, dùng sức hít sâu.

__”...” Tề Yên Khách đột nhiên ngừng trao đổi tình cảm với bạn hải sâm, ngẩng đầu bĩu môi nói “Đừng hòng đánh chủ ý lên Tiểu Hắc nhà tôi!”

Này, Tiểu Hắc là ai a! Chọt người ta vài cái liền xem người ta như thú kưng sao! Người ta còn chưa đồng ý đâu!

Bạn hải sâm vô tội vắn vẹo.

...Nửa tiếng sau

Một mâm hải sâm xào nắm hương nóng hằm hấp được bưng lên.

__”Lần đầu tiên làm...Có thể không ngon lắm...” Chú Chí Sĩ ngại ngần gãi đầu

Tề Yên Khách không chút do dự cầm đũa, gắp một miếng, ném xong hạnh phúc mỉm cười “Thật tươi a.”

Tươi mẹ ngươi a! Vừa rồi ai còn nói đừng đánh chủ ý lên Tiểu Hắc nhà ngươi! Tiểu Hắc thật muốn khóc nha! Chờ khi Tiểu Hắc ở trong bụng ngươi biến thành phân nhất định sẽ khóc chết ngươi!

Giả bộ ôn nhu nhiều năm, lần đầu tiên Cố Ngang thật sự muốn một phát đánh chết người nào đó.

__”...” Vì Miểu ngửi ngửi mùi thức ăn trong không khí, vui vẻ vươn thìa về phía hải sâm

__”Vi Miểu, cẩn thận nóng!” Cố Ngang vội vàng giạt lấy cái thìa trong tay Vi Miểu, dùng sức thổi, xác nhận không còn nóng mới trả lại cho Vi Miểu.

Cung Lý thấy thế nhỏ giọng cười nói “Cậu y như cha của em ấy quá.”

Dịch Bách nhướn mày, mỉm cười trong sáng “Mẹ thì đúng hơn.”

Cố Ngang xấu hổ, đỏ mặt quay lại chỗ ngồi. Trừ bỏ Dịch Khiêm ra, tất cả mọi người đều nở nụ cười.

__”...” Dịch Khiêm mang theo biểu tình nghiêm túc vươn đũa ra, gắp một miếng hải sâm bỏ vào miệng

Chú Chí Sĩ thấp thỏm nhìn hẩn nhai nhai

Nhai nha nhai

Nhai nhai nhai nhai ...

Dịch Khiêm điện hạ đẩy đẩy kính mắt, thản nhiên nói “Hơi quá lửa. Chính là hải sâm rất tươi phối hợp với nắm hương, tuy không bằng nhà hàng cao cấp nhưng vẫn có thể chấp nhận.”

Quần chúng ba ba vỗ tay.

Mười phút sau, mâm hải sâm đã thấy đầy

Vi Miểu liếm liếm thìa, chưa đủ chu chu cái miệng nhỏ

Cố Ngang an ủi sờ đầu nó, nghiêm mặt nói “Tốt lắm, kế tiếp chúng ta nên thảo luận...”

__”Tôi có một vấn đề.” Dịch Bách giơ tay lên

__Mời nói.

Cô ngưng ngưng cười cười “...Có thể gọi thêm một phần điểm tâm ngọt, vừa ăn vừa bàn bạc sao?”

Cố Ngang “...”

Tề Yên Khách lại giống như mới tỉnh ngủ, giật mình “A” một tiếng.

Cố Ngang liếc y “Anh muốn thêm một con hải sâm sao?”

Tề Yên Khách lắc đầu “Lần này phải là pizza thịt nướng kiểu Hawaii.”

__”...Pizza...để lạnh sẽ không thể ăn...” Thầy giáo Nghê An yếu ớt nhắc nhở, sau đó xấu hổ ho khan nói “Tôi thấy kem đậu đỏ không tồi...”

__”Bánh Matcha trà xanh, cảm ơn!” Dịch Bách cười giơ tay

__”Hai ly Espresso.” Dịch Khiêm đẩy đẩy mắt kính

__”À, tôi muốn bánh kem Chí Sĩ...” Yêu cầu của chú Chí Sĩ không thể sáng tạo

__”Vâng...Tôi có thể gọi một phần trà sữa trân châu sao?” Cung Lý sợ hãi nhìn Cố Ngang

Cố Ngang không còn gì để nói, đành sờ đầu Vi Miểu hỏi “Vi Miểu muốn ăn gì không?”

Vi Miểu trừng mắt nhìn, hàng mi đen dày khẽ nhấp nháy. Nó có thể nghe hiểu một số câu đơn giản thường dùng, nhưng lại không có cách nào mở miệng. Nó biết Cố Ngang đang nói chuyện với mình, bởi vậy nhếch miệng cười với Cố Ngang.

Cố Ngang thương tiếc xoa xoa đầu nó, mỉm cười nói “Vâng bánh chocolate nhé?”

Cảnh tượng ấm áp này kích thích Dịch Bách, tình thương của mẹ lại lảng đại phát hiện không được sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của Vi Miểu “Vi Miểu thật đáng yêu a.”

Tề Yên Khách đột nhiên bật cười, nhu hòa đáp “Mẹ nó cũng thật đáng yêu.”

Chúng: “?”

Cố Ngang: “?”

Hai giây sau, Cố Ngang bắt đầu nói “Được rồi, một phần bánh chocolate, một ổ pizza thịt nướng kiểu Hawaii, một ly trà sữa trân châu, một phần bánh kem Chí Sĩ, hai ly Espresso, một phần bánh Matcha trà xanh, một phần kem đậu đỏ, thêm một ly sữa tươi cho tôi. Mời mọi người cùng nhau cầu nguyện.”

Cố Ngang đi đến chỗ tủ lạnh, oanh liệt mà nắm chặt tay cầm.

__Kế tiếp, là thời khắc chứng kiến kỳ tích!

4. Chương 4

Một bàn điểm tâm ngọt khiến mọi người thật thỏa mãn.

Cầm Ngang cầm lấy bút và tờ giấy đã bị bỏ quên trong một góc, thanh thanh cổ họng nói “Hiện tại chúng ta phải tổng hợp lại tất cả các thông tin.”

Mọi người nhìn cậu

__”Tuy không biết chúng ta ở đây được bao lâu,nhưng từ hồi ức của mọi người cho thấy, tất cả đều bị đưa đến đây trong lúc ngủ. Khi tỉnh dậy, không ai phát hiện trên người mình có vết thương,cho nên khả năng duy nhất chính là bị chuốc thuốc mê.” Cố Ngang chỉ chỉ sơ đồ bản vẽ”Tiếp theo, dựa theo quy tắc nào đó, mọi người được an bài trong từng phòng. Trừ bỏ Dịch Khiêm và Dịch Bách, thầy Nghê An cùng Vi Miếu thì toàn bộ đều mỗi người một phòng.”

Dịch Khiêm đẩy đẩy kính mắt, thản nhiên nói “Bổ sung thêm,tôi cùng Dịch Bách là phòng tiêu chuẩn, một phòng 2 giường.”

Cố Ngang khó hiểu tại sao hẳn lại cường điệu điểm này. Thầy giáo Nghê An đột nhiên ho khan,xấu hổ nói “Àch, có thể lúc ở trường tôi thường xuyên ngủ trưa cùng bọn nhỏ,cho nên...” Nói xong, gã không được tự nhiên liếc nhìn Vi Miếu.

Vi Miếu tựa hồ cũng nhận ra ánh mắt của gã,nhếch miệng cười cười

Cố Ngang xem xét bản ghi chú. Đúng vậy,phòng của thầy Nghê An là giường đôi, bất quá, có gì đặc biệt sao?

Mặc kệ như thế nào, cho dù là chi tiết nhỏ nhất cũng phải ghi lại.

__”Tề Yên Khách, xé cho tôi thêm tờ giấy nữa,chỗ này không nhớ được.” Cố Ngang hướng y vươn tay

__”Không cần. Tôi nhớ hết rồi.” Tề Yên Khách vùi đầu ăn pizza

Cố Ngang hồ nghi nói “...Anh nhớ lúc nào?”

Từ khi hải sâm được dọn lên bàn cho tới bây giờ, người này vẫn luôn há mồm ăn a! Bao giờ thì nhớ?!

Tề Yên Khách cười tủm tỉm đáp “Tại thời điểm cậu không biết!”

Cố Ngang đột nhiên ý thức được một chuyện cực kì nghiêm túc,vừa rồi cậu vốn nên ước thêm một cái roi, như vậy hiện tại có thể cầm roi quất vào mặt tên này.

Lúc trước, nhất định bị bánh của chú Chí Sĩ làm mờ mắt mới nghĩ tên này là người tốt!

Chú Chí Sĩ đột nhiên hắt hơi một cái.

__”.Vậy, có thể cho tôi mượn quyển sổ xem một chút sao?” Cố Ngang cố gắng bình tĩnh hỏi

Tề Yên Khách cười sáng lạn “Đương nhiên có thể.”

Cố Ngang tiếp nhận quyển sổ, thuận miệng nói “Sao phía dưới không có?”

__Ừ, bởi vì hiện tại tôi còn chưa tìm ra điểm nào kỳ quái.

Dịch Bách hiểu kỳ hỏi “Điểm kỳ quái là gì a?”

__”Này, từ từ,anh có thể trước giải thích cho tôi biết đây là cái gì sao...?”Cố Ngang đầu đầy hắc tuyến chỉ vào mặt giấy. Mọi người cũng không tự chủ được chồm người qua xem,phát hiện giữa hàng chữ rậm rạp đột nhiên xuất hiện hình vẽ.

Một cậu bé chibi đang mặc tạp dề nở nụ cười,bên cạnh có mũi tên chỉ vào tạp dề chú thích “Bên trong không mặc gì cả”. Trên đầu cậu bé còn viết “Mẹ nó thật đáng yêu =w=”.

...Bên trong không mặc gì cả...Bên trong không mặc gì cả...Bên trong không mặc gì cả...

Đó không phải là lỗi vẽ tạp dề sao!

Còn có, “Mẹ nó thật đáng yêu” là gì a!

__”...A, quên.” Tề Yên Khách ngẩn ngủ kêu một tiếng, nháy mắt mấy cái, mỉm cười nhìn Dịch Bách “Cái này chính là điểm kỳ quái.”

__”Xin đừng tùy tiện vẽ vôi lung tung được không!” Cố Ngang phần nộ yêu cầu

__”Đùa đủ rồi!” Dịch Khiêm liếc mắt nhìn quyển sổ, “Ở trên ghi gì vậy?”

__”Tĩnh lại trong một căn phòng xa lạ, phát hiện túi áo có bút cùng sổ tay...Phòng của mình là “bộ não”...Nghê An cùng Vi Miểu nằm giường đôi...Thật sự biến ra hải sâm...Tiểu Hắc rất ngon...” Cố Ngang thay Tiểu Hắc bi ai nửa giây,sau đó tiếp tục lẩm nhẩm “Thứ mà mọi người muốn đều xuất hiện,nhưng không đại biểu lời cầu nguyện của người nào cũng đều linh nghiệm...” Cậu sững sốt một chút, đồng ý gật gù.

Tất cả đều lâm vào tự hỏi.

__”...Quả thật thức ăn có thể giải trừ cảm giác đói khát...Đồng hồ treo tường cũng giống như đồng hồ bình thường, kim chạy một phút, tim đập 82 lần. Tốc độ không thành vấn đề,nhưng không thể xác định có tương ứng với thế giới bên ngoài hay không...Phòng Dịch Bách và Dịch Khiêm có hai chiếc giường...”

Đọc tới đây, Cố Ngang kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tề Yên Khách và Dịch Khiêm “Tại sao hai người lại cường điệu điểm này?”

__”Tôi chỉ muốn phòng ngừa mọi khả năng nhỏ nhất có thể xảy ra mà thôi.” Dịch Khiêm thần nhiên nói

Dịch Bách ôn nhu nhìn anh mình,sau đó giải thích “Đúng vậy. Tuy rằng mọi người đều biết hai chúng tôi là anh em ruột, nhưng giới truyền thông vẫn luôn nghi ngờ hai chúng tôi là...cho nên...mong mọi người có thể thông cảm...”

Cung Lý nhỏ giọng xác định “Đúng vậy. Quả thật có nghe phong phanh...Bất quá rõ ràng là đồn nhảm.” Cô cố lấy dũng khí đối diện với Dịch Bách,tựa hồ muốn cổ vũ Dịch Bách “Fan của chị nhất định sẽ không tin những tin đồn này.”

__”Cảm ơn.” Dịch Bách mỉm cười

Bầu không khí xung quanh trong lúc nhất thời trở nên ấm áp. Dưới hương thơm của trà sữa cùng bánh ngọt, tất cả không khỏi thả lỏng.

__”Còn nữa không?” Dịch Khiêm hỏi

__”Hết rồi.” Cố Ngang trả sổ tay lại cho Tề Yên Khách,người này cũng không nhìn mà trực tiếp nhét vào túi...Đúng rồi,sau khi anh ta tỉnh lại liền có bút và sổ tay ở bên cạnh.

Vì cái gì những người khác không có mà anh ta lại có?

Thôi, cho dù hỏi, chắc anh ta cũng không biết đâu. Cố Ngang nghĩ nghĩ,chỉ vào sơ đồ bản vẽ các phòng “Tôi, Cung Lý, Vi Miểu, còn có Tề Yên Khách đều là học sinh. Dịch Khiêm và Dịch Bách là người nổi tiếng, thầy Nghê An cùng Chú Chí Sĩ thuộc độ tuổi trung niên...”

Dịch Bách xì cười “Phân loại kiểu gì vậy...”

Nghê An sờ sờ tóc mai,ưu thương nói “A...Quả thật tôi đã bước vào ngưỡng cửa trung niên...”

__”...Thực xin lỗi, tôi sai rồi.” Cố Ngang kéo kéo khóe miệng, “Tôi chỉ muốn tìm ra điểm giống nhau giữa chúng ta,vì cái gì lại đồng thời bị đưa đến đây.”

Dịch Khiêm bỗng nhiên nhếch miệng cười. Tề Yên Khách trợn to hai mắt, cũng bắt đầu cười.

Cố Khanh khó chịu nói “Các người đang liên kết với nhau cười nhạo tôi sao?”

__”Sừng sững trước mắt, cậu không đoán ra sao?” Dịch Khiêm thần nhiên nói “Chẳng lẽ cậu không phát hiện,cậu đều quen biết với tất cả mọi người ở đây sao?”

Cố Ngang lập tức bưng tỉnh đại ngộ.

__”Vậy nên...” Dịch Khiêm đẩy đẩy chiếc kính,ánh mắt trở nên sắc bén “Nếu hung thủ đang lẫn trong đám chúng ta,như vậy hiềm nghi lớn nhất, chính là cậu.”

Cố Ngang ngây ngẩn cả người. Cung Lý, Dịch Bách, hai ông chú cũng sững sờ. Vi Miểu đang cúi đầu chơi với bát đĩa dường như nhận ra điều gì, hoang mang ngẩng đầu lên.

__”...Không thể nào!” Cung Lý đỏ mặt nói “Cậu ấy không thể nào làm thế!”

__”Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Dịch Bách cười cười, không cho là đúng, dùng khuỷu tay chọt chọt Dịch Khiêm “Anh hai anh suy nghĩ quá nhiều rồi, một học sinh trung học làm sao có thể cùng lúc bắt cóc nhiều người như vậy.”

Dịch Khiêm thở dài “Anh cũng chỉ suy đoán thôi.”

__”...Không đâu.”

Tề Yên Khách đột nhiên mở miệng. Y chậm rì rì móc sổ tay ra, vừa viết vừa nói “Cậu ấy không thể nào pháp sư.”

__”Pháp sư?” Tất cả mọi người đồng thời sửng sốt

__”Cậu ấy không biết biến ra đồ ăn.” Tề Yên Khách tựa hồ nhớ tới chuyện gì đó thú vị, nhẹ nhàng cười nói “Nếu cậu ấy có thể, vậy cần gì tranh giành “gian tình bắn ra bốn phía” với tôi.”

Chúng: “...”

Dịch Khiêm ho khan một tiếng, đẩy đẩy kính mắt “Tôi không cách nào lý giải những cụm từ này.”

__”Ách... Gian tình bắn ra bốn phía, là món mới trong tiệm của tôi.” Chú Chí Sĩ gãi tay nói

Cố Ngang bắt đắc dĩ nói “Cám ơn đã thay tôi biện giải.” Cậu liếc mắt nhìn một vòng, giận dữ nói “Quả thật, tôi đều quen với mỗi người ở đây, về điểm này, chính tôi cũng cảm thấy kỳ quái. Tôi không biết ý các vị thế nào.”

Tất cả mọi người đều trầm mặc. Chỉ có Vi Miểu còn đang vui đùa chơi, tiếng bát đĩa va vào nhau phát ra âm thanh thanh thúy. Dao nĩa đều được mài nhẵn, sẽ không đứt tay, đĩa ăn cũng vậy nên Cố Ngang yên tâm để cho Vi Miểu chơi.

__”Hiện tại, thông tin còn quá ít. Chúng ta tốt nhất cứ yên lặng theo dõi diễn biến.” Dịch Khiêm đề nghị

__”Vậy... bây giờ về phòng sao?” Thầy giáo Nghe An nói

__Không được.

__Tốt nhất không nên.

Tề Yên Khách và Cố Ngang trầm mặc một lời. Hai người nhìn nhau mỉm cười, lập tức hiểu ý đối phương.

__”Ở chung tương đối an toàn. Vạn nhất trong phòng đột nhiên xuất hiện người thứ chín...” Cố Ngang còn chưa dứt lời, chợt bắt gặp Cung Lý hoảng sợ mở to hai mắt.

__Người thứ chín?... Ý cậu là, hung thủ?

Cố Ngang không muốn làm mọi người khẩn trương, đành châm chọc nói “Chúng ta đột nhiên bị nhốt trong này, nhất định phải có nguyên nhân. Trước khi chưa biết rõ tình huống, tôi cảm thấy không cần phân tán là tốt nhất.”

__”Đồng ý.” Dịch Bách nói

__”...Có lý.” Chú Chí Sĩ gật đầu, thầy giáo Nghe an cũng tán thành

__”...Tôi cũng... đồng ý.” Cung Lý có chút run rẩy, ánh mắt chần chừ như nai con “Mọi người ở cùng nhau, sẽ an tâm hơn...”

Dịch Khiêm lạnh lùng nói “Đến tối thì sao? Thay phiên nhau gác đêm?” Hắn lạnh lùng nhìn Dịch Bách “...Hai cô gái cũng phải ngủ chung với chúng ta?”

Cố Ngang chần chờ “Này...”

Tề Yên Khách đột nhiên đứng dậy, tới chỗ tủ lạnh

Tề Yên Khách mở tủ lạnh ra, bên trong trống rỗng tuếch. Y thập phần thất vọng “A” một tiếng.

__”...Anh làm sao vậy?” Cố Ngang ngạc nhiên hỏi

Tề Yên Khách xoay người, nhìn về phía Cổ Ngang “Không biến ra người.”

Cổ Ngang nhất thời kinh tởm, “Anh, anh bắt đầu muốn ăn thịt người sao?”

Chúng: “...”

Tề Yên Khách nghiêm túc phủ nhận “Thịt người không ngon, tôi không thích ăn thịt người.”

Đừng nói như thế anh từng ăn rồi a!

Không khí trong nhà ăn trở nên lạnh lẽo, mỗi người đều cảm thấy trong lòng như hàng ngàn hàng vạn con ngựa đang càn quét.

__ “Vậy cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Dịch Khiêm điện hạ cố gắng kiềm chế lửa giận, hiển nhiên đã sớm không kiên nhẫn.

__ “...Tôi chỉ muốn biến ra một người, sau đó nhốt hẳn trong phòng.” Tề Yên Khách vô tội nói “Để xem có kẻ thứ chín xuất hiện, giết chết hẳn không?”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không khỏi bối rối.

Biến ra một người làm thí nghiệm ? Đây là loại tư duy nào a....

Sao có thể tàn nhẫn như vậy?

Cổ Ngang hít một hơi thật sâu, cố gắng cười nói “Đừng đùa nữa, thật lạnh a, ha ha ha ha...”

Tề Yên Khách đóng tủ lạnh lại, thân thiết hỏi han “Còn lạnh sao?”

Này, không phải là lỗi của tủ lạnh a!

Cổ Ngang đầu đầy hắc tuyến, nhất thời không còn gì để nói.

Tề Yên Khách tự đắc, thản nhiên trở về chỗ ngồi, lại lấy sổ tay ra, hí hoáy

__ “Cậu viết gì vậy?” Dịch Bách tò mò hỏi

Tề Yên Khách cũng không ngần ngại, chậm rãi nói “Tủ lạnh chỉ có thể biến ra đồ ăn. Dụng cụ làm bếp rất dễ dàng trở thành hung khí.”

Mọi người lập tức khiếp sợ liếc nhìn dụng cụ bên cạnh bồn nước, mấy con dao đang vững vàng cắm trên giá đỡ.

Trong tủ lạnh chỉ có thể biến ra thức ăn, nói cách khác không thể xuất hiện thêm bất cứ thứ gì, bao gồm cả hung khí. Bởi vậy, vật thích hợp làm hung khí nhất chỉ có dao trong phòng bếp.

Bất quá, người bình thường sẽ nghĩ tới điểm này sao?

Năng lực liên tưởng quá đáng sợ.

“...” Dịch Khiêm nheo nheo mắt, cảnh giác nhìn Tề Yên Khách

Tất cả mọi người bất giác trở nên khẩn trương, Cổ Ngang cũng không ngoại lệ. Nhưng cậu cảm thấy Tề Yên Khách không có khả năng là hung thủ. Nếu không đã không quang minh chính đại nói ra suy nghĩ của mình.

Quan trọng hơn là...Tề Yên Khách chính là người cùng tranh giành “gian tình bắn ra bốn phía” với cậu a!

Cổ Ngang đã không phải “pháp sư” thì Tề Yên Khách tự nhiên cũng không phải.

Cứ việc tìm một lý do ngớ ngẩn để tin tưởng, nhưng cậu thật không muốn hoài nghi Tề Yên Khách. Có lẽ bởi vì Tề Yên Khách là kẻ đầu tiên cậu gặp sau khi tỉnh lại, Cổ Ngang không tự chủ được mà xem Tề Yên Khách là đồng minh.

Ngay lúc tất cả đều hai mặt nhìn nhau thì “Đình!” một tiếng vang lên, lập tức lôi kéo sự chú ý mọi người.

Con dao ăn rơi xuống đất.

Vi Miếu ngẩn ngơ, phát hiện toàn bộ đều đang nhìn mình. Nó bất an quan sát, mếu máo muốn khóc, cả khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc trở nên khổ sở.

Nhất định là mọi người đang quở trách nó.

Cố Ngang hiểu được suy nghĩ của nó, nhanh chóng xoay người nhặt dao ăn lên, cười xoa xoa đầu Vi Miếu “Vi Miếu? Sao buồn vậy? Không sao hết, anh giúp em nhặt lên a.”

Hai mắt Vi Miếu ngập nước, cầm cán dao, dùng sức khịt khịt mũi.

__”Ngoan, đừng khóc, đừng khóc. Không có việc gì, không có việc gì.” Cố Ngang tối không thể chịu đựng được Vi Miếu khổ sở, đau lòng vội vàng ôm lấy nó, nhẹ nhàng vỗ lưng trấn an “Ngoan a, nam sinh sao có thể tùy tiện khóc nha? Nước mắt của con trai là vàng, rất quý a!”

Vi Miếu nghe vậy, ngoan ngoãn không khóc, sau đó từ trong ngực Cố Ngang ngẩng lên, cố gắng nở nụ cười.

__”Thật ngoan.” Cố Ngang chỉ chỉ mũi nó, khích lệ nói “Vi Miếu ngoan nhất đúng không?”

Vi Miếu trừng mắt nhìn, hơi nước trong mắt nhanh chóng tiêu tán. Nó gật gật đầu, nhếch cao khóe miệng, sau đó lại chuyển tâm chơi với dao ăn.

Đột nhiên, Cố Ngang hốt hoảng trừng lớn hai mắt, vội vàng đoạt lấy dao ăn từ tay Vi Miếu. Vi Miếu nháy mắt mấy cái, khó hiểu nhìn cậu.

__”Sao có thể sắc bén như vậy...” Cố Ngang kêu lên

Tề Yên Khách lập tức hé mắt nhìn qua

Mọi người yên lặng nhìn một lớn một nhỏ hồ động,, thẳng đến khi Dịch Bách cắn môi, nghẹn ra ba chữ “Đáng...yêu quá!”

Cung Lý cũng đỏ mặt, nhỏ giọng “Ừ” một tiếng.

Hai ông chú Chí Sĩ cùng Nghê An không hẹn mà gặp liếc mắt nhìn nhau. Cố Ngang xấu hổ xoa xoa tóc.

__”Mẹ nó thật đáng yêu.” Tề Yên Khách nhìn Cố Ngang, mỉm cười từ ái nói

Cố Ngang nhất thời đen mặt, buồn bực nói “...Không được vẽ vớ vẩn đâu đấy.”

__”...A...” Tề Yên Khách ử rử nhíu mày, “Thật đáng tiếc. Nếu không ghi lại sẽ quên mất.”

__”Trí nhớ của anh kém tới vậy sao?” Cố Ngang liếc y

Cung Lý cười rộ lên “Không phải ai cũng nhớ lâu như cậu đâu.”

Tề Yên Khách lại đột nhiên “A” một tiếng, kinh ngạc hỏi Cố Ngang “Trí nhớ của cậu tốt lắm sao?”

__”Tạm tạm...” Cố Ngang nghi hoặc nói “Làm sao vậy?”

Tề Yên Khách nhìn nhìn ghi chép trong tay mình, hỏi “Cậu còn nhớ, vừa rồi lúc chúng ta gọi món, thứ tự lần lượt là gì sao?”

__”Hỏi chi vậy?” Cố Ngang thập phần không giải, nhưng vẫn phối hợp trả lời “Một phần bánh chocolate, một ổ pizza thịt nướng kiểu Hawaii, một ly trà sữa trân châu, một phần bánh kem Chí Sĩ, hai ly Espresso, một phần bánh Matcha trà xanh, một phần kem đậu đỏ, một ly sữa tươi cho tôi.”

Trình tự không hề sai sót, thậm chí ngay cả thời gian hồi tưởng cũng rất ngắn.

__”...Thật lợi hại!” Dịch Bách sợ hãi than

Dịch Khiêm liếc nhìn Tề Yên Khách, sau đó nghiêng ngả nhìn Cố Ngang. Loại ánh mắt soi mói này khiến Cố Ngang cảm thấy rất không thoải mái.

__”Làm sao vậy...Có vấn đề gì sao?” Cố Ngang hỏi

__”Hiện tại không biết.” Tề Yên Khách nhún nhún vai, vẫn cái cách bất cần đời như vậy.

Cung Lý rõ ràng có chút lo lắng, theo bản năng nhích lại gần Cố Ngang. Hai ông chú cũng không hiểu ra sao, không rõ mấy thanh niên này đang nghĩ gì.

Dịch Khiêm rút cuộc thu hồi tầm mắt, ngược lại hướng về phía Tề Yên Khách. Hắn nheo mắt lại, không khỏi lạnh lẽo hơn trước.

__Rốt cuộc cậu là ai?

Tề Yên Khách vô tội đáp “Tôi là sinh viên, không lừa anh a.”

__Chuyên ngành?

__Tài chính.

Cố Ngang không thích thái độ hoài nghi người khác một cách tùy tiện của Dịch Khiêm, nhin không được mở miệng nói “Anh ấy là sinh viên T đại, tôi từng đụng phải anh ấy bên ngoài. T đại có khoa tài chính rất nổi tiếng...”

__”Tôi biết.” Dịch Khiêm lạnh lùng đánh gãy cậu, tiếp tục ép hỏi Tề Yên Khách “Trừ cái này ra thì sao?”

Tề Yên Khách không hề sợ hãi, lẳng lặng nhìn hắn “À...Tôi thích đọc tiểu thuyết trinh thám.”

__”Tôi có thể chứng minh.” Mặc kệ như thế nào, vẫn không hy vọng mọi người nghi ngờ lẫn nhau. Cố Ngang vội vàng giải thích, “Anh ấy và tôi đều thích cùng một tiểu thuyết gia.”

Tề Yên Khách đột nhiên nhìn Cố Ngang cười cười

Dịch Khiêm tựa hồ vẫn không quá hài lòng với đáp án này, híp mắt nhìn Tề Yên Khách. Dịch Bách xem không được, lắc lắc tay hắn nũng nịu nói “Anh~ đừng gây chuyện nữa. Thảo luận lâu như vậy, em đói bụng rồi!” Cô hớn hỏ nói với Cố Ngang “Có thể ăn cơm trưa sao?”

Dịch Khiêm lập tức mềm nhũn. Hắn thở dài, bất đắc dĩ nói “...Lại đòi ăn. Không sợ béo phì sao?”

__”Chán ghét! Em vẫn ngoan ngoãn tập thể dục mà!” Dịch Bách bắt mắt chu chu cái miệng nhỏ

Cung Lý nhẹ nhàng thở phào một cái, trộm nhìn Cố Ngang

Đồng hồ trên tường chỉ mười một giờ hai mươi lăm. Nếu xem như tất cả mọi người đều thức dậy vào buổi sáng, thì hiện tại vừa vặn là giờ cơm trưa.

__”...Đúng rồi, mọi người cũng nên ăn cơm.” Cố Ngang thức thời tiếp nhận bậc thang, đứng dậy hỏi “Mọi người muốn ăn gì?”

Tề Yên Khách mỉm cười nhìn cậu nói “Mẹ nó làm gì cũng ngon.”

Cố Ngang đầu đầy hắc tuyến “...Tôi chỉ biết nấu thuốc độc thôi.”

Chú Chí Sĩ đột nhiên trở nên hưng phấn “Tôi giúp cậu!”

Cố Ngang u oán nói “Giúp tôi dùng thuốc độc hủy diệt thế giới sao?”

Chú Chí Sĩ kinh ngạc mở to hai mắt

Hai cô gái nhin không được bật cười, ngay cả thầy giáo Nghê An bình thường không hề có cảm giác tồn tại cũng cười ha hả. Vi Miếu tuy không quá hiểu mọi người đang nói gì, nhưng vẫn phối hợp nhe răng.

“...” Dịch Khiêm hậm hực hừ một tiếng, không nói nữa.

5. Chương 5

Cuối cùng, Dịch Khiêm vẫn cự tuyệt ở chung. Đối với hắn, sự riêng tư của Dịch Bách là quan trọng nhất. Huống chi, phải chung đụng với một đám người chỉ mới quen biết nửa ngày, chắc chắn không khỏi cảm thấy xấu hổ. Cổ Ngang đành phải nhượng bộ, đề nghị hai người một phòng, như vậy sẽ an toàn hơn.

Sắp xếp phòng, ngược lại không thành vấn đề. Hai cô gái một gian, Vi Miểu cùng thầy giáo Nghê An một gian, Dịch Khiêm và Tề Yên Khách không hợp nhau, đương nhiên không thể bắt hai người bọn họ ở chung. Vì vậy phương án lựa chọn chỉ có một.

Ngay khi Cổ Ngang mở cửa phòng ra, nhìn đến Tề Yên Khách ôm thảm và quần áo tiến vào, đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác thật vi diệu.

Tề Yên Khách bỏ đồng hồ xuống, nhìn ngó xung quanh. Tầm mắt cuối cùng dừng lại nơi tấm kính mờ thông với nhà tắm.

— “...A, cửa masa.” Y trừng mắt nhìn, cười rộ lên “Nếu đụng phải nước, sẽ trở nên bán trong suốt.”

Cổ Ngang lập tức tưởng tượng ra hình ảnh Tề Yên Khách tắm rửa bên trong, đầu óc nhất thời “oanh” một tiếng, hai má đỏ rần.

— “...Tôi không có quyền lựa chọn a.” Cậu nhỏ giọng than thở “Vừa tỉnh dậy đã ở đây... Thật sự không còn cách nào khác...”

Tề Yên Khách cười tủm tỉm nhìn cậu, đột nhiên rút ra quyển sổ, cầm bút viết

— “...Anh ghi gì vậy?” Tuyệt đối không phải thứ tốt!

Tề Yên Khách thần nhiên đáp “Mẹ nó là đồng tính luyến ái.”

Đừng nói trắng ra như vậy được không!

Cổ Ngang run rẩy khóe miệng hỏi “Làm sao anh biết?”

— “Cậu đỏ mặt.” Tề Yên Khách giơ tay lên, chọt chọt mặt mình “Đối với nam sinh dị tính luyến, cho dù cùng nhau tắm rửa cũng không gọi là cái gì. Nhưng đồng tính luyến thì khác...A, còn có.” Y lại cười tủm tỉm cúi đầu hí hoáy “Mẹ nó rất dễ thẹn thùng.”

Đã bảo đừng nói kiểu đó nữa mà!

Này này, không cần cái gì cũng ghi lại được không! Bị kẻ khác thấy thì làm sao bây giờ!

Cổ Ngang xoay người đóng cửa lại, ho khan một tiếng “Thôi, cho dù tôi không thừa nhận, chắc gì anh đã tin. À...anh hiểu. Chuyện này chỉ mình anh biết là được, đừng nói ra ngoài.”

— “Ừ.” Tề Yên Khách gật đầu “Tôi hiểu.”

— “A...” Cổ Ngang liếc mắt nhìn chiếc giường chật hẹp, “Nếu anh muốn, tôi có thể ngủ dưới đất.”

Tề Yên Khách cười hỏi “Sợ gì? Sợ cậu thao tôi sao?”

....Bị anh nói như vậy, tôi đột nhiên bắt đầu lo lắng sẽ bị anh thao a!

Cổ Ngang cưỡng chế gào thét trong lòng, dùng sức nhắc nhở bản thân phải chú ý hình tượng. Cậu hít sâu một hơi, tiêu sái vuốt tóc “Yên tâm, anh không phải đối tượng của tôi.”

— “Cậu thích mẫu người nào?” Tề Yên Khách tò mò

Cổ Ngang bỗng nhớ tới mối tình đầu của mình. Người kia sở hữu một đôi tay rắn chắc có thể đánh bay quả bóng, người kia sẽ ngại ngần nở nụ cười. Sau đó, người kia lại nói giữa bọn họ chỉ là bạn bè bình thường, tiếp theo liền sạch sẽ lưu loát mà chuyển trường.

Chỉ còn mình cậu ở lại, bị mọi người chế nhạo.

Bắt gặp vẻ cô đơn mất mát trên mặt Cổ Ngang, Tề Yên Khách trừng mắt nhìn, nghiêm túc quan sát.

Cố Ngang giật mình hồi thần,xấu hổ cười cười “Tôi cũng không biết nữa. Rất lâu rồi không gặp được người mình thích,đã quên mất cảm giác ấy.”

—”Vi Miếu thì sao?” Tề Yên Khách hỏi

Cố Ngang nhú mồm “Anh sẽ không cho rằng tôi lợi dụng Vi Miếu chứ?”

—”Nếu mẹ nó cũng “cứng” tôi như thế, tôi nhất định sẽ yêu cậu mất.” Tề Yên Khách mỉm cười

Cố Ngang vô lực nói “Nếu anh là một đứa bé chậm phát triển,tôi nhất định sẽ càng yêu thương anh. Vi Miếu ngây thơ vô tri vô giác,đừng nói em ấy như vậy được không?”

—”Được rồi.” Tề Yên Khách nghiêm túc đáp “Thực xin lỗi.”

Cố Ngang cười cười. Mặc dù tên này khá xấu tính,nhưng bản chất cũng không tệ lắm “Không sao. Để tôi sắp xếp lại ngăn tủ,chừa chỗ cho anh bỏ quần áo vào.”

Giống như Cố Ngang, quần áo của Tề Yên Khách đều là những loại kiểu dáng bình thường hay mặc. Đa số là sơ mi quần jean, tùy tiện lôi ra hai cái cũng có thể phối hợp. Cách ăn mặc này rõ ràng bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Chính là khoát lên người Tề Yên Khách lại có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, tươi mát hơn Cố Ngang rất nhiều.

Vô luận đang làm gì, Tề Yên Khách đều thường xuyên thất thần. Khi đó,ánh mắt anh lơ đãng, nhưng từ sâu bên trong lại lập lòe quang mang. Cố Ngang nhìn Tề Yên Khách xếp đồ xong,bỗng nhiên nói “....Hai ngày trước tôi có đọc một quyển sách.”

—”Hửm?”

—”À, không phải tiểu thuyết trinh thám...Mà là “Ta tinh phân, cả nhà người đều tinh phân.” Bên trong có một nhân vật kêu Khung Xương,lúc anh ngắm người rất giống hần.”

Tề Yên Khách quay đầu qua, tựa hồ không hiểu “...Sao?”

Cố Ngang đột nhiên đỏ mặt,xoay người nói “Không có gì, quyển sách kia viết rất hay...”

...Hừ anh là đồ lưu manh, còn trọng khẩu vị như vậy! Cố Ngang chợt nhớ tới Tiểu Hắc,nhìn không được bị ai thêm ba giây.

Tề Yên Khách kéo tủ lại nói “Xong rồi, ra ngoài thôi.”

Cố Ngang gật đầu. Hai người ra khỏi phòng,phát hiện tất cả đều đang chờ ngoài hành lang. Vi Miếu nhàm chán nhìn đồng hồ,đồng hồ thì vẫn chạy,đồng hồ thì vẫn chạy,đồng hồ thì vẫn chạy. Chú Chí Sĩ đang cao hứng phấn chấn thảo luận cái gì đó với thầy giáo Nghê An,thỉnh thoảng lại chìa tóc mai của gã.

Dịch Khiêm thấy mọi người đã tụ tập đông đủ,đẩy đẩy mắt kính nói “Tôi đề nghị chúng ta nên kiểm tra tất cả các phòng trong ngôi nhà này,bao quát cả phòng của quý vị. Có ý kiến gì sao?”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều đồng ý.

Cấu trúc của ngôi nhà rất không hợp lý,không chừng sẽ có đường hầm bí mật? Vì thế, dựa theo trình tự,Cố Ngang chủ động mở cửa,bước vào căn phòng “Ngôi sao” của mình.

—”Không phiền nếu tôi mở tủ ra chứ?” Dịch Khiêm đứng trước tủ quần áo

Cố Ngang cười hì hì lắc đầu,tùy tay kéo ngăn tủ đầu giường ra “Không sao, tôi đâu có giấu cái gì...” Chưa kịp dứt lời, cậu đã vô tình nhìn thoáng qua ngăn tủ,nhất thời bị một đồng tạc chỉ bl màu vàng dọa sợ đến mức hồn lìa khỏi xác,quyết định nhanh chóng kéo tủ lại.

—”?” Tề Yên Khách tò mò nhìn cậu

Cố Ngang quệt mồ hôi “...Ngăn kéo quá lớn, làm tôi giật cả mình,ha ha ha ha...”

—”Bên trong là phòng tắm sao?” Chú Chí Sĩ cũng tham gia kiểm tra,đẩy cửa ra,sau đó kinh ngạc cười rộ lên “Cố Ngang, không nghĩ tới cậu kỹ tính như vậy,để rất nhiều đồ trang điểm trong phòng tắm...”

__”...Đồ trang điểm?” Cố Ngang sững sốt. Tề Yên Khách chồm người nhìn vào trong, cũng “A” một tiếng, nghiêm mặt đi qua cười với Cố Ngang.

Này này, cười ái muội như thế là có ý gì!

Cố Ngang nhìn không được tò mò, buông tha ngăn kéo đi vào phòng tắm, mười bình gel bôi trơn lớn nhỏ được đặt ngay ngắn bên cạnh bồn rửa mặt, lập tức đập vào mắt cậu!

Gel bôi trơn! Gel bôi trơn!

Gel! Bôi! Trơn!

Trong nháy mắt đầu óc Cố Ngang nổ tung như một quả bom nguyên tử. Cậu đứng trân tại chỗ, máu dồn lên não, hai má ửng đỏ như người say.

__”Bên trong có gì vậy?” Bé Dịch Bách hiếu kỳ hỏi

__”Không có gì!” Cố Ngang không chút do dự đóng cửa phòng tắm lại

Dịch Khiêm hồ nghi liếc mắt nhìn cậu, Cố Ngang miễn cưỡng cười cười, dùng ánh mắt ý bảo hẩn “Anh hiểu.”

Chú Chí Sĩ cầm một chai gel bôi trơn, ca ngợi “ Ai nha, đều là tiếng Anh, không hiểu gì hết, chắc hàng cao cấp!”

...Nếu chú muốn, con có thể tặng chú một chai, mỗi ngày sáng tối thoa lên cúc hoa hai lần, bảo đảm đường nhan a!

Cố Ngang đầu đầy hắc tuyến, đuổi chú Chí Sĩ ra khỏi phòng tắm, thuận tay đóng cửa lại. Sau đó chưa hết kinh hồn táng đảm mà đề phòng những người khác táy máy mở ngăn kéo. Thật vất vả, Dịch Khiêm kiểm tra đủ, tuyên bố nơi này không có đường hầm bí mật với chịu ra ngoài. Mọi người lục tục đuổi kịp, Cố Ngang nhẹ nhõm thở ra một hơi, Tề Yên Khách thừa cơ hội, đột nhiên chạy tới bên giường, kéo ngăn tủ ra.

__”...A...”

__”...” Cố Ngang lảng lạng đi qua, bàn tay tạo hình cây súng, cắn răng uy hiếp “Dám tiết lộ ra ngoài, tôi liền bắn chết anh.”

Tề Ngang quay qua, mỉm cười nhìn cậu, sau đó nhẹ nhàng cầm tay Cố Ngang chia ngược về phía cậu.

__”Phanh!”

Cố Ngang sững sốt.

Tề Yên Khách đệm một tiếng cò liền bước đi, trên mặt vẫn thản nhiên ý cười. Để lại một mình Cố Ngang, vuốt ve lồng ngực trúng đạn, đột nhiên cảm thấy tim đập lỗ nhịp.

Kế tiếp, là Vi Miểu và Nghê An ở phòng đối diện.

Không gian bên trong bố trí như ở trường học, trên sàn được trải một tấm thảm thật dày. Mọi người cởi giày đi vào, phát hiện trong góc phòng bày rất nhiều đồ chơi.

Quả nhiên mỗi phòng đều được sắp xếp dựa theo chủ nhân của nó.

Dịch Khiêm vừa bước vào liền nhắm ngay tủ áo. Được sự chấp thuận của thầy Nghê An, hẩn mở cửa ra, lập tức híp mắt.

Biểu tình nhanh chóng thoáng qua chỉ mình Tề Yên Khách phát hiện. Dịch Khiêm vội vàng đóng tủ lại, đi ra. Tề Yên Khách cũng liếc mắt nhìn, không nói gì, cúi đầu viết cái gì đó lên giấy.

Những người khác đều không chú ý đến vẻ dị thường của họ, nơi nơi đánh giá căn phòng.

Vi Miểu lôi kéo Cố Ngang chơi xếp gỗ với nó.

Một lát sau, mọi người đều đã xem đủ, Cố Ngang đứng lên, để lại Vi Miểu lưu luyến không rời cảm khối gỗ.

__”...” Cố Ngang thật sự vô pháp chống cự với ánh mắt cún con đáng thương như vậy, “Mọi người cứ tiếp tục, tôi cùng Vi Miêu chơi trong chốc lát.”

__”Ừm, hai người cẩn thận.” Dịch Khiêm thân nhiên nói xong liền ra ngoài.

__”Vậy...Mình có thể ở lại với các cậu sao?” Cung Lý nhỏ giọng nói

__”Đương nhiên là được.” Cố Ngang cười nhìn cô

Vì thế mọi người chia làm hai đội, một tiếp tục điều tra, một chơi cùng Vi Miểu

Cung Lý ngồi xuống, tựa hồ bị thứ gì trong quần đung phấp, cô đột nhiên biến sắc, vội vàng đứng lên, đỏ mặt nói “A...Mình có thể dùng phòng vệ sinh sao?”

Cố Ngang cười “Đây không phải phòng mình...Đi đi.”

Cung Lý rất nhanh liền trở lại. Vi Miểu cùng Cố Ngang đang xếp một tòa tháp nhỏ, hai người thoạt nhìn rất vui vẻ. Cung Lý ở bên cạnh xem trong chốc lát, bộ dáng có chút ngượng ngùng. Cố Ngang nhìn cô cười, đẩy mấy khối xếp gỗ cho cô. Nghĩ nghĩ, nói “Kỳ thật mình đã sớm muốn hỏi...Cậu không sao chứ?”

Cung Lý ngẩn ra.

__”Mình thấy cậu có vẻ rất lo lắng.” Cố Ngang cổ vũ cười cười “Đừng lo lắng, chúng ta cùng nhau cố gắng, nhất định sẽ thoát khỏi nơi này.”

Cung Lý cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói “Kỳ thật...không thể trở về cũng không sao.”

Cố Ngang kinh ngạc nhìn cô

Cung Lý bối rối siết chặt vạt áo, đỏ mặt không thôi, lí nhí nói “Cố Ngang, mình...”

...Chẳng lẽ muốn tỏ tình? Cố Ngang phi thường xấu hổ, lại không biết nên nói gì. Đúng lúc này, Vi Miểu đang đặt khối gỗ lên đỉnh tháp, bỗng dưng run tay, cả tòa tháp lập tức rầm rầm sụp đổ.

Vi Miểu sững sờ, sau đó cao hứng quơ quơ tay

__”...” Vốn tưởng rằng nó sẽ khổ sở, không nghĩ tới lại vui vẻ như vậy. Cố Ngang linh cơ vừa động, nhanh chóng xếp vài khối gỗ rồi lại đẩy ngã.

Vi Miểu cười đến lóa mắt, hoa chân múa tay như cún con.

__”Này...thế nào?” Cố Ngang chọn mấy khối gỗ có kích thước bằng nhau, kết quả loạn choạng không thể đứng vững, hơi chút lơ lửng liền ngã nhào. Vi Miểu vẫn không hề tỏ vẻ uể oải, ngược lại phi thường khoái trá tiếp tục chơi.

__”Đến, Vi Miểu, chúng ta xây một bức tường thật cao

~” Cố Ngang với tay thật cao, cười tủm tỉm đề nghị Vi Miểu.

Vi Miểu dùng sức gật đầu, sau đó ôm một đống xếp gỗ lớn, chờ mong đưa tới trước mặt Cố Ngang.

Nó cười rất tươi, hai má trắng nõn tròn trĩnh mọng nước như hai quả đào, khiến người ta nhìn không được hôn một cái.

__”...” Cung Lý nhìn hai người tập trung chơi đùa, lời vừa định nói chỉ có thể nuốt vào bụng. Cô cúi đầu, cảm thấy sau lưng có vật gì đó cứng ngắc đang chĩa vào mình, nhất thời biến sắc, vội vã ngồi thẳng người.

...Chắc là, nhìn không ra đâu!

Cô thật cẩn thận lén lút nhìn Cố Ngang, tên kia đang cùng Vi Miểu chơi rất vui vẻ.

...Vì cái gì trong mắt cậu, vĩnh viễn chỉ có kẻ khác?

Cô chưa xốt cười cười.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa cóc cóc cóc

__”Kiểm tra xong rồi.” Dịch Khiêm lãnh tĩnh nói “Mau xuống nhà ăn, chúng ta cần thảo luận một chút.”

6. Chương 6

Nhà ăn.

—”Thật đáng tiếc, tạm thời chưa thể tìm thấy bất kỳ đường hầm bí mật nào.” Dịch Khiêm bình tĩnh nói
Sắc mặt mọi người đều ngưng trọng. Vì Miểu ngồi bên cạnh Cổ Ngang tò mò nhìn mọi người.

Dịch Khiêm thần nhiên đề nghị “Tôi tính toán tìm kiếm một lần nữa.”

—”Nếu...vẫn không tìm thấy thì sao?” Cung Lý thật cẩn thận hỏi

—”Đã vào được thì nhất định phải ra được.” Dịch Khiêm đáp

Tề Yên Khách nháy mắt mấy cái, nói “Tôi cảm thấy, nơi này hoàn toàn không có mật đạo.”

Dịch Khiêm cười lạnh “VẬY cậu nói cho tôi biết, chúng ta vào bằng cách nào?”

Tề Yên Khách bình tĩnh nói “Tôi không biết. Nếu anh cứ nằng nặc yêu cầu một câu trả lời hợp lý thì, trước hết tôi muốn hỏi anh.” Tầm mắt y dừng trên chiếc tủ lạnh “...Thức ăn vừa rồi của chúng ta,tới từ đâu?”

Dịch Khiêm trầm mặc

—”Nói không chừng trong tủ lạnh có máy ghi âm? Người ở bên ngoài bỏ vào.” Cung Lý rụt rè nói

Cổ Ngang lắc đầu “Không có khả năng. Ngay từ đầu mình nghĩ tới một chiếc hamburger, căn bản không nói ra miệng,đối phương làm sao biết được? Thêm vào đó...” Cậu bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Tề Yên Khách “Hải sâm,vốn không phải là thứ mà người bình thường có thể nghĩ đến.”

Tề Yên Khách mỉm cười “Thời điểm cậu lấy Tiểu Hắc ra, nó còn đang cử động.”

Cổ Ngang nhất thời đầu đầy hắc tuyến “Đúng vậy, đúng vậy, nó còn sống. Sau đó anh liền nhẫn tâm giết chết nó...”

Tề Yên Khách chỉ vào chú Chí Sĩ chống chế “Không phải tôi, là chú ấy.”

Chú Chí Sĩ vô tội nháy mắt mấy cái.

Cổ Ngang lần thứ hai hỏi hận tại sao mình không cầm một cái roi “Tốt lắm, đừng để ý tới chi tiết đó. Chúng ta hãy quên hải sâm đi, tiếp tục với...”

—”Không được.” Tề Yên Khách nghiêm túc nhìn cậu, “Không thể tùy tiện lãng quên Tiểu Hắc...”

—”Nó đều vào bụng anh rồi, anh còn đòi gì nữa! Không chừng lúc này nó sắp biến thành phân đó!” Cổ Ngang rốt cuộc bạo phát!

Biến mẹ nó hình tượng,biến mẹ nó ôn nhu,lão nếu không bùng nổ nhất định sẽ tức chết!

Tề Yên Khách không nhìn Cổ Ngang,nghiêm túc nói “Ô tham là sinh vật sống dưới đáy biển. Ngay khi rời khỏi mặt nước, nó nhất định sẽ vì lực nén thay đổi dẫn tới vỡ nội tạng.”

Dịch Bách kinh ngạc mở to hai mắt “A...Đúng rồi, lúc ở chợ chưa bao giờ nhìn thấy hải sâm sống cả.”

Mọi người lập tức bừng tỉnh đại ngộ, Cổ Ngang cũng kinh dị không thôi “...Cho nên, anh lựa chọn hải sâm chính là vì muốn thử xem nó có được chuẩn bị trước hay không?”

—”Ừm.” Tề Yên Khách mỉm cười “Mẹ nó muốn khích lệ anh sao?”

....Mẹ người thì có!

Cổ Ngang âm thầm giơ ngón giữa!

Cung Lý sợ hãi than “VẬY, nói cách khách,thức ăn trong tủ lạnh thật sự tự mình xuất hiện sao?”

—”Ừ.” Tề Yên Khách cười tủm tỉm, nói “Hơn nữa đều phi thường tươi mới.”

Tươi mới cái đầu người a, đang lăm nhăm gì vậy!

Nếu nói vậy, ngôi nhà này...

__”...Ý của cậu, tôi hiểu được.” Dịch Khiêm nhếch môi, quay đi chỗ khác thấp giọng nói “Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc đâu. Nếu mọi người không muốn, tôi sẽ tận lực dưới sự đồng ý của mọi người, tiếp tục điều tra chỗ này.”

Dịch Bách bỗng đứng siết chặt tay hân, chưa xót cười cười

__”À, tôi muốn hỏi...” Thầy giáo Nghê An vẫn luôn đóng vai người vô hình đột nhiên giơ tay lên, yếu ớt nói “Vậy đây không phải ngụ ý, chúng ta không thể trở về...”

Nếu thật sự không thể trở về, chẳng lẽ phải sống ở đây cả đời?

...Đồng nghĩa với việc bị tước đoạt quyền tự do, không thể liên lạc với thế giới bên ngoài, phải chôn thân ở nơi nhỏ hẹp này vượt qua hết quãng đời còn lại... Cuộc sống như vậy, vừa nghĩ tới đã cảm thấy đáng sợ...

Cổ Ngang chợt nhớ tới lời của Cung Lý “Không thể trở về cũng không sao”, lập tức giật mình. Hồi tưởng lại biểu hiện của mọi người, từ khi tới đây, tựa hồ chỉ có một mình Dịch Khiêm là muốn quay về, còn những người khác...

Vi Miểu không hiểu chuyện, Dịch Bách muốn thoát khỏi cuộc sống ngột thở của một ngôi sao. Hai ông chú đều có thể thích nghi trong mọi hoàn cảnh, mà Tề Yên Khách căn bản thật hưởng thụ không khí nơi này...

...Còn cậu thì sao?

Cổ Ngang lâm vào trầm tư.

Tại thế giới cũ, lúc nào cũng phải cẩn thận sắm vai con ngoan trò giỏi, không được để cho bạn học biết tính hướng của mình, mà cha mẹ lại càng không có khả năng.

Nếu có thể lựa chọn, chẳng phải...không quay về sẽ tốt hơn?

Nói không chừng, là do ý muốn mãnh liệt muốn biến khỏi “thế giới kia”, nên mới bị đưa đến đây...

Đột nhiên, hai má bị trạc trạc. Cúi đầu vừa thấy, thì ra là Vi Miểu.

__”...” Vi Miểu đang ngửa đầu, mở to hai mắt, tò mò nhìn cậu

__”Mẹ nó thoát nhìn rất khổ sở, muốn khóc.” Tề Yên Khách cười tủm tỉm nói, sau đó lấy sổ tay ra.

Sầu não trong lòng Cổ Ngang lập tức tan thành mây khói. Cậu ho khan một tiếng, quát Tề Yên Khách “Không được về!”

__”...A” Tề Yên Khách vô cùng tiếc nuối

Bị ba người làm ầm ĩ như vậy, không khí có chút dịu đi. Chú Chí Sĩ hít một hơi thật sâu, cổ vũ nói “Mặc kệ như thế nào, tất cả mọi người không được nản lòng thoái chí! Hành sự tại nhân! Chúng ta nhất định phải cố gắng hết sức!”

__”Tán thành~~” Dịch Bách bắn ra nụ cười thương hiệu tràn trề sức sống của mình

__”Vậy...tiếp theo làm gì bây giờ?” Nghê An hỏi

Cổ Ngang theo bản năng ngẩng đầu nhìn chung quanh, hai giờ ba mươi. Bình thường vào lúc này, cậu còn đang ngồi trong lớp. Hiện tại không cần đi học cũng không làm bài tập, càng không phải lo lắng mỗi lần kỳ thi đến. Áp lực tự nhiên biến mất, ngược lại làm cho người ta trở nên bối rối.

__”...Đúng rồi, trong phòng tôi có mấy game!” Hai mắt Cổ Ngang lóe sáng, hưng phấn nhìn mọi người “Có ai muốn chơi không?”

Cung Lý đỏ mặt, đang muốn mở miệng lại bị Dịch Bách đánh gãy

__”Tôi muốn chơi!” Dịch Bách hào hứng giơ tay lên, sau đó lại điềm đạm đáng yêu nhìn Dịch Khiêm “Anh hai, có thể chứ?”

__”...Có thể.” Dịch Khiêm bấu môi, “Đừng biểu hiện giống như anh thường xuyên không cho em chơi vậy.”

Chú Chí Sĩ gãi đầu “Game? Tôi không rành lắm...Đúng rồi, tôi thấy có lò nướng!” Chú Chí Sĩ chĩa chĩa góc bếp, hưng phấn cười nói “ Tôi có thể chuẩn bị bữa tối cho mọi người! Tuy rằng tủ lạnh trong này có thể biến ra bất kì thứ gì,nhưng ăn nhiều đồ đông lạnh cũng không tốt!”

Cung Lý cắn môi, nhỏ giọng nói “Vậy, vậy...để con giúp chú.”

__”Vi Miểu thì sao? Muốn chơi cùng sao?” Cổ Ngang cười tủm tỉm hỏi

Vi Miểu xoa xoa hai mắt, dường như buồn ngủ

__”Không bằng để tôi dẫn em ấy lên lầu nghỉ ngơi.” Thầy giáo Nghê An ôn hòa nói “Ngày nào bọn nhỏ cũng phải ngủ trưa,hôm nay em ấy chưa ngủ,chắc là mệt rồi.”

Cổ Ngang gật đầu, sau đó nhìn Dịch Khiêm “Còn anh?”

__”...Tôi cũng về phòng nghỉ ngơi.” Dịch Khiêm đẩy đẩy kính mắt,thản nhiên nói “Tôi sẽ khóa cửa cẩn thận,không cần lo cho tôi.”

Cổ Ngang ngược lại không khỏi sửng sốt. Cậu vốn cho rằng Dịch Khiêm nhất định sẽ không an tâm khi để Dịch Bách lại một mình,quyết định cùng chơi game với bọn họ. Dịch Khiêm phản ứng như vậy, có phải đại biểu hấn bắt đầu tín nhiệm mọi người?

Chuyện tốt a.

Còn một người nữa.

__”...Tôi cảm thấy, Tiểu Hắc muốn ra rồi.” Tề Yên Khách nghiêm túc nói, sau đó ôm bụng chạy lên lầu

Chúng: “...”

Một lúc lâu, Cổ Ngang “THAO!”

...Mười phút sau, chú Chí Sĩ và Cung Lý đang loay hoay trong nhà bếp

__”Tất cả dao nĩa trong này nhất định phải cất kỹ! Về sau không thể tùy tiện để bé Vi Miểu lấy chơi!” Chú Chí Sĩ khoai trá lau đi bọt nước trên lưỡi dao,thật cẩn thận đút vào ngăn kéo.

__”Vâng.” Cung Lý mỉm cười, vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp Tề Yên Khách đang đứng trên cầu thang.

__”...A” Tề Yên Khách chớp mắt mấy cái, mắt mác nói “Bọn họ đi hết rồi sao?”

__”Đúng vậy! Cậu cũng lên chơi đi!” Chú Chí Sĩ cười nói

Tề Yên Khách đi vào phòng bếp, ngó nghiêng xung quanh “Hai người tính làm gì vậy?”

__”Cậu thích ăn gì, tôi làm cho cậu!” Chú Chí Sĩ mỉm cười hàm hậu,lộ ra thần sắc đắc ý “Nếu là đồ ngọt tôi cũng làm được!”

Tề Yên Khách nghĩ nghĩ,nói “ Tôi muốn ăn trứng xào khổ qua!”

Chú Chí Sĩ “...”

Cung Lý lại bật cười “Khẩu, khẩu vị thật độc đáo...”

__”Cần tôi giúp sao?” Tề Yên Khách hiếu kỳ sờ đông sờ tây,tựa hồ vô cùng hứng thú với dụng cụ làm bếp. Y kéo ngăn tủ ra,phát hiện dao ăn sáng long lanh,bỗng dưng nháy mắt mấy cái,nhanh chóng chớp lấy một con giấu trong tay áo.

__”Không cần, không cần, cậu cứ lên chơi đi!” Chú Chí Sĩ cười hì hì đẩy y lên lầu

__”Ừm, vậy được rồi...” Tề Yên Khách sầu sầu sờ bụng “Vẫn không quá thoải mái,tôi lên nghỉ ngơi nha.”

__”Làm xong tôi sẽ gọi mọi người xuống!” Chú Chí Sĩ tràn trề sinh lực xắn tay áo lên “Tốt! Giữ vững tin thần! Làm việc thôi.”

__”Mong quá a~~” Tề Yên Khách nói xong, liền cười tủm tỉm đi lên lầu

Cung Lý nhìn thân ảnh y biến mất trong hành lang, chợt đỏ mặt, nhỏ giọng nói “À...Cố Ngang thích sữa chocolate đó, không bằng chúng ta...”

__”Sữa chocolate! Được!” Chú Chí Sĩ mở tủ lạnh ra, nhiệt tình cười to “Mười hai thanh chocolate, 500ml sữa tươi! Let’s rock it!”

7. Chương 7

Tên kia bị bồn cầu ăn mất rồi sao?

Cố Ngang liếc nhìn đồng hồ, đã ba giờ rưỡi.

Nhất thời thất thần, nhân vật trong màn hình lập tức bị đánh bay. Dịch Bách cười đắc thắng, giơ tay hình chữ V, sau đó duỗi thắt lưng lười biếng, tràn đầy sức sống nói “Mệt quá, nghỉ ngơi chút đi!”

__”Nhìn đoán không ra chị chơi giỏi như vậy...” Cố Ngang ngược ngùng cười cười. Cũng phải, cậu vốn muốn chọn thể loại hoạt hình thám hiểm thích hợp với các cô gái, kết quả Dịch Bách vừa thấy liền đòi chơi kiểu đánh nhau kịch liệt, mang theo tư thế oai hùng hiên ngang liên tục đánh bay Cố Ngang, khiến Cố Ngang xấu hổ đến mức chỉ muốn đập đầu vào máy chết cho xong.

Bấm nút tạm dừng, bối cảnh ồn ào trong game lập tức biến mất, lỗ tai nhất thời không thể thích ứng, khó hiểu trống trải. Hai người ăn ý liếc nhìn nhau, nở nụ cười.

__”Thật khó có cơ hội chơi đã như vậy a...” Dịch Bách lại duỗi lưng, mỉm cười thỏa mãn.

__”Bình thường chị rất bận sao?” Vừa nói ra, Cố Ngang liền hối hận. Đây còn chưa rõ sao, Dịch Bách nổi tiếng như vậy, là đại minh tinh của làng phim truyền hình và điện ảnh, khẳng định ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

__”Kỳ thật...cũng không tệ lắm. Người bận rộn nhất chính là anh tôi.” Dịch Bách cười khẽ lè lưỡi, trong mắt toát ra ôn nhu “Anh ấy luôn lo lắng cho tôi, quay phim cũng phải đi theo, họp báo cũng phải ngồi cùng. Thật vất vả mới có thể nghỉ ngơi, lại vội chạy đi nhận kịch bản, kí hợp đồng gì đó. Cô nói xong liền thở dài “Có đôi khi tôi cảm thấy sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ phiền chết.”

Cố Ngang vốn có thành kiến với Dịch Khiêm, nhưng nghe thấy hắn đối xử với em gái tốt như vậy, không khỏi thay đổi cái nhìn. Lại nói tiếp, Dịch Khiêm hoài nghi mọi người, cố gắng tìm kiếm lỗi ra, hẳn cũng vì Dịch Bách.

Dù sau, phần đầu lâu như vậy mới có địa vị như ngày hôm nay, Dịch Bách tuy ngoài miệng cứ luôn mồm than vãn, chính là trong lòng khẳng định rất luyện tiếu.

Hai người hàn huyên một lát, cảm thấy dường như đã xích lại gần nhau hơn. Dịch Bách ngoài đời còn đẹp hơn trong phim, lại không hề làm ra vẻ. Nói chuyện với cô một hồi khiến người ta vô cùng khoái trá.

...Đáng tiếc, Cố Ngang là gay, nói cách khác, nếu cô nam quả nữ ở chung một phòng, khó tránh khỏi sẽ phát sinh một số chuyện...

Nghĩ đến đây, Cố Ngang liền rùng mình. Chẳng lẽ Dịch Khiêm cũng nhìn ra cậu là gay? Cho nên mới yên tâm để hai người ở cùng nhau?

Đúng lúc này, cửa phòng “Ba!” một tiếng mở ra, hai người đều giật nảy mình.

__”Điểm tâm...xong rồi!” Chú Chí Sĩ cười hì hì đi tới. Ông ta liếc nhìn xung quanh, ngẩn người, hỏi “A? Những người khác đâu?”

Cố Ngang chú ý tới trên trán chú Chí Sĩ đỏ đầy mồ hôi, kinh ngạc nói “Chú, làm điểm tâm thôi mà hot như vậy sao? Nóng thành cái dạng này...”

Cứ tưởng tượng đến cảnh chú Chí Sĩ cầm một chiếc bánh mì dài hắc hực hực với lò nướng...Nhất thời Cố Ngang bị sét đánh cho ngoài khét trong sống.

Dùng sức lắc đầu, cố gắng xua đuổi hình ảnh đáng sợ kia đi.

__”Ách...” Biểu tình trên mặt chú Chí Sĩ cứng đờ, không biết có phải đã bị nhiễm sóng não của Cố Ngang hay không. Cố Ngang quả thật không đành lòng tiếp tục tự sướng, liền đứng dậy nói “Để tôi đi gọi bọn họ!”

Cố Ngang đi tới phòng bộ não cách vách, gõ cửa.

Không động tĩnh.

__”Điểm tâm làm xong rồi, ra ăn thôi.” Cố Ngang lại hô vài tiếng, vẫn không ai trả lời. Trong lòng lập tức trầm xuống, có loại dự cảm không tốt. Ấn nắm cửa, phát hiện không khóa, Cố Ngang không chút do dự đẩy vào.

Đầu tiên đập vào mắt chính là chiếc giường, Tề Yên Khách đang ôm bụng cuộn tròn trên đó, thoát nhìn hết sức thống khổ. Y nhìn thấy Cố Ngang, liền vô lực vươn tay.

__”...Tề Yên Khách!?” Bất gặp ánh mắt đáng thương của y, Cố Ngang đau lòng muốn chết, nhanh chóng đi qua.

__”Ngang...” Tề Yên Khách rưng rưng nước mắt, thanh âm run rẩy yếu ớt “Tiểu Hắc...của chúng ta...sắp không giữ được...”

__”...” Cố Ngang trầm mặc một lát, không chút do dự cởi giày ra, quất lên ót Tề Yên Khách.

Lần này rốt cuộc cũng nhớ đổi giày.

__”Nha!” Tề Yên Khách kêu đau, che cái ót trắng nõn in dấu giày đỏ chót, tội nghiệp khóc lóc kể lể “Nha...Mẹ nó đánh anh...”

Cố Ngang lạnh lùng nói “Biến mẹ người!”

Tề Yên Khách ủy khuất vuốt vuốt cái ót ngồi dậy. Cố Ngang bình tĩnh thu lại hung khí, thuận miệng hỏi “Vừa rồi làm gì vậy, bụng còn đau sao?”

Tề Yên Khách cười hì hì đáp “Không đau.”

Tuy nói thế, nhưng sắc mặt y thoát nhìn không được khỏe. Cố Ngang nhíu mày, nhin không được hỏi “Tiêu chảy? Để tôi hỏi thử xem bọn họ có thuốc không?”

__”Chỗ này không có đâu.” Y nói xong liền đứng lên, mỉm cười giục “Đi thôi.”

Cố Ngang âm thầm giật mình, không có thuốc? Lỡ bị bệnh thì làm sao bây giờ?

Thuốc cũng là thứ nuốt vào bụng, không biết tử lạnh có thể biến ra không?

...Kem hương vani chocolate? Kem vị bản lam căn? (Bản lam căn: Vị Bản lam căn ở Trung Quốc mỗi vùng dùng mỗi khác nhau. Hồ nam thường dùng rễ của cây này)

Mẹ nó, mấy thứ này tuyệt đối là thuốc độc có thể hủy diệt thế giới!

Cố Ngang quệt mồ hôi, âm thầm cầu nguyện tất cả mọi người không cần sinh bệnh.

Lúc hai người ra cửa đụng phải Dịch Khiêm. Hắn vừa tắm xong, tóc còn ướt sũng, thoát nhìn phần chân hơn rất nhiều.

Kỳ thật, bộ dạng Dịch Khiêm rất điển trai, đôi mắt trong trẻo, ngũ quan anh tuấn. Rõ ràng thân là đàn ông, làn da lại nhẵn nhụi sáng bóng, cả khuôn mặt thoát nhìn không hề tỳ vết. Hắn đã thay đồ, nhẹ nhàng nhưng vẫn không mất đi khí chất của một doanh nhân thành đạt.

Cố Ngang chào hỏi hắn, quay đầu liền phát hiện Tề Yên Khách giống như con chó nhỏ dùng sức ngửi ngửi, hai mắt tập trung mở to, tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì đó.

__”Làm gì vậy?” Cố Ngang cũng ngửi ngửi,lại chỉ nghe thấy mùi sữa tắm thoang thoảng trên người Dịch Khiêm. Cậu không khỏi sững sốt, có chút ngượng ngùng.

__”...” Dịch Khiêm nhú mào

Tề Yên Khách không để ý tới hai người, đi thẳng tới phòng thầy giáo Nghê An và Vi Miểu. Y cũng không gõ cửa,trực tiếp xoay nắm tay đẩy ra.

__”Bọn họ dậy chưa?” Cố Ngang đi tới, lập tức sững sờ

...Mùi máu tươi

Trong lòng Cố Ngang trầm xuống,vội vã mở toang cánh cửa, sắc mặt đại biến.

Máu!

Thầy giáo Nghê An đang nằm trong vũng máu,còn đang co giật.Mà Vi Miểu thì trần trụi ngồi bên cạnh gã,vui vẻ vọc máu bắn tung tóe!

Thiếu niên lóa thể cả người đầy máu,màu đỏ diễm lệ chảy xuôi trên là da trắng nõn non mềm, cảnh tượng kia vừa tàn khốc lại xinh đẹp đến mức biến thái.

Thiếu niên vẫn hồn nhiên chơi đùa trong vũng máu,vẻ mặt sung sướng, ngay cả ánh mắt cũng lập lòe quang mang.

Màu máu đỏ tươi che kín tầm nhìn,mùi tanh mãnh liệt xông vào mũi. Cố Ngang lạnh lẽo hít một hơi,theo bản năng vọt vào phòng “Vi Miểu!”

__”Đừng manh động!” Tề Yên Khách lập tức giữ chặt cậu,thong thả quan sát hoàn cảnh xung quanh

“Đừng phá hư hiện trường!”

Dịch Khiêm cau mày đi tới,bắt gặp cảnh tượng ghê rợn trước mắt không khỏi chấn động. Nhưng hắn rất nhanh liền lấy bình tĩnh,xoay người xuống lầu “Để tôi gọi bọn họ lên.”

__”Ừ.” Tề Yên Khách gật đầu, vẫy tay với Vi Miểu, mỉm cười nói “Vi Miểu? Lại đây, anh dẫn em đi ăn điểm tâm.”

Vi Miểu nghe vậy nhếch miệng cười,giữ giữ tay đứng lên. Nó đi được hai bước, bỗng dừng méo mào,ủy khuất sờ sờ cái mông của mình.

Cố Ngang kinh ngạc nhìn,chợt phát hiện vật dưới thân thầy giáo Nghê An đang đứng thẳng, chưa kịp cài thắt lưng.

...Trong nháy mắt, cậu cơ hồ đoán được chuyện gì đã xảy ra. Nhất thời ghen ngào không thở nổi,Cố Ngang vội vàng đẩy Tề Yên Khách,không chút do dự đánh về phía Vi Miểu, ôm nó vào lòng!

__”...?” Vi Miểu ngẩn ra,khuôn mặt nhỏ nhắn hoang mang nhìn cậu.

__”Vi Miểu đừng sợ, có anh Cố Ngang ở đây với em...” Cố Ngang ôm Vi Miểu,thân thể mảnh khảnh của thiếu niên nhẹ đến mức làm người ta không khỏi thương tiếc.

Nghe được giọng nói ôn nhu quen thuộc, Vi Miểu nở nụ cười,ôm lấy cổ Cố Ngang, thân mật cọ cọ

...Nó căn bản không hiểu gì cả!

Khiếp sợ dần dần hóa thành tức giận,Cố Ngang cắn môi, cảm thấy mỗi lần hô hấp, ngực lại nhói lên.

Vi Miểu căn bản không hiểu gì hết! Nó chỉ là một đứa trẻ!

Thầy Nghê An cư nhiên lại...Cư nhiên lại làm ra loại chuyện như vậy với em ấy! Không bằng cầm thú!

Cố Ngang phẫn nộ đến mức ngay cả thanh âm đều trở nên run rẩy “...Tôi muốn dẫn em ấy đi tắm rửa!”

__”...Ừm, đi đi.” Tề Yên Khách khe khẽ thở dài,tựa hồ cảm thấy có chút bất mãn khi Cố Ngang tùy tiện ôm người đi.

Cố Ngang xoay người, trở về phòng mình.

Trong phòng đã không còn bóng người, chú Chí Sĩ cùng Dịch Bách đều đã xuống lầu. Cố Ngang nhanh chóng đi vào phòng tắm, thật cẩn thận buông Vi Miếu ra, vịn vôi nước.

Máu tươi bắt đầu khô cạn, đọng lại thành từng mảng đỏ thẫm trên người thiếu niên. Tiếng nước ào ào vang lên, Cố Ngang trầm mặc thử nhiệt độ của nước. Vi Miếu hiểu được cậu đang muốn tắm rửa cho nó, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh.

Cố Ngang quay đầu lại, bắt gặp thần sắc nhu thuận cùng chờ mong của nó, trong lòng lại đau xót, không khỏi dụi giọng.

— “...Lại đây, Vi Miếu, cẩn thận.” Cậu kéo tay Vi Miếu, đỡ nó vào bồn tắm.

Vi Miếu ngồi trong nước, vết máu khô lập tức tan ra. Nó đột nhiên lộ ra thần sắc thống khổ, sờ sờ móng mình.

— “...” Cố Ngang cố nén đau đớn trong lòng, không biết nói gì cho phải. Vi Miếu lại cho rằng Cố Ngang trách nó lộn xộn, vội vàng lùi tay về, ngồi thẳng lưng không dám nhúc nhích, một bộ chờ đợi được khích lệ.

— “...Vi Miếu thật ngoan.” Cố Ngang khổ sở cười cười, nhúng khăn vào nước ấm, nhẹ nhàng chà lau bàn tay dính máu của nó. Vi Miếu nhắm mắt lại, đợi cậu lau sạch sẽ gương mặt nhỏ nhắn của mình, lúc này mới chịu mở mắt ra, cười với Cố Ngang.

Tên cầm thú này...Nỡ lòng nào lại...

Cố Ngang hung hăng cắn môi

Tắm xong, Cố Ngang ôm Vi Miếu lên giường, muốn kiểm tra xem Vi Miếu có bị thương hay không. Vi Miếu nằm trên đệm, tò mò quay đầu nhìn cậu.

Trong lòng Cố Ngang tràn đầy thương tiếc. Cậu nhẹ nhàng đẩy ra hai cánh móng mảnh dễ non mềm, Vi Miếu lập tức phối hợp mở hai chân, tựa hồ hiểu được cậu định làm gì.

...Loại chuyện này...Từng phát sinh sao?

Tên cầm thú kia rốt cuộc bắt đầu từ bao giờ?

— “Đau không?” Cố Ngang xoa xoa bên ngoài, ôn nhu hỏi

...Chắc không tổn thương đâu, chính là bị dị vật xâm nhập, cho nên cảm thấy khó chịu.

Cố Ngang nhẹ nhõm thở hắt, nhanh chóng lấy ra một bộ quần áo mặc cho Vi Miếu. Đồ của cậu có chút lớn, tay áo rộng thùng thình không ngừng đong đưa, Vi Miếu thấy thế liền vui vẻ duỗi tay ra.

Cố Ngang đau lòng xoa xoa đầu nó, Vi Miếu híp mắt hưởng thụ, theo động tác của cậu nhẹ nhàng cọ cọ lòng bàn tay ấm áp. Cố Ngang lại ần ần chưa xót.

...Loại chuyện này...Sao có thể xảy ra với Vi Miếu? Em ấy còn nhỏ như vậy...Ngao như vậy, ngây thơ không hiểu gì cả...Nghe An nỡ lòng nào làm thế...

Không muốn để Vi Miếu bị tổn thương thêm lần nữa!

...Nhất định phải bảo vệ em ấy thật tốt!

Cha mẹ em ấy không ở bên cạnh, hiện tại chỉ còn mình cậu có thể che chở cho nó.

Nhất định phải bảo vệ em ấy thật tốt!

...Cốc cốc cốc. Có người gõ cửa.

Cố Ngang quay đầu lại, phát hiện Dịch Khiêm đang đứng ngoài cửa, neho mắt nhìn mình

— “Nó không sao chứ?” Dịch Khiêm thản nhiên hỏi

— “Vâng.” Cố Ngang nhớ tới tử trạng của Nghe An, trong lòng lại tích tụ oán khí “...Nơi đó, thế nào?”

__”Muốn hỏi gì, xuống dưới cùng thảo luận đi.” Dịch Khiêm đẩy đẩy kính mắt, lạnh lạnh liếc nhìn Vi Miếu “Tốt nhất nên mang nó theo cùng.”

Cố Ngang gạt đầu, vươn tay bế Vi Miếu lên. Vi Miếu vui vẻ ôm cổ cậu, tưởng đang chơi đùa.

Dịch Khiêm quét mắt thăm dò, không nói gì, trầm mặc xuống cầu thang.

__”...” Thời điểm trải qua căn phòng song xà, Cố Ngang nhịn không được dừng bước.

Cứ việc cửa phòng đang đóng chặt, trong không khí vẫn quanh quẩn mùi máu tươi. Vi Miếu dường như cũng ngửi thấy, nghiêng đầu nhìn chăm chăm bên trong.

__”Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em.” Cố Ngang cúi đầu, phát thệ hôn lên trán Vi Miếu “Vi Miếu ngoan, không sợ, có anh Cố Ngang ở đây.”

Vi Miếu nháy mắt mấy cái, tuy không nghe hiểu cậu đang nói gì, nhưng nó vẫn nhếch miệng cười.

Hành lang đỏ thẫm giống như trong ruột của quái thú, thăm lông mềm mại lạnh lẽo cắn nuốt tiếng bước chân.

Từ chân cầu thang lóe lên ngọn đèn thuần trắng, tựa hồ chính là biểu tượng thánh khiết duy nhất còn tồn tại, đồng thời cũng là lối thoát duy nhất của bọn họ.

8. Chương 8

__”Hôm nay...là sinh nhật Vi Miếu.” Mẹ Vi Miếu ngóng nhìn con mình bên cạnh. Vi Miếu nhận ra ánh mắt ôn nhu của bà, lập tức nhếch miệng cười ngọt ngào.

Mẹ Vi Miếu thấy thế, trong mắt không khỏi chua xót “Đáng tiếc tôi phải tăng ca, cha nó cũng vậy...”

Nghê An thở dài, ôn hòa nói “Tôi hiểu, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em ấy.”

__”Thật sự cảm ơn thầy...” Mẹ Vi Miếu cảm kích gạt đầu nhìn Nghê An, ánh mắt khôn giấu nỗi mỏi mệt.

Nghê An đứng trước cửa lớp, nhìn theo bóng dáng mẹ Vi Miếu đi xa, nhất thời có chút cảm khái.

Hoàn cảnh gia đình Vi Miếu vốn không tốt. Mấy năm nay cha mẹ đều phải hồi hả ngược xuôi, muốn chữa khỏi bệnh cho con mình, nhưng ngay cả việc Vi Miếu bị bệnh gì cũng không tìm ra được. Dù thế, hai vị gia trưởng vẫn cố gắng công tác, hy vọng sớm ngày đưa Vi Miếu ra nước ngoài, kiểm tra một lần nữa.

Tấm lòng cha mẹ, rốt cuộc có bao nhiêu rộng lớn?

Nghê An không khỏi hoang mang.

...Sau khi tan học.

__”Thầy Nghê, anh vất vả rồi! Mai gặp.” Nữ giáo viên cùng văn phòng cười hì hì phát tay với gã

Nghê An ngồi soạn giáo án, lên kế hoạch ngày mai dẫn bọn nhỏ đi chơi, thường thường ngẩng đầu, trông chừng Vi Miếu đang chơi bên cạnh.

Cậu bé đang vẽ. Tranh nó vẽ không ai hiểu, sắc thái chẳng chịt xen lẫn vào nhau. Nhưng vẽ mặt lại phi thường nghiêm túc, nắm chặt bút màu giống như đang làm chuyện gì đó vô cùng vĩ đại.

Chiếc cổ trắng nõn của thiếu niên lộ ra đường cong gợi cảm, chiếc cằm tinh xảo như điêu khắc. Hai má non mềm nhũn, ửng hồng mọng nước khiến người ta chỉ muốn cắn một hơi.

Nó nhìn chăm chăm bức tranh, cặp mắt trong veo mở to, lông mi đen dày như hai cánh quạt. Thỉnh thoảng lại suy tư cắn môi, đôi môi khéo léo mềm mại...

Nghê An nhìn xem không khỏi xuất thần.

...Một tiếng nữa mẹ Vi Miếu mới tới đón nó.

Không biết như thế nào lại nghĩ đến chuyện này.

Miệng Nghê An khô khốc, gã nhịn không được liếm liếm môi. Ánh mắt rớt cuộc không thể rời khỏi chiếc cổ tinh tế đó, mà dưới lớp áo sơ mi, lại là...

__ "...Vi Miếu, lại đây." Nghê An cảm thấy thanh âm của mình có chút phát run

__ "?" Vi Miếu nháy mắt mấy cái,ngoan ngoãn đi đến trước mặt gã

__ "Có nóng không?" Nghê An chậm rãi vươn tay ra,đụng đến cúc áo sơ mi trên cùng của Vi Miếu,đột nhiên khựng lại. Gã chột dạ nâng mắt lên,chống lại đôi mắt ngây thơ thuần khiết.

Vi Miếu nghĩ nghĩ,nghiêm túc gật đầu. Sau đó, nhếch miệng nở nụ cười.

__ "... " Nghê An rớt cuộc nhịn không được, kéo Vi Miếu qua ngồi lên đùi mình, thò tay vào vạt áo sơ mi.

__ "A..." Vi Miếu lại cười rộ lên,khẽ vắn vẹo cơ thể, muốn né tránh bàn tay tham lam kia. Nghê An bị nó xoay xoay, trong lòng càng nóng ruột, xúc cảm non mềm lướt qua trên từng ngón tay khiến người ta không khỏi phát cuồng. Gã lớn mật sờ lên trên, chạm vào một viên nhỏ xinh, lợi dụng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn.

__ "A!" Vi Miếu nhú mày,không biết là đau, theo bản năng bắt lấy tay gã.

__ "Vi, Vi Miếu đừng cử động!" Nghê An vội vàng hôn lên cổ nó,dùng đầu lưỡi liếm láp da thịt trơn bóng.

__ "...Ngô..." Vi Miếu khó chịu khuynh thân về phía trước,lại bị Nghê An dùng sức ôm lấy. Nó cau mày nghĩ nghĩ,đại khái cảm thấy hẳn phải nghe lời thầy giáo nói,vì thế ngoan ngoãn không nhúc nhích.

Dưới thân Nghê An nóng mãnh liệt,gã tham lam vuốt ve hai khối vật nhỏ,nghe được Vi Miếu khẽ hừ một tiếng,trong lòng tràn ngập vô hạn khoái cảm. Nhiệt độ trong cơ thể thúc giục gã càng thêm lớn mật,một tay vuốt ve trước ngực Vi Miếu,một tay mò mẫm xuống dưới.

Thân thể cậu bé phát triển vô cùng thông thả,nơi đó cũng phá lệ nhỏ xinh. Nghê An cách quần sờ soạng khí quan bé nhỏ,cảm thấy thiếu niên trong ngực vẫn không quá phản ứng.

...Hoàn toàn không có cảm giác?

Quả nhiên...chỉ là con nít a.

Một tia tội ác lập tức nảy lên trong lòng,Nghê An rất nhanh liền rút nó sau đầu. Gã có chút không cam lòng,vội vào quần Vi Miếu, trực tiếp xoa nắn.

__ "... " Vi Miếu cắn môi nhú mày, thần sắc không hề thoải mái,cực lực nhẫn nại

...Thôi, không có cảm giác cũng không có biện pháp a.

Nghê An thất vọng thở dài. Vốn suy tư, nếu đứa nhỏ này khóc trong lòng mình,rên rỉ bắn ra,...Cảnh tượng kia tốt đẹp biết bao?

Vừa nghĩ tới hình ảnh đó,Nghê An lại nặng nề nuốt một ngụm nước bọt. Bàn tay to chuyển ra sau,gã chậm rãi đẩy ra hai mảnh cánh hoa mềm mại, ngón tay nhẹ nhàng chen vào. Thiếu niên trong lòng lập tức căng thẳng,bất đầu liễu mạng giây dụa.

__ "Vi Miếu! Đừng cử động"! Nghê An tức giận gầm nhẹ

__ "...Nha..." Vi Miếu khó chịu rụt lui thân thể, hai mắt lã chã chực khóc, ủy khuất chớp nháy.

...Xem ra thật sự không được. Dù sao cũng còn quá nhỏ! Nếu miễn cưỡng, không chừng sẽ bị phát hiện.

Nghê An thở dài,cực kì tiếc nuối thu tay về.

Thân thể thiếu niên dần dần trầm tĩnh lại. Nó quay đầu qua,khó hiểu bị thương nhìn thầy giáo của mình.

Cái loại ánh mắt này nhanh chóng khuếch trương cực đại ác cảm giác tội lỗi trong lòng Nghê An.

Nhưng đồng thời cũng đem lại càng nhiều khoái cảm.

Nghê An hô hấp dồn dập, thả Vi Miếu xuống dưới, sau đó vội vã mở khóa quần. Quần lót vừa kéo xuống, thịt heo xầu xí lập tức nhảy ra.

—”Đến, ngậm...” Gã ấn đầu Vi Miếu, muốn cái miệng nhỏ đáng yêu phải đối mặt với dự vọng ghê tởm của mình.

—”...” Vi Miếu vô lực phản kháng, nước mắt lũ lượt chảy xuống.

Khuôn mặt lấp lánh lệ quang, thoát nhìn càng chọc người trù mên, mặc người chà đạp.

—”A...Hút vào...Dùng sức ngậm...” Nghê An đè nó lại, bức bách nó cố gắng nuốt sâu thịt heo của mình. Thiếu niên khó chịu chảy nước mắt, không rõ vì sao thầy giáo lại đối xử với mình như vậy.

Nhưng nếu...phản kháng?

Đối với hai chữ này mà nói, chưa từng nghĩ qua.

Bởi vì đây là chuyện mà thầy muốn nó làm.

Tuy không rõ nguyên nhân, nhưng có lẽ...nhất định phải có lý do...

...Nhất định có điều gì đó mà nó không thể hiểu được!

...Nửa tiếng sau.

Mẹ Vi Miếu đứng trước cửa văn phòng, cung kính gõ gõ.

—”Ai nha, mẹ Lâm tới rồi.” Nghê An dắt Vi Miếu xuất hiện cuối hành lang, ôn hòa mỉm cười đi tới “Vi Miếu nhớ cô muốn chết!”

Mẹ Vi Miếu kinh ngạc nhìn đứa nhỏ trong lòng mình “...Vi Miếu? Làm sao vậy?”

Vi Miếu từ ngực bà ngẩng đầu lên, khoe miệng nhếch cao, lộ ra nụ cười. Nó giơ que kẹo cho mẹ xem, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kiêu ngạo.

Nghê An có chút ngại ngùng nói “Thật có lỗi, vừa rồi không cẩn thận để em ấy ăn nhiều đồ ngọt...Tôi quên mất em ấy bị sâu răng. Bất quá đừng lo, tôi đã dẫn em ấy đi đánh răng rồi.” Gã tiến lên một bước, nhu nhu tóc Vi Miếu, mỉm cười nói “Vi Miếu, còn thừa lại không được ăn hết đâu đấy.”

Vi Miếu dùng sức gật đầu.

—”...Phiền thầy rồi.” Mẹ Vi Miếu cảm kích đến mức không biết nên nói gì cho phải “Mỗi lần đều phiền thầy như vậy, tôi thật sự là...”

—”Không sau, ai bảo tôi là giáo viên của em ấy.” Nghê An đứng lên, ánh mắt không rời Vi Miếu, “Hơn nữa, Vi Miếu đáng yêu như vậy, tôi cũng muốn ở cùng em ấy thêm chút nữa.”

—”Đến, Vi Miếu, chúng ta về nhà.” Mẹ Vi Miếu nắm lấy bàn tay nhỏ bé, hướng Nghê An quơ quơ “Chào thầy mình về.”

—”...” Vi Miếu khó hiểu nhìn mẹ mình. Nó căn bản không biết ý nghĩa của hành động trên, bất quá vẫn ngoan ngoãn làm theo lời mẹ.

Nhìn một lớn một nhỏ dần dần biến mất trong tịch dương, Nghê An nở nụ cười đầy thâm ý.

Ban đêm.

Cha Vi Miếu vội vàng từ công trường trở về, thật cẩn thận ôm chiếc hộp lấy ra một ổ bánh kem, đỏ mặt giống như nam sinh.

—”Con trai, có thích không?” Mặc dù là cha, nhưng vẫn hy vọng được con trai mình khích lệ

Vi Miếu trừng mắt nhìn, trong mắt không khỏi hoang mang. Nhưng rất nhanh, nó lại nhếch miệng cười.

Đây là một trong những lần hiếm hoi, nó hiểu được chuyện gì đang xảy ra chung quanh mình.

Cho dù không rõ, chỉ cần mỉm cười thì tốt rồi.

Bởi vì mỗi khi mọi người nhìn nó cười,cũng sẽ bắt đầu cười theo.

Mà nhìn thấy mọi người mỉm cười,nó cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.

Cha, mẹ, còn có thầy Nghê An, cùng bạn bè trong trường, mọi người ngày ngày đều nở nụ cười.

Thật vui vẻ.

__”Đến, thổi nên thôi.” Mẹ Vi Miểu ôn nhu ôm lấy bả vai con mình,nhìn mười hai ngọn nến trên chiếc bánh kem tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

__”...” Vi Miểu nhìn ngọn nến, có chút xuất thần

__”Ha ha ha đến con trai, ba người chúng cùng nhau thổi nến!” Cha Vi Miểu cười trong sáng,ôm vợ và con trai,đồng thời cúi xuống.

Vi Miểu kinh ngạc nhìn, hai mắt trong suốt bỗng dưng đóng đầy hơi nước

__...Quang...

Nó mở miệng,khẽ gọi một tiếng.

Mười hai ngọn nến, đồng thời tắt ngấm. Làn khói mỏng mỏng mang theo mùi bánh kem ngọt lịm, du du phập phồng.

Cùng lúc đó,cách đó con phố trong một ngôi nhà xa lạ.

__”...Umm..” Thiếu niên đột nhiên che ngực.

Xảy ra chuyện? Sao đột nhiên lại đau như vậy.

Thiếu niên cố gắng hít sâu, hơi đỡ một chút. Tầm mắt lần thứ hai liếc về phía “Kế hoạch công tác của lớp trưởng” đang nằm trên bàn.

A! Thật sự phiền chết mà! Rốt cuộc phải làm gì mới được đây!

Cậu suy nghĩ nửa ngày, chợt nảy ra một ý tưởng.

9. Chương 9

Trong phòng, năm người trầm mặc vây quanh bàn ăn.

Đội Cổ Ngang cùng Vi Miểu ngồi xuống,Dịch Khiêm mở miệng “Nghê An xác nhận đã tử vong. Hung khí là dao ăn, thứ đặt trong ngăn kéo tủ bếp.”

Bàn ăn tổng cộng có tám chiếc ghế, lúc này chỉ còn lại bảy người, tám cái bánh trứng trên bàn vàng rực trông phá lệ chói mắt.

Cung Lý và Dịch Bách lộ vẻ bi thương. Chú Chí Sĩ có chút kinh hoảng lắm bả “Hung thủ...là ai? Chẳng lẽ thật sự có kẻ thứ chín sao?”

Dịch Khiêm quét mắt nhìn mọi người, thản nhiên nói “Tóm lại, tất cả mọi người nói xem vừa rồi đã làm những gì?”

__”Anh hoài nghi chúng tôi sao?” Cung Lý cười chua xót, lời nói ra không khỏi châm chọc “Chúng tôi vừa biết nhau chưa đến một ngày,nhất thiết phải giết người sao? Hay là anh cảm thấy cái chết của thầy Nghê An là giả?”

Quả thật, trong vòng một ngày, đầu tiên bị bắt đến một nơi phản khoa học như thế này,sau đó lại gặp phải giết người...Đối với ai mà nói cũng đều là đả kích rất lớn. Nhu nhược như Cung Lý còn biết giấu cột người, chỉ sợ cô cũng sắp hỏng mất.

Cung Ngang thở dài,từ dưới bàn nhẹ nhàng nắm tay Cung Lý. Cung Lý lập tức ngẩn ra, hiểu được cậu đang an ủi mình,không khỏi đỏ mặt.

__”Tôi không hoài nghi cái chết của thầy Nghê. Chính vì muốn tin tưởng mọi người, cho nên mới hy vọng mọi người hợp tác.” Dịch Khiêm lãnh tĩnh đáp “Nếu không nguyện ý, tôi cũng không ép.”

__”Tôi cảm thấy anh ấy nói có lý.” Cố Ngang thành khẩn nhìn mọi người “Trong lòng mọi người khẳng định rất khó chịu,nhưng,càng im lặng sẽ càng dẫn tới hoài nghi,chúng ta cần phải điều tra rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Liên bắt đầu từ tôi đi.” Cậu liếc mắt nhìn Dịch Bách “Giữa trưa,tôi cùng Dịch Bách chơi game suốt. Thời điểm chú Chí Sĩ lên lầu bảo chúng tôi xuống ăn điểm tâm là ba giờ rưỡi,sau đó tôi qua cách vách tìm Tề Yên Khách.”

__”Tề Yên Khách không chơi game với cậu sao?” Dịch Khiêm liếc mắt nhìn Tề Yên Khách

Tề Yên Khách không để ý tới hắn,trầm tư nhìn ngọn đèn hình cầu trắng tinh treo trên trần nhà.

__”...Hình như có gì đó thay đổi.” Y nói

Mọi người nghe vậy liền nhìn lại. Thị lực Cố Ngang tốt,liếc mắt một cái liền phát hiện sự khác thường của bóng đèn.

__”...Sợi vonfram?” Cố Ngang kinh ngạc thốt lên

Bên trong chiếc đèn vốn luôn thuần trắng,giờ đây lại xuất hiện những vệt tối màu. Ánh sáng quá chói chang, không thể xác định màu sắc của chúng.

Giống như sợi vonfram trong bóng đèn tròn,sử dụng lâu ngày sẽ biến thành màu đen, kết quả của việc liên tục nóng lên rồi lại làm lạnh.

__”Không đúng, giữa trưa không có.” Tề Yên Khách nghĩ nghĩ,nháy mắt nói “Giống như tơ máu.”

Bị y nói thế, tất cả mọi người không khỏi sợ hãi.

__”...Tháo xuống dưới thử xem?” Cố Ngang đề nghị.

Vừa dứt lời, Tề Yên Khách liền đạp ghế bò lên bàn

__”Từ từ! Trước tắt đèn đã!” Cố Ngang nhanh chóng đi tìm công tắc.

__”Không có chốt mở!” Dịch Khiêm cùng Tề Yên Khách trầm miệng một lời

Cố Ngang sửng sốt. Lúc này Tề Yên Khách đã vươn tay, thăm dò quả cầu

__”...A? Không nóng chút nào.” Tề yên Khách nháy mắt mấy cái, ngạc nhiên nói

Nơi này không có công tắc điện,nói cách khác chiếc đèn vẫn luôn trong trạng thái hoạt động, như vậy hẳn phải rất nóng mới đúng. Tất cả mọi người nghĩ vậy không khỏi bất giác lui về sau mấy bước,sợ bóng đèn ẩn giấu cơ quan bên trong.

Cố Ngang hộ Vi Miểu sau lưng,lo lắng nhìn Tề Yên Khách trên bàn cơm “Anh cẩn thận a.”

Tề Yên Khách nhìn cậu cười,sau đó vươn hai tay ra,ý đồ tháo bóng đèn xuống. Mọi người khẩn trương chờ đợi.

Tháo.

Dùng sức tháo.

Liều mạng tháo.

Bóng đèn vẫn không nhúc nhích.

Chúng: “...”

“...” Tề Yên Khách nhảy xuống đất,thoải nhiên tự nhiên mà quơ chiếc nồi bên bếp,tiếp theo đó lại lọ mọ bò lên bàn.

...Mở không được liền muốn đập sao! Thiếu niên anh có bao nhiêu nhu nhược a! Còn nữa! Nơi này chỉ có một bóng đèn thôi đó! Anh đập mất thì chúng tôi phải sờ soạng ăn cơm à!

Cố Ngang run rẩy khoe miệng,nhanh chóng giữ chặt Tề Yên Khách “...Khoan, để tôi thử xem.”

Tề Yên Khách lại cười, lấy tay cậu ra,thản nhiên nói “Cực một quả chuối, đập không bể đâu.”

Ai muốn cực chuối với anh a! Tôi muốn ăn chuối không thể tự mình tìm tủ lạnh sao!Này, từ từ, anh rút cuộc dùng chuối để ăn vẫn là....A A A ...Mẹ nó, rút cuộc mình đang nghĩ đi đâu vậy!

Cố Ngang đầu đầy hắc tuyết, bất đắc dĩ nói “...Vậy nếu hư thì làm sao?”

Tề Yên Khách mỉm cười đáp “Nếu hư, tôi liền dứt cậu ăn chuối.”

Cố Ngang nhất thời lại suy nghĩ miên mang,chậm trễ thời gian,Tề Yên đã cầm nồi đánh về phía bóng đèn! Phanh!

Chiếc nồi bỗng rời tay! Bật mạnh ra sau! Bay ra theo đường parabol!

__”...” Tề Yên Khách kinh ngạc mở to hai mắt

__”...!” Quần chúng vô tội hoảng loạn chạy trốn,né tránh chiếc nồi không có mắt.

__”...Yếu như vậy,ngay cả cái nồi không giữ được.” Cố Ngang run rẩy khoe miệng,nhìn không được nói “Tề Yên Khách, kỳ thật...Anh là nữ phần nam trang đúng không?”

Tề Yên Khách bĩu môi “Tôi mới không thêm nữ phần nam trang,nếu không mẹ nó sẽ không thích tôi.”

....A?

Cố Ngang sững sốt một lúc mới kịp phản ứng,hạ không để hung hăng đánh chết tên này.

...Đã hứa giữ bí mật rồi mà!Thao!

Không đợi Cố Ngang phát điên,Tề Yên Khách đã nhảy xuống đất,đi qua nhật chiếc nồi lên. Cố Ngang hồ nghi liếc mắt nhìn bóng đèn hình cầu,phát hiện nó còn nguyên vẹn,quả như không bị hư hao.

Phản ứng đầu tiên của Cố Ngang cư nhiên là....Chẳng lẽ mình phải dứt chuối cho tên kia ăn?

Không không, hiện tại không phải là lúc nghĩ tới chuyện này!

Thấy bóng đèn không có việc gì,tất cả mọi người đều chậm rãi tụ lại. Vi Miểu cũng tò mò từ sau lưng Cố Ngang lộ đầu ra xem. Mà Dịch Khiêm thủy chung vẫn luôn cau mày,nghe ngẫm nhìn Tề Yên Khách.

Tề Yên Khách cầm chiếc nồi quan sát tỉ mỉ nửa ngày,đột nhiên ngẩng đầu lên nói “Vừa rồi, cái nồi còn chưa đụng vào bóng đèn đã bị đánh bay...”

Cố Ngang sững số “A” một tiếng

Tề Yên Khách ngẩng đầu nhìn bóng đèn hình cầu thuần trắng,như có điều suy nghĩ nói “Tôi nghĩ...nói không chừng, nó căn bản không phải bóng đèn bình thường.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Dịch Bách căn cứ môi,sợ hãi ôm lấy cánh tay Dịch Khiêm “Vậy...là gì?”

__”Không biết.” Tề Yên Khách vô tội nháy mắt mấy cái “Tháo không được,đập không xong,hiện tại chúng ta chỉ có thể dùng như đèn điện bình thường.”

Chúng: “...”

Dịch Bách bỗng nhiên nhãn tình sáng lên “Chẳng lẽ nó là cơ quan? Có thể mở mặt đạo?”

__”Có khả năng!” Chú Chí Sĩ trở nên kích động “Như vậy chúng ta có thể ra ngoài!”

__”...Cứ cho nó là cơ quan...” Tề Yên Khách thở dài “Tháo không được, đập không xong,làm gì bây giờ?”

Dịch Bách cùng chú Chí Sĩ nhất thời uể oải

Lúc này, Dịch Khiêm trầm mặc một hồi đột nhiên đẩy đẩy kính mắt,thản nhiên nói “Ồn ào đủ chưa?”

Tề Yên Khách trừng mắt nhìn

Dịch Khiêm kéo ghế ra,ngồi xuống cạnh bàn ăn. Cứ việc từ dưới nhìn lên, lại không khỏi chèn ép khiến đối phương cảm thấy áp lực.

Phía sau gọng kính mỏng manh,là một đôi lạnh lùng trấn tĩnh.

__Trả lời câu hỏi của tôi...từ giữa trưa đến giờ, cậu đã làm gì?

10. Chương 10

Tề Yên Khách dừng dừng mở mắt nhìn,con người xinh đẹp trong suốt đảo qua đảo lại.

__”Tôi không thích nói. Tề Yên Khách bĩu môi nói

Dịch Khiêm lạnh lùng nhìn y “Lý do?”

Tề Yên Khách cúi thấp đầu,thần nhiên đáp “Đừng ép tôi.”

Dịch Khiêm cảnh giác nheo mắt,nắm tay Dịch Bách lui về phía sau một bước. Không khí nhất thời trở nên khẩn trương,tất cả mọi người đều nín thở,lo lắng nhìn hai người.

__”Cái kia...Anh ta bị tiêu chảy!” Cố Ngang cố ý muốn hòa giải,hắc hắc cười nói “Tiểu Hắc hại anh ta bị tiêu chảy.”

__”Chẳng lẽ từ lúc lên lầu cho đến khi Nghe An tử vong, cậu ta đều ngồi trong nhà vệ sinh?” Dịch Khiêm liếc mắt nhìn Cố Ngang “Cậu có thể chứng minh?”

...Này, anh bảo tôi phải chứng minh thế nào đây!

Cố Ngang phẫn nộ quay mặt đi,nhìn Tề Yên Khách buồn bã nói “Này, đã dội nước chưa? Nếu không vớt lên cho anh ta xem!”

Chúng: “...”

Sắc mặt Dịch Khiêm nhất thời trở nên âm trầm, Dịch Bách nhanh chóng kéo tay hắn, nhỏ giọng nói “Anh, đừng hung dữ như vậy! Mọi người ngồi xuống hảo hảo nói chuyện...”

Cung Lý sợ hãi nói “Mọi người đừng như vậy...Thật đáng sợ...”

Chú Chí Sĩ cũng muốn làm dịu bầu không khí,liền cố gắng nở nụ cười sáng lạn nhất có thể,đứng dậy phân bánh ngọt đến trước mặt từng người “A ha, ha ha ha,mọi người ngồi xuống ăn chút gì đi! A ha ha ha ...”

Dưới loại tình huống này, ai còn nuốt trôi nữa a! Cố Ngang không khỏi buồn bực, kéo Tề Yên Khách thấp giọng nói “Này, nói thật đi,vừa rồi rốt cuộc anh đã làm gì vậy? Vì sao không chịu nói...”

Tề Yên Khách mỉm cười nhìn cậu,đột nhiên tiến đến bên tai Cố Ngang, nhẹ nhàng thì thầm “Vừa rồi tôi...”

Khí tức ướt sũng đập vào vành tai,Cố Ngang đỏ mặt lên,cường bách chính mình tập trung lắng nghe “...Sao?”

__”...Đang tự, an ủi.” Tề Yên Khách nói xong, đứng thẳng người dậy, mỉm cười nhìn cậu

Mẹ bà nó, cái này vốn không phải là bí mật a!

Cố Ngang run rẩy khoe miệng,chống lại ánh mắt tìm tòi của Dịch Khiêm,không khỏi chột dạ.

__”Cậu ta nói gì?” Dịch Khiêm hỏi

....Mẹ bà nó, anh bảo tôi phải nói thế nào đây!

Cố Ngang đầu đầy hắc tuyến nhìn hai cô gái, do dự một lúc lâu,dành phải hướng Dịch Khiêm ngoắc ngoắc ngón tay “Cái kia...Ách...Anh lại đây! Bí mật của đàn ông a!”

__”?” Cung Lý và Dịch Bách

Vi Miếu nắm tay Cổ Ngang, vui vẻ lúc ẩn lúc hiện, hoàn toàn không phát hiện bầu không khí dị thường của người lớn.

__”...” Dịch Khiêm bắt mẫn nhúu mày, vẫn đi qua

__”@#\$%...” Cổ Ngang lăm bầm bên tai hấn xong, lại nhin không được xấu hổ ho khan “Ách, khụ khụ, chính là như vậy...”

__”...” Biểu tình trên mặt Dịch Khiêm nhất thời trở nên cứng ngắt

Hai cô gái khó hiểu nhìn bọn họ, Cổ Ngang đành phải buông tay tỏ vẻ bất đắc dĩ. Chú Chí Sĩ cũng nhin không được tò mò vánh tai lên, lập tức bị Cổ Ngang xua tay đuổi đi “Không có gì, không có gì, chuyện của con nít, chú đừng quản.”

Chú Chí Sĩ bị tám biển “Tôi là ông chú” đập trúng, hậm hực ngã xuống đất.

Dịch Khiêm trầm mặc một lúc lâu, rồi cuộc bình tĩnh trở lại, xoa người về chỗ ngồi, đỡ trán nói “VẬY...những người khác cũng nói thử xem, vừa rồi đã làm gì.”

So với Tề Yên Khách, những người khác đều rất bình thường. Dịch Bách luôn cùng Cổ Ngang chơi game thì miễn bàn, Cung Lý và chú Chí Sĩ thì tất bật trong phòng bếp.

Về phần Vi Miếu, căn bản vô pháp trả lời vấn đề này. Cổ Ngang nhớ tới cảnh tượng rùng rợn trong phòng, không khỏi chưa xót.

__”Như vậy cuối cùng đến phiên tôi.” Dịch Khiêm thần nhiên nói “Sau khi về phòng, tôi liền đi ngủ. Khoảng ba giờ thì tỉnh lại, tắm rửa một cái. Thời điểm ra khỏi phòng thì bắt gặp Cổ Ngang và Tề Yên Khách.”

Tề Yên Khách nghe xong khẽ nhếch miệng cười, đột nhiên cúi đầu, viết cái gì đó vào sổ tay. Cổ Ngang nhin không được hiểu kì hỏi “Anh lại phát hiện điều gì sao?”

Tề Yên Khách thần nhiên trả lời “Mùi sữa tắm rất thơm.”

Dịch Khiêm cau mày, Cổ Ngang bỗng nhớ đến mùi hương lúc đó, không khỏi cảm thấy quẫn bách. Dịch Bách thân mật sờ sờ mái tóc ướt sũng của anh mình, hé miệng cười nói “Anh hai quả thật rất thơm a.”

__”...” Dịch Khiêm tỏ ra bất đắc dĩ, nhưng lại không hề né tránh bàn tay của em gái mình

Không gian giữa hai anh em tràn ngập ôn nhu, bầu không khí cũng được xoa dịu không ít. Tất cả mọi người dần dần hồi phục lại sau cú sốc, tâm tình trở nên thả lỏng.

Nhưng mà, Tề Yên Khách lại đột nhiên mở miệng “Thơm quá là thơm, đều mang theo mùi máu tươi.”

__”...” Trái tim mọi người nháy mắt ngừng đập

Mùi máu tươi...

Tại hiện trường vụ án, Nghê An máu tươi đầy người. Theo lý thuyết, trên người hung thủ hẳn phải dính máu...Mà Dịch Khiêm lại tắm rửa trong lúc xảy ra án mạng...

__”Tôi chỉ có thể nói là trùng hợp.” Dịch Khiêm bình tĩnh nâng mắt nhìn, tự nhiên trấn định nói “Khi đó, trong phòng chỉ có mình tôi, không ai có thể chứng minh là tôi trong sạch. Cho nên mọi người có hoài nghi tôi cũng không sao.”

__”Anh!...” Dịch Bách kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn anh trai mình

Tề Yên Khách lại nhún vai, thoải mái nói “Tôi cũng không nghi ngờ anh a. Nếu muốn tìm nghi phạm, thì kẻ có khả năng nhất, chính là Vi Miếu bé nhỏ của chúng ta đây.” Y mỉm cười nhìn về phía Vi Miếu “Lúc đó, trong phòng chỉ có một mình Vi Miếu, hung khí cũng nằm bên cạnh em ấy. Căn cứ theo lẽ thường mà nói, kẻ đáng ngờ nhất chính là Vi Miếu a. Nếu hung thủ không phải là em ấy, vì cái gì chỉ mình em ấy còn sống?”

Trừ bỏ Dịch Khiêm ra, tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc kinh dị

__”Đùa cái gì!” Cố Ngang chợt giận dữ quát “Vi Miểu làm sao có thể!”

Vi Miểu nghe thấy hai anh trai gọi tên mình, liền ngẩng đầu, tò mò nhìn bọn họ

Cố Ngang lập tức ý thức được thanh âm quá lớn, khả năng sẽ dọa đến Vi Miểu, đành phải áp chế lửa giận nói “Em ấy vô tri vô giác như thế, làm sao có thể giết người!”

Tề Yên Khách lại nở nụ cười ôn nhu, nhẹ nhàng khoan khoái dùng đôi mắt bình tĩnh trong suốt nhìn cậu. Nơi đáy mắt không chút nào gợn sóng, chỉ có vô tận bình yên.

Cố Ngang cảm thấy trái tim mình mãnh liệt va đập, sưng sốt một chút.

__”Tôi không nghi ngờ em ấy.” Tề Yên Khách nghiêm túc nói “Tôi không nghi ngờ bất luận kẻ nào. Tôi chỉ nói, khả năng có thể xảy ra.” Y chậm rãi nhìn mọi người “...Tôi liệt kê tất cả mọi khả năng có thể xảy ra cho mọi người nghe. Về phần hung thủ rốt cuộc là ai, tôi không quan tâm.”

...Anh ta không quan tâm hung thủ là ai?

Cố Ngang ngơ ngác nhìn y. Tất cả mọi người trầm mặc không nói.

Cung Lý bất an cắn môi “Vậy anh quan tâm cái gì?....Nếu không tìm ra hung thủ, không chừng tất cả chúng ta đều bị giết a!”

Tề Yên Khách mỉm cười lắc đầu, sau đó nâng mắt lên, nhìn bóng đèn hình cầu trên đỉnh đầu mọi người.

__...Bị giết cũng chẳng sao. Con người rồi sẽ chết, chết ở trong này hay bên ngoài đều do vận mệnh an bài, không có biện pháp.

Tất cả không khỏi ngây ngẩn cả người.

Lời như thế...không phải quá mức lạnh lùng sao...

Hờ hững trước sống chết của kẻ khác...nhưng ngay cả sinh mạng của chính mình cũng không quan tâm?

__”Chính là...” Dịch Bách ý đồ cổ vũ y “Chúng ta có thể phản kháng. Mặc kệ khó khăn như thế nào, chỉ cần cố gắng nhất định sẽ tìm ra cách giải quyết.”

__”Đúng, có thể cố gắng a.” Tề Yên Khách cười đến vô hại “Nhưng có điều cô còn chưa biết, loại cố gắng này của chúng ta, cũng không phải là do vận mệnh an bài? Nói cách khác, nếu mỗi người trong chúng ta đều là nhân vật dưới ngòi bút của tác giả, như vậy cho dù chúng ta giãy dụa, sống chết của chúng ta, đều không phải dựa vào ý đồ của tác giả? Như vậy, cô cảm thấy cố gắng còn có ý nghĩa sao?”

Dịch Bách không lời nào để nói.

Tất cả mọi người lâm vào trầm mặc. Cung Lý cùng chú Chí Sĩ tựa hồ có chút dao động, mà Dịch Khiêm chỉ giật giật khóe miệng, lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Vi Miểu đột nhiên trở nên xao động, bất an, đại khái là do thân thể không quá thoải mái. Cố Ngang trấn an xoa xoa đầu nó, Vi Miểu lập tức yên tĩnh trở lại, dùng đôi mắt ngập nước nhìn cậu, tựa hồ chờ mong cái gì.

__”...” Cố Ngang nhớ lại lời của Tề Yên Khách, chỉ có thể thở dài, nói “Không phải làm cái gì cũng cần có ý nghĩa.” Cậu cúi đầu cười với Vi Miểu “Tựa như tôi muốn bảo hộ Vi Miểu, bởi vì em ấy không thể tự bảo vệ chính mình, thực dễ dàng bị thương. Tôi cần bản không cần lo lắng cho em ấy, chính là nếu không làm như vậy, tôi sẽ cảm thấy rất khó chịu. Cho dù không có ý nghĩa, tôi chỉ biết, không thể không làm. Vì vậy, đành chấp nhận thôi.”

Vi Miểu đương nhiên vô pháp lý giải những lời sâu xa ấy, chỉ có thể nở nụ cười với Cố Ngang. Cố Ngang nhìn thấy nụ cười hồn nhiên ngây thơ đến thế, không khỏi nhớ tới hành động cảm thú của Nghê An đối với Vi Miểu.

...Thật sự không muốn để chuyện như vậy xảy ra thêm lần nữa!

Ý nghĩa, cần gì phải suy xét trước khi làm? Không có liên không làm sao?

Con người rồi sẽ chết, sau trăm tuổi chẳng phải cũng không có ý nghĩa. Vậy chẳng lẽ không cần sống?

__”Như thế nào đề tài...lại trở nên trầm trọng như vậy?” Dịch Bách cười khổ.

__”...” Tề Yên Khách nghe Cố Ngang nói xong, đột nhiên ngẩng đầu,mỉm cười tươi sáng nhìn cậu “Ừm, mẹ nó nói rất đúng.”

Cố Ngang bị một câu của y biến thành dở khóc dở cười,bất đắc dĩ nói “Không phải đã bảo đừng gọi tôi như vậy sao? Nghe rất kì cục...”

Tề Yên Khách lại mỉm cười nhìn cậu,sau đó quét mắt nhìn mọi người,thành khẩn nói “Thực xin lỗi. Mong mọi người hãy quên những lời vừa rồi của tôi. Thành thật xin lỗi mọi người.”

Chú Chí Sĩ gãi gãi đầu, xấu hổ cười rộ lên “Ha hã,kì thật không sao cả! Thanh niên mà, tổng luôn có những suy nghĩ mới lạ!”

Trừ bỏ Dịch Khiêm ra,tất cả mọi người đều nở nụ cười. Dịch Khiêm liếc mắt nhìn bọn họ, lạnh lùng nói “Chẳng lẽ không ai nhớ, trên lầu còn có xác chết sao?”

Tất cả nghe thế không khỏi sửng sốt.

Dịch Khiêm hờ hững tiếp tục “Nếu bỏ mặc, rất nhanh sẽ hư thối.”

__”...Vậy phong tỏa gian phòng kia đi.”Cố Ngang trầm tư một lát,nhìn về phía Tề Yên Khách “Tôi định để Vi Miểu dọn qua ngủ chung với chúng ta,có thể chứ?”

Tề Yên Khách mỉm cười nói “Mẹ nó thích là được.”

__”Chia phòng lại đi.” Dịch Khiêm dùng giọng điệu hùng hồn tuyên bố “Nếu vẫn giữ hai người một phòng,vạn nhất kẻ bên cạnh là hung thủ,vậy quá nguy hiểm.”

Chú Chí Sĩ lảng lảng nhìn hẩn. Bọn cùng phòng của Dịch Khiêm là mình,hắn nói như vậy, không phải đại biểu không tin tưởng mình?

Tuy không nguyện ý hoài nghi mọi người, nhưng không thể không thừa nhận,Dịch Khiêm nói rất có lý. Cố Ngang nghĩ nghĩ, gật đầu tán thành “Được. Chia thế nào đây?”

__”Tôi cùng Dịch Bách dọn về phòng cũ. Những người còn lại cứ ở chung với nhau.” Dịch Khiêm kéo Dịch Bách đứng lên,tựa hồ chuẩn bị lên phòng. Hẩn cuối cùng đảo mắt quan sát xung quanh, từ trên cao nhìn xuống nói “Mọi người có ý kiến gì sao?”

...Loại thái độ này,thật sự khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Cố Ngang chịu đựng không nói,liếc mắt hỏi ý kiến Cung Lý. Dịch Khiêm mang Dịch Bách đi,như vậy Cung Lý phải ở chung phòng với bọn họ.

__”Tôi không sao.” Cung Lý đỏ mặt nhìn Cố Ngang,sợ hãi nói

Chú Chí Sĩ do dự một lát, cũng gật đầu

__”...Thật đáng tiếc. Thế giới hai người cùng mẹ nó,nhanh như vậy liền kết thúc.”

Thế giới hai người cái đầu người! Bắt đầu từ bao giờ a!

Còn có, đã bảo không được kêu mẹ nó nữa mà! Nghe qua rất giống vợ chồng a!

Cố Ngang cố gắng chịu đựng không ra tay đánh người!

__”Quyết định vậy đi.” Dịch Khiêm nói xong liền kéo Dịch Bách rời đi. Dịch Bách quay ra sau có lỗi nhìn mọi người,theo anh trai mình lên lầu.

Cố Ngang nhìn đồng thức ăn trên bàn,cộng thêm tám cái bánh trứng lạnh tanh,trong lòng không khỏi khó chịu.

__”Mọi người còn muốn ăn gì không?” Chú Chí Sĩ có chút uể oải,miễn cưỡng nở nụ cười trong sáng “Để tôi hâm đồ ăn lại nhé?”

Còn chưa chờ mọi người trả lời,trên lầu đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai.

Dịch Bách!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không chút do dự vọt lên!

Cố Ngang dẫn theo Vi Miếu lên cuối cùng, bắt gặp mọi người đều đang đứng trên hành lang không rên một tiếng liền kinh ngạc hỏi “Làm sao vậy?”

Mọi người lẳng lặng nhường đường. Cố Ngang dắt tay Vi Miếu đi qua, lập tức ngăn cả người.

Phòng....

...của Vi Miếu và thầy Nghê An....

Biến mất!

11. Chương 11

Mười giờ, phòng Cố Ngang

Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, tất cả mọi người sớm đã mệt mỏi bất kham, đều chuẩn bị đi ngủ. Cung Lý cùng Vi Miếu nằm trên giường, những người khác thì ngã ra đất nghỉ tạm. Cố Ngang cùng Tề Yên Khách ngủ một bên, chú Chí Sĩ thì ở bên kia giường.

Sau khi tắt đèn, Cố Ngang lặn qua lộn lại không ngủ được. Cậu không ngừng tự hỏi, rốt cuộc là ai giết Nghê An... Tại sao căn phòng lại biến mất?

Gian phòng kia cứ thế mà tiêu thất, tựa như chưa bao giờ tồn tại vậy. Cửa phòng ban đầu đã biến thành vách tường, màu đỏ thẫm hòa lẫn với xung quanh, không hề mang theo đường nối, cũng không tìm thấy bất luận cơ quan nào.

Cứ như vậy mà biến mất.

Thế thì thể của Nghê An ở đâu? Đồ vật trong phòng thì sao? Đồng thời tiêu thất sao?

Tựa như chưa bao giờ tồn tại?

Trong lòng không khỏi lạnh lẽo.

Cố Ngang hít thật sâu, ý đồ áp chế bất an. Cậu nhắm tịt mắt lại, cố không để ý tới trần nhà, nghiêng thân qua, thúc giục bản thân đi vào giấc ngủ.

__Mẹ nó mất ngủ sao?

Thanh âm mềm nhẹ hòa hoãn bỗng vang lên.

Ngay sau đó, một bàn tay khoát lên lưng cậu.

Cố Ngang ngẩn người, không khỏi khản trương

...Tề Yên Khách? Từ phía sau... Ôm lấy mình?

Tim chợt đập thật nhanh, Cố Ngang không biết làm sao, chỉ cảm thấy cả người cứng còng, nói không nên lời.

__”Tôi ru cậu ngủ nhé.” Tề Yên Khách nhẹ nhàng tựa vào vai cậu, ôn nhu nói. Giọng nói y rầu rĩ không vui, ép rất thấp, càng phát ra nhẹ nhàng tình cảm.

Cố Ngang ngơ ngác gật đầu

...Anh ta định hát gì vậy?

....Ánh trăng đại biểu lòng anh?

Không thể nào, tên này sao có thể lãng mạn như vậy... Không đúng, mình lại nghĩ vớ vẩn rồi!

Cố Ngang nhằm quở trách bản thân một chút, nhưng vẫn nhin không được chờ mong.

Tề Yên Khách tựa hồ đang cười, nhỏ giọng hát “...Thỏ con ngoan ngoãn ~ mở cửa ra a a a a a...”

...Mẹ nó, còn không bằng “ánh trăng đại biểu lòng anh” của tôi đâu!

Cái gì tình nồng ý mật bỗng chốc tan thành mây khói, Cố Ngang chỉ hận chân không mang giày, rút ra đánh chết tên này mới hả dạ!

—”Có thể đổi bài khác sao?” Cố Ngang đầu đầy hắc tuyến

Đầu vai động dậy, Tề Yên Khách nghe thế bĩu môi “Ừm...có thể a, bắt quá anh không biết nhiều. Mẹ nó muốn nghe bài nào?”

...Quả nhiên không thể trông mong gì vào tên này. Cố Ngang bất đắc dĩ nói “Bài nào của Tiểu Yến Tử đó...Chỉ cần một bài tuần hoàn lặp đi lặp lại là được, xin đừng tùy ý đổi bài khác.”

—”Ừ, biết rồi.” Tề Yên Khách tương đương sung sướng cất giọng “Tiểu Yến tử ngoan ngoãn mở cửa ra a a a a a...”

Cố Ngang run rẩy khóe miệng.

—”Thực xin lỗi, tôi thu hồi câu nói kia...” Cậu cố gắng khuyên nhủ chính mình không cần ngồi dậy tìm giày, sẽ đánh thức Vi Miểu và mọi người “...Không cần lặp lại đâu, hát xong liền rửa mặt súc miệng, đi ngủ đi, ...van anh đấy...”

—”Không mở ~ không mở~không mở~ mẹ nó còn chưa trở về

” Tề Yên Khách hạnh phúc ngọt ngào hát, ôm cậu càng chặt hơn.

Cố Ngang nằm nghe đồng ca từ loạn thất bát tao kia, không biết vì sao, trong lòng khẽ rung động, như có cái gì muốn trào ra.

Trong phòng yên tĩnh không có cửa sổ, cũng không có ánh trăng cùng đèn điện, một mảnh hắc ám, nhưng hoàn toàn không mang đến cảm giác ngột ngạt hít thở không thông.

Chỉ có bình tĩnh đến thần kì.

Cảm xúc bất an lúc trước, đã sớm biến mất.

... Một đêm vô mộng

Hôm sau, Cố Ngang mở mắt ra, theo bản năng liếc nhìn đồng hồ treo tường.

Bảy giờ rưỡi, không cần đi học thật tốt, có thể tiếp tục ngủ.

Cậu hạnh phúc nhắm mắt lại, muốn ngủ nướng thêm chút nữa. Vừa nhích người mới phát hiện bản thân còn nằm trong ngực Tề Yên Khách, hơn nữa quan trọng nhất là...

Mặt sau...

Có cái gì đó...

Cứng cứng...

Đang! Nhô cao!

...Mẹ nó, mẹ nó, tình huống này là sao đây!

Đầu óc Cố Ngang nhất thời nổ tung, cả người cực không thoải mái.

Khốn khốn khốn khốn khốn kiếp! Tề Yên Khách, anh phải coi chừng tiểu huynh đệ của mình chứ!

Cố Ngang xấu hổ không thôi, cố gắng tránh thoát khỏi hai tay Tề Yên Khách. Tề Yên Khách khẽ ừ một tiếng, lại ôm cậu càng chặt hơn.

Cố Ngang bất lực đỡ trán.

__”Này, Tề...” Cậu xoay người, ý đồ muốn lay tỉnh Tề Yên Khách, chưa kịp dứt lời, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Không, không thoải mái...

Phía phía phía phía phía dưới, không thoải mái!

Cố Ngang cúi đầu nhìn xuống, lập tức xấu hổ giận dữ muốn chết.

Mẹ bà! Mình mình mình mình...Mình cứ nhiên cũng...!

__”...” Trái tim Cố Ngang rắc rắc rắc vỡ nát

__”Làm sao vậy?” Tề Yên Khách mờ mịt nhìn cậu

__”...Không có gì.” Cố Ngang nhanh chóng đè nén kích động, ra vẻ trấn định nói “Anh anh anh tiếp, tiếp tục ngủ đi...Trời còn sớm...”

__”Mẹ nó?” Tề Yên Khách cau mày nhăn nhó, lo lắng sờ sờ gò má Cố Ngang “Sao mặt lại...A..”

A, A, A...Cái đầu người!

Cố Ngang một chút cũng không muốn biết vì cái gì Tề Yên Khách đột nhiên trầm xuống.

Cùng lúc đó, trên giường truyền đến tiếng thét chói tai.

__...A!

Cố Ngang theo phản xạ nhảy lên “Cung Lý?”

Chỉ thấy Cung Lý đang ôm chần, sợ hãi lui ra sau, chần kinh nhìn cậu.

__”Cố, Cố Ngang...Vi Miểu, em ấy...” Cung Lý ủy khuất cắn cắn môi, nghẹn ngào không nói

Cố Ngang ngẩn người, nhìn về phía Vi Miểu

Sau đó, lập tức hóa đá.

__”Nha...” Vi Miểu bắt lấy góc chăn Vi Miểu, khó chịu cọ cọ. Nó đáng thương hề hề nhìn Cố Ngang, khóe mắt ngập nước, sắp khóc.

...Mẹ nó, hôm này là ngày gì vậy?

Đại hội của tiểu đệ đệ sao!

Cố Ngang không chút do dự, cúi người ôm lấy Vi Miểu chạy thẳng vào nhà vệ sinh!

__”Mẹ nó, chờ anh với!” Tề Yên Khách cũng nhàn nhã đứng dậy

Cố Ngang vọt vào buồng vệ sinh, bắt gặp chần đệm của chú Chí Sĩ đang nằm lộn xộn dưới đất.

Này...Chẳng lẽ là...

Không đợi cậu nghĩ xong, cửa phòng lập tức mở ra. Chú Chí Sĩ thần thanh khí爽 xuất hiện.

Cố Ngang mang theo tâm tình phức tạp liếc nhìn chú ta.

Chú Chí Sĩ: “?”

Hết thấy đều không cần nói!

Cố Ngang vỗ vai chú Chí Sĩ, sau đó dùng lực đẩy chú ta ra, vọt vào buồng vệ sinh!

__”Mẹ nó!” Tề Yên Khách ai oán bị nhốt ngoài cửa.

Cố Ngang tựa vào cửa thở dốc.

__”Nha...” Người trong ngực khó chịu vặn vẹo, bàn tay bé nhỏ nắm lấy cổ áo cậu, xin giúp đỡ.

Cố Ngang sửng sốt, theo bản năng phiêu mắt nhìn trộm nơi đó của Vi Miểu.

Khỉ thật, tiểu đệ đệ thật xinh đẹp!

...Chết rồi, chết rồi, làm sao bây giờ!

Em, em, em ấy....thoạt nhìn...giống như...không biết...Tự! Tự! An! Ủi!

Mẹ bà nó,chẳng lẽ anh phải dạy em sao! Dạy sao! Dạy sao!

Chính là anh cũng thực gấp a!

Cố Ngang ôm lấy Vi Miểu đang không ngừng lộn xộn, rơi thẳng vào mớ hỗn độn.

12. Chương 12

Xối nước lạnh.

Phản ứng đầu tiên của Cố Ngang là — Xối! Nước! Lạnh!

Nhưng thời điểm cậu rầm rầm đổ nước vào bồn tắm, vươn tay sờ sờ mới đột nhiên nhớ tới: chỗ này không có thuốc!

Vạn nhất Vi Miểu bị cậu ngâm nước cảm lạnh thì làm sao đây!

...Nhưng mà, không dùng nước lạnh chẳng lẽ đợi tiểu đệ đệ tự làm nguội sao! Quá tàn nhẫn a a a a a!

Hai mắt Vi Miểu rưng rưng ngập nước. Nó không hiểu làm sao chỉ biết bầu vú lấy Cố Ngang,theo bản năng cọ cọ hạ thể của mình lên Cố Ngang, khó chịu muốn khóc. Cố Ngang thầm nghĩ chính mình đâm lao thì phải theo lao, bị Vi Miểu cọ như vậy quả thật sắp điên rồi.

Cậu do dự nửa này, rốt cuộc đưa ra một quyết định gian nan.

—”...Đến, Vi Miểu.” Cố Ngang ngồi xổm xuống,thời điểm cởi quần Vi Miểu hai tay không khỏi phát run. Chiếc quần lót in hình gấu con đã sớm căng phồng,trên đỉnh có chút ướt át. Càng tới gần mùi thoang thoang càng nồng nặc,khiến người ta xấu hổ không thôi.

Quả boom nguyên tử trong đầu Cố Ngang trực tiếp bùng nổ,cậu chỉ cảm thấy da đầu tê dại run rẩy nhưng vẫn cố gắng kiên trì giúp Vi Miểu cởi bỏ quần lót.

—”...Nha...” Tiểu đệ đệ cao ngất lập tức nhảy ra,Vi Miểu tựa hồ không quá thoải mái,nhắm chặt hai mắt, cổ họng khô rên rĩ. Thanh âm kiều diễm khiến Cố Ngang cảm thấy khô nóng,hạ thân cuộn cuộn sóng dữ.

Mẹ, mình đang nghĩ gì vậy!

Cảm giác chán ghét từ đáy lòng dâng lên. Cố Ngang hung hăng cắn môi,quyết tâm vứt bỏ tà niệm trong đầu. Cậu hít mấy hơi thật sâu,sau đó cầm tay Vi Miểu đặt lên tiểu đệ đệ của nó.

—”A...” Vi Miểu khẽ run lên,kinh hoảng nhìn cậu

—”...Vi Miểu không sợ...” Cố Ngang ôn nhu vỗ lưng nó,đỡ nó ngồi lên nắp bồn cầu “Anh Cố Ngang dạy em, rất nhanh liền không khó chịu...Ngoan.”

Vi Miểu cầu xin nhìn cậu.

Cố Ngang gian nan nuốt một ngụm nước bọt,một tay ôm lấy Vi Miểu,tay kia bắt đầu âu yếm tiểu đệ đệ đang gấn gượng.

—”A...” Vi Miểu khản trương bắt lấy cổ tay cậu,khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ sung sướng

Vi Miểu phát triển chậm hơn so với những đứa trẻ bình thường,tiểu đệ đệ phá lệ xinh đẹp non mềm. Cố Ngang nhẹ nhàng giữ lấy,chạm rài lượt động. Vi Miểu cắn môi nhắm hai mắt lại,hồ hấp dần dần trở nên dồn dập,tiếng rên rĩ dị thường ngọt ngào.

Nghe tiếng rên rỉ nóng bỏng bên tai, Cổ Ngang chỉ cảm thấy tiểu huynh đệ của mình sắp nổ mạnh. Cậu cưỡng chế dục vọng, không cho phép bản thân sinh ra tà niệm với Vi Miếu.

Đây chỉ là...dạy em ấy mà thôi!

Không thể sinh ra suy nghĩ dơ bẩn với em ấy!

Em ấy chỉ là một đứa trẻ...Không thể...

—”Vi, Vi Miếu...” Không biết từ khi nào, thanh âm của Cổ Ngang cũng trở nên khàn khàn. Cậu cảm thấy hai má đỏ rực, đành quay đi, không cho Vi Miếu nhìn đến tình trạng quần bách của mình “Biết rồi chứ?...Em, em tự làm thử xem...”

Nói xong liền nắm tay Vi Miếu đưa xuống.

—”Nha!” Vi Miếu hốt hoảng lắc đầu, vội vàng ôm cổ Cổ Ngang, cầu xin mà lay lay cánh tay cậu, hy vọng cậu tiếp tục vuốt ve tiểu đệ đệ của nó.

—”...” Cổ Ngang quả thật sắp bị dẫn dắt đến điên rồi, chịu không nổi mở miệng “Vi Miếu! Em đã trưởng thành! Chuyện của mình phải tự mình làm!”

...Gì! Mình đang nói gì vậy!

Lời vừa ra khỏi miệng, Cổ Ngang lập tức hối hận muốn chết. Cậu nhăn nhó, không được tự nhiên liếc mắt nhìn Vi Miếu. Vi Miếu tựa hồ nghe không hiểu, nhưng vẫn biết cậu đây là cự tuyệt. Lập tức mếu máo cái miệng nhỏ, lộ ra biểu tình lã chã — chực khóc.

Đừng, đừng khóc a....! Cổ Ngang sợ nhất là Vi Miếu khóc, nhanh chóng dỗ dành “Không không không, không phải anh đang mắng em! Vi Miếu, Vi Miếu, em đừng đừng đừng khóc a....Anh, anh Cổ Ngang...” Cậu nhất thời đầu đầy hắc tuyến “Tiếp tục làm cho em...”

Khốn kiếp, vì cái gì lại phát sinh loại chuyện này!

Chính mình cũng rất khó chịu a!

Cổ Ngang ngoài mặt ra sức hàu hạ Vi Miếu, bên trong lại không ngừng khuyên nhủ tiểu đệ của mình an tâm một chút chờ nồm nóng.

—”A...” Vi Miếu càng phát ra sung sướng thỏa mãn, theo bản năng bắt lấy đầu vai Cổ Ngang. Đầu hơi ngưỡng ra sau, trong miệng tràn đầy khí tức nóng rực. Hai chân trắng nõn mảnh khảnh tự nhiên nói rộng ra, hoàn toàn phơi bày nơi xấu hổ của mình. Nó cố gắng đuổi người, đẩy hạ thể về phía Cổ Ngang, hy vọng được thêm càng nhiều âu yếm.

—”...” Cổ Ngang nhìn thân thể mượt mà trắng nõn của thiếu niên, không khỏi miệng khô lưỡi khô.

Nhanh lên...Mau bắn đi...Anh Cổ Ngang của em sắp nghẹn chết rồi đây...

Cứ như vậy yên lặng cầu nguyện, Cổ Ngang dần dần đẩy nhanh tốc độ trong tay. Vi Miếu rõ ràng cảm nhận được bất đồng, cả người bắt đầu run rẩy, ngay cả đầu ngón chân cũng trở nên co rút.

—”Nha...nha nha...” Nó không hiểu làm sao, chỉ cảm thấy thân thể đang phát sinh biến hóa kỳ diệu. Nó khép hờ đôi mắt mê ly, bất lực nhìn Cổ Ngang. Vô pháp dùng ngôn ngữ biểu đạt cảm xúc trên mặt, nó cơ hồ muốn khóc nức lên, vừa sợ hãi lại chờ mong.

Rốt cuộc...

Thân thể Vi Miếu đột nhiên run lên, chất dịch màu trắng ngà bắn ra! Nó dường như mất đi toàn bộ khí lực, xụi lơ xuống dưới, há to mồm thở hổn hển, trong mắt hoang mang mờ mịt, ngập nước.

Cổ Ngang nhìn tay mình dính đầy chất dịch dính dính, nhẹ nhàng thở ra.

—”...” Nhìn tinh dịch trên tay, cậu không hiểu sao có chút vui mừng. Thoáng liếc qua Vi Miếu, bắt gặp nó còn đang chìm trong cảm giác sung sướng thỏa mãn, Cổ Ngang không khỏi thất thần.

Thật muốn...Ôm em ấy.

Thao! Mình nghĩ đi đâu vậy!

Cảm giác ghê tởm mãnh liệt dâng lên, Cố Ngang hung hăng cắn môi, dùng đầu đón mạnh mẽ kéo về lý trí. Cậu nhanh chóng rửa sạch tinh dịch trong tay,sau đó lấy khăn lau người cho Vi Miếu,một lần nữa ăn mặc gọn gàng.

__”...” Vi Miếu khó hiểu nhìn cậu,giống như cảm nhận được tâm tình của cậu không tốt. Nhưng không biết làm gì để cậu vui vẻ,đành phải lộ ra vẻ mặt khổ sở, bi thương nhìn Cố Ngang.

Cố Ngang sững sốt “...Vi Miếu? Làm sao vậy?” Cậu không rõ vì cái gì Vi Miếu đột nhiên trở nên suy sụp như vậy,bối rối hỏi “...Ách, anh làm đau em sao?”

__”...” Vi Miếu lập tức nhào vào lồng ngực cậu,giống như con thú nhỏ nũng nịu cọ cọ Cố Ngang.

Vô pháp dùng ngôn ngữ biểu đạt suy nghĩ, đành phải thông qua tiếp xúc thân thể truyền tới. Cố Ngang sờ đầu Vi Miếu, trấn an “Không khóc, không khóc,Vi Miếu ngoan a. Anh dẫn em ra ngoài ăn sáng được không?”

Vi Miếu ngẩng đầu, dùng hai mắt phiếm hồng nhìn cậu.

Ánh mắt kia khiến Cố Ngang không khỏi đau lòng,cậu đành một lần nữa bế Vi Miếu lên, ôm vào ngực, ôn nhu nói “Vi Miếu đừng khổ sở nha, ngoan, không có gì...”Cậu thử đoán lý do Vi Miếu bi thương “Loại...loại chuyện này,mỗi bé trai đều phải trải qua. Nó thuyết minh em trưởng thành a...Không sao, không sao đâu...”

Thiếu niên trong ngực nhẹ nhàng cọ cọ cậu,nói không nên lời, chỉ có thể khịt khịt đáp lại.

__”Tốt lắm...” Dù sao tiểu đệ đệ của Cố Ngang vẫn còn đang sục sôi ý chí chiến đấu,Cố Ngang đành phải buông Vi Miếu ra,ho khan vài tiếng nói “Ách, anh Cố Ngang có việc phải làm...Vi Miếu ra ngoài trước được không?”

Vi Miếu nhu thuận gật đầu,an tĩnh đi ra cửa buồng vệ sinh. Cố Ngang đi theo nó,trong lúc vô tình nhìn thoáng qua bên ngoài,phát hiện trong phòng chỉ còn một mình Cung Lý.

Cung Lý nhìn thấy cậu, thần tình xấu hổ đỏ bừng.

__”Cậu, các cậu...Xong rồi sao?” Cậu thẹn thùng nhỏ giọng hỏi

Cố Ngang chỉ dám lộ ra nửa thân trên, xấu hổ đến mức hận không thể tự cung tạ thiên hạ “À, Vi Miếu xong rồi,mình còn...Cậu trước giúp mình trông chừng em ấy nhé!”

Cố Ngang nhanh chóng đóng cửa phòng lại,theo bản năng đi tới bồn tắm lớn.

Đang muốn mở vòi nước lạnh, cậu đột nhiên có chút do dự.

...Nước lạnh hay tay phải...

Khỉ thật, vấn đề này rất nghiêm túc.

Cố Ngang đấu tranh nội tâm nửa ngày, cuối cùng vẫn khuất phục.

Cậu ngồi lên nắp bồn cầu,hai ba cái lột hết nửa thân dưới. Trong đầu lập tức hiện lên nụ cười của Vi Miếu cùng với bộ dáng thấp giọng rên rĩ.

...Thao!

Không thể nghĩ tới Vi Miếu!

Cố Ngang ngẩng đầu lên, ủ rũ nhìn trần nhà.

Thân thể bỗng dưng nghĩ đến,xúc cảm nóng bỏng cứng rắn sau lưng.

Tề Yên Khách...

Còn có cái ôm ấm áp, bàn hát loạn thất bát tao kia.

Cố Ngang nhắm mắt lại, nhận mệnh thở dài. Trong cơ thể bắt đầu xao động,hòa lẫn tình ý vi diệu,hoàn toàn cắn nuốt lý trí cậu.

...Không biết qua bao lâu.

Cố Ngang thần thanh khí sáng ra khỏi buồng vệ sinh, chống lại ánh mắt của Cung Lý. Cô gái then thùng đổ mặt cúi đầu, chạy nhanh ra ngoài.

—”...” Cố Ngang không lời nào để nói, cũng dẫn theo Vi Miếu đi ra.

Vừa ra khỏi cửa, trùng hợp bắt gặp Tề Yên Khách cũng đang mở cửa phòng.

—”...” Tề Yên Khách ai oán nhìn cậu một cái, Cố Ngang làm như không thấy.

Đi xuống lầu vào nhà ăn, mấy người đều đã tụ tập đông đủ. Chú Chí Sĩ bưng bữa sáng nóng hôi hổi lên bàn. Dịch Khiêm và Dịch Bách dường như đã ném qua.

Tề Yên Khách ngồi xuống, nghiêng ngẫm nhìn Dịch Khiêm.

Cố Ngang nháy mắt liền hiểu được ý đang nghĩ gì, tuy rằng thực không lễ phép nhưng vẫn không nhin được nhìn chăm chăm Dịch Khiêm.

—”?” Chú Chí Sĩ lại không hiểu làm sao, đành cùng mọi người đồng thời nhìn chăm chăm.

—”...” Cung Lý đổ mặt tía tai, hoảng loạn cột khăn ăn cho Vi Miếu.

—”...” Dịch Khiêm thấy vậy nhíu mày, hồ nghi nói “Các người...có gì muốn nói sao?”

Tề Yên Khách nghe thế nở nụ cười, rặng rõ nói “Vâng! Dịch Khiêm, sáng nay anh có cơ...”

Ba!

Cố Ngang không chút do dự rút giày ra, nhét vào miệng người nào đó!

Dịch Khiêm & Dịch Bách: “???”

Chú Chí Sĩ bình tĩnh đại ngộ, kinh dị nhìn Cố Ngang và Tề Yên Khách “ Chẳng lẽ các cậu vừa rồi cũng...!”

Tề Yên Khách ủy khuất che miệng lại, Cố Ngang mang giày vào, run rẩy khoe miệng nói “Ha ha ha ha không có gì, chúng ta ăn sáng thôi.”

—”...” Dịch Khiêm bình tĩnh đẩy đẩy mắt kính, đáp “...Có.”

Cố Ngang thiếu chút nữa đã ngã xuống bàn. Cậu bấu chặt cạnh bàn, cố gắng lấy lại bình tĩnh nói “Khụ khụ khụ, không biết anh có hiểu vấn đề của chúng tôi không...”

Dịch Khiêm hừ lạnh một tiếng “Cậu tưởng tôi nghe không ra sao?”

Tề Yên Khách giống như con chó nhỏ, dùng sức ngửi ngửi, bỗng nhiên có điều suy nghĩ cười rộ lên.

...Đừng đáng khinh như vậy được không!

Cố Ngang xấu hổ giận dữ đến mức hận không thể tự sát, yên lặng cầm nĩa hành hung quả trứng chân trong đĩa.

—”...Đừng chột nữa...trứng nát hết rồi...” Chú Chí Sĩ yếu ớt nhắc nhở

Cung Lý so với Cố Ngang càng thêm xấu hổ, vội đầu liều mạng cột khăn ăn cho Vi Miếu.

—”Nha...” Vi Miếu sắp bị siết chết, đánh thương hề hề quay đầu cầu cứu Cố Ngang.

—”...Các người rốt cuộc đang nói gì vậy?” Dịch Bách mờ mịt hỏi

Chúng nam đồng thanh: “Không có gì!”

Hết chương 12

Chương 12

Xối nước lạnh.

Phản ứng đầu tiên của Cố Ngang là — Xối! Nước! Lạnh!

Nhưng thời điểm cậu rầm rầm đổ nước vào bồn tắm, vươn tay sờ sờ mới đột nhiên nhớ tới: chỗ này không có thuốc!

Vạn nhất Vi Miếu bị cậu ngâm nước cảm lạnh thì làm sao đây!

...Nhưng mà, không dùng nước lạnh chẳng lẽ đợi tiểu đệ đệ tự làm nguội sao! Quá tàn nhẫn a a a a a!

Hai mắt Vi Miếu rưng rưng ngập nước. Nó không hiểu làm sao chỉ biết bầu vú lấy Cổ Ngang, theo bản năng cọ cọ hạ thể của mình lên Cổ Ngang, khó chịu muốn khóc. Cổ Ngang thầm nghĩ chính mình đam lao thì phải theo lao, bị Vi Miếu cọ như vậy quả thật sắp điên rồi.

Cậu do dự nửa này, rốt cuộc đưa ra một quyết định gian nan.

— “...Đến, Vi Miếu.” Cổ Ngang ngồi xổm xuống, thời điểm cởi quần Vi Miếu hai tay không khỏi phát run. Chiếc quần lót in hình gấu con đã sớm căng phồng, trên đỉnh có chút ướt át. Càng tới gần mùi thoang thoang càng nồng nặc, khiến người ta xấu hổ không thôi.

Quả boom nguyên tử trong đầu Cổ Ngang trực tiếp bùng nổ, cậu chỉ cảm thấy da đầu tê dại run rẩy nhưng vẫn cố gắng kiên trì giúp Vi Miếu cởi bỏ quần lót.

— “...Nha...” Tiểu đệ đệ cao ngất lập tức nhảy ra, Vi Miếu tựa hồ không quá thoải mái, nhắm chặt hai mắt, cổ họng khô rên rĩ. Thanh âm kiều diễm khiến Cổ Ngang cảm thấy khô nóng, hạ thân cuộn cuộn sóng dữ.

Mẹ, mình đang nghĩ gì vậy!

Cảm giác chán ghét từ đáy lòng dâng lên. Cổ Ngang hung hăng cắn môi, quyết tâm vứt bỏ tà niệm trong đầu. Cậu hít mấy hơi thật sâu, sau đó cầm tay Vi Miếu đặt lên tiểu đệ đệ của nó.

— “A...” Vi Miếu khẽ run lên, kinh hoảng nhìn cậu

— “...Vi Miếu không sợ...” Cổ Ngang ôn nhu vỗ lưng nó, đỡ nó ngồi lên nắp bồn cầu “Anh Cổ Ngang dạy em, rất nhanh liền không khó chịu...Ngoan.”

Vi Miếu cầu xin nhìn cậu.

Cổ Ngang gian nan nuốt một ngụm nước bọt, một tay ôm lấy Vi Miếu, tay kia bắt đầu âu yếm tiểu đệ đệ đang gấn gượng.

— “A...” Vi Miếu khấn trương bắt lấy cổ tay cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ sung sướng

Vi Miếu phát triển chậm hơn so với những đứa trẻ bình thường, tiểu đệ đệ phá lệ xinh đẹp non mềm. Cổ Ngang nhẹ nhàng giữ lấy, chậm rãi luật động. Vi Miếu cắn môi nhắm hai mắt lại, hô hấp dần dần trở nên dồn dập, tiếng rên rĩ dị thường ngọt ngào.

Nghe tiếng rên rĩ nóng bỏng bên tai, Cổ Ngang chỉ cảm thấy tiểu huynh đệ của mình sắp nổ mạnh. Cậu cương chế dục vọng, không cho phép bản thân sinh ra tà niệm với Vi Miếu.

Đây chỉ là...dạy em ấy mà thôi!

Không thể sinh ra suy nghĩ dơ bẩn với em ấy!

Em ấy chỉ là một đứa trẻ...Không thể...

— “Vi, Vi Miếu...” Không biết từ khi nào, thanh âm của Cổ Ngang cũng trở nên khàn khàn. Cậu cảm thấy hai má đỏ rực, đành quay đi, không cho Vi Miếu nhìn đến tình trạng quần bách của mình “Biết rồi chứ?...Em, em tự làm thử xem...”

Nói xong liền nắm tay Vi Miếu đưa xuống.

— “Nha!” Vi Miếu hét hoảng lắc đầu, vội vàng ôm cổ Cổ Ngang, cầu xin mà lay lay cánh tay cậu, hy vọng cậu tiếp tục vuốt ve tiểu đệ đệ của nó.

— “...” Cổ Ngang quả thật sắp bị dẫn dắt đến điên rồi, chịu không nổi mở miệng “Vi Miếu! Em đã trưởng thành! Chuyện của mình phải tự mình làm!”

...Gì! Mình đang nói gì vậy!

Lời vừa ra khỏi miệng, Cố Ngang lập tức hối hận muốn chết. Cậu nhăn nhó, không được tự nhiên liếc mắt nhìn Vi Miếu. Vi Miếu tựa hồ nghe không hiểu, nhưng vẫn biết cậu đây là cự tuyệt. Lập tức mếu máo cái miệng nhỏ, lộ ra biểu tình lã chã — chực khóc.

Đừng, đừng khóc a....! Cố Ngang sợ nhất là Vi Miếu khóc, nhanh chóng dỗ dành “Không không không, không phải anh đang mắng em! Vi Miếu, Vi Miếu, em đừng đừng đừng khóc a....Anh, anh Cố Ngang...” Cậu nhắt thời đầu đầy hắc tuyến “Tiếp tục làm cho em...”

Khốn kiếp, vì cái gì lại phát sinh loại chuyện này!

Chính mình cũng rất khó chịu a!

Cố Ngang ngoài mặt ra sức hầu hạ Vi Miếu, bên trong lại không ngừng khuyên nhủ tiểu đệ của mình an tâm một chút chờ nồm nóng.

—”A...” Vi Miếu càng phát ra sung sướng thỏa mãn, theo bản năng bắt lấy đầu vai Cố Ngang. Đầu hơi ngưỡng ra sau, trong miệng tràn đầy khí tức nóng rực. Hai chân trắng nõn mảnh khảnh tự nhiên nới rộng ra, hoàn toàn phơi bày nơi xấu hổ của mình. Nó cố gắng đuổi người, đẩy hạ thể về phía Cố Ngang, hy vọng được thêm càng nhiều âu yếm.

—”...” Cố Ngang nhìn thân thể mượt mà trắng nõn của thiếu niên, không khỏi miệng khô lưỡi khô.

Nhanh lên... Mau bắn đi...Anh Cố Ngang của em sắp nghẹn chết rồi đây...

Cứ như vậy yên lặng cầu nguyện, Cố Ngang dần dần đẩy nhanh tốc độ trong tay. Vi Miếu rõ ràng cảm nhận được bất đồng, cả người bắt đầu run rẩy, ngay cả đầu ngón chân cũng trở nên co rút.

—”Nha...nha nha...” Nó không hiểu làm sao, chỉ cảm thấy thân thể đang phát sinh biến hóa kỳ diệu. Nó khép hờ đôi mắt mê ly, bất lực nhìn Cố Ngang. Vô pháp dùng ngôn ngữ biểu đạt cảm xúc trên mặt, nó cơ hồ muốn khóc nức lên, vừa sợ hãi lại chờ mong.

Rốt cuộc...

Thân thể Vi Miếu đột nhiên run lên, chất dịch màu trắng ngà bắn ra! Nó dường như mất đi toàn bộ khí lực, xụi lơ xuống dưới, há to mồm thở hổn hển, trong mắt hoang mang mờ mịt, ngập nước.

Cố Ngang nhìn tay mình dính đầy chất dịch dính dính, nhẹ nhàng thở ra.

—”...” Nhìn tinh dịch trên tay, cậu không hiểu sao có chút vui mừng. Thoáng liếc qua Vi Miếu, bắt gặp nó còn đang chìm trong cảm giác sung sướng thỏa mãn, Cố Ngang không khỏi thất thần.

Thật muốn... Ôm em ấy.

Thao! Mình nghĩ đi đâu vậy!

Cảm giác ghê tởm mãnh liệt dâng lên, Cố Ngang hung hăng cắn môi, dùng đau đớn mạnh mẽ kéo về lý trí. Cậu nhanh chóng rửa sạch tinh dịch trong tay, sau đó lấy khăn lau người cho Vi Miếu, một lần nữa ăn mặc gọn gàng.

—”...” Vi Miếu khó hiểu nhìn cậu, giống như cảm nhận được tâm tình của cậu không tốt. Nhưng không biết làm gì để cậu vui vẻ, đành phải lộ ra vẻ mặt khổ sở, bi thương nhìn Cố Ngang.

Cố Ngang sửng sốt “...Vi Miếu? Làm sao vậy?” Cậu không rõ vì cái gì Vi Miếu đột nhiên trở nên suy sụp như vậy, bối rối hỏi “...Àch, anh làm đau em sao?”

—”...” Vi Miếu lập tức nhào vào lồng ngực cậu, giống như con thú nhỏ nũng nịu cọ cọ Cố Ngang.

Vô pháp dùng ngôn ngữ biểu đạt suy nghĩ, đành phải thông qua tiếp xúc thân thể truyền tới. Cố Ngang sờ đầu Vi Miếu, trấn an “Không khóc, không khóc, Vi Miếu ngoan a. Anh dẫn em ra ngoài ăn sáng được không?”

Vi Miếu ngẩng đầu, dùng hai mắt phiếm hồng nhìn cậu.

Ánh mắt kia khiến Cố Ngang không khỏi đau lòng,cậu đành một lần nữa bế Vi Miểu lên, ôm vào ngực, ôn nhu nói “Vi Miểu đừng khổ sở nha, ngoan, không có gì...”Cậu thử đoán lý do Vi Miểu bị thương “Loại...loại chuyện này,mỗi bé trai đều phải trải qua. Nó thuyết minh em trưởng thành a...Không sao, không sao đâu...”

Thiếu niên trong ngực nhẹ nhàng cọ cọ cậu,nói không nên lời, chỉ có thể khịt khịt đáp lại.

__”Tốt lắm...” Dù sao tiểu đệ đệ của Cố Ngang vẫn còn đang sục sôi ý chí chiến đấu,Cố Ngang đành phải buông Vi Miểu ra,ho khan vài tiếng nói “Ách, anh Cố Ngang có việc phải làm...Vi Miểu ra ngoài trước được không?”

Vi Miểu nhu thuận gật đầu,an tĩnh đi ra cửa buồng vệ sinh. Cố Ngang đi theo nó,trong lúc vô tình nhìn thoáng qua bên ngoài,phát hiện trong phòng chỉ còn một mình Cung Lý.

Cung Lý nhìn thấy cậu, thần tình xấu hổ đỏ bừng.

__”Cậu, các cậu...Xong rồi sao?” Cậu thẹn thùng nhỏ giọng hỏi

Cố Ngang chỉ dám lộ ra nửa thân trên, xấu hổ đến mức hận không thể tự cung tạ thiên hạ “À, Vi Miểu xong rồi,mình còn...Cậu trước giúp mình trông chừng em ấy nhé!”

Cố Ngang nhanh chóng đóng cửa phòng lại,theo bản năng đi tới bồn tắm lớn.

Đang muốn mở vòi nước lạnh, cậu đột nhiên có chút do dự.

...Nước lạnh hay tay phải...

Khỉ thật, vấn đề này rất nghiêm túc.

Cố Ngang đấu tranh nội tâm nửa ngày, cuối cùng vẫn khuất phục.

Cậu ngồi lên nắp bồn cầu,hai ba cái lột hết nửa thân dưới. Trong đầu lập tức hiện lên nụ cười của Vi Miểu cùng với bộ dáng thấp giọng rên rĩ.

...Thao!

Không thể nghĩ tới Vi Miểu!

Cố Ngang ngẩng đầu lên, ủ rũ nhìn trần nhà.

Thân thể bỗng dưng nghĩ đến,xúc cảm nóng bỏng cứng rắn sau lưng.

Tề Yên Khách...

Còn có cái ôm ấm áp, bàn hát loạn thất bát tao kia.

Cố Ngang nhắm mắt lại, nhận mệnh thở dài. Trong cơ thể bắt đầu xao động,hòa lẫn tình ý vi diệu,hoàn toàn cắn nuốt lý trí cậu.

...Không biết qua bao lâu.

Cố Ngang thần thanh khí sảng ra khỏi buồng vệ sinh,chống lại ánh mắt của Cung Lý. Cô gái thẹn thùng đỏ mặt cúi đầu, chạy nhanh ra ngoài.

__”...” Cố Ngang không lời nào để nói,cũng dẫn theo Vi Miểu đi ra.

Vừa ra khỏi cửa, trùng hợp bắt gặp Tề Yên Khách cũng đang mở cửa phòng.

__”...” Tề Yên Khách ai oán nhìn cậu một cái,Cố Ngang làm như không thấy.

Đi xuống lầu vào nhà ăn, mấy người đều đã tụ tập đông đủ. Chú Chí Sĩ bưng bữa sáng nóng hôi hổi lên bàn. Dịch Khiêm và Dịch Bách đường như đã ném qua.

Tề Yên Khách ngồi xuống, nghiêng ngẫm nhìn Dịch Khiêm.

Cố Ngang nháy mắt liên hồi được y đang nghĩ gì,tuy rằng thực không lẽ phép nhưng vẫn không nhin được nhìn chăm chăm Dịch Khiêm.

__”?” Chú Chí Sĩ lại không hiểu làm sao,đành cùng mọi người đồng thời nhìn chăm chăm.

—”...” Cung Lý đỏ mặt tía tai, hoảng loạn cột khăn ăn cho Vi Miếu.

—”...” Dịch Khiêm thấy vậy nhú mày, hồ nghi nói “Các người...có gì muốn nói sao?”

Tề Yên Khách nghe thế nở nụ cười, rạng rỡ nói “Vâng! Dịch Khiêm, sáng nay anh có cơ...”

Ba!

Cố Ngang không chút do dự rút giày ra, nhét vào miệng người nào đó!

Dịch Khiêm & Dịch Bách: “???”

Chú Chí Sĩ bình tĩnh đại ngộ, kinh dị nhìn Cố Ngang và Tề Yên Khách “ Chẳng lẽ các cậu vừa rồi cũng...!”

Tề Yên Khách ủy khuất che miệng lại, Cố Ngang mang giày vào, run rẩy khoe miệng nói “Ha ha ha ha không có gì, chúng ta ăn sáng thôi.”

—”...” Dịch Khiêm bình tĩnh đẩy đẩy mắt kính, đáp “...Có.”

Cố Ngang thiếu chút nữa đã ngã xuống bàn. Cậu bấu chặt cạnh bàn, cố gắng lấy lại bình tĩnh nói “Khụ khụ khụ, không biết anh có hiểu vấn đề của chúng tôi không...”

Dịch Khiêm hừ lạnh một tiếng “Cậu tưởng tôi nghe không ra sao?”

Tề Yên Khách giống như con chó nhỏ, dùng sức ngửi ngửi, bỗng nhiên có điều suy nghĩ cười rộ lên.

...Đừng đáng khinh như vậy được không!

Cố Ngang xấu hổ giận dữ đến mức hận không thể tự sát, yên lặng cầm nửa hành hung quả trứng chà trong đĩa.

—”...Đừng chột nữa...trứng nát hết rồi...” Chú Chí Sĩ yếu ớt nhắc nhở

Cung Lý so với Cố Ngang càng thêm xấu hổ, vui đầu liều mạng cột khăn ăn cho Vi Miếu.

—”Nha...” Vi Miếu sắp bị siết chết, đánh thương hề hề quay đầu cầu cứu Cố Ngang.

—”...Các người rốt cuộc đang nói gì vậy?” Dịch Bách mờ mịt hỏi

Chúng nam đồng thanh: “Không có gì!”

13. Chương 13

Thời điểm mọi người dùng điểm tâm, Dịch Khiêm liền mang Dịch Bách lên lầu. Hai người đi rồi, trong lòng mọi người nhiều ít đều không thoải mái, chú Chí Sĩ trực tiếp ủ rũ cau mày, uể oải nói “Cậu ta không muốn ăn đồ tôi nấu sao?”

Chẳng biết tại sao, đồng dụng cụ ăn nguyên bản vô hại dần trở nên sắc bén, Cố Ngang đành đưa cho Vi Miếu một cái thìa. Cậu cắt trứng thành làm miếng nhỏ, nhìn Vi Miếu múc lên ăn hết, lộ ra biểu tình vui sướng, lúc này mới ngẩng đầu an ủi chú Chí Sĩ “...Có lẽ anh ấy thức sớm hơn chúng ta. Muốn qua đánh thức chúng ta cũng không tiện, huống chi chúng ta...” Vừa nghĩ tới chuyện hoang đường khi sáng, cậu đột nhiên đỏ mặt “Khụ khụ, chúng ta cũng không thể xuống.”

—”...” Chú Chí Sĩ kinh ngạc, đứng lên dùng sức vỗ vai cậu, cười trong sáng nói “Thanh niên a! Đây chứng minh cậu tràn đầy sức sống! Không có gì thẹn thùng hết ha ha haaaaaaa....Điều này cũng đồng nghĩa với việc tôi còn trẻ chán ha ha ha!”

—”Ừm.” Tề Yên Khách nghiêng ngẫm nói “Khoa học từng nói đàn ông giải quyết vào buổi sáng là chuyện bình thường.”

Mẹ nó, ai muốn sáng sớm gặp phải chuyện này a!

Cung Lý cười cười, đỏ mặt ấp úng nói “Nhưng, nhưng...Vì cái gì...Đột, đột nhiên...mọi người lại...”

Cố Ngang thở dài “Mình cũng cảm thấy kỳ quái...” Trong đầu bỗng nhớ tới hình ảnh Tề Yên Khách vừa ôm vừa hát cho cậu nghe tối hôm qua. Dẫu sao, cậu cũng bị Tề Yên Khách ôm ngủ, thiếu niên huyết khí phương cương, hai người đều có khả năng...Chú Chí Sĩ nếu nói là trùng hợp, chính là tại sao nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy quá mâu thuẫn?

Đúng rồi, trước hôm bị đưa đến nơi này, cậu từng ngửi thấy mùi tinh dịch trên người Vi Miếu ...

Không đúng! Cái kia...hắn là Nghê An...

Trong lòng Cố Ngang trầm xuống, im lặng không nói. Tề Yên Khách bỗng nhiên ngẩng đầu lên, tò mò nhìn Cung Lý “Sáng hôm nay, cô bạn thấy thế nào?”

— “...” Cung Lý nín thở, vừa thẹn vừa quẫn, cắn môi không nói nên lời

— “Này, Tề Yên Khách!” Cố Ngang bắt đắc dĩ nói “Bạn ấy là con gái, anh bảo bạn ấy phải trả lời thế nào đây?”

Tề Yên Khách lại không nhìn Cố Ngang, chỉ mở to hai mắt, nghiêm túc hỏi “Phía dưới có ướt? Muốn tự an ủi? Hoặc là muốn bị người...”

— “...” Cung Lý giống như bị nhục nhã, ngoảnh mặt đi, nắm tay nhỏ bé siết chặt đặt lên đùi, khẽ run rẩy.

— “Tề Yên Khách!” Cố Ngang tức giận quát to “Vừa vừa phải phải thôi!”

Chú Chí Sĩ cũng đứng ra hòa giải “Hỏi nữ sinh loại vấn đề này sẽ làm người ta xấu hổ nha! Tề Yên Khách cậu...”

— “...” Tề Yên Khách thở dài. Qua thật lâu mới không tình nguyện nói một câu “Thực xin lỗi.”

Nghe ý nhận lỗi, Cố Ngang ngược lại có chút ngượng ngùng. Nơi này trừ bỏ Vi Miếu, cậu cùng Cung Lý đều nhỏ tuổi nhất, như thế nào hiện tại đến lượt cậu trách cứ Tề Yên Khách?

Tuy rằng Tề Yên Khách đôi khi thật quá phẫn, nhưng ý luôn vì mọi người mà suy nghĩ. Ý hỏi như vậy, không chừng đã phát hiện điều gì đó?

— “...Anh thấy thế nào?” Cố Ngang nhìn Tề Yên Khách

— “...” Tề Yên Khách do dự một chút, tựa hồ gặp phải vấn đề rất phiền phức. Một lúc lâu, ý khẽ nhếch miệng, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng khoan khoái “Mẹ nó, đến phòng anh đi, anh nói riêng với em.”

— “?” Cố Ngang lập tức sững sốt, theo bản năng nhìn ba người khác

— “A, các cậu muốn nói riêng với nhau. Vậy lên lầu nói đi.” Chú Chí Sĩ lí giải cười rộ lên “Đừng lo lắng! Chú sẽ trông chừng Cung Lý và Vi Miếu.”

Cố Ngang đành theo Tề Yên Khách lên lầu.

Đây là lần thứ hai tiến vào phòng Tề Yên Khách. Lần trước bởi vì lo lắng cho Tề Yên Khách mới xông vào, cho nên chưa kịp quan sát kỹ không gian xung quanh.

Gian phòng này có kết cấu khá giống phòng Cố Ngang. Phòng ngủ hình vuông cộng thêm một buồng vệ sinh, được bài trí cực kì đơn giản, chiếc giường sạch sẽ, chăn đệm màu xanh nhạt. Không giống như phòng Cố Ngang, nơi này không có TV cùng sofa, ngược lại bày một giá sách thật lớn.

Cố Ngang ngồi xuống giường, liếc giá sách nói “Nhiều sách quá. Anh muốn nói gì?”

Tề Yên Khách phản thủ đóng cửa lại, tựa lưng lên đó.

Cố Ngang hồ nghi nhìn ý. Ý tựa hồ có chút khó xử, nhưng vẫn mỉm cười nói “Anh muốn hỏi một vấn đề có thể làm mẹ nó thẹn thùng.”

— “...” Tuy rằng không biết ý định hỏi gì, chính là loại thuyết pháp này khiến Cố Ngang phi thường xấu hổ. Cậu hít một hơi thật sâu, làm bộ bình tĩnh đáp “Chuyện lúc sáng sao?”

_Ừ.

_Vì cái gì cứ bám riết lấy vấn đề này không tha?

_”Tôi chợt nảy ra ý tưởng, nên muốn xác nhận một chút.” Tề Yên Khách nhún nhún vai, thản nhiên nói “Nhưng chỉ là suy đoán mà thôi, không có chứng cứ.”

....Tên này tổng luôn nghĩ tới mấy thứ loạn thất bát tao, chính là nói không chừng...có thể tìm ra chân tướng?

Cố Ngang khẽ cắn môi,quyết định nói “Hỏi đi.”

Tề Yên Khách mỉm cười đi tới,ngồi xuống bên cạnh, tận lực bảo trì khoảng cách, giống như vì giảm bớt xấu hổ cho cậu. Một lát sau,Tề Yên Khách ôn nhu nói “....Thời điểm cậu, tự, an ủi, nghĩ đến ai?”

Trái tim Cố Ngang lập tức bị đánh trúng.

Đầu óc choáng váng, trước mắt tối sầm,hai má chợt nóng lên.

Thấy cậu trầm mặc không nói,Tề Yên Khách trừng mắt nhìn,vẫn lấy thanh âm mềm nhẹ hòa hoãn hỏi “...Là Vi Miếu?”

_”Không phải.” Cố Ngang không chút do dự phủ nhận,trong mắt hiện lên một tia chán ghét “Tôi tuyệt đối không có suy nghĩ đó với Vi Miếu...”

_”Hay là Cung Lý?”Tề Yên Khách đánh gãy cậu,con người trong suốt ngưng mắt nhìn chằm chằm “Dịch Bách?”

Nếu bị Tề Yên Khách biết,thời điểm mình tự, an ủi nghĩ tới anh ta...Không biết anh ta sẽ nghĩ gì đây!”

Cố Ngang cảm thấy cổ họng khô rát,có chút nói không nên lời. Cậu quay mặt đi, không muốn nhìn Tề Yên Khách,ý đồ lảng sang chuyện khác “A, ha ha, anh lại nghĩ lung tung rồi...”

Tề Yên Khách bỗng dừng thở dài “Mẹ nó quả nhiên rất dễ thẹn thùng a.” Y bắt lấy bả vai Cố Ngang, nghiêm túc nói “Tôi thật sự, không có ý làm khó dễ cậu đâu. Tôi chỉ muốn xác nhận một chút thôi.”

Cố Ngang bất đắc dĩ nhú mày,còn chưa kịp mở miệng, đã thấy hai má Tề Yên Khách ửng đỏ. Tuy nhiên ánh mắt vẫn trong suốt,giống như từ đáy lòng soi rọi ra vậy.

_Tôi...Lúc đó, nghĩ đến cậu.

_”...” Cố Ngang ngơ ngẩn

Tề Yên Khách chăm chú nhìn cậu,giống như cường bách chính mình,lấp lại lần nữa “...Thời điểm...tự...tự an ủi, tôi...tôi nghĩ tới cậu.”

Cố Ngang đột nhiên cảm thấy toàn thân khô nóng, trong lòng một mảnh hỗn loạn. Tề Yên Khách giữ lấy bả vai cậu, lực đạo không nặng không nhẹ,tựa hồ không có ý ép buộc, chỉ muốn cậu đối mặt với y. Cố Ngang đành phải lảng lảng nhìn y, không biết nên nói gì.

Tề Yên Khách tiếp tục nói “...Quan hệ giữa cậu và Vi Miếu,tôi đoán không chừng Vi Miếu cũng...nghĩ đến cậu...”

Cố Ngang kinh ngạc.

_”Về phần Cung Lý,...Cô bé kia thích cậu,hắn cậu cũng nhìn ra.” Tề Yên Khách chậm rãi nói “Nhìn phản ứng vừa rồi của cô ta,tôi cảm thấy chuyện lúc sáng,...có lẽ là vì cậu.”

_”...Ừm.” Cố Ngang vẫn không rõ Tề Yên Khách muốn nói gì,nhưng nghe những lời này của y cũng đủ khiến cậu cảm thấy kinh hoàng.

Tề Yên Khách, Vi Miếu,còn có Cung Lý...Thời điểm đó, trong lòng đều muốn mình...

Này ... Thật sự làm cho người ta xấu hổ không thôi.

Nhưng mà...chúng đại biểu cho điều gì?

__”Tôi không biết tình huống của ba người còn lại.” Tề Yên Khách bĩu môi “Dịch Bách thì còn có thể đoán ra, chứ Dịch Khiêm và chú Chí Sĩ thì...”

Bị y nói như thế, Cố Ngang nhất thời không thoải mái.

Khỉ thật, vô duyên vô cớ bọn họ tự, an ủi còn nghĩ tới mình làm gì a!

Chú Chí Sĩ ...Chú Chí Sĩ không nhớ nhung bánh mì dài của Pháp, nghĩ đến mình làm chi!

Cố Ngang giận tái mặt, buồn bực nói “Chúng ta có thể đổi đề tài sao..”

__”Không thể.” Tề Yên Khách cười rộ lên, chậm rãi nói “Cậu còn chưa trả lời tôi,vừa rồi cậu nghĩ tới ai?” Trong mắt y hiện lên một tia giảo hoạt “Hẳn không phải, chính cậu chứ?”

Đồ khốn,anh mới tự công tự thụ, cả nhà anh đều tự công tự thụ!

Cố Ngang nghiêng răng nghiêng lợi đáp “Đương nhiên không phải!”

__”Vậy ai?” Tề Yên Khách cười tùm tùm nhìn cậu

...Thao! Anh đừng nhìn tôi như vậy! Bảo tôi như thế nào nói ra miệng a!

Lúc này Cố Ngang theo bản năng làm ra một hành động khiến cả đời cậu không thể lý giải.

Vươn tay, đẩy mặt Tề Yên Khách ra!

__”...” Tề Yên Khách

Không bị nhìn chăm chăm, áp lực giảm đi không ít. Cố Ngang hít một hơi thật sâu,ưỡn ngực, hùng hổ nói với Tề Yên Khách “Ông đây nghĩ tới anh, được không.”

Một lúc sau.

__”Mẹ nó...có thể buông ra sao?” Tề Yên Khách gian nan quay mặt đi,ủy khuất than “Mỗi cổ quá.”

Cố Ngang phẫn nộ rút tay về

Nhưng Tề Yên Khách không đợi cậu kịp rút tay về, đã chồm người qua.

Cơ hồ trong nháy mắt,gương mặt khê mỉm cười kia, gần ngay trước mắt.

__”...” Trái tim đập loạn nhịp. Cố Ngang kinh dị nhìn con người trong suốt,luống cuống không biết làm sao

__”Có chút muốn hôn cậu.” Thanh âm Tề Yên Khách vừa nhẹ nhàng lại ôn nhu,trần đầy ý cười. Y khê nhích lại gần,cơ thể hai người chạm vào nhau,nhiệt độ cách quần áo truyền đến.

Cố Ngang rõ ràng cảm nhận được trái tim mình sắp nổ tung,trong đầu có vô số thanh âm kêu gào cái tên

Tề Yên Khách...

Cậu không kìm lòng nổi, nhắm tịt hai mắt

__”...” Tề Yên Khách chăm chú nhìn thiếu niên đang nhắm mắt chờ đợi

Đồng tử trong suốt, bỗng nhiên toát ra thần sắc mê mang.

__”...” Không biết y nghĩ tới điều gì, dần dần vẻ mặt cũng trở nên mờ mịt,khóe miệng khê nhếch,nhìn qua mơ hồ bất định.

...Một lát sau.

Cố Ngang kinh ngạc mở mắt,khó hiểu nhìn người đang đứng dậy.

Tề Yên Khách vuốt vuốt cái mũi,ngượng ngùng cười cười

__...Thật sự chỉ có một chút mà thôi.

Y nói xong, xoay người đi ra cửa

__”...!” Ngực Cố Ngang giống như bị xe tải nghiền qua, đau đến mức không thể thở nổi. Cảm giác ngọt ngào dâng trào trong lòng, khiến cậu chỉ muốn cười tự giễu.

Tề Yên Khách mở cửa, đứng trên hành lang, ưu thương thở dài.

___Mẹ nó, anh đây vừa đi, không biết khi nào mới có thể trở lại.

Lại mẹ nó, đùa cái gì a!

Cố Ngang lạnh lùng nhìn y.

Tề Yên Khách quay đầu lại, bí tráng nói “...Anh đi tìm Dịch Khiêm, hỏi anh ta xem đã nghĩ gì trong lúc tự, an ủi.”

__”Phốc!” Cố Ngang bật cười, tâm tình buồn bực vài giây trước nháy mắt biến mất vô tung “Đi thôi! Chúc anh may mắn!”

...Hy vọng anh còn có mạng trở về!

Cố Ngang vui vẻ, khoe mắt lướt qua buồng vệ sinh.

....Trong phòng Tề Yên Khách, sẽ cất giấu vài thứ không muốn người biết sao?

Gel bôi trơn? Thuốc kích thích? Roi da?Ách, cái kia bỏ đi.

Mang theo tâm tình phạm phòng, Cố Ngang thật cẩn thận hướng tới buồng vệ sinh.

Rốt cuộc là gì nhỉ?

14. Chương 14

Cố Ngang đẩy cửa buồng vệ sinh, đầu tiên lọt vào tầm mắt là bồn rửa tay

Cùng kệ gỗ nằm trên bồn rửa tay

Cùng với thứ được đặt trên kệ...Chú! Vịt! Vàng!

Mẹ ơi, lại còn sọc vàng sọc đen nữa chứ! Chỉnh chỉnh một hàng!

Cố Ngang che miệng cười điên cuồng, cả người run rẩy mò lại gần bồn tắm. Trên kệ, trừ bỏ mấy chú vịt ra cũng không có gì khác. Bộ dạng đàn vịt đều rất giống nhau, cái mình tròn trịa, cái mỏ chu chu, mỗi con chỉ lớn bằng bàn tay. Một loạt đồ chơi màu vàng sọc đen đặt cạnh nhau như vậy, trông đáng yêu muốn chết!

Bất quá...Vì cái gì, con thứ nhất cùng con thứ hai lại đang mổ đối mổ với nhau?

Ngoại trừ hai con này ra, những con khác đều được đặt chỉnh tề trên kệ hướng về phía Cố Ngang. Cố Ngang vừa nhìn, bất giác vươn tay lấy con thứ nhất xuống xem.

Trên mõng vịt có viết tên!

Cố! Ngang!

Cố Ngang nhất thời cảm thấy hỗn loạn, nhanh chóng cầm con thứ hai. Không nghĩ tên trên mõng cũng có chữ...

Cố Ngang lập tức chấn động.

Kilogram...là Kilogram viết “Vô Hạn Nghi Kỵ” sao?

Tề Yên Khách... Tề — Yên — Khách...

Ngàn! Khắc!

Anh ta...Anh ta chính là vị tác giả kia?!

Trách không được ngày gặp ở tiệm bánh, nhìn mình cầm trong tay cuốn “Vô Hận Nghi Kỵ” sẽ mỉm cười...

Thì ra anh ta...chính là vị tác giả mà mình ngưỡng mộ đã lâu!

Cổ Ngang nâng hai chú vịt lên, chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, trong lòng bồi hồi không thôi. Cậu khiếp sợ hồi lâu, lúc này mới chậm rãi thả chú vịt về vị trí cũ. Trái tim vẫn đập liên hồi, lồng ngực giống như vỡ nát, cho thấy hiện tại cậu có bao nhiêu kích động.

Loại tâm tình này...là vui sướng nhiều một chút, hay sợ hãi nhiều một chút?

Hoặc có thể xem như...Thụ sủng nhược kinh!

— Có chút muốn hôn cậu.

Cậu nói kia văng vẳng bên tai.

Cứ việc chỉ là vui đùa, nhưng vẫn khiến cậu...Tâm động không thôi.

Cổ Ngang che ngực, hít thở thật sâu. Cậu không rõ bản thân rốt cuộc đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy trong lòng mãnh liệt dâng trào, rất muốn phát tiết ra ngoài....

— “...Chắc là đùa thôi.” Cậu nhắm mắt lại, thắm nử với mình như vậy.

Cổ Ngang cười khỏ, một lần nữa mở mắt ra, muốn rời khỏi phòng.

Nhưng đúng lúc này, dư quang đột nhiên lướt qua thùng rác.

— “...!” Cổ Ngang lập tức sững sốt, chậm rãi ngồi xổm xuống, vươn tay lấy đồ vật từ trong thùng rác ra.

Đó là một...con vịt giống đàn trên kệ gỗ như đúc

Cậu theo bản năng lật con vịt lên, thấy được chữ viết trên đó.

Nghê An.

— “...” Cổ Ngang kinh ngạc, vội vàng đứng dậy nhìn mấy con vịt trên kệ.

Ba, bốn, năm...Tổng cộng bảy con.

Cậu lật lại xem, quả nhiên tìm được tên những người khác.

...Mỗi con vịt đại biểu một người sao?

Cái của Nghê An bị ném xuống, bởi vì gã đã chết?

Vẫn là...

Gã sẽ chết, nên mới bị ném xuống?

Ý tưởng đáng sợ chợt lóe lên trong đầu. Cổ Ngang đứng trân trân tại chỗ, không biết làm sao.

— “Nha...”

Cổ Ngang lập tức ngẩng đầu, nhìn trong gương thấy được gương mặt ủy khuất của Tề Yên Khách. Cậu hoảng hốt, theo bản năng ném con vịt của Nghê An vào thùng rác.

— “...A” Nghe thấy tiếng vang, Tề Yên Khách đi tới buồng vệ sinh

— “...” Cổ Ngang và y bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy vô cùng bất an

— Anh ta là hung thủ, anh ta là hung thủ, là hung thủ, hung thủ...

Vậy...Anh ta sẽ ———

—— giết mình —— sao?

Tề Yên Khách bước tới chỗ cậu, ngượng ngùng sờ sờ mũi “Cậu phát hiện rồi a.”

Cố Ngang không tự chủ gật đầu, khăn trương giữ chặt cạnh bồn rửa tay “..Ừm..”

Tề Yên Khách dừng trước mặt Cố Ngang, kinh ngạc lệch đầu qua một bên “A? Sao trông cậu có vẻ...rất khăn trương?”

__”...”

Làm gì bây giờ? Nói thế nào đây?

Cả người Cố Ngang cứng ngắt, không biết làm sao, chỉ có thể ngơ ngác nhìn y.

__”...A, bởi vì thẹn thùng sao?” Tề Yên Khách đột nhiên nở nụ cười, mở hai tay ra, ôm cậu vào lòng.

__”...?” Cố Ngang sững sờ

__”Mẹ nó thật đáng yêu.” Tề Yên Khách ghé vào lỗ tai cậu, ngọt ngào nói

__”...”

__” Nhưng trước đó, không thể an ủi anh một chút sao?” Tề Yên Khách chu môi, lộ ra thần sắc vô cùng ủy khuất, điềm đậm đáng yêu nói “Anh bị tên khốn Dịch Khiêm kia hung hăng mắng một trận!...Oa”

Cố Ngang cảm thấy bản thân bị người nào đó gắt gao ôm vào lòng ngực, cảm nhận hơi ấm từ người nọ truyền tới, trái tim lập tức bang bang nhảy lên. Nhưng người nọ...nói không chừng chính là hung thủ....

Không biết vì cái gì...đột nhiên lại cảm thấy...không phải...

Nhiệt độ cơ thể cùng nhịp tim của anh ...đều khiến cậu thực an tâm...

Nhưng mà...

Cố Ngang nhìn không được liếc nhìn con vịt trong thùng rác.

Nghê An...đến cùng do ai làm?

...Không, kỳ thật chỉ bằng một con vịt, không thể chứng minh được điều gì!

Cố Ngang hít một hơi thật sâu, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Có lẽ bởi vì Nghê An đã chết, nên con vịt mới bị ném đi. Dù sao nếu đặt người sống và người chết cùng nhau, nhiều ít sẽ có điểm...

Hắn là mình quá đa nghi rồi?

Đổi lại là mình, không chừng cũng làm vậy?

...Thật thế sao?

Cố Ngang lần thứ hai hít sâu, nhận ra bản thân bị ôm chặt hơn.

__”Cậu cảm thấy...khăn trương? Vẫn là...chán ghét?” Tề Yên Khách tựa đầu lên vai cậu, ngửi khí mềm nhẹ hòa hoãn, thản nhiên phập phồng như đám mây “Nếu cậu không thích...tôi...sẽ không chạm vào cậu nữa.”

Có ...ý gì?

Lời như thế rất ái muội a...

Cố Ngang nhất thời đỏ mặt. Tề Yên Khách lại thở dài, mất mát rút tay về

__”...Không sao.” Cố Ngang khẽ run lên một chút, theo bản năng giữ chặt Tề Yên Khách, nhỏ giọng cắn răng nói “Không tính...quá chán ghét...Bình thường.”

__”Ừm!” Tề Yên Khách vui vẻ ôm cậu, trong mắt hiện lên vui sướng.

__”...” Cái loại hạnh phúc này, thông qua hai người thân mật tiếp xúc, chậm rãi lan truyền, bắt lấy trái tim Cố Ngang.

...Mình đa nghi rồi.

Cố Ngang thăm mặc niệm.

Tề Yên Khách mỉm cười ôm Cố Ngang, tầm mắt nhìn vào trong gương.

Người trong gương, thoát nhìn thật hạnh phúc a.

...Chính là, ngay sau đó lại lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Tề Yên Khách kinh ngạc nhìn người trong gương, nhếch nhếch khóe miệng, muốn cười. Người trong gương lúc này cũng cười rộ lên.

Y nhìn nụ cười dần dần phóng đại, nhin không được nghĩ — người trong gương, đang nghĩ gì vậy? Loại biểu tình này đại biểu cho điều gì?

Trong lòng y, rốt cuộc đang tính toán cái gì?

Cuối cùng, dường như buông tha, Tề Yên Khách rũ mắt xuống.

— ”...” Tề Yên Khách bỗng giơ tay lên, điều chỉnh một chút vị trí của hai con vịt đầu hàng.

Mỏ của hai chú vịt chạm vào nhau.

Y nhìn hai con vịt, không khỏi xuất thần, đành tựa vào vai Cố Ngang, nhẹ nhàng ngửi ngửi khí tức trên người cậu.

Cảm giác thật ấm áp, giống như ánh nắng mặt trời chiếu rọi. Thân thể Cố Ngang luôn khiến y cảm thấy thật ấm áp, nhin không được muốn tới gần.

Y đột nhiên nảy ra ý tưởng, nếu cứ mãi như vậy thì tốt rồi.

Vì thế y lui về sau một bước, chậm rãi đứng thẳng dậy.

— ”...” Hai má Cố Ngang phồng hồng, xấu hổ nhìn y

Tề Yên Khách sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười cười “Xuống lầu chứ? Điểm tâm còn chưa ăn xong kìa.”

Cố Ngang lúc này mới nhớ tới Vi Miểu và mọi người còn đang chờ trong nhà ăn, khẽ hô một tiếng, chạy vọt ra ngoài.

— ”...A” Tề Yên Khách nhìn theo bóng dáng hối hả của cậu, vừa định nâng tay cũng đành buông xuống. Y bất đắc dĩ sờ sờ mũi, mắt mấp mấp “Đang muốn nắm tay cậu... lại để xổng mất a.”

Y lắc lắc đầu, lộ ra nụ cười ôn nhu.

— Thôi, còn nhiều thời gian.

15. Chương 15

Hai người xuống lầu, tiếp tục ăn điểm tâm. Vừa ngồi vào chỗ, chú Chí Sĩ liền tò mò hỏi “Các cậu đi lâu thế? Nói riêng gì vậy?”

Đã biết là nói riêng chú còn hỏi cái quái gì!

Cố Ngang hồi tưởng lại cái ôm kia, nhất thời đỏ mặt, buồn bực đáp “Chú là ông chú chứ có phải bà cô đâu, đừng nhiều chuyện như vậy!”

Chú Chí Sĩ lập tức bật người phản bác “Chú chưa già đâu...”

Vi Miểu chán đến chết gục trên bàn, bắt gặp Cố Ngang, tự nhiên nhếch miệng cười.

__”À...Lát nữa chúng ta làm gì đây?” Cung Lý nhẹ nhàng hỏi. Cô luôn một bộ mỏng manh nhu nhược, đối lại là nam sinh khác đã sớm tâm động không thôi. Đáng tiếc, Cố Ngang chỉ thuần túy chớp chớp mắt, đối với con gái, không hề hứng thú.

__”...Không biết.” Cố Ngang xoa đầu Vi Miểu, nhất thời cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Hành động của bọn họ bị hạn chế trong phạm vi ngôi nhà, chuyện có thể làm rất ít.

Cho dù phòng cậu có máy game, suốt ngày ngồi trước màn hình sẽ sớm tinh tấn nhân vong a!

Oa a a a a a a a tại sao vô duyên vô cớ lại bị nhốt trong này chứ!

Tuy, tuy được gặp vị tác giả mà mình hằng ngưỡng mộ rất vui vẻ...Chính là cho dù được ở cùng người kia, nhưng cứ sống như vậy cả đời thì...

Ách? Nói như vậy có phải mỗi ngày mình đều được xem văn anh ta viết?

Trực tiếp đọc những chương mới nhất mà không cần chờ đợi xuất bản?

Còn được cùng tác giả thảo luận tình tiết, phán đoán nội dung tác phẩm?

Cố Ngang theo bản năng đặt tay lên ngực.

Mẹ nó, như thế nào lại cảm thấy...Thực lớn lao...

__”Không bằng vào phòng tôi đọc sách?” Tề Yên Khách mỉm cười đề nghị.

Khỉ thật, Kilogram đại nhân, ngài nhìn thấu tâm tư tôi sao!

Trái tim bé nhỏ của Cố Ngang nhất thời kinh hoàng nhảy căng lên.

Trong phòng Tề Yên Khách nhiều sách như vậy...Không chừng còn cất bản thảo nữa? Là “Vô Hận Nghi Kỵ” sao?”

Không biết vì sao, trong lòng Cố Ngang đột nhiên chấn động.

...Từ từ. Lúc đầu, khi mở cửa ra đã thấy chỗ này rất giống không gian trong “Vô Hận Nghi Kỵ”, mà bản thân tác giả Kilogram cũng vị cuốn vào...Chẳng lẽ vụ này có liên quan đến quyển sách kia?

Lại nói tiếp, ngày đó cậu bỏ quên “Vô Hận Nghi Kỵ” ở nhà Vi Miểu, không chừng chính vì thế mà Vi Miểu bị liên lụy?

Vậy những người khác thì sao?

__”Các người...có thường đọc tiểu thuyết không?” Cố Ngang hỏi Cung Lý cùng chú Chí Sĩ

Chú Chí Sĩ lập tức khoát tay “Không có! Đồ dành cho đám con nít các cậu, chú không xem!”

...Tâm tính của ông chú lộ ra rồi a!

Cố Ngang bất đắc dĩ liếc nhìn chú Chí Sĩ, sau đó quay qua Cung Lý “Còn cậu?”

__”Mình...thỉnh thoảng sẽ đọc tiểu thuyết ngôn tình...” Cung Lý lại đỏ mặt

....Đừng tùy tiện đỏ hồng như quả táo được không! Tôi không đùa giỡn cậu nha!

Cố Ngang đầu đầy hắc tuyến, cậu sợ nhất chính là một ngày phải nhìn Cung Lý đỏ mặt đến 10086 lần, mỗi lần đều khiến cậu cảm thấy bản thân đang nói bậy.

Bất quá, trông bọn họ có vẻ chưa đọc qua “Vô Hận Nghi Kỵ”. Vậy không cần hỏi Dịch Khiêm.

Cố Ngang đột nhiên nhớ tới chuyện Tề Yên Khách chạy qua hỏi Dịch Khiêm “Thời điểm tự an ủi sẽ nghĩ đến ai!” Kỳ thật, ý tưởng của cậu và Tề Yên Khách có chút tương tự? Đều muốn tìm ra điểm giống nhau giữa bảy người bọn họ?

...Chẳng qua, lấy tính cách của cậu tuyệt đối không thể nói ra miệng, mà Tề Yên Khách lại bất chấp tất cả chỉ cầu chân tướng.

Cố Ngang nghĩ nghĩ, liền nhin không được nở nụ cười. Cung Lý thật cẩn thận nhìn cậu, sợ hãi hỏi “À...Tại sao lại hỏi như vậy?”

—”Không, không có gì.” Cố Ngang vội vàng lắc đầu,vỗ vỗ trái tim đang nhảy loạn, chờ mong nhìn Tề Yên Khách “Vậy lát nữa tôi vào phòng anh đọc sách? Được không?”

Chú Chí Sĩ kinh ngạc kêu lên “Cố Ngang, sao cậu đột nhiên lễ phép với Tề Yên Khách quá vậy?”

—”Có sao?” Cố Ngang nhin không được run rẩy khoe miệng,hai mắt sáng lên “Tôi cảm thấy mình vẫn luôn lễ phép với anh ấy nha ha ha ha a a a a...”

—”...” Tề Yên Khách yên lặng liếc nhìn hung khí vừa mới hành hung mình không lâu trên chân Cố Ngang, ngẩng đầu cười nịnh nọt,nghiêm ngẫm nói “Mẹ nó cười thật đậm dăng a!”

...Tình thiên phích lịch!

Cố Ngang lập tức bày ra vẻ mặt đứng đắn “Tóm lại, tôi muốn vào phòng anh nghiêm túc đọc sách.”

—”...A” Tề Yên Khách sờ sờ mũi “Nói đến nghiêm túc...Anh nhớ rõ trong phòng mẹ nó có rất nhiều bộ sách “không nghiêm túc”...”

Hửm? Bộ sách “không nghiêm túc”?

....Chẳng lẽ là nói mấy cuốn truyện tranh BL đầy H kia sao?

Trong đầu Cố Ngang lập thức thét lên —— KHÔNG! Kilogram đại đại nhân,cái ngài nhìn thấy không phải sự thật! Tôi không hề thích mấy thứ đó —— ách, tôi không phải loại người thường xuyên đọc mấy thứ đó!

—”——Không có!” Cố Ngang ngẩng đầu lên,nghiêm mặt nói “Tôi bị tiêu chảy,WC hết giấy,cho nên...”

Tề Yên Khách sững sốt

Chú Chí Sĩ sững sốt

Cung Lý sững sốt, mặt cũng đỏ theo.

Vi Miểu nháy mắt mấy cái, không hiểu nhìn mọi người trở nên trầm mặc...

Mẹ nó, nói mà không nghĩ quả nhiên có bệnh!

Mình vì cái gì không tiếp tục trị liệu a! Vì cái gì lại không tiếp tục trị liệu!

Cố Ngang kéo kéo khoe miệng,cố gắng duy trì vẻ mặt đứng đắn,đông cứng chuyển đề tài “——cho nên——hai người,muốn đọc sách chung với tôi sao?”

Chú Chí Sĩ do dự một lát hỏi “Cậu...hết chưa?”

—”...” Cố Ngang đau khổ méo máo “Hết rồi. Tiểu Hắc đã vĩnh viễn ra đi, không còn ở bên tôi nữa.”

Tề Yên Khách đột nhiên nhếch môi,nhìn cậu nở nụ cười trong sáng.

—”A, vậy được rồi...” Chú Chí Sĩ thở phào một hơi,nghĩ nghĩ nói “Tôi không đi đâu,hễ đụng tới sách tôi lại buồn ngủ!” Chú Chí Sĩ ngại ngần gãi tóc “Không bằng tôi làm đồ ăn vặt cho các cậu?”

—”...Chú à,đồ ăn còn quan trọng hơn tính mạng của mình sao?” Cố Ngang kinh ngạc thốt lên

Chú Chí Sĩ ngượng ngùng cười “Ách, có lẽ bởi vì tôi không biết làm gì khác ngoài nấu cơm a! Ha hã...” Ngữ khí dần dần trở nên kiêu ngạo “Trong đầu tôi chứa rất nhiều món ngon nha!”

Cố Ngang đột nhiên cảm thấy phiền muộn,cậu nhớ tới tiệm bánh “Chí Sĩ là lực lượng”.

Có lần mua bánh mì, cậu từng nghe Chí Sĩ nhắc đến, mở một tiệm bánh là nguyện vọng từ nhỏ của chú. Bởi vì chú thích làm điểm tâm,cũng thực thích người ta lộ ra biểu tình hạnh phúc khi thưởng thức điểm tâm mình làm.

...Kỳ thật, người như chú Chí Sĩ siêu cấp dễ dàng thỏa mãn,chỉ cần bán bánh mì đã có thể vui vẻ cả đời.

Kết quả không may bị cuốn vào sự kiện thần bí này, không thể không đối mặt với án giết người, không thể không đối mặt với nỗi tuyệt vọng không lối thoát.

Vô luận có cố gắng giữ vững tinh thần như thế nào, vừa nghĩ tới “Có lẽ cả đời không thể thoát được”...

Cố Ngang hít một hơi thật sâu, cười trong sáng với chú Chí Sĩ “Vây phiền toái chú nha!”

__”À...Cố Ngang!” Cung Lý đột nhiên mở miệng, mặt đỏ như quả đào chín “Tôi, tôi có thể cùng cậu...”

__”Ai nha! Mọi người đều ở a!” Từ trên cầu thang truyền xuống một giọng nữ hoạt bát trong sáng

Cung Lý há miệng thở dốc, bất đắc dĩ nuốt những lời định nói vào bụng.

Mọi người nhìn lên cầu thang, chỉ thấy Dịch Bách chấp tay, lè lưỡi nhìn Cố Ngang “Làm ơn cho tôi vào phòng cậu chơi game đi! Tôi sắp buồn chết rồi!”

Dịch Khiêm đứng sau lưng cô, bất đắc dĩ đẩy đẩy mắt kính, tựa hồ cam chịu sự thật “Ồ chung với anh trai rất buồn.”

Cố Ngang nghe vậy uể oải, theo bản năng liếc mắt nhìn Tề Yên Khách. Tề Yên Khách lại nhướng mày cười cười “Kỳ thật, tôi cũng muốn chơi game, bất quá không rảnh lắm...”

__”Tôi dạy anh chơi!” Hai mắt Cố Ngang lóe sáng

Tâm tình sáng sủa không ít, cậu mỉm cười vỗ vỗ Vi Miểu “Vi Miểu chơi cùng không?”

Vi Miểu nháy mắt mấy cái, không hiểu lắm, nhưng vẫn cười với Cố Ngang.

__”...” Cung Lý nhìn Dịch Bách, lại nhìn Cố Ngang, cuối cùng không thể nói gì, ảm đạm thở dài.

__”Cậu tham gia luôn nhé.” Cố Ngang mời Cung Lý

__”...Ừm.” Cung Lý miễn cưỡng cười cười

__”Tốt, chúng ta lên lầu thôi.” Cố Ngang đứng dậy, đột nhiên cảm thấy lo lắng cho chú Chí Sĩ “À, chú ở một mình trong này, thật sự ổn chứ?”

__”Không thành vấn đề!” Chú Chí Sĩ tràn đầy sức sống, thỏa mãn nói “Tôi còn rất cường tráng a! Hừ hừ!”

Quả thật, chú Chí Sĩ là người lực lưỡng to con nhất trong đám bọn họ. Huống chi phòng bếp thông thoáng, cho dù xảy ra chuyện gì, chú Chí Sĩ đều có thể kêu cứu.

Chắc không sao đâu...

Cố Ngang trầm nghĩ như vậy, dắt tay Vi Miểu nói với Dịch Bách “Kia, đi thôi!”

Cùng lúc đó, Tề Yên Khách cũng đứng lên. Bước tới chỗ Cố Ngang, nhẹ nhàng thoáng qua tai cậu một câu.

__Mẹ nó, lần sau lại cùng nhau xem...bộ sách không nghiêm túc đi?

Cố Ngang lập tức nín thở, không khỏi nhìn về phía Tề Yên Khách

Người nọ lộ ra vẻ mặt vân đạm kinh phong, khẽ nhếch miệng, ôn nhu hàm chứa tiểu ý.

...Nửa tiếng sau.

Cố Ngang cùng Cung Lý sóng vai nhau cầm tay bấm ngồi trước màn hình TV

__”Qua trái một chút...Trái trái trái...Nhảy!” Cố Ngang gấp đến độ vò đầu bứt tóc, cả người đều nghiêng về bên trái.

__”...” Đầu vai Cung Lý nhẹ nhàng chạm vào cậu, khiến cô đỏ mặt không thôi.

__”Ai nha! Té nữa rồi...” Dịch Bách ngồi trên giường, thất vọng nhìn chằm chằm màn hình

Vi Miểu phát hiện màn hình đột nhiên nhảy ra hai chữ “GAME OVER”, cao hứng vỗ tay.

Cố Ngang đỡ trán. Quả nhiên dạng nữ sinh hung tàn như Dịch Bách rất quý hiếm? Cậu vốn tưởng rằng loại game phiêu lưu mạo hiểm này đã dễ lắm rồi...

—”Chị muốn chơi sao?” Cố Ngang quay đầu lại cười, cầm tay nắm đưa cho Dịch Bách. Ai, dạy Cung Lý xong cả người cậu đều mệt rã rời.

—”Muốn a!” Dịch Bách thần nhiên cười, không chút cố kỵ ngồi bệch xuống sàn

Dịch Khiêm ngồi một bên đọc sách, thấy vậy không khỏi nhíu mày “Này! Hình tượng!”

—”Chán ghét! Ngồi trên giường quá cao!” Dịch Bách đáng yêu chu môi, trực tiếp không để ý tới anh mình, cười thân thiết nhìn Cung Lý “Để chị Dịch Bách dạy em ha, Cố Ngang gốc lấm không biết dạy ai đâu!”

Cung Lý ngượng ngùng cúi thấp đầu “Này, kỳ thật cũng không tệ...”

—”Tôi đi xem chú Chí Sĩ có cần giúp gì không.” Cố Ngang định ra ngoài, Tề Yên Khác đang nằm trên chiếc sofa bằng lông hình bàn tay nghe thế lập tức bật người dậy, cười tủm tỉm nói “ Tôi đi với cậu.”

Trong mắt Cố Ngang liền hiện lên một tia ấm áp.

—”...” Cung Lý há mồm thở dốc, vừa muốn nói lại phải nghẹn trở về.

Sau khi Tề Yên Khác và Cố Ngang ra ngoài, trong phòng vắng lặng rất nhiều. Cung Lý trở nên trống rỗng, cô đơn.

—”Em...mượn nhà vệ sinh một chút.” Cô nở nụ cười tái nhợt.

—”Ừ, đi đi.” Dịch Bách khẽ cười, ngoắc ngoắc Vi Miểu “Này, bé Vi Miểu, có muốn chơi game với chị không?”

—”?” Vi Miểu linh động mở to đôi mắt trong suốt, mờ mịt nhìn cô

—”À...” Dịch Bách vắt hết óc, ý đồ muốn Vi Miểu hiểu được ý tứ của mình “Chơi—game—chính là, ách...”

Dịch Khiêm bất đắc dĩ cười cười, sau đó tiếp tục chuyên tâm đọc sách

Đi vào buồng vệ sinh, cẩn thận đóng cửa lại. Cung Lý tựa lưng vào tường, cúi đầu nài nề thở dài.

Một lát sau, cô đưa tay ra sau kéo lưng áo lên, sờ soạn bên trong, đụng đến một quyển tập mỏng.

Cả quyển tập chỉ mới một trang có chữ. Cô lật sang trang mới, hít sâu, dùng sức viết xuống:

“ Hôm nay, thật muốn cùng cậu ấy, lẳng lặng đọc sách.

Chính là cậu ấy vẫn chọn Dịch Bách.

Mình có nên nói cho cậu ấy biết? Không...Mình vốn nên nói cho cậu ấy biết?

Cố Ngang, Cố Ngang, Cố Ngang.

Mình thích cậu.

Phải nói như thế nào cậu mới hiểu đây?”

16. Chương 16

...Buổi tối

Đây là đêm thứ hai trong ngôi nhà này.

—”Tắt đèn, mọi người ngủ ngon.” Cố Ngang cười nói, “Ba!” một tiếng, đi tắt đèn.

Cậu rón rén trở về chỗ của mình, vừa nằm xuống, người bên cạnh liền nhào tới. Vô cùng tự nhiên, giống như đã thành thói quen.

—”...Ngủ ngon.” Y ôm lấy Cố Ngang, thanh âm mềm nhẹ hòa hoãn

—”Này...” Cố Ngang cảm thấy có chút khó thở — cái ôm không quá chặt, vì cái gì lại không thở nổi?

...A, là do tim đập nhanh sao?

Trái tim trong ngực đập liên hồi, hẳn nó cũng mệt chết đi.

__”Sao?” Người kia nhẹ nhàng râm rì một tiếng

Cố Ngang do dự một chút, nghiêng người qua, đưa lỗ tai nói “...Anh không ôm không ngủ được sao?”

Tề Yên Khách tựa hồ cười cười. Cố Ngang nhìn thấy tinh quang nơi khóe mắt y.

__”Cậu bị ôm, liền không ngủ được sao?” Tề học bộ dáng của cậu, thì thầm bên tai

Cố Ngang theo bản năng đáp “Có tôi ôm gấu, chứ gấu chưa ôm tôi.”

__”Trong phòng cậu có gấu bông?” Tề yên Khách mềm nhẹ cười rộ lên “Tôi cứ tưởng chỉ có con gái mới thích mấy món đồ chơi bằng bông.”

__”...Do bị đùa giỡn nên mới có mấy thứ này.” Cố Ngang hồi tưởng lại bữa tiệc sinh nhật vô cùng thâm thúy lúc trước, trọng giọng nói không khỏi khổ sở “Tôi còn nhận được son môi và giày cao gót nữa kìa...”

__”...” Tề Yên Khách bỗng nhiên trầm mặc, sau đó dùng sức ôm cậu “Bởi vì bị phát hiện sao...?”

Cố Ngang sững sốt

A...Đúng vậy.

Sau khi bạn bè thân thiết biết cậu thích con trai, cũng đi theo mọi người cười nhạo cậu. Vốn định nương ngày sinh nhật để giải hòa, kết quả lại nhận được một đồng quà tặng tràn đầy ác ý....

May mắn, rất nhanh liền tốt nghiệp, không còn liên hệ với bọn họ nữa.

Chính là...Khó tránh khỏi sinh ra cảm giác tức giận.

Không đúng, so với tức giận, phải là bi thương mới đúng.

__”Tại sao không vứt đi?” Người sau lưng nhẹ nhàng hỏi

__”Dù sao cũng là bạn bè tặng...” Cố Ngang thì thào, chợt nghe trên giường có tiếng xoay người. Cậu nhất thời đỏ mặt lên, nghĩ thầm có lẽ do hai người nói chuyện quá lớn, ồn đến bọn họ, vì thế cuống quýt hạ giọng nói “Thôi không nói nữa, ngủ đi.”

Tề Yên Khách gác trán lên cổ Cố Ngang, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng

...Tuy rằng không phải lần đầu tiên bị ôm ngủ, nhưng mới lần thứ hai mà thôi!

Lại nói tiếp, hai người dấu sao chỉ mới nhận thức hai ngày...

Ách, đọc sách anh ta viết, có tính quen biết đơn phương không nhỉ?

Vô số lần, cậu kiểm lòng không được mà lật trang cuối,, xem đến kết thúc, cuối cùng một chữ, ngẩng đầu lên tổng sẽ thất vọng buồn bã.

Cứ như vậy chấm dứt sao?

Thời điểm vị tác giả kia đặt dấu tròn cuối cùng, có phải cũng nghĩ: thế là hết?

Vẫn là “Mình rốt cuộc cũng viết xong?”

...Hiện tại có thể chính mồm hỏi anh ta rồi.

Cố Ngang nhắm mắt lại, nhin không được nhếch miệng cười.

Đến nay vẫn cảm thấy bất khả tư nghị. Người kia thế nhưng đang nằm ngay bên cạnh, còn ôm cậu ngủ.

Anh ta ngủ rồi sao?

Dấu chấm hỏi liền tiếp hiện lên trong đầu Cố Ngang, bao trùm lấy cậu, ôm cậu ngọt ngào chìm vào giấc ngủ.

...Không biết qua bao lâu.

Ngay khi Cố Ngang sâu kín tĩnh lại, nhận thấy ai đó đang lắc tay mình

Trong phòng tối đen,ngay cả ánh trăng cũng không có,chỉ là một mảnh hắc ám. Cố Ngang không nhìn thấy gì, lại không dám vươn tay sờ,nhất thời cảm thấy kinh hoàng,sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

__Cố Ngang? Cậu...tĩnh sao?

Cố Ngang lãnh tĩnh một chút, thăm dò hỏi “Cung Lý?”

__”...Ừ.” Thanh âm kia quả nhiên từ trên giường truyền xuống,khiến người ta có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đờ rần của chủ nhân “...Có thể theo mình ra ngoài một chút sao? Mình có chuyện muốn nói với cậu.....”

Có gì đợi ngày mai nói không được sao!Thiếu nữ, cô làm vậy thiếu chút nữa hù chết tôi a!

Cố Ngang nhin không được oán thăm, nhưng vẫn đồng ý.

Cậu nghe thấy tiếng Cung Lý rời giường,cũng ngồi dậy theo. Tề Yên Khách khoác tay lên người cậu,ngủ thực an ổn. Cố Ngang chậm rãi dời tay y,trong lòng bỗng dưng cảm thấy ấm áp.

...Ách, chờ lát nữa trở về, có cần đặt tay anh ta lại chỗ cũ không?

...Ai nha, mình suy nghĩ lung tung rồi...

Cố Ngang nhin không được nhếch miệng, rón rén đi ra cửa.

Cửa phòng mở,ánh đèn mờ ảo ngoài hành lang lập tức ập vào. Gian phòng chợt lóe một chút, cửa phòng đóng, lần thứ hai rơi vào trạng thái tối đen.

Trong bóng đêm, Tề Yên Khách mở mắt,có chút mất mát sờ sờ hơi ẩm bên cạnh.

__”...” Y thở dài, ngồi dậy,xóc góc giường lên, lấy ra thứ gì đó cứng rắn lạnh băng

Như cũ giấu trong tay áo.

Mặc dù nguy hiểm, nhưng chỉ cần cẩn thận không đụng phải, sẽ không dễ dàng bị phát hiện.

...Nhà ăn lầu một.

__”Chuyện gì vậy?” Cố Ngang dụi dụi mắt,cảm thấy cái ghế dưới mông có chút lạnh

Cung Lý ngồi đối diện,cúi đầu không nói lời nào

...Cô gái à, cô đùa tôi sao! Hơn nửa đêm kêu người ta ra đây lại không nói lời nào! Cô kéo tôi ra đây chẳng lẽ định cùng nhau tĩnh tọa suy ngẫm nhân sinh a!

Vô cớ bị đánh thức, Cố Ngang không khỏi buồn bực.

Cố Ngang thở dài, tận lực nhu hòa hỏi “Rốt cuộc làm sao vậy? Có chuyện gì cứ nói đi.”

__”...” Hai tay Cung Lý không ngừng siết chặt, một bộ muốn kéo đứt cả mười đầu ngón tay.

Cố Ngang kinh tởm nhìn cô kéo tới kéo lui, kéo qua kéo lại,trong đầu tưởng tượng đến hình ảnh ngón tay bay đầy trời,cực kì khủng bố.

Mẹ bà bà bà bà bà bà bà, Cung đại tiểu thư tôi không làm chuyện xấu, xin đừng dọa tôi a!

Cố Ngang thâm niệm liên hồi A di đà phật, trên mặt vẫn vô cùng bình tĩnh. Khi cậu cảm thấy thời điểm áp suất tâm lí sắp sửa bùng nổ, Cung Lý rốt cuộc ngẩng đầu lên, sâu kín nhìn Cố Ngang.

Oh no,cô nương, tuy rằng bộ dạng không tồi nhưng hơn nửa đêm nhìn tôi bằng ánh mắt u oán như thế rất đáng sợ nha!

Cố Ngang bắt lấy cạnh bàn,hàm răng lạnh run “Cậu, chẳng lẽ cậu định nói với mình...”

Cung Lý dường như chấn kinh, lần thứ hai cúi đầu,đồng thời vô cùng rối rắm “Ừm”một tiếng.

...Khỉ thật, thì ra...

—”Thì ra cậu là...Hung thủ!” Cổ Ngang bật người thốt lên. Ngay sau đó lập tức nghĩ — khôn kiếp, tự đừng kêu mình ra đây, vạn nhất cô ta muốn giết người diệt khẩu thì làm sao bây giờ?! Oh no, nể tình bạn học vài năm, cầu cô buông tha cho tôi đi, vì cái gì đột nhiên muốn thẳng thắn với tôi a!

—”?” Cung Lý sững sốt một chút, vội vàng lắc đầu “Không, không phải...Mình không nói cái này! Mình, mình muốn nói...” Cô cắn môi, nhận mệnh nói “Mình thích cậu! Cổ Ngang, mình thích cậu!”

Cổ Ngang nhất thời nhẹ nhõm “Khỉ thật, làm mình sợ muốn chết, thì ra là tỏ tình.”

Cung Lý bi thương nhìn cậu.

Cổ Ngang vừa nói xong liền hối hận. Tuy... tuy tỏ tình không kinh khủng bằng thẳng thắn, nhưng dù sao cũng là một mảnh tâm ý của con gái nhà người ta. Mình cứ nhiên, cứ nhiên dùng một tiếng “khỉ thật” đẩy trở về...

Ách, nên làm sao đây?

Cổ Ngang đã sớm cảm thấy Cung Lý thích mình, chính là dù sao cậu cũng là lớp trưởng, rất nhiều lần không thể tụ hội với bạn học. Huống chi người ta còn chưa ngỏ lời, cậu càng không thể xông tới nói “này, tôi không thích cậu, cậu đừng thích tôi a.”

Quan trọng nhất là, tuyệt đối không thể để cô ta biết mình là đồng tính luyện ái...

Cho nên nói, lý do cự tuyệt chỉ có một...

Cổ Ngang cúi thấp đầu, phi thường có lỗi nói “Tôi...thích người khác rồi. Thực xin lỗi.”

Cung Lý cắn môi, không nói lời nào.

Không khí lập tức trầm mặc, khiến người ta vô cùng khó chịu.

Cổ Ngang tự hỏi như thế nào an ủi cô, nhưng Cung Lý đã mở miệng trước “Cậu trước kia...chưa từng nhắc tới.”

...Cô nương, muốn tôi nói thế nào đây! Chẳng lẽ mỗi ngày vào lớp liền thông báo “Hôm nay, người yêu trong mộng đã xuất hiện” hoặc là “Hôm nay rốt cuộc rung động rồi”?

Cổ Ngang cảm thấy chịu hết nổi, mẹ nó, ở trường học đóng kịch đã đủ mệt, hiện tại bị nhốt trong cái nhà này, còn phải đóng kịch cho bạn học xem! Thật sự quá sức chịu đựng!

Nếu không phải nể tình cô là con gái còn mang theo gương mặt xinh đẹp kia, cô sớm đã tiếp xúc thân mật với chiếc giày của tôi rồi!

—”...Bởi vì trước kia...không có dịp nhìn thấy người thật...” Cổ Ngang lảng tránh ánh mắt chất vấn của Cung Lý, hốt hoảng nói “Trước kia chỉ biết người đó...qua internet.”

Tề Yên Khách.

Vô luận đơn thuần hay có lệ, đều là lời thật lòng, kẻ biết chuyện này chỉ có mình cô thôi.

Cổ Ngang cảm thấy tình cảm trong lòng tràn ra, biểu tình không khỏi nhu hòa “...Nhưng từ sau khi gặp được người thật mới phát hiện, hoàn toàn không giống a...Thật sự, so với tưởng tượng kém nhiều lắm. Bất quá...nói như thế nào nhỉ...Nếu người đó thật sự giống như trong tưởng tượng của mình, thì có lẽ mình đã không đến mức...đột nhiên liền...”

Người thật so với tưởng tượng kém nhau nhiều lắm.

Mình cứ cho rằng vị tác giả kia là người thâm rằm nội liễm, không thích nói chuyện, ngồi bút tràn đầy tâm huyết.

Mà chân thân...Tương phản đến cực đoan a.

Không hề có chừng mực...

Cổ Ngang dần dần cười rộ lên, ngọt ngào cùng nhu tình chảy xuôi nơi đáy mắt.

Cung Lý kinh ngạc nhìn cậu.

Cùng lúc đó, trên cầu thang lầu hai, ngay chỗ rẽ hành lang.

Tề Yên Khách tựa vào tường,ngồi xuống đất,trong tay thường thức con dao ăn vô cùng sắc bén.

Từ dưới lầu truyền lên giọng nói của Cố Ngang,khiến y không khỏi nở nụ cười ôn nhu.

Nhưng ngay lập tức, chút ôn nhu kia bỗng dưng biến mất. Thay thế,là thật sâu mờ mịt.

Y hít sâu một hơi. Đột nhiên,dường như nhận thấy điều gì,lập tức giấu con dao đi.

—”Hắc! Đã trễ thế này...” Dịch Bách cười hì hì đi tới

Tề Yên Khách đặt ngón tay lên môi,nhỏ giọng nói “Suýt — nghe lén chung không.”

—”Cái gì vậy?” Dịch Bách tò mò liếc nhìn chân cầu thang,cười trộm nói “Ai nha, hai đứa nhỏ đang hẹn hò sao?”

—”Không đúng, là tổ tình thất bại.” Tề Yên Khách nhìn Dịch Bách gần ngay trước mặt, híp mắt nhìn.

Y đột ngột tới gần, ấn đầu Dịch Bách hôn lên môi cô.

—”?” Dịch Bách sờ môi, kinh ngạc nhìn y.

Hai mắt Tề Yên Khách lờ lờ sáng,nói không nên lời ái muội

—”Chị tin, nhất kiến chung tình sao?” Y nhẹ giọng hỏi

Dịch Bách chà môi,cười đẩy y “Tin chứ. Bất quá đừng đùa với tôi như vậy,lỡ bị anh tôi bắt gặp,nhất định sẽ nổi giận.”

—”Thực xin lỗi.” Tề Yên Khách nghiêm túc nói

Hai người dưới lầu còn đang rối rắm.

—”...Cô ta...Cũng ở trong này, đúng không?” Cung Lý đau lòng hỏi

—”...?..” Cố Ngang đang định trả lời,đột nhiên ý thức được Cung Lý hiểu lầm

...Không xong, vừa rồi không cẩn thận nói lố,kể đủ điều kiện chỉ có Tề Yên Khách và Dịch Bách a! Hơn nữa Cung Lý còn không biết Tề Yên Khách là tác giả Kilogram!

Cô ta nhất định tưởng mình đang nói Dịch Bách!

Cố Ngang do dự một lúc lâu,trong lòng trộm xin lỗi Dịch Bách,sau đó trầm trọng gật đầu.

—”Quả nhiên...” Cung Lý cười khổ, “Quả nhiên...so với chị ấy, mình căn bản là...”

Còn chưa dứt lời, một giọt nước mắt đã rơi.

Ngay sau đó, càng nhiều nước mắt,theo hai má lũ lượt chảy xuống.

Cố Ngang áy náy. Cậu dễ mềm lòng, tổng không dám nhìn người khác khóc,càng không thể chấp nhận người ta vì mình mà khóc. Vì thế, cậu nhanh chóng đi đến bên cạnh Cung Lý, vỗ vai cô an ủi “Không, không phải như thế. Cậu rất đáng yêu a...Này, kỳ thật từ ngày nhận thức cậu thì...”

Ngay lúc cậu liều mạng châm chọc tìm lời an ủi thì trên cầu thang bỗng truyền đến tiếng bước chân. Cố Ngang nhìn lên,chống lại ánh mắt hàm chứa ý cười của Tề Yên Khách.

Trong lòng bỗng dưng hốt hoảng, bất giác lùi về sau hai bước.

Cung Lý kinh ngạc nhìn Cố Ngang,sau đó nhìn qua Dịch Bách

—”Mọi người không ngủ được sao?” Dịch Bách tùy ý vuốt vuốt lọn tóc mỏng trên trán,động tác nhỏ khiến cô càng thêm quyến rũ “Cùng ăn cái gì đi!” Cô đề nghị

Cố Ngang chột dạ liếc nhìn Tề Yên Khách,không biết vì cái gì có loại cảm giác mình làm sai.

—”Ừ! Tôi cũng đói bụng.” Tề Yên Khách kéo ghế ngồi xuống, an vị tại vị trí bên cạnh Cố Ngang.

Cố Ngang có chút xấu hổ, đành đi tới tủ lạnh hỏi “Tôi cũng muốn kiếm gì đó lót dạ... Mọi người thích ăn gì?”

—”...Tôi không đói bụng, lên trước đây.” Cung Lý quệt nước mắt, cúi đầu vọt lên lầu.

Dịch Bách nhìn thoáng qua bóng dáng cô, đồng tình lắc đầu.

Cố Ngang cầm điểm tâm đặt lên bàn, ngồi cạnh Tề Yên Khách, thập phần hồi lỗi hỏi “Ách, tôi đánh thức anh sao?”

—”Không có.” Tề Yên Khách một tay cầm sandwich, một tay lặng lẽ đưa xuống bàn, nắm lấy tay cậu.

—”...Chẳng qua, mơ thấy mẹ nó đi mất, hoảng hốt tỉnh lại thôi.

Cố Ngang run lên một chút, lòng lực nhất thời nhồi đầy ôn nhu.

—”...A..” Cậu khẽ lên tiếng, gục đầu cắn bánh bao, chỉ cảm thấy hôm nay bánh bao chay ngọt muốn chết.

Dịch Bách buồn cười nhìn hai nam sinh, nhưng không nói gì.

Ai nha, tưởng chị đây không nhìn ra sao?

Mấy bé đáng yêu quá đi mất!

17. Chương 17

Hôm sau.

Thời điểm Cố Ngang mở mắt, theo bản năng nghĩ xem hôm nay là thứ mấy trong tuần. Sững sốt một lát chợt nhớ tới — không đúng, thứ mấy cũng không thành vấn đề.

Dù sao không cần đi học.

Cậu trừng mắt nhìn chằm chằm trần nhà, đột nhiên buồn bã thất vọng.

Bên cạnh có người giật giật. Cố Ngang khẽ run lên, đột nhiên ý thức được cánh tay của người nào đó còn đang khoắc lên ngực mình. Cậu nghiêng đầu nhìn, gương mặt anh tuấn gần ngay trước mắt, không khỏi tràn đầy ôn nhu.

...Nếu không phải bị bắt đến đây, nói không chừng căn bản không có cơ hội nhận thức.

Anh là tiểu thuyết gia nổi tiếng, vinh quang tốt đỉnh, còn cậu chỉ là một học sinh trung học bình thường... Quỹ đạo sống của người căn bản không có điểm giao hòa.

...Nếu được lựa chọn, mình sẽ ở lại thế giới bên ngoài, hay vào chỗ này?

Đang lúc Cố Ngang ngẩn ngơ, người trước mặt chậm rãi mở mắt. Ánh mắt còn ngái ngủ, nặng nề chớp vài cái, từ từ khôi phục thanh minh.

—”...A..” Ngẩn ngứ kinh ngạc, sau đó mỉm cười nhu hòa nói “Có phải anh tỉnh quá sớm, mẹ nó chưa kịp trộm hôn anh?”

—”Ai muốn hôn anh à!” Cố Ngang bối rối đứng dậy, nhanh chóng chạy vào buồng vệ sinh, thiếu chút nữa đã đánh lên chú Chí Sĩ vừa bước ra.

Rất dễ thẹn thùng nha!

Tề Yên Khách ngồi dậy, lười biếng duỗi người. Y liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường: tám giờ bốn mươi. Đáng tiếc nơi này không có ánh nắng mặt trời, như cũ chỉ là bóng đèn lạnh tanh.

Nếu không...nụ hôn sáng sớm dưới ánh mặt trời, cùng với hai má ửng hồng của Cố Ngang...

Quả thật hoàn mỹ a.

Cung Lý và Vi Miểu còn đang ngủ. Nghe thấy tiếng vang cô cũng giật mình thức giấc, hốc mắt sưng phù, thần sắc tiêu tụy. Cổ Ngang rửa mặt xong đi ra, đối diện với ánh mắt sâu kín của cô, không khỏi cứng đờ, phần nộ về chỗ xếp chân.

— “...Cổ Ngang..” Cung Lý nắm góc chăn, cúi đầu nhẹ giọng hỏi “Mình muốn về phòng cũ...có thể chứ?”

Cổ Ngang ngây ngẩn cả người. Chú Chí Sĩ khiếp sợ nhìn cô “Sao vậy? Không biết ở một mình rất nguy hiểm sao?”

— “Không sao, cháu có thể khóa cửa...” Cung Lý cắn cắn môi, cam chịu nói “Kỳ thật, năm người cùng một chỗ cũng chưa chắc an toàn, vạn nhất hung thủ có chìa khóa? Hẳn có thể thừa dịp chúng ta ngủ, một lần giết hết chúng ta...”

Chú Chí Sĩ quả thật quá sợ hãi “Vậy, vậy về sau chúng ta thay phiên nhau gác đêm đi!”

Cung Lý lắc đầu, trong mắt hiềm thấy kiên định.

— “Cổ Ngang! Cậu mau khuyên nủ Cung Lý!” Chú Chí Sĩ sốt ruột thúc giục Cổ Ngang.

— “...” Cổ Ngang do dự chốc lát, hít một hơi thật sâu nói “Thôi để mình dọn ra ngoài.”

Cung Lý bật người phủ quyết “Không, mình không có ý đó...”

— “Cậu hãy nghe mình nói.” Cổ Ngang khuynh thân, giữ chặt vai Cung Lý, ánh mắt tràn đầy thành khẩn “Mình biết, cậu hiện tại cảm thấy rất xấu hổ. Nhưng vì muốn trốn mình mà cậu tách khỏi mọi người, như vậy quá nguy hiểm, biết không?” Cậu chần chừ một chút, thở dài nói “Mặc kệ như thế nào, mình không muốn cậu gặp chuyện không may.”

Cung Lý rưng rưng nước mắt. Nhưng cô lập tức đẩy tay Cổ Ngang ra, cười khổ nói “...Lớp trưởng, chính vì mỗi lần cậu đều như vậy, nên người ta mới hiểu lầm.”

Cổ Ngang im bật

Tề Yên Khách bỗng đi tới, một tay khoát lên vai cậu, trầm tĩnh nói “Cậu ấy đối với ai đều như vậy. Về phần hiểu lầm, đây chẳng qua là do cô đơn phương nghĩ nhiều thôi.”

Cổ Ngang nhú mày “Sao anh lại...”

Còn chưa dứt lời, Tề Yên Khách đã cười hì hì nói tiếp “Cô nhìn chú Chí Sĩ xem, sao không thử yêu chú ấy?”

Cổ Ngang bất mãn nhìn y, phát hiện trên mặt người này hoàn toàn không có áy náy. Hiển nhiên đang cố ý châm chọc Cung Lý.

Cung Lý nghe mấy lời trào phúng đó, cúi gằm đầu xuống. Cổ Ngang nhìn không đành lòng, nhưng không biết nên nói gì.

...Nói thật, Cung Lý quả thực có chút tùy hứng.

Cho dù tổ tình bị cự tuyệt, cũng đâu cần dọn qua ngoài? Cậu có thể lý giải trạng huống xấu hổ giữa hai người, nhưng so với mạng sống, chẳng lẽ còn điều gì quan trọng hơn sao?

Có đôi khi Cổ Ngang thật sự chán ghét bộ dạng giận dỗi oán thăm của con gái, bọn họ có thể vì tình cảm mà bất chấp mọi thứ, vô cùng tùy hứng.

Chú Chí Sĩ đứng bên cạnh bàng quan nhìn ba người đối thoại, đối với việc vô tình nằm cũng trúng đạn, thật sâu cảm thấy vô tội. Bất quá, ngược lại hiểu rõ ba thiếu nam thiếu nữ đang nói gì.

Ai! Con nít con nôi mới mấy tuổi, suốt ngày yêu đương a.

Thôi, dù sao mình cũng bị bọn họ gọi bằng chú, gặp chuyện này vẫn nên lảng tránh!

Hai má chú Chí Sĩ phiểm hồng, không rên một tiếng ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, liền bắt gặp Dịch Khiêm và Dịch Bách. Dịch Bách dường như chưa tỉnh ngủ, chu môi, dụi dụi hai mắt, vẻ mặt cực kì không tình nguyện.

Dịch Khiêm thấy chú Chí Sĩ, thản nhiên nhìn từ trên xuống dưới một vòng, sau đó gật đầu nói “Sớm.”

__”À...Sớm.” Chú Chí Sĩ xấu hổ gãi đầu. Trì hoãn như chú cũng nhận ra định ý của Dịch Khiêm.

Ồi, không thể xưng là dịch ý...cự nhân ngàn dặm thì đúng hơn.

Ai! Một đám nhóc không đáng yêu tí nào. Con trai như vậy, mấy cô bé thích điểm nào chứ?

Chú Chí Sĩ thăm mắng bản thân suy nghĩ lung tung, một bên phản thủ đóng cửa lại.

Tiếng đóng cửa phá vỡ bầu không khí giằng co giữa ba người, Cổ Ngang cùng Cung Lý đồng thời mở miệng.

__”Mặc kệ như thế nào...” Cổ Ngang

__”Mình vẫn muốn dọn ra ngoài...” Cung Lý

Cổ Ngang bắt đầu nhìn cô. Cung Lý giống như cố gắng lấy hết dũng khí, kiên định nhìn cậu. Cổ Ngang đột nhiên ý thức được Cung Lý tựa hồ chưa vào giờ dám nhìn thẳng vào mắt cậu.

Trước kia cứ tưởng rằng Cung Lý dễ thẹn thùng, hiện tại mới biết, đó là bởi vì cô thăm mến cậu, thích đến mức không dám nhìn thẳng vào cậu.

Có lẽ, một khi đã đối diện, cậu mới phát hiện sự ngây thơ thuần khiết trong mắt cô.

Có lẽ, cậu có thể hiểu, loại tình yêu ẩn sâu dưới đáy lòng này, không phải muốn trốn liền trốn được.

Cổ Ngang biết không giữ được cô, đành phải nhún nhường “VẬY, chia phòng lại được không? Cậu cùng chú Chí Sĩ...”

Tề Yên Khách thản nhiên đánh gãy “Hai người một phòng, còn không bằng ở riêng.”

Cổ Ngang sững sờ, lập tức hiểu được ý y.

Kỳ thật điểm này, Dịch Khiêm đã sớm đề cập qua...Hai người một phòng, vạn nhất bạn cùng phòng chính là hung thủ thì sao?

Tuy rằng cậu không muốn tin hung thủ nằm trong số bọn họ, nhưng về điểm này không thể không suy xét. Cậu theo bản năng nhìn lên giường, Vi Miểu còn đang đắm chìm trong giấc mơ ngọt ngào, khóe miệng khẽ nhếch, chắc là mộng đẹp rồi.

Cậu chợt nhớ tới lời Tề Yên Khách nói “Kẻ đáng hoài nghi nhất phải là Vi Miểu mới đúng.”

Vi Miểu ở chung phòng với Nghê An, mà Vi Miểu quả thật xuất hiện tại hiện trường vụ án...

...Không! Tuyệt đối không có khả năng!

Vi Miểu căn bản không có động cơ giết người.

Như vậy, kẻ giết Nghê An, rốt cuộc là ai?

Nhất thời rối loạn. Cổ Ngang phục hồi tinh thần, xoa xoa thái dương bắt đầu nói “...Được rồi cậu muốn dọn thì dọn đi. Nhưng nhất định phải cẩn thận, có chuyện gì cứ la to. Mình sẽ lập tức chạy tới.”

Cung Lý thống khổ nhìn cậu, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau đó đánh thức Vi Miểu, bốn người thu thập xuống lầu, lại phát hiện Dịch Bách và Dịch Khiêm đã an vị tại bàn ăn. Từ sau khi Nghê An chết, hai người tổng luôn tránh ăn cùng bọn họ, đại khái là ý của Dịch Khiêm. Từ trong đáy lòng hẳn cực kì không tính nhiệm mọi người, bất quá hôm nay bát đĩa bọn họ trống tuếch, xem ra tựa hồ còn chưa ăn.

Là đang...chờ chú Chí Sĩ làm điểm tâm sao?

Cổ Ngang kinh ngạc nhìn chú Chí Sĩ đang xoay người xúc trứng ốp la ra, đi qua nhỏ giọng hỏi “Chú làm thế nào thuyết phục Dịch Khiêm ăn chung với chúng ta vậy?”

Chú Chí Sĩ ngại ngần gãi gãi đầu “Ách, ha ha...Chú vừa nghĩ ra cách rán trứng thật ngon, định mời Dịch Khiêm và Dịch Bách xem thử...Ai ngờ cậu ta đáp ứng nha!”

—”Đơn giản như vậy?” Cổ Ngang hồ nghi liếc mắt nhìn Dịch Khiêm.

—”Ách...còn nữa.” Chú Chí Sĩ nhỏ giọng bổ sung,khỏe miệng nở nụ cười ôn hòa “Kỳ thật cậu ấy không biết nấu cơm,tổng luôn chiên trứng khét, cho nên Dịch Bách mới nhờ chú...Ha ha”

Thì ra Dịch Khiêm cũng là truyền nhân của Tà giáo a!

Cổ Ngang thật sâu đồng tình với Dịch Bách khi cô bị bắt ăn hộp cơm tình yêu của anh mình,lén lút cười trộm trở về chỗ ngồi.

Dịch Bách thoát nhìn phi thường buồn ngủ,tựa lên đầu vai anh trai nhắm mắt dưỡng thần. Cổ Ngang cười nói “Tối hôm qua chị ấy ngủ không ngon sao?”

Dịch Bách nghe vậy mở mắt ra,bất mãn chột chột ngực anh mình “Đều là lỗi của anh ấy! Chị chỉ định xuống lầu ăn vụng bữa khuya,anh ấy lại phạt chị đứng suốt một tiếng!”

...Phạt đứng.

Phốc, bộ dáng Dịch Bách đáng thương hề hề bị phạt đứng, ngẫm lại đều cảm thấy buồn cười.

Dịch Khiêm thản nhiên nói “Ai bảo em chưa xin phép đã ra ngoài?”

Dịch Bách vô cùng ủy khuất “Em đói bụng mà!”

Dịch Khiêm tùy tay vén sợi tóc hỗn độn trên trán cô,bất đắc dĩ nói “Thật khó nuôi a,dạ dày em là hố đen sao?”

—”Hừ!” Dịch Bách không phục bĩu môi “Ngày hôm qua không biết là ai lén trốn trong phòng ăn bánh ngọt!”

Bánh ngọt?

Ánh mắt mọi người nhất trí hướng về chú Chí Sĩ,chú Chí Sĩ vô tội nháy mắt mấy cái,không biết mọi người đang nhìn cái gì.

—”...” Dịch Khiêm xấu hổ ho khan hai tiếng,trần định nói “Lát nữa em có tắm không?”

—”Đừng đánh trống lảng nha!” Dịch Bách cười cười ôm cánh tay anh mình “Bắt quá, tắm rửa, tốt a! Giúp em chà bồn đi!”

—”Ừ...” Dịch Khiêm thật hết nói

Mọi người nghe thế đều nở nụ cười.

Cổ Ngang nhìn hai anh em đấu võ mồm,tâm tình không khỏi trở nên khoái trá. Nhưng lập tức, cậu ý thực được không sự kiện phi thường đáng sợ.

...Nếu tận lực quên đi cái chết của Nghê An,không chừng mọi người sẽ tiếp tục sống vui vẻ ở chỗ này?

Nếu những chuyện kì quái không hề xuất hiện...Thật sự có thể...

Dịch Khiêm không còn cố gắng tìm kiếm lối ra? Bởi vì căn bản không thể tìm thấy?

Dù sao cũng không thoát được, không bằng cứ như vậy...an tâm ở lại...

Cổ Ngang theo bản năng liếc nhìn Tề Yên Khách,lại phát hiện Tề Yên Khách vẫn luôn nhìn mình,trần đầy ôn nhu, cười cười hỏi:

—Mẹ nó muốn nói gì sao?

Cổ Ngang lắc đầu, trong lòng vẫn còn do dự. Cậu nhớ cha mẹ,thầy cô cùng bạn bè...

Mình mất tích,bọn họ nhất định rất sốt ruột...Mình ở trong này hưởng lạc,bọn họ lại chịu dày vò...

—”Trứng rán mỡ bò hương thảo, nóng hổi mới ra lò đây——“ Sức sống bắn ra bốn phía đánh gãy dòng suy nghĩ của Cổ Ngang. Chú Chí Sĩ cười hì hì bưng một đĩa trứng rán vàng óng,hương khí ngập phòng.

__”...” Dịch Khiêm mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm đĩa trứng, chậm chạp không đụng đĩa.

__”Ăn đi anh.” Dịch Bách cười hì hì nói “Yên tâm, em sẽ không so sánh anh với chú ấy đâu!”

__”...” Dịch Khiêm bắt động thanh sắc xúc một miếng trứng, mặt không biểu cảm nhai nhai nhai

Chú Chí Sĩ chờ mong nhìn hân, hy vọng được khen ngợi.

Dịch Khiêm liếc nhìn chú, sau đó không thèm để ý chú, tiếp tục nhai nhai nhai.

__”...” Chú Chí Sĩ nhất thời uể oải, ngay cả lỗ tai cũng sụp xuống

Cố Ngang bật cười, cầm đĩa của Vi Miếu lên, gấp cho nó một miếng trứng lớn.

Vi Miếu ngửi được mùi thơm, hai tay nhỏ bé chống lên bàn, nhìn chăm chăm cái đĩa trong tay Cố Ngang. Trần ngập chờ mong.

__”Không vội, để anh cắt nhỏ ra cho em.” Cố Ngang thổi nguội, một bên chia thành từng miếng nhỏ. Chờ cậu cắt xong, Vi Miếu sớm đã đợi không kịp, vội vã dùng tay bóc trứng.

__”Đừng hấp tấp như vậy a!” Cố Ngang bật cười, vội vàng chụp tay Vi Miếu lại, nhét thìa vào tay nó, nghiêm trang chững chạc răn dạy “Vi Miếu, ăn cơm nhất định phải dùng thìa, không được bóc tay! Sẽ bị phỏng đó!”

Vi Miếu cái hiểu cái không nhìn Cố Ngang, cố gắng lý giải lời cậu nói

__”Đến, há to miệng a

” Cố Ngang múc một muỗng trứng, lại lo lắng thổi thổi

Vi Miếu ngoan ngoãn há mồm. Rốt cuộc ăn được món ngon, lập tức nở nụ cười hạnh phúc.

Tất cả mọi người an tĩnh nhìn một lớn một nhỏ hồ động. Giờ khắc này, không khí ấm áp như thế, khiến người ta suýt nữa liền quên mất bản thân đang bị nhốt ở một nơi mặc danh kỳ diệu như thế này.

Tề Yên Khách lặng lẽ quan sát. Y phát hiện thời điểm Cố Ngang chăm sóc Vi Miếu, thần thái đặc biệt ôn nhu.

Loại ôn nhu phát ra từ sâu trong nội tâm.

Chắc chắc, làm y không khỏi ghen tị a.

Tề Yên Khách khề nhếch miệng, rút sổ tay ra, thừa dịp Cố Ngang không chú ý, lặng lẽ vẽ ba người. Đứng chính giữa, nắm tay hai người lớn, là một đứa nhỏ.

Bên cạnh viết xuống một câu.

__Bỗng dưng, muốn cùng cậu, có một đứa con.

Y vẽ xong liền nhanh chóng gấp quyển sổ lại, tiếp đó thất vọng nghĩ: ai, cuốn sổ này, càng không thể để cho mẹ nó phát hiện a.

Bất quá, tưởng tượng biểu tình của Cố Ngang sau khi xem xong... Cũng thực đáng chờ mong.

Cố Ngang nhét thìa vào tay Vi Miếu, lúc này mới phát hiện mọi người đang theo dõi mình, không khỏi đỏ mặt, ngượng ngừng nói “Ách, mọi người không ăn sao?”

Mọi người nghe thế đồng loạt nở nụ cười

Tất cả đều đang mỉm cười, trừ một người.

__”...” Cung Lý cúi đầu cầm nĩa, vô ý thức cầm thật mạnh xuống...

Nĩa bạc cùng đĩa sứ ma sát với nhau, phát ra tiếng the thé chói tai

__”A!” Cung Lý giật mình, ngẩng đầu mở mắt nhìn, vội vàng giải thích “Thực xin lỗi! Tôi...”

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn cô

Cố Ngang nhìn cô cười “Không sao, đói bụng lắm đúng không? Mau ăn đi! Ăn sáng xong...Chúng ta cùng đọc sách?” Cậu hỏi mà liếc nhìn Tề Yên Khách, người sau mỉm cười gật đầu

Loại cảm giác tâm hữu linh tê này...Mẹ kiếp, thật sự quá tốt đẹp a!

Cố Ngang đột nhiên cảm thấy, nếu để cậu lựa chọn một lần nữa,cậu có lẽ cậu vẫn nguyện ý đến đây.

Có thể quen biết anh,nhìn đến chân thân của anh,thật sự quá tuyệt. Tác giả đại nhân thân mến!

—Cố Ngang lúc đó,thật lòng nghĩ,nơi này cũng không tồi.

Nhưng rất nhanh,một hiện thực cực kì đáng sợ sắp đáng vỡ mọi ảo tượng của cậu.

Những lần — từng cho rằng — có thể vui vẻ — sống ở nơi đây — đều chỉ là —

—Ảo tưởng!

18. Chương 18

Chín giờ ba mươi bảy phút.

Ngay khi Dịch Khiêm vọt vào phòng Tề Yên Khách, vẻ mặt bối rối cầu xin bọn họ giúp đỡ,Cố Ngang vô thức ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức

Chín giờ ba mươi bảy phút

Năm giây sau, trong phòng Dịch Khiêm và Dịch Bách. Chú Chí Sĩ liều mạng vặn nắm cửa, nhưng phòng tẩm lại bị khóa trái.

Bên trong tẩm truyền đến tiếng nước ào ào.

Mười lăm giây sau, Cung Lý bị tiếng vang kinh động,mở cửa phòng ra ngó nghiêng xung quanh. Cố Ngang giao Vi Miểu cho cô, sau đó cùng Tề Yên Khách chạy đi tìm dụng cụ phá cửa.

Ba mươi giây sau,Tề Yên Khách rình ghế từ dưới nhà ăn lên phá cửa, lưng ghế đập vào lập tức gãy đôi.

Bốn mươi giây sau, Dịch Khiêm tuyệt vọng điên cuồng dùng thân thể tông cửa. Chú Chí Sĩ kéo hần ra,tiếp tục giúp hần phá cửa.

Phanh —phanh—phanh—

Tất cả mọi người sững sờ nhìn chằm chằm cánh cửa, hô hấp đình trệ

Thân hình to lớn của chú Chí Sĩ đập mạnh vào cửa, nhưng không hề nứt ra một khe hở.

Vô số lần thử nghiệm không có kết quả, Dịch Khiêm nhào tới đẩy chú Chí Sĩ ra, liều mạng đập cửa.

_Dịch Bách! Mở cửa! Mau mở cửa! Trả lời anh đi!

Trong phòng tẩm truyền đến tiếng nước xôn xao —xôn xao—

Dịch Khiêm điên cuồng đập cửa,lại bị chú Chí Sĩ ngăn lại

_Đừng xúc động!

__”Cút đi!” Dịch Khiêm rống giận

__”Cậu bình tĩnh một chút!” Chú Chí Sĩ gắng sức đè Dịch Khiêm lại, không cho hần giây dựa

__”Cút đi!” Dịch Khiêm hung hăng đá vào bụng chú Chí Sĩ, chú Chí Sĩ dù đau vẫn không chịu buông hần ra. Cố Ngang cùng Tề Yên Khách thấy thế,nhanh chóng tiếng lên kéo người.

Cung Lý lạnh run nắm tay Vi Miểu.

Vi Miếu tò mò mở to hai mắt, không biết mọi người đang chơi trò gì

Đột nhiên, Dịch Khiêm không hề phản kháng.

Y quỳ gối trước cửa phòng tắm, kinh ngạc vươn tay qua khe cửa.

...Nước từ trong khe tràn ra, phiểm một màu đỏ nhạt.

Năm phút sau.

Dịch Khiêm cùng chí Chú Sĩ hợp lực, rốt cuộc phá được cửa.

Chú Chí Sĩ trộm liếc nhìn bên trong, sau đó lặng lẽ lui ra.

Dịch Khiêm lập tức vọt vào. Im bật.

—”...Cung Lý.” Qua thật lâu, từ trong phòng tắm truyền đến thanh âm run rẩy của Dịch Khiêm “Phiền cô...giúp tôi...Tìm một chiếc váy. Màu xanh nhạt, rất dài...thật xinh đẹp...”

Cung Lý ngẩn ra, theo bản năng liếc nhìn Cổ Ngang. Cổ Ngang mơ hồ đoán được tình cảnh bên trong, trong lòng ghen phát đau, nhanh chóng tìm ra chiếc váy từ trong tủ áo đưa cho Cung Lý.

Cung Lý bất an cầm đồ đi vào, sau đó rất nhanh bước ra, không biết làm sao nhìn mọi người.

Tất cả mọi người trầm mặc cúi đầu.

Một lát sau, Dịch Khiêm ôm Dịch Bách đi ra.

Dịch Bách lẳng lặng nằm trong ngực anh trai, biểu tình an tường như đang ngủ. Nhưng vết thương sưng đỏ trên trán, đã bị nước ngâm đến phù thũng.

Cô mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, làn váy thật dài bồng bềnh xuống dưới, khẽ lay động theo cước bộ của anh trai.

Dịch Khiêm đã giúp cô lau khô thân thể, ngay cả bọt nước trên mặt đều đã biến mất, chỉ còn mái tóc dài ẩm ướt.

Cảnh tượng như vậy khiến mọi người càng thêm khó chịu. Chú Chí Sĩ há mồm thở dốc, đang muốn an ủi. Dịch Khiêm đã ôm Dịch Bách đi đến bên giường, nhẹ nhàng thả cô xuống. Sau đó không quay đầu lại, nói “Các người ra ngoài được không?”

—”Nén bi thương.” Chú Chí Sĩ thấp giọng nói

—”Ừ.” Dịch Khiêm thản nhiên ừ một tiếng

Cổ Ngang đang định an ủi hần, đã bị Tề Yên Khách nắm tay, trực tiếp lôi ra khỏi phòng. Cổ Ngang cảm thấy khó chịu, nắm lại tay y.

Cung Lý kinh ngạc nhìn hai người dặt tay nhau

Vi Miếu cũng bị mang ra ngoài. Trước khi đi không quên quay đầu lại, mỉm cười phất tay với hai người trong phòng, giống như đang nói tạm biệt.

Chú Chí Sĩ do dự một lát, muốn giúp hần đóng cửa. Tề Yên Khách bỗng nhiên ngăn chú lại, nhúu mày lắc đầu.

—”Tôi ở chỗ này trông chừng anh ta, mọi người đi xuống đi.” Tề Yên Khách đi qua một bên, dựa tường ngồi xuống. Chỗ y ngồi vừa lúc nhìn thấy đôi chân ngọc của Dịch Bách cuối giường.

Thật sự, không biết Dịch Khiêm trong lúc bi thương cực độ sẽ nghĩ quẩn làm cái gì, để người lại trông chừng anh ta tương đối an tâm. Cổ Ngang đắn đo một lát, dặt tay Vi Miếu xuống lầu.

Vài người ngồi trên bàn ăn, đối diện với nhau, cũng không biết nên nói gì.

Mà ngay cả Vi Miếu cũng nhận ra không khí bi thương xung quanh, an tĩnh ngồi không nhúc nhích. Chỉ mở một đôi mắt to tròn nhìn cái này, nhìn cái kia, tựa hồ hy vọng có ai đó nói cho nó biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, cũng có người đánh vỡ trầm mặc.

—”Thảo luận một chút...vụ án đi.” Cố Ngang cười tự giễu

Thì ra, căn bản không có khả năng tiếp tục vui vẻ mà sống. Cho dù tận lực quên đi cái chết của Nghê An, cũng vô pháp ngăn cản bất hạnh phát sinh.

Đến lúc nên đối mặt...Dù có thống khổ, cũng phải đối mặt.

—”Được rồi...” Chú Chí Sĩ trầm giọng nói “Vừa rồi Dịch Khiêm tới tìm chú hỗ trợ, nói lúc Dịch Bách tắm rửa đường như bị ngã, nhưng cửa bị khóa, cậu ta gọi mà không thấy ai trả lời, cho nên...”

—”Anh ta nghe được tiếng va đập? Hay là Dịch Bách kêu cứu?” Cố Ngang hỏi

Chú Chí Sĩ lắc đầu “Chú cũng không rõ, lúc ấy tất cả mọi người đều rất gấp, chú vừa nghe trực tiếp chạy đi. Sau đó cậu ra chạy qua tìm các cậu đúng không?”

—”Vâng, lúc ấy cháu và Tề Yên Khách đang ở trong phòng đọc sách, Vi Miểu cũng tại bên cạnh.” Cố Ngang nhìn không được liếc nhìn Vi Miểu. Liên tiếp chết người căn bản không hề ảnh hưởng đến Vi Miểu, có lẽ ngay cả “chết” là gì nó cũng không hiểu.

Như vậy cũng tốt.

Cố Ngang đột nhiên nghĩ tới: Nếu mình chết thì sao? Vi Miểu sẽ thương tâm sao? Hay lại không hiểu vì sao anh Cố Ngang không chịu mở mắt nữa, không bao giờ cùng chơi với nó?

Cậu không dám tiếp tục tưởng tượng, đánh nặng nề hít sâu một hơi, nhìn Cung Lý nói “Vừa rồi cậu đang dọn phòng...đúng không?”

Cung Lý có chút thất thần, hai mắt sâu kín nhìn Cố Ngang. Cố Ngang bị cô nhìn chằm chằm như vậy không khỏi sợ hãi, bất an hỏi “Cậu...Vừa rồi cậu...”

—”Cậu cùng Tề Yên Khách, tại sao lại nắm tay nhau?” Cung Lý cắn môi

Cố Ngang lập tức chấn động, bối rối giải thích “Àch, mình...”

—”—Hai người,” Cung Lý thẳng ngoắc ngoắc nhìn Cố Ngang, giận dữ gần từng tiếng “Là đồng tính luyến ái sao?”

Chú Chí Sĩ kinh ngạc trờng mắt. Cố Ngang trong đầu loạn như ma, không biết nên thừa nhận vẫn là lấp liếm. Ánh mắt Cung Lý thực đáng sợ, khiến cậu không có cách nào suy nghĩ, đành chảy mồ hôi lạnh cắn răng nói “...Phải.”

Bỗng nhiên, Vi Miểu dường như nhận thấy điều gì, lộ ra vẻ mặt phi thường sợ hãi, vội vã nhảy xuống ghế nhào vào lồng ngực Cố Ngang. Cố Ngang sững sốt, cảm thấy thiếu niên trong ngực đang run rẩy.

—”...Vi Miểu đừng sợ, chị Cung Lý không phải đang la em đâu.” Cố Ngang vỗ lưng Vi Miểu, ôn nhu an ủi, thật có lỗi nhìn Cung Lý.

—”A...A...” Vi Miểu ngẩng đầu, há miệng thở dốc, lại không thể nói nên lời, chỉ có thể phát ra từng tiếng nức nở, đau thương nhìn cậu.

Một bên Cung Lý chứng kiến cảnh tượng như vậy, oán hận càng sâu, bèn nhón cười ra tiếng “Ha ha ha ha! Ha ha! Buồn cười thật!”

Cố Ngang nhíu mày, cảm giác bất an tăng vọt

—”Cung Lý...Con, con không sao chứ?” Chú Chí Sĩ đứng lên, lo lắng nhìn cô

Cung Lý vẫn cười như điên, cười đến vô cùng mê lương. Cô đột nhiên đứng lên, chỉ vào mặt Cố Ngang lớn tiếng lên án “Cậu vẫn luôn là đồng tính luyến ái đúng không! Nói có bạn gái, đều là gạt tôi! Cậu căn bản...không thích phụ nữ!”

Cố Ngang không kịp trả lời, cô lại bèn nhón cười ha hả “Ha ha ha ha — Tôi thật ngu ngốc mà! Tôi cư nhiên thích một tên đồng tính luyến ái chết tiệt! Ha ha ha ha—“

__”...” Cố Ngang cúi đầu, không dám nhìn cô, chỉ có thể ăn nói khép nép “...Thực xin lỗi...”

__”Biến mẹ mày, chứ xin lỗi!” Cung Lý than thở khóc lóc, hai mắt đỏ ngầu như máu, “Đồ khốn nạn! Vì cái gì cậu không chịu nói sớm cho tôi biết! Ha, ha ha ha —“

Cô thê lương mà cười, vô ý thức lui về sau mấy bước. Chiếc ghế bị cô đá lăn trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề “Rầm!”

Vi Miểu mãnh liệt run lên, theo bản năng siết chặt vạt áo Cố Ngang.

Cố Ngang cũng giậy nảy mình, giống như bị cái ghế đập vào người. Cậu biết vô pháp bù đắp thương tổn mà cậu đã gây ra cho Cung Lý, đành ôm chặt Vi Miểu, cúi gầm mặt nói “Thực xin lỗi...là lỗi của mình...”

__”Ai! Cung Lý! Con có thể bình tĩnh lại sao!” Chú Chí Sĩ muốn kìm Cung Lý lại, nhưng Cung Lý đã nhanh chóng lùi ra sau, oán độc thét to “Đừng chạm vào tôi!”

__”Được rồi được rồi...Chú không chạm vào con...Con, con trước ngồi xuống...” Chú Chí Sĩ khom lưng dựng ghế lên, kiên nhẫn khuyên nhủ “Tất cả mọi người ngồi xuống từ từ nói chuyện, có gì cùng làm thì...”

__”A...Ha hã ha hã...” Cung Lý cười thê thảm, ngón tay chỉ vào mũi Cố Ngang “Cậu ta đương nhiên không cảm thấy gì! Chú cũng vậy! Chuyện của tôi thì có liên quan gì đến các người! Các người đương nhiên cảm thấy không có gì!”

Cố Ngang nghe cô nói vậy, áy náy càng sâu. Cậu vô pháp vì mình biện giải, chỉ có thể mặc cô phát tiết, hy vọng mắng xong cô sẽ cảm thấy tốt hơn.

Chính là Vi Miểu trong ngực cứ run cầm cập. Cung Lý càng cao giọng, nó càng run rẩy kịch liệt, giống như muốn cùng Cố Ngang đồng thời gánh chịu Cung Lý oán hận và nhục mạ. Cố Ngang chỉ có thể dùng tay bịt tai nó, ôm càng chặt hơn.

Vi Miểu liều mạng siết chặt vạt áo cậu.

__”Không, không, chú không có ý này...” Chú Chí Sĩ gấp đến độ vô đầu bút tai, bỗng nhiên nhãn tình sáng lên, nhìn chân cầu thang lộ ra thần sắc cứu vớt.

Cố Ngang ngẩng đầu, còn không kịp phản ứng, đã nghe “Ba!” một tiếng

Cung Lý nghiêng đầu, tràn ngập khó tin. Một bên mặt cô nhanh chóng hiện lên dấu tay đỏ tươi.

Mà bên người cô, là Tề Yên Khách còn chưa hoàn toàn thả tay xuống.

Tề Yên Khách cau mày, chán ghét nói “Ồn ào quá! Chết đi cho rảnh nợ.”

Cố Ngang ngậy ngẩng cả người, chú Chí Sĩ cũng sững sờ. Đầu tiên kịp phản ứng vẫn là Cung Lý. Cô che mặt, oán độc trợn trắng mắt trừng Tề Yên Khách và Cố Ngang, sau đó chạy lên lầu.

__”Sao anh có thể...” Cố Ngang hốt hoảng mở to hai mắt, còn chưa dứt lời đã ngậm miệng lại. Tề Yên Khách nhất định nhịn không được mới cho một bạt tay hồng khiến cô câm miệng, nói cho cùng cũng vì giúp mình. Nếu cậu dám nói “Tại sao anh lại có thể tùy tiện đánh người như vậy”, quả thật rất giải nhân giả nghĩa.

Vì thế Cố Ngang đành thở dài, cười khổ nói “Sao anh xuống đây?”

__”Ồ trên lầu đều nghe tiếng ả, ồn chết.” Tề Yên Khách nhu nhu chân mày, ngữ điệu lạnh nhạt tàn nhẫn khiến trái tim người nghe không khỏi băng giá “Sớm biết ả phiền như vậy, ngay từ đầu liền giết đi cho rồi.”

Ngay từ đầu, liền, giết đi cho rồi?!

Có ý gì? Chẳng lẽ anh ta...Anh ta thật sự là...Hung thủ!

Phỏng đoán lúc trước lần thứ hai lóe lên trong đầu, Cố Ngang bối rối không thôi, nói không nên lời, chỉ có thể khiếp sợ nhìn y. Chú Chí Sĩ cũng lấp bắp kinh hãi, lại chỉ xem như giận quá nói bậy, lôi kéo Tề Yên Khách ngồi xuống, ôn nhu khuyên nhủ “Các cậu bình tĩnh một chút! Hiện tại cãi nhau có ích lợi gì!”

Tề Yên nghe vậy, khe khẽ thở dài. Lúc y nhìn Cố Ngang, không khỏi sững sờ.

__”Mẹ nó...đang nghĩ gì vậy?” Y ngơ ngác giơ tay quơ quơ trước mặt Cố Ngang

Cố Ngang theo bản năng kéo Vi Miểu lui về phía sau, chợt nhận thấy hành động của mình quá mức đã thương người, đành cười khổ nói “Không, không có gì.”

Vi Miểu dần dần trầm tĩnh lại, ngẩng đầu, hoang mang nhìn cậu.

Tề Yên Khách phần nộ buông tay, quay mặt đi, thấp giọng nói “Nếu tôi là hung thủ, còn dám mình mực trương đảm nói như vậy sao? Đừng hoài nghi tôi...Được không?”

Bị y nói như thế, Cố Ngang lập tức phát hiện bản thân quá đa nghi.

Kỳ thật căn bản cậu đang sợ hãi.

Sợ hãi người kia chính là hung thủ...Sợ người ôm mình, hát cho mình nghe, chính là hung thủ sát hại Nghê An.

— “...Thực xin lỗi.” Cố Ngang thành thành thật thật giải thích

Tề Yên Khách miễn cưỡng cười cười “Không sao cả.”

Chú Chí Sĩ nhìn hai người hòa hảo, rốt cuộc nhẹ nhõm một hơi. Ngay sau đó liền trừng lớn mắt “Dịch Khiêm đâu?”

— “...A.” Tề Yên Khách liếc mắt nhìn cầu thang “Trước khi tôi xuống, anh ta thực bình thường, vẫn luôn ngồi bên giường nhìn thi thể của Dịch Bách. Hiện tại...”

Chú Chí Sĩ không đợi Tề Yên Khách nói xong đã vội vàng đẩy ghế chạy lên lầu. Cố Ngang cùng Tề Yên Khách nhìn nhau, hối hả chạy lên theo. Vừa lên liền bắt gặp chú Chí Sĩ đang khom lưng, nhặt một tờ giấy từ trên mặt đất. Cậu chỉ nhìn thoáng qua lập tức sắc mặt đại biến, liều mạng đập cửa.

...Cửa khóa? Dịch Khiêm khóa?

Vẫn là...dấu hiệu căn phòng sắp biến mất?

Cố Ngang nhớ tới sau khi Nghê An chết, gian phòng liền biến mất, nhất thời trầm xuống.

Phòng Dịch Bách sẽ biến mất sao? Dịch Khiêm hiện tại ở bên trong? Vậy chẳng lẽ Dịch Khiêm cũng đồng thời biến mất?

— “Đó là cái gì?” Cố Ngang dặt tay Vi Miểu đi đến, phát hiện Dịch Khiêm đã sớm tiếp nhận tờ giấy từ tay chú Chí Sĩ.

— “Lời nhắn của Dịch Khiêm.” Tề Yên Khách bắt đầu dĩ thử dài “Anh ta nói muốn cùng Dịch Bách biến mất, bảo chúng ta đừng để ý tới anh ta.”

Chú Chí Sĩ dùng sức đập cửa, không ngừng kêu tên Dịch Khiêm, ý đồ khuyên hắn mở cửa, nhưng bên trong lại không hề có một chút động tĩnh. Cố Ngang nhìn cánh cửa đóng kín, cùng một cánh cửa khác...

Cửa phòng Cung Lý.

Hết thấy phát sinh quá nhanh, giống như đang nằm mơ vậy.

— “Sao đột nhiên có thể như vậy...” Cố Ngang cười khổ nhìn Vi Miểu, dường như hy vọng đứa bé vô tri vô giác này có thể cho mình biết đáp án “Rõ ràng...một tiếng trước...còn rất vui vẻ...”

Đột nhiên, cậu rơi vào một cái ôm ấm áp.

Tính cả Vi Miểu, hai người đều bị ôm chặt.

— “Mẹ Cố Ngang và bé Vi Miểu, đừng sợ.” Tề Yên Khách nâng ót Cố Ngang lên, một tay vuốt tóc Vi Miểu, ôn nhu nghiêm túc nói “Có ba Tề Yên Khách ở đây, nhất định sẽ bảo vệ hai người.”

Cậu nói kia, quả thật giống như những lời lần trước cậu nói với Vi Miểu.

Vi Miểu đừng sợ, có anh Cố Ngang ở đây, nhất định sẽ bảo vệ em.

Cố Ngang kinh ngạc tựa vào vai y. Vi Miểu ngẩng đầu nhìn hai người, đôi mắt đen láy trong suốt tràn đầy mờ mịt.

Nhưng rất nhanh,Vi Miểu đã nhếch miệng cười rộ lên, vươn hai tay ra ôm chầm lấy hai người.

Tựa như đứa con ôm ba mẹ vậy.

__”...” Cố Ngang không biết nên nói gì cho phải,chỉ cảm thấy lồng ngực có số tình cảm đan xen lẫn nhau, mãnh liệt đến mức sắp tràn ra ngoài. Cậu ghen ngào không nói nên lời,chỉ có thể bắt chước Vi Miểu,vươn tay ôm hai người còn lại,

__”Khá hơn chút nào không?” Tề Yên Khách chạm vào gò má cậu, ôn nhu hỏi

__”Ừm...” Cố Ngang có chút xấu hổ. Đầu lúc này, cậu cư nhiên còn cần Tề Yên Khách an ủi,thật sự rất mất mặt.

Tề Yên Khách nhìn cậu cười cười,sau đó quay qua nói với chú Chí Sĩ.

__Chú đừng gõ nữa! Chú cứ làm ồn như vậy, anh ta càng muốn đập đầu chết nhanh hơn!

Nghe thế, chú Chí Sĩ lập tức thu tay về, thất kinh hỏi “Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ để mặc cậu ta như vậy...”

Tề Yên Khách như có điều suy nghĩ, đánh giá chú Chí Sĩ từ trên xuống dưới “Chú có để ý hay không...cái gọi là đồng tính luyến ái?”

__”?” Chú Chí Sĩ hoang mang không hiểu, Cố Ngang cũng không biết ra sao.

Tề Yên Khách chậm rãi nhếch miệng,tiến đến thì thầm bên tai chú Chí Sĩ. Hai má chú Chí Sĩ nháy mắt đỏ bừng,vội vàng xua tay “Không được! Điều này làm sao có thể! Tôi...Cậu ấy...Ách...” Chú Chí Sĩ cơ hồ muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình,có thể thấy được nội tâm có bao nhiêu bối rối.

Cố Ngang nhìn biểu tình dửng dưng của Tề Yên Khách,đột nhiên ngộ ra cái gì.

...Này...

Nói như thế nào nhỉ,thật sự phù hợp với phong cách của anh ta a!

Cố Ngang bất đắc dĩ thở dài.

Chú à,vì cứu Dịch Khiêm...Chú đành chấp nhận hy sinh một chút đi.

19. Chương 19

__Dịch Khiêm, ra ăn chút gì đi! Cậu muốn ăn gì, tôi đều làm cho cậu! Đừng tự nhốt mình trong phòng được không...

__Dịch Khiêm! Tôi...Chúng tôi ngốc, không biết ăn nói,cậu nghe xong đừng nóng giận...Dịch Bách a,cô ấy đi rồi,cậu phải để cô ấy an tâm tiêu sái mà đi! Nếu cô ấy chứng kiến bộ dạng hiện tại của cậu,nhất định sẽ rất đau lòng!Dịch Khiêm? Cậu nghe được sao?

__Dịch Khiêm...Tôi, tôi hiện tại đang giữ chặt nắm cửa! Không biết thời điểm căn phòng tiêu thất, tôi có đồng thời biến mất hay không!...Nhưng tôi càng hy vọng mình có thể ngăn không cho nó biết mất!...Van cầu cậu, ra đây đi! Đừng như vậy...

__Cậu, đứa nhỏ này sao có thể cố chấp như vậy! Người chết không thể sống lại nha! Cậu đi theo cô ấy chỉ càng làm cô ấy thương tâm thêm thôi!

__Ách, thật ra, tôi không mắng cậu đâu! Thực xin lỗi...Tôi...Cậu làm ơn xuất hiện đi,cậu đều ngây người bên trong nửa ngày rồi...Cậu, cậu không thấy đói bụng sao? A, đúng rồi, bả vai cậu còn đau không? Tôi lấy đá cho cậu chườm nhé! Mau ra đây, lấy đá chườm lên! ...Ách, dùng loại phương pháp này lừa cậu, quá ngu ngốc có phải hay không? Ha hã, cậu khẳng định sẽ không mắc mưu...Bất quá, thật lòng, chườm ít đá sẽ tốt hơn nhiều. Ngôi nhà chết tiệt này ngay cả một lọ thuốc cũng không có...Cậu nhất định đang rất đau...

Chú Chí Sĩ ngồi xếp bằng trước cửa phòng Dịch Khiêm, cầm một xấp giấy trong tay, nhìn hai cái, lại hướng bên trong lẩm nhẩm.

Tề Yên Khách ngồi bên cạnh, cầm đầu viết loay hoay, sau đó xé “Rẹt!” một cái, đưa cho chú Chí Sĩ.

Lại nhận được tờ giấy mới, chú Chí Sĩ vừa nhìn thoáng qua liền đỏ mặt.

— “Ách, cái này... thật sự phải nói như vậy sao?” Chú Chí Sĩ yếu ớt hỏi, mặt đỏ như trái thanh long “Quá, trắng ra rồi?”

Tề Yên Khách nhìn chú cổ vũ.

— “Được, được rồi...” Chú Chí Sĩ nhận mệnh thở dài, lần thứ hai gõ cửa phòng Dịch Khiêm

— Dịch Khiêm a... Cậu, cậu không cần đi ra, cậu ở trong đó gọi một tiếng được không? Tôi sắp gấp muốn chết rồi... Cậu chỉ cần ừ một tiếng, để tôi biết cậu còn sống, a, cậu không có việc gì, để tôi biết cậu không sao thì tốt rồi, tôi sẽ không làm phiền cậu nữa... Ai cái kia... Tôi không biết nên nói thế nào nữa...

Chú Chí Sĩ hít sâu một hơi, bất đắc dĩ tựa vào ván cửa, ấp úng nói “Tôi hiện tại... cảm thấy rất khó chịu. Vừa nghĩ tới sau này không thể gặp lại cậu, đã cảm thấy... A, đúng rồi, cậu có biết hay không, kỳ thật Cố Ngang là đồng tính luyến ái a...”

Cố Ngang bưng đá lên lầu trùng hợp nghe đến, lập tức hung hăng trừng mắt tức giận nhìn Tề Yên Khách.

Tề Yên Khách giống như làm nũng, nhẹ nhàng giật giật góc áo Cố Ngang, nhỏ giọng nói “Chỉ vì lừa anh ta đi ra thôi.”

Vi Miểu nhìn mọi người ngồi bệch dưới đất, liền bắt chước ngồi theo. Chớp chớp đôi mắt to tròn, vô cùng tò mò nhìn mọi người.

Chú Chí Sĩ vừa quay đầu lại liền bắt gặp Cố Ngang, không khỏi ngại ngùng. Cố Ngang vội vàng khoát tay nói “Chú tiếp tục, đừng để ý tới con. Cởi áo ra, con chườm đá giúp chú.”

Chú Chí Sĩ gật đầu, bắt đầu cởi áo. Đã ngừng, muốn mở miệng lần nữa càng thêm gian nan, chú Chí Sĩ liếm môi vài cái, cúc áo thiếu chút nữa đã bị chú kéo bung, lúc này mới xấu hổ nói “Cậu nói... đồng, đồng tính luyến ái... có lây bệnh... hay không? Bởi vì tôi, tôi... A!”

Đá lạnh chạm vào bả vai, các đốt tay sưng phồng lập tức truyền đến cảm giác đau buốt. Chú Chí Sĩ nhe răng trợn mắt kêu lên một tiếng, hừ Cố Ngang sợ tới mức thiếu chút nữa đã ném viên đá đi. Tề Yên Khách thừa cơ hội nhanh chóng viết gì đó lên giấy, xé toạt ra đưa đến trước mặt chú Chí Sĩ. Chú Chí Sĩ sững sờ một chút, sau đó hướng cửa lớn tiếng kêu “A không sao, không sao đâu, tôi đang chườm đá! Ai nha, thật thích a! Lập tức liền không đau! Dịch Khiêm, cậu cũng ra chườm đá đi!”

Cố Ngang hết nói nhìn chú Chí Sĩ đau đến giật giật khóe miệng, nhỏ giọng nói với Tề Yên Khách “Cái bày ngu như vậy, Dịch Khiêm sẽ trúng chiêu sao?”

Tề Yên Khách cười cười “Người ngốc như chú Chí Sĩ thì chỉ có thể nghĩ ra mấy trò ngu vậy thôi, Dịch Khiêm cho dù có thông minh thế nào cũng sẽ sập bẫy.”

Cố Ngang vẫn không khỏi hồ nghi. Tề Yên Khách cười không nói, cúi đầu cặm cụi viết, chờ chú Chí Sĩ đọc xong tờ cũ nhanh chóng đưa qua, cũng ra hiệu cho chú không cần đọc vội.

Chỉ thấy chú Chí Sĩ cầm tờ giấy, mồ hôi trên mặt nhễ nhại như mưa, ngay cả lỗ tai cũng ửng hồng, da thịt đỏ rần như tôm luộc. Chú lại liếm môi vài cái, nhấp nhấp miệng, rốt cuộc cũng ngất nói “Không, không biết có nên nói với cậu hay không, nói, tôi... Thật lâu không có loại cảm giác này. Tôi cho rằng mình đã già nên, nên sẽ không... Aha ha, tôi quả nhiên là ông chú! Cho tới tận bây giờ, tôi chưa từng ngờ tới... đối với một người chỉ mới nhận thức hai ba ngày, tôi cứ nhiên sẽ...” Chú Chí Sĩ thật sự không thể nói nên lời, đành đập cửa, nhắm mắt, nghiêng rầm rầm lợi quát “Dịch Khiêm! Cậu đi ra đây đi! Tôi nhớ cậu muốn chết!”

Cố Ngang lại bị chú Chí Sĩ làm hoảng sợ, viên đá trong tay đều trượt xuống. Cậu quay đầu lại liếc mắt nhìn Tề Yên Khách, phát hiện vẻ mặt người nọ tràn đầy kinh hỉ.

— “Không tồi đó chú, đọc đúng kịch bản rồi.” Tề Yên Khách mỉm cười giơ ngón cái

Kịch bản?!

Vậy chẳng lẽ, đoạn tỏ tình xấu hổ kia là do chú Chí Sĩ tự biên tự diễn?

Không đúng a, chú ấy rõ ràng nhìn tờ giấy đọc mà...Xem ra, những lời vừa rồi chỉ có một phần đúng với kịch bản?

Bắt đầu từ câu nào vậy...

Cố Ngang yên lặng ăn viên đá, tò mò không thôi.

Đúng lúc này, bên trong cánh cửa rốt cuộc có động tĩnh.

__Đi đi, đừng làm phiền tôi.

Vô lực mà đăm đăm.

Cố Ngang sững sờ, Tề Yên Khách hí hửng, nhanh chóng viết lời kịch. Nhưng chú Chí Sĩ lại dùng sức đập cửa, nhảy dựng lên hét lớn “Vô liêm sỉ! Đừng tùy hứng như vậy được không! Tôi biết cậu khó chịu! Cậu khó chịu thì tìm cách giải tỏa a! Sinh mệnh quan trọng biết bao nhiêu! Như thế nào có thể tùy tiện nói bỏ là bỏ! Nếu cậu không ra, đến lúc đó hối hận cũng không kịp! Mau ra đây đi!”

Bên trong không phản ứng.

__”...A” Tề Yên Khách bật cười, buông bút nói “Chú Chí Sĩ yêu đọc thoại mất rồi.”

Vi Miếu chuyên chú chơi viên đá trong đĩa, Cố Ngang đơn giản thả hai viên đá trong tay xuống cho nó chơi, sau đó tò mò liếc nhìn quyển sổ “Anh tính toán cho chú ấy nói cái gì?”

Tề Yên Khách vội vàng khép quyển sổ lại, lộ ra nụ cười thần bí hê hê

Cố Ngang lập tức nhớ tới hình vẽ loa thể tập dề, hai má không khỏi nóng lên. Nhìn bộ dáng của y hiển nhiên bên trong không phải thứ đáng dè dặt gì, không xem tốt hơn.

Lúc này Cố Ngang đột nhiên nhớ tới còn một người không ra khỏi phòng. Cậu đi đến trước cửa phòng Cung Lý, gõ gõ, gọi một tiếng

__”Biến đi! Tôi không muốn nhìn thấy cậu!” Bên trong truyền tiếng khóc nức nở hét chói tai

Vi Miếu giật mình ngẩng đầu. Viên đá theo lòng bàn tay chảy xuống, rơi vào trong đĩa, nước bắn tung tóe ướt đầm cả tay.

Cố Ngang thở dài, đành trở về bên cạnh Tề Yên Khách.

__”...Cần tôi hỗ trợ sao?” Tề Yên Khách như có điều suy nghĩ nhìn quyển sổ tay “Tuy tôi thực không muốn để ý tới cô ta...Nhưng nếu cậu cần, tôi có thể giúp cậu dỗ cô ta vui vẻ.” Y dừng một chút, chậm rãi nói “Tôi có thể đi qua giải thích.”

Cố Ngang cười đẩy y một phen “Tôi khiếp nhược như vậy sao? Muốn lấy lòng con gái còn cần anh viết kịch bản?”

__”Thực xin lỗi.” Tề Yên Khách mỉm cười giơ giấy bút trong tay “Viết quen tay, dùng không được.”

Sau đó, vô luận chú Chí Sĩ có đập cửa thế nào, Dịch Khiêm cũng không thèm để ý. Chú Chí Sĩ gõ một, thở phì phì ngồi bệch xuống, cầm đá lạnh chườm lên vai. Bọt nước hỗn độn chảy xuôi theo tấm lưng trần, cơ bắp nhô ra trông phá lệ gợi cảm.

__”Lát nữa hãy tiếp tục. Để anh ta yên tĩnh trong chốc lát.” Cố Ngang an ủi.

Chú Chí Sĩ cúi đầu, lẩm bẩm nói “Thằng nhóc chết tiệt, tốt xấu cũng lấy chút đá lạnh đi vào a...”

Cố Ngang kinh ngạc, theo bản năng liếc mắt nhìn Tề Yên Khách.

Tề Yên Khách vô tội nháy mắt mắt cái “Là chú ấy tự mình nhập vai, không liên quan đến tôi.”

Cố Ngang nghiêng ngẫm nhìn chú Chí Sĩ, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Buổi chiều, năm giờ rưỡi, tại nhà ăn.

Bàn dài tám người giờ chỉ còn bốn ngồi nhập tòa. Một chiếc ghế bị đập nát khi phá cửa, còn ba cái trống rỗng, khiến người xem không khỏi khó chịu.

Bả vai cùng cánh tay của chú Chí Sĩ đều sưng lên, phỏng chùng Dịch Khiêm cũng không khá hơn bao nhiêu. Cổ Ngang lo lắng nhìn vết thương, đương nhiên sẽ không để cho chú nấu cơm. Bữa chiều là Tề Yên Khách làm, hương vị tuy so ra kém chú Chí Sĩ, nhưng tốt xấu cũng không phải thuốc độc.

Chú Chí Sĩ cơ hồ lang thang hồ hởi giải quyết bữa ăn, sau đó chuẩn bị hai phần cơm, hiểu nhiên dành cho Dịch Khiêm và Cung Lý.

__”Để con làm cho.” Cổ Ngang thở dài, vươn tay định múc cơm.

__”Không sao!” Chú Chí Sĩ cảm tạ cười cười “Tay chú không phế, còn dùng được!”

Cổ Ngang chỉ có thể trợ mắt nhìn chú Chí Sĩ chuẩn bị tốt hai phần cơm, nhìn chú ấy kiên trì, Cổ Ngang đành tiếp nhận phần của Cung Lý. Hai người bưng đồ ăn lên lầu, bên trên truyền xuống tiếng gõ cửa.

Trong nhà ăn chỉ còn lại Tề Yên Khách và Vi Miếu. Vi Miếu cầm khăn ăn, nghiêm túc lau miệng. Tề Yên Khách ngẩng đầu, nhìn chằm chằm bóng đèn hình cầu.

Bên trong bóng đèn xuất hiện càng nhiều vết nứt như tơ máu. Toàn bộ quả cầu thuần trắng bị bao phủ bởi một tầng mạng nhện đỏ sẫm.

__”Kỳ thật bố đã sớm đoán được nguyên nhân cái chết của Nghê An.” Tề Yên Khách nhìn chằm chằm quả cầu, thần nhiên nói.

Vi Miếu hoang mang nhìn y, không biết y có đang nói chuyện với nó hay không.

Tề Yên chậm rãi nhìn về phía Vi Miếu “Về phần Dịch Bách, đại khái cũng...” Y bỗng nhiên lộ ra nụ cười tự giễu “Nếu đúng như thế, thì giống với nội dung trong quyển sách của bố rồi.”

Vi Miếu như cũ nghe không hiểu, chỉ có thể chớp chớp đôi mắt trong suốt, tò mò nhìn y.

Tề Yên Khách đột nhiên vươn tay bóp mũi nó, thần thái ôn nhu đến mức giống như đang trêu ghẹo con trai mình.

__Vật nhỏ, nói cho bố biết, phòng Dịch Khiêm có biến mất hay không?

Vi Miếu nghiêng đầu, muốn né tránh tay y. Lắc lắc đầu, Tề Yên Khách vẫn nhẹ nhàng nắm mũi nó. Vì thế nó bỏ cuộc, bất đắc dĩ trừng Tề Yên Khách.

Hai người cứ duy trì tư thế như vậy, lặng im giằng co hồi lâu.

Rất lâu sau, Vi Miếu thật sự nhịn không được, lại xoay xoay đầu, như cũ không thể thoát khỏi bàn tay chán ghét kia. Nó càng nghĩ càng khổ sở, cái miệng nhỏ mếu máo muốn khóc.

Tề Yên Khách đành vội vàng buông tay.

__”Này, khóc xấu lắm a!” Tề Yên Khách buồn bực nói, “Nếu mẹ biết bố chọc con khóc, khẳng định sẽ không để ý tới bố a.”

Vi Miếu ủy khuất sờ sờ chớp mũi, nhìn biểu tình buồn bực trên mặt Tề Yên Khách, chợt vui vẻ cười rộ lên. Khóe miệng nhếch cao, thoát nhìn phi thường cao hứng.

__”...Tiểu lưu manh.” Tề Yên Khách nhẹ nhàng mắng yêu một câu, ánh mắt dần dần trở nên ôn hòa.

20. Chương 20

Chín giờ tối. Phòng Dịch Khiêm như cũ không biến mất.

Chú Chí Sĩ đã canh giữ suốt một ngày, Cố Ngang cùng Tề Yên Khách thật vất vả khuyên nhủ chú Chí Sĩ nghỉ ngơi trong chốc lát, hai tiếng nữa sẽ thay ca với chú. Lúc này, hai người sống vai nhau ngồi trước cửa phòng Dịch Khiêm, nhỏ giọng trò chuyện.

Tuy nói chủ yếu là trông chừng Dịch Khiêm, nhưng Cố Ngang vẫn thường xuyên liếc mắt qua phòng Cung Lý.

— “Sợ cô ta tự sát?” Tề Yên Khách cùng Cố Ngang mười đầu ngón tay đan vào nhau, mỉm cười nhìn cậu. Trên hành lang vắng lặng, ngọn đèn mờ ảo phả vào người Cố Ngang, vẻ mặt thiếu niên càng trở nên nhu hòa.

Chẳng biết tại sao, Tề Yên Khách chợt nhớ tới — hình như Cố Ngang còn đang học trung học?

Cậu ấy bao nhiêu tuổi rồi? Mười sáu? Mười bảy?

Quá nhỏ a.

Thiếu niên mới mười sáu mười bảy đã sẵn sàng như vậy, biết cách chiều cố người khác, thật hiếm thấy.

Y nghĩ nghĩ, ánh mắt càng ngày càng ôn nhu.

Cố Ngang hoàn toàn không đoán ra tâm tư y, chỉ cúi đầu “Ừ”, một tiếng

Tề Yên Khách bật cười “Cứ cách mỗi tiếng cậu lại gõ cửa phòng cô ta một lần nghe cô ta mắng, vì muốn xác nhận cô ta còn sống sao?”

— “Không biết làm gì khác a...” Cố Ngang cười khổ “Hy vọng bạn ấy ngủ một giấc, tâm tình sẽ tốt hơn.” Cậu cúi đầu nhìn tay hai người đang nắm chặt, cảm giác ngọt ngào cùng mặc cảm tội ác hòa quyện vào nhau, từ trong đáy lòng dâng trào.

— “Đúng rồi...” Cố Ngang chợt nhớ đến chuyện lúc sáng “Ban ngày xem qua, trong phòng không có sách của anh...”

— “Ừm. Muốn xem sao?” Tề Yên Khách sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười cười.

— “Đương nhiên!”

— “Cuốn nào? “Vô Hận Nghi Kỵ”?”

Trong lòng Cố Ngang trầm xuống. Hiện tại nhắc tới quyển sách này, tổng khiến cậu cảm thấy quái quái, nhưng vẫn tràn ngập tò mò với nội dung của nó “Ừm. Cuốn đó tôi mới mua được vài ngày, chưa xem được bao nhiêu đã bỏ quên ở nhà Vi Miểu...” Cậu bất đắc dĩ cười “Vốn định hôm sau sẽ lấy về, kết quả vừa tỉnh, đã tới nơi này.”

Tề Yên Khách bỗng nhiên thốt lên “Cậu bỏ quên quyển sách ở nhà Vi Miểu? Nó có đọc qua chưa?”

Cố Ngang sửng sốt “A? Hẳn là chưa... Em ấy không biết chữ. Ách, mẹ em ấy chắc cũng chưa đọc cho em ấy nghe đâu, dù sao đó là tiểu thuyết kinh dị...”

— “Kinh dị sao?” Tề Yên Khách bật cười “Sao tôi không thấy vậy nhỉ.”

— “Nửa đêm đọc một mình rất rùng rợn.” Cố Ngang nhớ lại cảm giác những lần ôm sách trốn trong ổ chăn, khó hiểu hoài niệm, “Văn phong của anh... thực độc đáo. Mỗi câu đều rất bình thản, nhưng lại có thể nắm bắt trái tim người đọc... Ách, tôi nói không rõ.” Cố Ngang đỏ mặt, nhỏ giọng nói “Dù sao tôi cảm thấy, siêu cấp hay.” Cậu nháy mắt mấy cái, chờ mong nhìn Tề Yên Khách “Cuốn, “Vô Hận Nghi Kỵ”, tôi chỉ mới đọc xong phần mở đầu, anh có thể cho tôi biết nội dung cùng kết cục không?”

Tề Yên Khách nhướng mày nói “Cậu muốn tôi tiết lộ trước sao? Đợi đến khi đọc thì còn gì là kinh hi?”

Cố Ngang ủ rũ “Nói không chừng... không có cơ hội đâu.”

__”...” Tề Yên Khách bỗng vươn tay, chọc chọc gò má Cố Ngang. Cố Ngang lập tức hoảng hốt, nghiêng đầu nhìn y, chống lại đôi mắt suy tư nghiêng ngả.

__”?”

__”Tôi chỉ bật mí cho cậu một chút thôi.” Tề Yên Khách cười cười, chồm cả người lên, chạm vào trán Cố Ngang.

Chẳng biết tại sao, Cố Ngang cảm thấy trong giọng nói tràn đầy ảo não. Rõ ràng đang cười, lại như buồn rười rượi “...Cái gì?”

Tề Yên Khách nhắm mắt lại, ôn nhu nói “Chuyện phát sinh trong này, rất giống nội dung trong sách. Nhưng không phải hoàn toàn.”

__Cái này tôi biết a...

__”Kết cục của tôi là —— Y càng nói càng mềm nhẹ, khiến Cố Ngang sinh ra cảm giác hăm sâu trong đám mây, rõ ràng rất lừa lớt, nhưng vươn tay lại không bắt được —— nam chính cùng nữ chính cuối cùng lựa chọn tin tưởng lẫn nhau, sau đó bọn họ tìm ra chân tướng, chạy thoát ra ngoài.”

Cố Ngang hiếu kỳ hỏi “Vậy chân tướng là gì?”

Tề Yên Khách mở mắt ra, cười hì hì nhìn cậu “Đội nam chính cùng nam chính chạy mất, tự cậu xem đi.”

Cố Ngang giả vờ thất vọng, cố ý hừ một tiếng, trên mặt lặng lẽ nổi lên hai mảnh đỏ ửng.

Này...Này tính là tổ tình sao...

Trái tim phóc một tiếng đập loạn nhịp, Cố Ngang vầy vầy đầu, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tề Yên Khách ngóng nhìn Cố Ngang mặt nghiêng, nụ cười càng phát ra ôn nhu.

Ba tiếng sau, Cố Ngang dưới bài hát ru “Mèo con ngoan ngoãn mở cửa ra” của Tề Yên Khách, ngoan ngoãn ngủ thật say. Cậu nằm tựa lên vai Tề Yên Khách, đại khái do tư thế không quá thoải mái, cứ mãi cựa quậy nhích tới nhích lui.

Tề Yên Khách cúi đầu, ngắm nhìn khuôn mặt thiếu niên gầy trong gang tấc. Y nhìn như vậy đã lâu, lại thủy chung khe cau mày, giống như đang tự hỏi một vấn đề cực kì hóc búa.

Kết quả, vẫn vô pháp tìm ra đáp án.

Y đành nghiêng người, dùng sức ôm thiếu niên đang ngủ say trong lòng, tựa như con mèo nhỏ, vô cùng hoài niệm mà cọ cọ cổ thiếu niên.

__”...” Cố Ngang bị cọ ngứa, theo bản năng quơ tay chụp lại. Tề Yên Khách cười cười, nhìn tay thiếu niên sờ trúng mặt của chính mình.

Đứa ngốc, lắm người rồi a.

Đang lúc y muốn bắt lấy tay Cố Ngang, cửa phòng cách vách mở ra, chú Chí Sĩ xuất hiện. Chú nhìn thoáng qua hai thanh niên ôm ấp nhau, nháy mắt liền đỏ mặt.

__”À, cái kia, chú không phải...” Chú Chí Sĩ nhỏ giọng giải thích

Tề Yên Khách ngẩng đầu lên, oán giận nói “Đúng vậy, đúng vậy. Bị chú dọa, tôi đều mềm nhũn.”

Chú Chí Sĩ nhất thời cảm thấy cả người không thoải mái “Cậu, cậu...Ách..”

Tề Yên Khách mỉm cười tươi sáng “Giỡn thôi.”

Chú Chí Sĩ lập tức nhẹ nhõm, sau đó nhìn về phía phòng Dịch Khiêm, lẩm bẩm nói “Cậu ấy vẫn chưa chịu ra a...” Thở dài, nhìn Tề Yên Khách nói “Chú ngủ no, hai cậu đi nghỉ đi.”

__”Cám ơn.” Tề Yên Khách cũng không từ chối, sáng khoái cười với chú Chí Sĩ, sau đó khom lưng ôm lấy Cố Ngang.

Chú Chí Sĩ sững sốt. Tề Yên Khách thoát nhìn gầy teo, dáng người Cố Ngang cũng hao hao như y, y nói muốn ôm liền ôm sao?

—”Ngô...” Cố Ngang tựa vào ngực Tề Yên Khách, theo bản năng gãi gãi cổ.

—”Chính chú cẩn thận, mệt thì cứ tìm tôi.” Tề Yên Khách cười cười, ôm Cố Ngang vào phòng.

Chú Chí Sĩ gật gật đầu, ngồi xổm xuống trước cửa phòng Dịch Khiêm.

—”Nhóc con...không đói bụng sao?” Chú Chí Sĩ sờ sờ bụng mình, ngược lại cảm thấy có chút đói

Bên trong, phòng Dịch Khiêm

Tại sao còn chưa biến mất? Hắn ngưng mắt nhìn vẻ mặt an tường của em gái, không ngừng hỏi chính mình.

Phòng này, còn có hắn, vì cái gì vẫn không biến mất?

Dịch Bách lẳng lẳng nằm trên giường, dung mạo xinh đẹp ngọt ngào như trước, giống như thừa dịp hắn không chú ý, sẽ mở mắt ra thản nhiên mỉm cười, sau đó ôm lấy anh trai mình nói:

Anh, cuối cùng cũng lừa được anh rồi?

—”Tuyệt đối sẽ không mắng.” Dịch Khiêm đau lòng vỗ về lọn tóc khô ráo trên trán cô “Em xem, anh thay cho em chiếc váy em thích nhất này.” Dịch Khiêm nhìn chiếc váy dài xanh nhạt trên người em gái mình, chưa xốt cười nói “Xinh lắm, đứng lên soi gương đi.”

Đột nhiên trong bụng truyền đến từng cơn đau thắt.

Dịch Khiêm nhăn nheo môi, không nhìn cơ thể cảnh báo. Hắn kiên trì ngồi bên giường, vô hạn ôn nhu ngắm nhìn em gái, giống như chỉ cần chờ đợi như vậy, cô thật sự sẽ tỉnh lại.

Mười phút sau, cơn đau càng ngày càng dữ dội. Dịch Khiêm nheo mắt lại, một phút đồng hồ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên lưng.

Ba mươi giây.

Dịch Khiêm siết chặt nắm đấm, biểu tình thống khổ khó nhận.

...Không được...Nín không được...

Thật muốn đi xa đi xa...

Hắn hít sâu một hơi, rốt cuộc cam chịu đứng dậy

Bàng quang đã sớm bành trướng đến cực hạn, dù cho động tác có cẩn thận thế nào đều sẽ khiến bụng trở nên đau đớn. Dịch Khiêm nghiêng răng nghiêng lợi chạy vào buồng vệ sinh, vô cùng oán hận khối cơ thể này.

Nước trong buồng vệ sinh lấp lánh tỏa sáng, nhưng mùi máu tươi vẫn còn quanh quẩn đâu đây, vậy nên hắn không muốn bước vào nơi này.

...Vì cái gì hắn không biến mất! Vì cái gì căn phòng này còn chưa tiêu thất!

Dịch Khiêm phần nộ đi vào buồng vệ sinh, một bên kéo khóa kéo xuống.

Bỗng nhiên, dưới chân vừa trượt, hắn suýt nữa đã ngã nhào!

May mắn có mang giày, thân thể rất nhanh liền ổn định. Dịch Khiêm đứng trân tại chỗ, nhìn tấm chống trơn dưới chân, trừng mắt thật lớn.

Sau đó cúi đầu, xóc tấm chống trơn lên —

Bọt biển.

Dưới tấm chống trơn, nổi lên một tầng bọt biển trắng mịn. Trong các khe hút chống trơn, thậm chí còn có rất nhiều mảnh vụn xà phòng.

— xà phòng?!

Làm sao có thể...Dưới tấm chống trơn làm sao có thể xuất hiện xà phòng?!

Nháy mắt, hần đường như hiểu được điều gì, trong lòng lập tức sinh ra vô tận thống hận.

Bụng vẫn duy trì từng cơn đau thắt. Hần cảm thù mà giải quyết vấn đề sinh lý, rửa tay, bước nhanh ra khỏi buồng vệ sinh.

Đột nhiên, hai đồng tử trong mắt Dịch Khiêm mãnh liệt co rút!

__Dịch Bách?!

21. Chương 21

Ba giờ sáng, đúng lúc con người ta mệt mỏi nhất.

Chú Chí Sĩ tựa vào tường, nhiều lần thiếu chút nữa đã ngủ gục. Chú dùng sức dụi mắt, cưỡng ép chính mình phải giữ vững tinh thần. Vạn nhất Dịch Khiêm nghĩ thông suốt chịu ra thì sao? Vạn nhất cậu ấy đói bụng muốn tìm chút đồ ăn?

Ngay khi chú Chí Sĩ miễn cưỡng duy trì thanh tỉnh, cánh cửa trước mặt, rột cuộc mở ra.

Chú Chí Sĩ lập tức sững sốt, mà người mở cửa cũng không khỏi ngạc nhiên

__”...” Tương đối không biết nên nói gì

Chú Chí Sĩ lộ ra thần sắc mừng rỡ, vội vàng đứng lên. Muốn mở miệng, rồi lại sợ mình lỡ lời. Vừa nghĩ tới những lời Tề Yên Khách dạy mình lúc trước, chú thật sự vừa thẹn thùng vừa chột dạ, đành mở mắt nhìn Dịch Khiêm, vận động bộ não không quá linh hoạt của mình, vắt óc suy nghĩ xem nên nói gì.

Nếu Tề Yên Khách ở đây thì tốt rồi...Không được, nếu cậu ấy có mặt, nhất định sẽ bắt mình nói những lời khiến người nghe không khỏi e lệ.

Chú Chí Sĩ rồi rầm nghĩ tới nghĩ lui, sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi hột.

May mắn Dịch Khiêm đã mở miệng trước.

__”Nhẹ một chút...” Hần dờn mắt, thấp giọng nói “Là có thể.”

__”A?” Chú Chí Sĩ sững sốt nửa ngày, bưng tỉnh đại ngộ “A! Cậu đói bụng sao?” Chú trở nên thật cao hứng, cười híp mắt “Được rồi! Tôi lập tức đi làm cho cậu!”

Dịch Khiêm nhìn chú Chí Sĩ chạy nhanh xuống lầu, có chút động dung. Hần nhếch môi, phản thủ đóng cửa lại.

Đột nhiên, hần có loại cảm giác bị người giám thị, vô cùng khó chịu. Lập tức quay đầu, chống lại một đôi mắt tò mò.

Tề Yên Khách đứng trước cửa phòng mình, xa xa nhìn Dịch Khiêm. Thần thái trên mặt có chút mừng thầm, tựa hồ thực hiện được trò đùa dai, ánh mắt lóe lóe, nhin không được muốn cười.

__”Vô luận làm cái gì, đều nhỏ giọng xiu a.” Y đặt ngón trỏ lên môi, nghiêm ngẫm nhìn Dịch Khiêm

Dịch Khiêm cười lạnh “ Cậu biết tôi định làm gì sao?”

Tề Yên Khách không để ý cười cười, thản nhiên nói “Làm tình hay giết người, tôi mặc kệ.”

Dịch Khiêm nheo mắt, Tề Yên Khách đã xoay người, cười lui vào phòng “Tóm lại, không cần đánh thức tiểu ngọc quang nhà tôi cùng Vi Miểu bé nhỏ. Nhớ rõ phải giữ im lặng, im lặng...”

Cửa bên trong “Ba!” một tiếng, khóa lại

Dịch Khiêm lãnh mặt, quay đầu liếc nhìn cửa phòng của mình

Vì cái gì không phát hiện sớm? Phòng nơi này, chỉ có thể khóa trái từ bên trong.

Nói cách khác, nếu chủ nhân không ở...Ai vào được chứ?

Hắn nặng nề nhắm mắt lại, lộ ra một tia hối hận. Nhưng rất nhanh, hắn gian nan hít sâu một hơi, xoay người xuống lầu.

Trong nhà ăn, chú Chí Sĩ đang khoan khoái đánh trứng gà. Chờ cháo nóng, cho thêm chút gia vị, kiệt lực tản ra hương khí mê người. Gặp Dịch Khiêm đi xuống, chú Chí Sĩ lập tức cười rộ lên, nhanh chóng kéo ghế ra, hô “Cậu ngồi trước! Sắp xong rồi!”

__”Lại trứng rán mỡ bò hương thảo?” Dịch Khiêm liếc qua bàn ăn, đứng sau lưng chú Chí Sĩ

__”Không phải! Tôi cho loại hương liệu khác! Như vậy sẽ không ngấy mỡ...Là tôi tự mình nghĩ ra.” Chú Chí Sĩ ngại ngần cười cười “Tôi còn chưa đặt tên, cũng chưa từng làm cho người khác ăn...Cái kia, nếu cậu có chủ ý, giúp tôi nghĩ ra một cái tên đi!”

Dịch Khiêm bỗng nhiên chồm người tới, từ phía sau ôm lấy chú Chí Sĩ

Chú Chí Sĩ hoảng sợ, vội vàng nói “Dịch Khiêm? Ách, cậu làm sao vậy?”

__”Rất thơm.” Dịch Khiêm nhắm mắt lại, môi kề sát vành tai chú

__”Cái kia...Ách...” Chú Chí Sĩ cứng đờ, ngay cả trứng cũng quên đánh. Chú liếm môi, do dự hỏi “Cậu, cậu muốn làm gì...”

__”Muốn thao tôi không?” Dịch Khiêm ôm hông chú, chậm rãi duỗi tay xuống

__”Ngô!” Thân thể chú Chí Sĩ nhất thời buộc chặt

Dịch Khiêm mở mắt ta, cúi đầu nhìn nửa người dưới của chú “Anh đang mệt, hay căn bản không muốn thao tôi?”

__”Không, không, không, không phải như cậu nghĩ...” Chú Chí Sĩ giãy dụa xoay người, mạch máu trên dưới lớp da như sắp nổ tung “Hình như cậu đang hiểu lầm!”

Dịch Khiêm nắm cổ áo chú, mạnh mẽ ném lên tủ lạnh. Chú Chí Sĩ hoảng hốt không thôi nhìn hắn, Dịch Khiêm một tay đè chú lại, một tay cởi bỏ thắt lưng.

Nơi đó mềm nhũn, không hề có phản ứng

__”Đừng vội vàng cự tuyệt, thử xem kỹ thuật của tôi thế nào?” Dịch Khiêm liếc nhìn bát trứng gà còn đang đang dở, sau vươn tay, quấy quấy chất lỏng bên trong.

Ngón tay xinh đẹp dính đầy chất lỏng màu vàng đặc sệt, chậm rãi chảy xuống. Dịch trứng từ đầu ngón tay trượt dài, sền sệt rũ một đường mịn như tơ.

__”...” Chú Chí Sĩ trừng mắt, nhin không được nuốt nước miếng

__”Mau mau cứng lên đi, cho tôi xem đại côn thịt có bao nhiêu dài, bao nhiêu dưng mãnh.” Dịch Khiêm nhắm mắt lại, như chuồn chuồn lướt, hơi hột hôn lên gò má chú. Ngón tay dính đầy dịch trứng chui vào quần lót, giúp chất dịch lạnh lẽo chảy vào. Chú Chí Sĩ kinh hô một tiếng, lại chỉ có thể đỏ mặt, bất lực nhìn hắn.

__”Làm như người bị thao là anh vậy. Đừng sợ, chờ anh cứng, tôi sẽ nhếch mông mặc anh làm.” Dịch Khiêm buồn cười hôn lên khoe môi chú, thuận thế một đường xâm lấn. Mà lúc này bàn tay cũng không an phận với quần lót chú Chí Sĩ. Chất dịch tinh mịn bám vào côn thịt của chú Chí Sĩ, vừa chạm đến liền dễ dàng trượt xuống. Dịch Khiêm thật cẩn thận nắm côn thịt đã có chút độ cứng, nâng mắt nhìn chú.

__”Dịch Khiêm, cậu, cậu rốt cuộc làm sao vậy...?” Chú Chí Sĩ đột nhiên tránh thoát, dùng sức bắt lấy bả vai hắn. Cũng không phải muốn đẩy Dịch Khiêm ra, chỉ dùng sức giữ chặt, ánh mắt phiếm hồng nhìn hắn nói “Chẳng lẽ cậu còn khó chịu vì...cái chết của Dịch Bách?”

__”...” Dịch Khiêm bất động

Chú Chí Sĩ nhất thời tâm hoảng ý loạn, vội vàng bổ sung “Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Tôi nói vậy! Tôi, tôi...”

__”...Không phải.” Ngón tay khẽ nhúc nhích, không hề giống như ban đầu, chỉ đơn thuần xoa nắn côn thệt. Túi thịt mềm mại cũng được hấn chiều cổ, bàn tay đặt trên vai lập tức buộc chặt. Dịch Khiêm cắn cắn hầu kết, nhả ra, dùng lưỡi liếm, sau đó ý loạn tình mê nói:

__Tôi chỉ rất, rất muốn, bị làm.

Chú Chí Sĩ lẳng lẳng nhìn hấn, ánh mắt dần dần mê ly, tình dục dâng trào.

...Hôm sau.

Ngay khi Cổ Ngang thức dậy, trong phòng vẫn tối đen một mảnh. Cậu không biết hiện tại là mấy giờ, chỉ cảm thấy đói bụng muốn chết.

Vi Miểu đã sớm tỉnh, ngồi một bên chơi với cúc áo. Cổ Ngang vừa cử động, lập tức phát hiện mình bị ôm.

A? Tề Yên Khách còn chưa tỉnh?

...Mỗi ngày vừa mở mắt ra đều nằm trong ngực của người nào đó, thật mẹ nó..Tuyệt vời!

Cổ Ngang ngồi dậy, vốn định ngẩng nhìn gương mặt y, không nghĩ tới y cũng tỉnh.

__”Ngô...Mẹ nó...” Tề Yên Khách dụi dụi mắt, khẽ mỉm cười “Chẳng lẽ anh, lại tỉnh quá sớm?”

__”...Anh dậy sớm hơn nữa cũng không bỏ lỡ cái gì.” Cổ Ngang hừ một tiếng, bò xuống giường bật đèn. Đèn vừa sáng liền phát hiện chăn đệm của chú Chí Sĩ vẫn gọn gàng chỉnh tề, không biết đã sớm rời giường hay căn bản không trở về ngủ.

__”Ai? Chú Chí Sĩ đâu rồi?” Cổ Ngang nhớ tới tối hôm qua giống như ngủ gục, không khỏi ngượng ngùng “Mấy giờ chú Chí Sĩ ra thay ca?”

__”Hơn mười hai giờ.” Tề Yên Khách đuổi người, liếc mắt nhìn bé Vi Miểu đều chơi với cúc áo nửa ngày, cười hì hì xoay qua, cài cúc áo cho nó.

__”A...” Cổ Ngang nhìn cảnh này, trong lòng bỗng nhiên ảm áp.

...Mẹ kiếp, như thế nào lại có cảm giác quả phụ tái hôn bắt gặp cha ghẻ đối xử tốt với con riêng của vợ, vui mừng khôn xiết a!

Cổ Ngang méo máo, yên lặng đi vào buồng vệ sinh rửa mặt.

Thời điểm quả phụ tái hôn cùng chồng và đứa con riêng ra cửa, mới phát hiện trong hành lang không một bóng người. Chính là chú Chí Sĩ cũng không có trong phòng bếp. Cạnh bồn còn bát đựng trứng gà đang đánh dở, thứ trong chảo đã cháy đen, không biết là cái gì.

Cổ Ngang kinh ngạc thốt lên “A? Chú Chí Sĩ đâu rồi?” Lập tức có chút kích động quay qua hỏi Tề Yên Khách “Chú, chú ấy...”

Tề Yên Khách đứng bên tủ lạnh, ngồi xổm xuống, chìa tay chọt chọt vết bẩn dưới sàn.

__”Gì vậy?” Cổ Ngang nhú mày

__”...Chắc trứng gà.” Tề Yên Khách chuyển tầm sang bồn nước, lộ ra biểu tình trầm tư

Cổ Ngang quá sợ hãi “Trứng gà? Chẳng lẽ chú Chí Sĩ đang làm điểm tâm, đột nhiên bị...”

__”Bị cưỡng gian?” Tề Yên Khách bật cười

Cổ Ngang sửng sốt “A?”

Tề Yên Khách mỉm cười dặt tay cậu “Chẳng bị tâm lý thật tốt, dẫn cậu đi bắt gian. Hy vọng bọn họ quên khóa cửa.”

__”?”Cổ Ngang không hiểu ra sao, theo bản năng liếc nhìn Vi Miểu

Vi Miểu còn ra vẻ tò mò hơn cậu, chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Cổ Ngang.

Lầu hai, trong phòng có khắc “Quyển sách” của chú Chí Sĩ

Tề Yên Khách nhẹ nhàng xoay nắm cửa, không cảm thấy có chút lực cản nào.

—”Suyt—“ Y đặt tay lên môi, thập phần tự nhiên đẩy Cổ Ngang lên trước.

Cổ Ngang tim đập gia tốc, tuy rằng biết đang rình coi, nhưng vẫn nhịn không được hiếu kì

Đối diện cửa phòng là một chiếc giường lớn, hai người đang nằm trên giường.

Không thể nghi ngờ, đó là Dịch Khiêm và chú Chí Sĩ.

Quần áo hai người hỗn độn vứt trên sàn, hiển nhiên đã từng phát sinh kịch liệt... vận động. Dịch Khiêm đang nằm nghiêng, nửa người trần trụi lộ hẳn ra bên ngoài. Từ góc độ của Cổ Ngang có thể thấy hai chân trắng nõn thon dài của hắn, cùng bộ lông đen nhánh giữa hai chân.

Mà chú Chí Sĩ thì nằm ngửa mặt, há mồm ngáy to, tiếng vang không lớn, thập phần nặng nề.

—”...” Cổ Ngang lẳng lẳng lùi về sau, dè dặt bé Vi Miểu tò mò cũng muốn nhìn trộm, không lời nào để nói “...Chú Chí Sĩ như thế nào lại ngáy to để anh ta lừa lên giường...”

Tề Yên Khách nhẹ nhàng đóng cửa lại, không hề phát ra âm thanh. Y bỗng nhiên bĩu môi, lộ ra thần sắc bất mãn.

—Đây là trắng trợn khiêu khích a!

—”A?” Cổ Ngang sững sốt

—”Anh ta cố ý để chúng ta phát hiện nha, nếu không lấy tính cách cẩn thận của Dịch Khiêm, làm sao có thể quên đóng cửa....” Tề Yên Khách đột nhiên mỉm cười tươi sáng “A, bất quá không chừng quá vội, không rảnh để ý đến...”

Y nói rất rõ ràng, Cổ Ngang tưởng tượng, lập tức đỏ mặt.

—Này...Liên quan gì đến chuyện khiêu khích...

—”Tuyệt đối là khiêu khích!” Tề Yên Khách thở phì phì hừ một tiếng, đột nhiên kéo Cổ Ngang vào ngực tuyên bố “Khi nào chúng ta cũng làm trước mặt bọn họ một lần đi!”

Cổ Ngang nhất thời cả người hỗn độn, không chút do dự đẩy y ra, tức giận mắng “Đi mẹ anh! Tôi mới không...”

Tề Yên Khách cắn cắn môi, trong mắt hiện lên một tia ảm đạm.

Cổ Ngang chợt đau lòng, có tức cũng không dám nói. Cậu há miệng thở dốc, vội vàng sửa lời “Tôi mới không... làm, làm trước, trước mặt bọn họ...”

Về mặt Tề Yên Khách lập tức sáng bừng lên, ánh mắt long lanh phát ra từ trong nội tâm.

—Thật sao? Miễn không làm trước mặt bọn họ là được?

Cổ Ngang bỗng chốc kinh hoàng, không biết nên trả lời như thế nào, đành cúi đầu nhìn Vi Miểu.

—A? Là mình nhìn lầm sao? Vì cái gì cảm thấy Vi Miểu dường như...cao lớn hơn?

Hình như cặp mắt cũng to hơn...Chính là nhìn kỹ lại không phát hiện.

Chẳng là là do mình nhìn lâu lắm?

Vi Miểu cũng nhìn cậu, tò mò tràn ngập trong mắt.

Cổ Ngang miên man suy nghĩ, đang tưởng hỏi Tề Yên Khách xem có cảm giác như mình không, vừa ngẩng đầu, đã chống lại một đôi mắt khác tràn đầy chờ mong, mang theo chút ngượng ngùng.

—”VẬY...Hiện tại có thể chứ?” Tề Yên Khách sờ sờ mũi, ngại ngùng cười cười. Dường như mỗi lần y then thừng đều bắt gặp sờ sờ mũi.

Cổ Ngang lập tức chần động.

Hiện, hiện tại? Là chỉ...muốn...làm sao?

Tề Yên Khách hô hấp có chút loạn. Y ngóng trông Cố Ngang, sau đó thật cẩn thận nắm tay cậu.

__Để tôi sờ sờ cậu...được không?

22. Chương 22

__Vi Miếu, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này, không được đi lung tung nhé.

Cố Ngang nhìn nhìn Vi Miếu đang ngồi trên giường nháy mắt nhìn mình, lo lắng cam đoan rằng cửa phòng đã khóa kỹ. Tề Yên Khách nắm tay cậu,giống như làm nũng nhẹ nhàng quơ quơ.

Cố Ngang bị cọ cọ trong lòng ngứa,ngẩng đầu liếc y một cái,hai má đỏ au.

__"...Đến đây đi." Tề Yên Khách sờ sờ mũi,mỉm cười kéo cậu vào buồng vệ sinh

Đi vào, Tề Yên Khách lập tức khóa cửa lại. Hai người còn nắm tay nhau,Cố Ngang yên lặng nhìn y xoay người,thong thả tới gần. Khoảng cách giữa hai người rút ngắn từng bước từng bước một,Cố Ngang chỉ cảm thấy trái tim mãnh liệt đập nhanh,cách đó không xa một trái tim khác cơ hồ truyền đến tiếng vang thật đáng yêu.

Anh ta cũng đang khẩn trương sao?

Cố Ngang đột nhiên cảm thấy buồn cười, nhin không được nhếch môi

__"Cười cái gì?" Tề Yên Khách một tay quàng qua cổ cậu,nhẹ nhàng đặt Cố Ngang lên tường,sau đó cầm ngón tay cậu đưa lên môi mình.

__"Không..." Cố Ngang hồi tưởng xúc cảm trên môi,đột nhiên nhớ tới cái hôn dang dở kia.

__"Vậy, anh bắt đầu?" Tề Yên Khách ôn nhu nhìn Cố Ngang

Cố Ngang khẽ gật đầu,xấu hổ quay mặt đi chỗ khác.

Tề Yên Khách cười cười, tay chậm rãi duỗi vào thân thể sau lớp áo thun,cả người Cố Ngang lập tức căng thẳng. Tề Yên Khách tựa hồ cũng thực khẩn trương,ngón tay rút lui một chút,lúc này mới do dự mở tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve cậu.

__"Lạnh lạnh." Tề Yên Khách cúi đầu nhìn vạt áo Cố Ngang cuốn vào nhau,lộ ra nụ cười nhu hòa.

__"Ừm..." Cố Ngang lung tung ứng một tiếng,hô hấp trở nên dồn dập. Tề Yên Khách từ tốn lướt qua rốn cậu. Đầu tiên là lòng bàn tay khô ráo ấm áp,sau đó thay bằng ngón tay, khiến cậu thực ngứa,rồi lại nói không nên lời tê dại.

__"Anh lên trên đó?" Tề Yên Khách hỏi cậu

Cố Ngang quẫn bách "Đừng, đừng hỏi tôi..."

__"Anh sợ em...không thích." Tề Yên Khách giương mắt nhìn Cố Ngang,thấp thỏm bất an "Cố đôi khi, anh cảm thấy...em dường như rất bài xích anh."

__"Không có..." Cố Ngang cảm thấy hô hấp có chút khó khăn. Cậu không dám đối mặt với Tề Yên Khách, cảm thấy chỉ cần liếc mắt sẽ trầm luân. Bụng ấm áp,nhiệt độ ôn hòa khiến toàn thân cậu thư sướng.

__"Vậy hiện tại, thích không?" Tề Yên Khách tựa vào vai cậu,lông mi thật dài đảo quanh qua cổ. Cố Ngang than nhẹ một tiếng,cảm nhận bàn tay của Tề Yên Khách chậm rãi vuốt ve lên, cách hai điểm mẫn cảm càng ngày càng gần. Cậu phi thường, phi thường chờ mong nơi đó được chiếu cố,chính là động tác của Tề Yên Khách lại vô cùng thông thả,nhiệt độ cơ thể khiến trái tim người càng đập nhanh hơn.

__"Thích không?" Y đùa dai lặp lại một lần,tay cũng theo đó dừng lại.

Khuôn mặt Cố Ngang bở bưng,nội tâm mãnh liệt khát vọng khiến cậu xấu hổ nói không nên lời. Nhưng Tề Yên Khách giống như không chiếm được đáp án sẽ không tiếp tục, vì thế cậu đành cắn môi,miễn cưỡng “Ừ” một tiếng.

Tề Yên Khách cười cười “Kia như vậy, có thể chứ?”

Đầu vú bị cái gì lướt qua. Cả người Cố Ngang lập tức run lên, đầu óc trống rỗng. Tề Yên Khách nhẹ nhàng dùng ngón tay gầy gầy đầu vú bên phải,mở to mắt nhìn, tựa hồ đang thưởng thức vẻ mặt của cậu.

__”Ừm...”Cố Ngang hàm hồ phát ra thanh âm,cũng không biết là rên rỉ hay trả lời y

__”Bên kia, hay là phía dưới?” Tề Yên Khách vẫn vuốt ve một đầu vú,nửa người dưới chậm rãi phồng lên,ngượng ngùng vui sướng nói “Bởi vì hình như em có phản ứng...”

Bị y nói như vậy, Cố Ngang mới cảm thấy thân thể mình phát sinh biến hóa. Cậu kinh ngạc nhìn chỗ phồng to,toàn bộ bộ não như ngừng hoạt động.Cậu không có cách nào tự hỏi,chỗ nào cũng được,chỉ hy vọng Tề Yên Khách có thể vuốt ve mình.

__”Hoặc là, đồng thời?” Tề Yên Khách rút bàn tay trên cổ về,đặt lên khóa kéo quần bò “...Có thể chứ?”

Cố Ngang phát hiện giọng nói trở nên khàn khàn. Cậu nhìn về phía Tề Yên Khách,cảm thấy ánh mắt y hoàn toàn không giống bình thường, lẫn chút mệt mỏi, ngọt ngào, sền sệt. Cố Ngang khó chịu nhúc nhích, chợt phát hiện nửa người dưới của Tề Yên Khách cũng có biến hóa.

Hai gò bồng chạm vào nhau,vô thức cọ cọ,hiển nhiên hai người đều bị dục vọng bức đến không kiềm lòng nổi.

Cố Ngang nhin không được phì cười, thăm dò chạm vào nơi đó của y. Tề Yên Khách cơ hồ muốn nhảy dựng lên,đồng tử mãnh liệt co rút.

__”A...” Kia cơ hồ là rên rỉ,có loại cảm giác bị xâm phạm,hoảng sợ thẹn thùng.

Cố Ngang không ngờ tới y sẽ phát ra thanh âm như vậy,trong lúc nhất thời, khoái cảm tràn đầy.

__”Chắc anh cũng muốn sờ tôi?” Cố Ngang cười chống lại ánh mắt ngượng ngùng của y, đột nhiên cảm thấy không hề khấn trương

Chính là đơn phương bị vuốt ve, khơi mào tình dục,vô luận như thế nào đều cảm thấy rất mất thể diện. Nhưng nếu đối phương bị mình khiêu khích, phát hiện đối phương cũng khát vọng...Bỗng dưng nhận ra, không có gì phải thẹn thùng.

Ngược lại, một loại tâm tình khác đang bắt đầu bành trướng.

...Tình yêu.

Cố Ngang cùng y lẳng lẳng nhìn nhau,thẳng đến khi hai người đều bật cười.

Không cần nhiều lời, hai người đồng loạt cúi đầu, kéo khóa quần giúp đối phương.

__”Muốn cởi sao?” Cố Ngang không xác định hỏi.

__”Ừ, trước....Cởi quần bò trước.” Tề Yên Khách đỏ mặt,y nâng mắt liếc nhìn Cố Ngang,sau đó lại cười rũ xuống.

Như thế nào lại ngượng ngùng hơn tôi rồi...

Cố Ngang cơ hồ cười ra tiếng,nhưng vẫn nhin được.Cậu nhẹ nhàng kéo quần Tề Yên Khách xuống,nhìn đến gò bồng nhô cao sau lớp quần lót, hình dạng phi thường đáng yêu. Cùng lúc đó, quần bò của chính mình cũng bị cởi ra.

Đối diện Cố Ngang là tấm gương,có thể tình huống nhìn thấy ảnh ngược của hai người. Quần của bọn họ đều bị tuột xuống đầu gối, lộ rõ quần lót cùng cặp đùi. Cảnh tượng kia diễm lệ chết người,khiến cậu đột nhiên muốn cởi sạch quần áo trên người Tề Yên Khách.

Nhìn cặp mông khêu gợi của Tề Yên Khách,Cố Ngang không khỏi hí hửng mừng thầm,bật cười ra tiếng.

—”Cười cái gì?” Tề Yên Khách nhu tình như nước ngược đầu nhìn, bàn tay chậm rãi chụp lên hạ thể cậu.

—”Ừm...” Cố Ngang không hiểu như thế nào vừa mới được sờ đã thoải mái muốn chết,cậu trừng mắt,cảm thấy hơi nước mông lung,không phục mà trả đũa Tề Yên Khách.

—”Ngô!” Tề Yên Khách cơ hồ phải trùu rút một hơi,về mặt vừa then vừa sung sướng.

Quả nhiên còn mẫn cảm hơn mình...

Cố Ngang phát hiện thân thể Tề Yên Khách còn yếu ớt hơn mình, không khỏi nổi lên tâm lý đùa dai. Cậu thử tăng lực trên tay,vuốt ve khí quan nóng rực dần dần cương cứng.

—”Nhẹ, nhẹ một chút...” Tề Yên Khách thấp giọng rên rỉ,bầu vai Cố Ngang cầu xin “Hơi đau.”

—”A, thực xin lỗi.” Cố Ngang vội vàng buông tay

Tề Yên Khách nhẹ một hơi,cười nói “Bình thường thủ ***, cậu cũng mạnh tay như vậy sao?”

Cố Ngang nhất thời đỏ mặt tía tai,còn chưa kịp trả lời,đã thấy Tề Yên Khách động tay. Đầu tiên là dùng bàn tay bao trùm toàn bộ,sau đó mềm nhẹ xoa nắn,đầu ngón tay cách quần lót ma sát ngay gốc. Cái loại kích thích không hề có tiết tấu này làm cho da đầu Cố Ngang run lên,cảm quan toàn thân đều tập trung tại một điểm,liều mạng cảm thụ,khát cầu trở nên sâu sắc, càng thêm mãnh liệt.

Cậu vốn định cho Tề Yên Khách biết mình muốn cái gì,chợt nhớ tới, đồ vật của Tề Yên Khách còn nằm trong tay mình.

...Học theo anh ta sao? Như vậy anh ta sẽ hiểu mình muốn cái gì?

Cố Ngang cúi đầu nhìn tay Tề Yên Khách,sau đó dùng tư thế tương tự vuốt ve Tề Yên Khách. Lúc trước không biết nặng nhẹ,lúc này Cố Ngang trở nên cẩn thận hơn,nhẹ nhàng xoa nắn thịt túi,đồng thời đưa ngón tay vào gốc đảo động.

—”Ừm...ừ...” Tề Yên Khách khựng lại, thở hổn hển. Ánh mắt bắt đầu mê ly,nhất thời hoảng hốt thối quết lý trí.

Loại biểu tình say đắm này khiến Cố Ngang mãnh liệt sinh ra khoái cảm, rất muốn xoay người lại đặt y lên tường,vặn bung chân y ra,hung hăng cắm vào.

Nói không chừng, thời điểm anh ta nhìn mình, cũng có suy nghĩ như vậy...

—”Này...” Cố Ngang cố nhịn khó chịu,nhúc nhích người,hy vọng y tiếp tục vuốt ve mình “...Cởi quần lót đi?”

Tề Yên Khách mê loạn gật đầu,có chút không thể chờ đợi mà cởi nốt quần lót Cố Ngang ra. Cố Ngang cũng giúp y cởi,sau đó trộm nhìn vào gương. Đường cong từ eo xuống chân của Tề Yên Khách vô cùng gợi cảm,cặp mông săn chắc căng tròn giàu có co dãn khiến cậu nhịn không được nhéo một chút, bấp thịt bị mình chộp trong tay,chỉ cảm thấy cực kì thỏa mãn.

—”...A...” Tề Yên Khách cúi đầu nhìn nhìn, bỗng nhiên cười rộ lên, “Hai chúng ta, như vậy, rất dâm dăng...”

Cố Ngang cũng cúi đầu, hô hấp cứng lại.

Hai cây côn thịt đối mặt với nhau,khẽ rung động. Mạch máu sôi sục nổi cộm,giống như sắp phun trào. Ngón tay trắng nõn của bọn họ nắm lấy nhau,nhan sắc mãnh liệt đối lập tạo thành kích thích trí mạng,làm cho đầu óc Cố Ngang chỉ còn sót lại một ý niệm duy nhất.

—phải khiến y thích đến chết đi sống lại,khiến y thét chói tai bắn trong tay mình.

—làm cho cậu cũng bắn trong tay y.

Chẳng biết tại sao hai người đồng thời liếc lẫn nhau,ăn ý cười cười, sau đó bắt đầu hành động.

Từ cái nhìn kia, bọn họ đều phát hiện khát vọng trong mắt đối phương — nói trắng ra chính là dục vọng “muốn làm anh/cậu bắn tinh,cũng muốn bị cậu/anh làm đến bắn tinh”.

Hai người cầm lẫn nhau,rất nhanh bộ động. Một chuyện bản thân đã từng làm vô số lần,đổi góc độ khác bị người làm,dù sao vẫn không quá thói quen. Tuy rằng ngẫu nhiên có chút đau đớn,nhưng dưới khoáy cảm mãnh liệt kích thích,hai người chỉ còn lại thoải mái đến mức rên rỉ ra tiếng.

Không biết bắt đầu từ bao giờ,côn thịt của hai người dán chặt vào nhau. Mười ngón tay đan chặt,đồng thời âu yếm. Kích cỡ xa lạ trong tay càng phồng càng lớn,cảm nhận nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của đối phương. Loại phương thức thủ *** dị thường này,khiến hai người hưng phấn lạ lùng,côn thịt cũng cứng muốn chết. Hô hấp của bọn họ phải cùng một nơi,giống như đang trao đổi hít vào thở ra nhiệt khí của đối phương.

Mà ngay cả hô hấp cũng hòa làm một.

Trong đầu Cố Ngang chỉ còn lại một dây thần kinh để tự hỏi,cậu dùng dây thần kinh mỏng manh kia thông thả nghĩ.

Thực sự, quá dâm dâm a....

Không khi tới bản thân cũng có một mặt bất kham như vậy,không nghĩ tới bản thân sẽ rơi vào hoàn cảnh này.

Thật thích, lại dâm dâm một chút cho tôi nhìn, tôi cũng sẽ cố gắng giúp anh thoải mái.

Cố Ngang tăng dần tốc độ trong tay,nhịn không được kêu lên.

__Tề Yên Khách...nhanh...nhanh lên...nhanh lên!

Tề Yên Khách kịch liệt thở hổn hển,cố gắng phối hợp với cậu. Hai người biết đối phương nhất định rất mỏi tay,bởi vì chính mình cũng có cảm giác như vậy,nhưng vẫn liều mạng bộ lộng ——

Bởi vì tay hai người chạm vào nhau,chúng đồng thời nắm lấy điểm yếu của đối phương.

Cùng nhau...cùng nhau cao trào đi...

Không còn cách nào khác...chúng ta...chúng ta...đồng thời...

__”Ngang...” Tề Yên Khách bỗng nhiên run lên, nước nử rên rỉ.

__”A...” Cố Ngang nháy mắt cũng thoát lực,cơ hồ đứng không vững.

Tinh dịch nóng bỏng phun ra,bọn họ chưa bao giờ phát hiện bản thân có thể bắn cao như vậy. Chất lỏng tựa hồ thấm dẫm tay hai người,côn thịt dần dần mềm nhũ chảy xuống nhũ dịch ngọt ngào.

__”Ừm...” Bọn họ dựa vào nhau,lắng nghe tiếng thở dốc của đối phương. Đồng dạng kịch liệt, đồng dạng vui sướng.

Hai người ôm lấy nhau, đồng thời ngồi xuống. Sàn gạch lạnh lẽo,giúp cơ thể dần dần hạ nhiệt độ. Tinh dịch sền sệt chảy xuống,dính vào lông,bọn họ chỉ có thể mở to mắt nhìn,căn bản không có khí lực lau đi.

__”Thật thích...Ngang...” Tề Yên Khách vô lực nhẹ nhàng cọ cổ Cố Ngang,không thể nói nên lời.

Kia một tiếng “Ngang” cơ hồ khiến tình yêu trong lòng Cố Ngang tràn đầy ra. Cậu vẫn luôn không rõ vì cái gì Tề Yên Khách cứ mãi gọi cậu là “mẹ nó”. Mỗi lần bị kêu như vậy nhiều ít không khỏi xấu hổ. Chính là hiện tại đột nhiên lại bảo “Ngang”, cộng thêm loại ngữ khí gợi cảm như vậy...Quả thật, quả thật làm cậu lại muốn cứng.

__”Này...” Cố Ngang chợt nhớ tới nụ hôn đang dở kia,trong lòng lập tức phiền muộn, nâng mặt ôn nhu nói “Tôi đột nhiên rất muốn hôn anh.”

Tề Yên Khách yên lặng nhìn cậu.

__”Yên tâm đi, tôi không đùa đâu.” Nghĩ đến hành vi có thể là trò đùa dai,Cố Ngang nhất thời cảm thấy khổ sở. Nhưng rất nhanh, tình yêu trong tim mãnh liệt vây quanh cậu. Cố Ngang than nhẹ một tiếng,bất đắc dĩ nói “Nam chính đã yêu nam chính...hắn là lúc, nên tiếp tục nụ hôn kia?”

Cố Ngang cười cười, nhắm mắt lại,chạm rai tới gần, biểu tình thỏa mãn, ôn nhu.

Tề Yên Khách đột nhiên lộ ra vẻ bi thương.

Chờ đến khi Cố Ngang kịp hôn y, Tề Yên Khách đột ngột cúi đầu, nhào vào lồng ngực Cố Ngang, dùng sức ôm lấy cậu.

__”...?” Cố Ngang sửng sốt

__”Để anh ôm em trong chốc lát.” Thanh âm của Tề Yên Khách tràn đầy thống khổ, biến thành Cố Ngang hiểu ra sao.

__”Anh làm sao vậy?” Cố Ngang có chút hoảng hốt, nhanh chóng vươn tay ôm y.

Tề Yên Khách trầm mặc không nói

Thật lâu về sau, y mới từ trong ngực Cố Ngang ngẩng đầu lên, đáng thương hề hề nhìn cậu.

__Mẹ nó, hai chúng ta có phải đã phá thân rồi không?

23. Chương 23

Không khí lảng mạn chỉ vì một câu của Tề Yên Khách mà bị hủy hoại sạch sẽ. Cố Ngang yên lặng phun tào một chút, rầu rĩ nói “Hắn...không tính.”

__”Như thế nào mới tính?” Tề Yên Khách nằm trong ngực cậu, ngây thơ ngẩng đầu hỏi

__”À...” Cố Ngang bị y nhìn, trong lòng không khỏi hoảng hốt, do dự mở miệng “Đại khái phải làm, phải làm đến...”

Nói được một nửa, Cố Ngang phát hiện Tề Yên Khách khẽ nhếch miệng, lúc này mới tỉnh ngộ bản thân lại bị đùa giỡn.

__”...Chết tiệt.” Cố Ngang buồn bực đẩy y ra, cầm khăn lau thân thể, vừa đứng dậy thiếu chút nữa đã trượt ngã. Cúi đầu mới nhận ra, quần của hai người còn đang vắt ngang đầu gối, thần tình lập tức đỏ bừng, nhanh chóng kéo quần lên, thấp giọng nói “Đi ra ngoài, đi ra ngoài.”

__”Giận rồi?” Tề Yên Khách từ phía sau vồ lên, vươn tay giúp cậu kéo khóa

Động tác này khiến Cố Ngang vô cùng ấm áp, sau lưng cũng ấm áp, giống như cảm nhận được tình ý của người nọ. Cậu nhin không được muốn cười, lại nghe được người phía sau “A” một tiếng.

Trực giác không tốt, Cố Ngang hồ nghi hỏi “...Làm sao vậy?”

Tề Yên Khách rút rờ lùi tay về, sợ hãi than “À, vội vã đỡ em, quen lau tay cùng...nơi đó.”

...Quên lau tay cùng nơi đó!

Quên lau tay cùng nơi đó!

Cùng nơi đó!

Sau! lưng!

Cố Ngang giơ tay sờ sờ mặt sau, quả nhiên đụng phải một mảnh sền sịch. Cậu nhất thời đầu đầy hắc tuyến, khóe miệng run rẩy, thâm kinh đứt đoạn. Chính là bắt gặp Tề Yên Khách dùng ánh mắt đáng thương hề hề nhìn mình, đột nhiên không nỡ phát tác.

__”...Giúp tôi giặt quần đi.” Cố Ngang làm bộ tức giận nói

__”A, được.” Tề Yên Khách vội vàng gật đầu

__”Quần lót cũng giặt luôn.” Cố Ngang ra lệnh

__”A, được...” Tề Yên Khách ách ách cầm khăn, đang muốn lau tay, lại đột nhiên “A” một tiếng.

Cố Ngang làm như không kiên nhẫn “Gì nữa đây,có ý kiến gì?”

—”Không phải...” Tề Yên Khách nghiền ngẫm nhìn Cố Ngang,cười hì hì nói “Cái kia của anh,lực thẩm thấu mạnh lắm sao? Mặt sau đều ướt? Vậy bên trong có hay không...”

—”...Thôi, không cần anh giặt đâu.” Cố Ngang xấu hổ đến mức hận không thể đập đầu chết đi,nhanh chóng mở cửa chạy.

Tề Yên Khách lau khô chất lỏng trên thân,giơ tay lên,lẳng lẳng nhìn tay mình. Y khẽ cong ngón tay,hồi tưởng tư vị nóng rực cứng rắn lúc này.

Cảm giác ngọt ngào bành trướng mạnh mẽ như sắp nổ tung trong lồng ngực, ngay cả hô hấp đều ngọt lịm.

....À, không riêng vị ngọt,trong phòng vệ sinh vẫn còn vương vấn hương vị tình dục.

Tề Yên Khách cười cười, ngượng ngùng sờ mũi.

Vừa xấu hổ vừa ngọt ngào.

Đợi ăn xong điểm tâm rồi quay lại giặt rửa. Mẹ nó nhất định sẽ thẹn thùng đến mức không dám nhìn y.

Tề Yên Khách mỉm cười ra khỏi buồng vệ sinh, bắt gặp Cố Ngang đã thay quần, còn đang cầm đầu lục lọi tủ áo. Tề Yên Khách liếc lên giường,Vi Miểu cũng tròng mắt, tò mò nhìn y.

Chỉ cần liếc mắt một cái, y liền hiểu Cố Ngang muốn làm gì.

Bộ quần áo trên người Vi Miểu, rõ ràng quá nhỏ.

Từ khi gian phòng của Nghê An biến mất,Vi Miểu sẽ không mặc vừa y phục của mình, trừ bộ đang khoác trên người. Ngày đó, Cố Ngang ôm nó đi tắm rửa từ hiện trường giết người, thay bộ đồ kia. Ngày đó về sau, nó vẫn luôn mặc quần áo của Cố Ngang.

Hình thể hai người kém nhau rất nhiều,Vi Miểu mặc áo của Cố Ngang như vậy. Hiện tại,nó mặc lai y phục của mình,thể nhưng ngại nhỏ...

Tề Yên Khách lé mắt,như có điều suy nghĩ nói “Bé Vi Miểu lớn nhanh quá.”

—”Đúng vậy nha, nháy mắt đã cao lên. Con nít thật tốt,muốn cao liền cao...”Cố Ngang lôi một bộ quần áo ra,quay đầu hỏi Tề Yên Khách “Quần này của anh phải không?”

—”Không biết, dù sao quần áo chỗ này cũng không phải của chúng ta,cứ lấy đi.” Tề Yên Khách ngồi bên cạnh Vi Miểu,lẳng lẳng theo dõi nó. Bỗng nhiên lại quay đầu mỉm cười với Cố Ngang, vươn tay nói “Đưa đây, anh mặc giúp con cho.”

Cố Ngang nghe lời đưa cho y,trong lòng lại dâng lên niềm vui sướng của quả phụ tái hôn. Cậu buồn bực lắc đầu,buộc bản thân mau chóng đuổi những suy nghĩ vớ vẩn đó đi.

Kỳ thật, Tề Yên Khách hẳn rất thích Vi Miểu,Cố Ngang thầm nghĩ.

Ngay khi cậu mơ màng viễn cảnh cuộc sống hạnh phúc của ba người,Vi Miểu bỗng nhiên co rúm lại,cau mày “Nha” một tiếng.

—”Làm sao vậy?” Cố Ngang quan tâm hỏi

—”Không có gì.” Tề Yên Khách cười hì hì vỗ mông Vi Miểu “Không cần thận kệt lấy “tóc” của tiểu đệ đệ.”

Vi Miểu bị y sờ đành phải trốn,cả khuôn mặt nhỏ nhắn đầu rút thành một nắm,ngẩng đầu dùng hai mắt đâm lẹ uông uông cầu cứu Cố Ngang.

Cố Ngang nhất thời không lời nào để nói,nhanh chóng đoạt Vi Miểu lại,trấn an nói “Đến Vi Miểu, anh mang em xuống ăn sáng, không thêm đề ý đến tên Tề Yên Khách lưu manh này.”

Tề Yên Khách lùi tay về,mỉm cười nhìn Cố Ngang.

—”....Anh cười cái gì?”Cố Ngang đỏ mặt,trong đầu đột nhiên toát ra một suy nghĩ: đều là vợ chồng già, còn đỏ mặt cái gì nha.

....Khốn kiếp, vợ chồng già mẹ mày!

Quả thực vô lực khinh bỉ chính mình!

Tề Yên Khách không trả lời, chỉ nhún vai đứng lên, ra khỏi phòng. Cố Ngang dắt tay Vi Miểu theo sau, lúc đóng cửa chợt nhớ ra một sự kiện — không thể khóa cửa.

Cậu nhìn chằm chằm nắm cửa hai giây, ngạc nhiên thốt lên “...Này, Tề Yên Khách, tôi nghĩ...”

— “Không khóa cửa được, đúng không?” Tề Yên Khách ôn hòa mỉm cười

— “Anh đã sớm biết?” Cố Ngang nhúm mày “Vây, vậy Dịch Bách... Chẳng lẽ bị...”

Tề Yên Khách lại kinh ngạc nói “Chẳng lẽ em tưởng cái chết của cô ta là ngoài ý muốn?”

Cố Ngang ngẩn ra, trong lòng chịu đả kích nghiêm trọng. Cậu theo bản năng liếc nhìn Vi Miểu, Vi Miểu cũng đang mở to mắt ngóng cậu.

— “...Có ý gì?” Cố Ngang ngẩng đầu hỏi “Anh biết hung thủ là ai?”

— “Không chắc lắm.” Tề Yên Khách nghĩ nghĩ “Nói thế nào nhỉ... Ừ thì, nếu những chuyện diễn ra trong này, là câu chuyện được viết trong tiểu thuyết, với dụng ý của tác giả thì không có gì là “ngoài ý muốn” cả, bởi vì chúng không giúp gì được cho tiến triển của câu chuyện. Dù sao, chúng ta tổng cộng chỉ có tám người, cái chết của mỗi người đều phải có tác dụng đẩy mạnh nội dung câu chuyện... Tám người, nhất định không thể bỏ qua bất cứ chi tiết nào...”

Cố Ngang lẳng lẳng nhìn y, đầu óc hổng bét. Vô số ý tưởng ồ ạt ập tới, từng cái đều rất đáng sợ.

Nhưng khiến cậu hoảng hốt không phải vì phỏng đoán của bản thân, mà là ngữ khí và biểu tình lạnh lùng của Tề Yên Khách.

— “Anh biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì sao?” Cố Ngang do dự hỏi, “Chuyện trong này, rốt cuộc có liên quan gì đến sách...”

— “Không giống nhau.” Tề Yên Khách bắt đầu dĩ nhu nhu lông mày, ủy khuất đáp “Muốn anh nói bao nhiêu lần mới được, tuy khởi điểm có chút tương tự, nhưng nội dung căn bản không trùng khớp. Ít nhất trong sách có mười hai người tương ứng với mười hai căn phòng, mà nơi này chỉ có tám người cùng sáu phòng đúng không? Số lượng phòng và người căn bản không giống a.”

— “...” Cố Ngang vô pháp phản bác. Cậu chỉ mới đọc phần mở đầu của “Vô Hận Nghi Kỵ”, đương nhiên không biết số người cùng phòng ấn định. Chính là cậu ngay cả bao nhiêu người chết còn chưa kịp xem sẽ bị đưa đến đây, cho nên nội dung quyển sách như thế nào, Cố Ngang đành tin lời Tề Yên Khách nói.

Bất quá, Tề Yên Khách cũng không rõ cậu xem đến đoạn nào, cậu luôn mồm nói “phần mở đầu”. Nghe giọng điệu của Tề Yên Khách, hẳn sẽ không gạt mình.

Cố Ngang bỗng nhiên có chút ảo não. Cậu không biết vì cái gì bản thân tổng luôn hoài nghi Tề Yên Khách. Có lẽ bởi vì xuất phát từ tin tưởng, cho nên sợ hãi tín nhiệm sẽ bị phản bội, mỗi khi phát hiện điểm đáng ngờ liền nóng nảy muốn làm sáng tỏ, muốn tìm ra chân tướng cho bằng được.

...Cậu làm như vậy, hẳn sẽ khiến Tề Yên Khách đau lòng.

Nếu đổi lại là cậu, khẳng định đã sớm nguội lạnh với vị độc giả đa nghi này. May mắn Tề Yên Khách dù ủy khuất, nhưng không đến mức tuyệt vọng.

Cố Ngang hoảng hốt nghĩ: nếu Tề Yên Khách tuyệt vọng với mình thì làm sao bây giờ?

Thật không dám tiếp tục suy tưởng.

Không thể cứ tiếp tục như vậy... Nếu cứ tiếp tục hoài nghi y như vậy, nhất định có ngày sẽ bị y chán ghét.

Cố Ngang cúi thấp đầu, áy náy nói “Thực xin lỗi, không nên hoài nghi anh.”

Tề Yên Khách đi tới chỗ cậu, mỉm cười bóp mũi Cố Ngang. Cố Ngang sửng sốt, ngẩng đầu chống lại ánh mắt ôn nhu tràn đầy tiêu ý.

Không cần nhiều lời, cậu biết mình đã được tha thứ.

Ấy nấy trong lòng bị nòng đậm ôn nhu bao phủ, khiến Cố Ngang càng thêm cảm thấy rất không nên hoài nghi y. Trong đầu bỗng dưng vang lên một câu nói.

__Nam chính cùng nữ chính cuối cùng lựa chọn tin tưởng lẫn nhau, sau đó bọn họ tìm ra chân tướng, thoát khỏi nơi này.

Y nói qua, hy vọng cậu sau khi ra ngoài, có thể đọc sách của y.

Điều kiện tiên quyết chính là, hai người có thể tin tưởng lẫn nhau.

...Được rồi, tôi tin anh. Tựa như Vi Miểu tin tưởng tôi vô điều kiện, tôi tin anh.

Ba người chúng ta, ít nhất là ba người chúng ta, nhất định phải cùng nhau thoát ra ngoài.

Cố Ngang im lặng cầm tay Vi Miểu, Vi Miểu ngẩng đầu, nháy mắt nhìn cậu.

__”Xuống làm điểm tâm thôi.” Tề Yên Khách hướng cậu vươn tay, cười nói “Anh sắp đói chết rồi.”

__”Ừ.” Cố Ngang nắm chặt tay y, cảm thấy lòng bàn tay khô ráo ấm áp.

__”...” Tề Yên Khách nhẹ nhàng thở ra một hơi, mỉm cười dắt tay mẹ Cố Ngang cùng bé Vi Miểu xuống lầu. Thời điểm trải qua phòng Dịch Khiêm, y chậm rãi liếc nhìn đồ án trên cửa.

Căn phòng kia vẫn chưa tiêu thất a.

Dịch Khiêm cũng không biến mất.

Nếu y đoán không sai, thì thể Dịch Bách hắc đã không thấy? Nếu không, Dịch Khiêm tuyệt đối sẽ không bỏ mặc thi thể trong phòng, chính mình bò lên giường của chú Chí Sĩ.

Ác ma...ác ma, rốt cuộc đại biểu cho điều gì?

Là hàm nghĩa mà y phỏng đoán sao?

Tề Yên Khách nghiêng đầu, nhìn về phía Vi Miểu. Vi Miểu không nhận ra ánh mắt chuyên chú của y, vui vẻ dắt tay Cố Ngang, sôi nổi đi tới.

Hừ, một gợi ý nhỏ cũng không cho, thật nhỏ mọn.

Tề Yên Khách bĩu môi, dùng sức cầm tay Cố Ngang.

__”Hừm?” Cố Ngang nhìn y hỏi

Tề Yên Khách sờ mũi, có chút ngượng ngùng nhìn Cố Ngang, nhỏ giọng nói “Đột nhiên anh nghĩ đến...À, nếu về sau còn muốn thân mật với em, hoặc là...hoặc là lúc làm, chẳng lẽ đều phải tìm cách tránh mặt Vi Miểu bé nhỏ sao?”

Cố Ngang nháy mắt đỏ mặt, xấu hổ đến mức không nói nên lời.

Tề Yên Khách ngắm nhìn vẻ mặt thẹn thùng của cậu, bỗng dưng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Y giang hai tay, cùng Cố Ngang đan tay vào nhau, lòng bàn tay áp sát, ôn nhu nói “Đây hẳn là sự quần bách của bậc làm cha mẹ...Thật hi vọng bé Vi Miểu có thể nhanh chóng lớn lên, như vậy thời điểm cha mẹ có việc vội, bé có thể ngoan ngoãn ngồi bên ngoài đọc sách.”

Cố Ngang không chút do dự, lập tức phủ quyết “Không được! Không thể để Vi Miểu một mình..”

Tề Yên Khách thần nhiên nói “Nói giỡn thôi. Bất quá, chúng ta thật sự nên nghiêm túc suy xét một chút về vấn đề làm cách nào để tránh Vi Miểu...”

__”Tôi khi nào thì đáp ứng anh làm...” Cố Ngang xấu hổ nghẹn không ra tiếng, ngón tay co rút, lại bị Tề Yên Khách bắt lấy.

__”Cùng nhau phá thân đi.” Tề Yên Khách cúi đầu sờ sờ mũi, hai má thần nhiên ửng hồng “...Thật chờ mong, làm đến cuối cùng.”

Có vài người có thể một bên tự mình then thùng, một bên nói ra những lời khiến người ta càng thêm ngượng ngùng.

—”...” Cố Ngang không lời nào để nói, đành quẩn bách cúi đầu. Trái tim lạch cạch lạch cạch nhảy lên, đâm nát lồng ngực. Bất quá, loại va chạm nặng nề này cũng không khó chịu, thậm chí còn làm cho cậu cảm thấy ngọt ngào.

Hai thanh niên trầm mặc cúi thấp đầu, dặt tay một cậu bé xuống lầu. Cậu bé tò mò nhìn hai người, không rõ bọn họ đang làm cái gì, xuất phát từ tò mò, nó cũng học theo bọn họ, gục đầu xuống.

A? Trên mặt đất có gì thú vị sao?

Nó tìm tới tìm lui không thấy, đành chán nản ngẩng đầu. Vừa nâng mặt lên liền phát hiện bóng đèn treo trên trần nhà. Vi Miểu lập tức lộ ra vẻ mặt hoang mang.

—”A...” Nó hé miệng, nhẹ nhàng kêu một tiếng

Tề Yên Khách nhanh chóng quay qua nhìn nó, bắt gặp Vi Miểu đang nhìn chằm chằm bóng đèn hình cầu, khóe miệng không khỏi nhếch lên, nụ cười dường như ngụ ý “Biết ngay mà.”

Cố Ngang lại không hề phát hiện hành động của hai người bên cạnh, cúi gầm mặt, then thùng không thôi.

Phá thân a...Phá, phá thân a...

Cùng, cùng anh ta đồng thời phá thân a...

Khỉ thật, xấu hổ quá!

Đến lúc đó dùng tư thế nào mới tốt đây!

Khỉ thật, khỉ thật, xấu hổ quá!

24. Chương 24

Ba người xuống lầu, phát hiện trong nhà ăn không một bóng người. Hàng ghế được xếp chỉnh tề bên bàn, phòng bếp như cũ không ai động qua. Cố Ngang liếc nhìn đồng hồ treo tường, kinh ngạc phát hiện cư nhiên đã mười giờ rưỡi.

—”Chú Chí Sĩ còn chưa...xuống giường được sao?” Cố Ngang nháy mắt tưởng tượng ra cảnh chú Chí Sĩ muốn rời giường mặc quần áo lại bị cặp chân thon dài của Dịch Khiêm kéo trở về, nhất thời sửng sốt, vội nói “Chết đói, chết đói, mặc kệ bọn họ, chúng ta kiểm tra gì ăn thôi.”

Tề Yên Khách dùng khăn ăn lau sạch trứng gà nhiều trên sàn, sau đó đổ đi non nửa bát còn lại vào bồn. Vừa xoay người liền phát hiện Cố Ngang và Vi Miểu đang ngồi ngẩn trên bàn chờ ăn, không khỏi muốn đùa dai, cười hì hì nhìn Cố Ngang, làm nũng nói “Hôm nay mẹ nó làm điểm tâm đi.”

Cố Ngang thật bất đắc dĩ “Anh xác định muốn ăn đồ tôi nấu chứ? Biết rõ có nguy cơ bị ngộ độc mà vẫn ăn sao?”

Tề Yên Khách giơ tay lên, quơ quơ trước mặt cậu, ủy khuất nói “Tay mỗi lần, không khí lực.”

Cố Ngang sửng sốt, nghĩ đến nguyên nhân làm tay y nhức mỏi, hai má nháy mắt đỏ au. Hiểu rõ Tề Yên Khách đang đùa giỡn chính mình, lại không thể phản bác, Cố Ngang chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nói “Được thôi, chỉ cần anh nuốt trôi, tôi liền làm.”

Nói xong liền bị trắng đi tới tử lạnh.

...Mẹ kiếp, cho dù anh nuốt trôi, thì không có nghĩa là tôi cũng nuốt trôi a!

Tề Yên Khách cầm một chiếc tạp dề màu hồng, mỉm cười theo sau. Cố Ngang cảm thấy sau lưng ảm áp lạ thường, cho rằng Tề Yên Khách định ôm mình, ai ngờ lại phát hiện y đang cột tạp dề cho mình, trái tim không khỏi đập nhanh.

Ngón tay linh hoạt thắt thành nơ bướm, Tề Yên Khách lui về sau hai bước, nhìn Cố Ngang xoay người lại, cười rộ lên “Mẹ nó mặc tạp dề, trông thật ảm áp.”

Cố Ngang cúi đầu nhìn tạp dề cột trên người mình, đen mặt buồn bực nói “Hừ, tôi cảm thấy càng ngày càng giống mẹ anh.”

— “Vây, em thích xưng hô thế nào?” Tề Yên Khách ôn nhu ngưng mắt nhìn cậu “...Ngang?”

Một chữ này khiến Cố Ngang lập tức nhớ đến thời điểm hai người cùng nhau cao trào, khi Tề Yên Khách sung sướng rên rỉ. Trong đầu Cố Ngang tràn ngập hình ảnh bọn họ ý loạn tình mê, hô hấp trở nên khó khăn, không khỏi né tránh tầm mắt của Tề Yên Khách, quay đầu nói “...Kêu Cố Ngang không được sao? Anh muốn ăn gì?”

Tề Yên Khách cười nói “Gì cũng được.”

Cố Ngang nghĩ nghĩ, quyết định không cần làm khó chính mình, vì thế yên lặng cầu nguyện, mở tủ lạnh ra.

— “...Thang viên*?” Tề Yên Khách kinh ngạc thốt lên

*Thang viên: Người Trung Quốc có chè Thang viên giống chè trôi nước của Việt Nam nhưng có nhiều loại nhân mặn, ngọt khác nhau được dùng vào những dịp gia đình đoàn tụ như Tết Nguyên Đán, Tết Nguyên Tiêu và Tết Trung Thu.

— “Ừ, hai loại nhân thịt và đậu...” Cố Ngang nhìn đồng thang viên tròn vo trắng nõn, đột nhiên phát hiện bản thân không thể phân biệt cái nào cái nào là thịt, cái nào là đậu, liền quay đầu hỏi “Anh ăn hết hai loại sao? Vẫn là...” Còn chưa dứt lời, cậu phát hiện biểu tình trên mặt Tề Yên Khách thật quỷ dị, rõ ràng chính là “Tôi đang nghĩ đến những thứ rất kỳ quái.”

Cố Ngang không khỏi run rẩy khoe miệng, “...Thang viên khiến anh nghĩ tới cái gì sao?”

— “...” Tề Yên Khách chấp tay lại, vô cùng thành kính đề nghị “Mẹ nó, có thể lỏa thể tạp dề một lần cho anh xem sao?”

Lỏa thể tạp dề? Liên quan quái gì đến thang viên?

Không đúng, không đúng! Lỏa thể tạp dề căn bản đã không đúng!

Cố Ngang bình tĩnh buông khay, giơ chân lên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, rút giày quất vào người Tề Yên Khách.

Tuy anh là tác giả đại nhân mà tôi kính yêu, nhưng bản chất của anh vẫn là một tên ngu ngốc. Xin cho phép tôi hiếu kính bằng chiếc giày này.

— “Nha!” Tề Yên Khách bị thông che miệng lại, hai mắt đăm lẹ uông uông

Cố Ngang không thềm để ý tới y, nhìn Vi Miểu hỏi “Vi Miểu thích loại nào? Ngọt? Mặn?”

Vi Miểu tội nghiệp tình Tề Yên Khách, cười đến hai mắt tỏa sáng. Nghe Cố Ngang hỏi, nó liền quay đầu, hiếu kỳ nhìn về phía Cố Ngang.

...Vẫn không hiểu sao?

Cố Ngang bỗng nhiên có chút phiền muộn, nhẹ nhàng xoa đầu Vi Miểu, mỉm cười nói “Vây đều thử cả hai loại nhé?” Sau đó liền lấy nồi châm nước, bỏ thang viên vào.

Tề Yên Khách nhìn chằm chằm nơ con bướm màu hồng buộc quanh thắt lưng Cố Ngang, chợt lấy sổ tay ra, nhanh nhẹn phác họa ra một hình chibi. Trên lưng chibi thắt nơ con bướm, bên cạnh có thêm vài viên thang viên. Một mũi tên từ thang viên chĩa về phía nơ con bướm, ghi chú: Hòa tan vào bên trong, thật thích a. Nhất định sẽ thết chói tai.

Y liếc mắt nhìn Cố Ngang, vội vàng giấu quyển sổ đi, sau đó trộm cười.

__”?” Vi Miếu tò mò nhìn Tề Yên Khách.

Tề Yên Khách đặt ngón tay lên môi, ý bảo Vi Miếu im lặng. Vi Miếu trừng mắt nhìn, chẳng hiểu có linh ngộ hay không.

Tề Yên Khách nhìn nó cười cười, rón ra rón rén đến gần Cố Ngang, giang hai tay ôm chầm lấy cậu. Cố Ngang ngẩn người, vừa quay đầu lại, mới phát hiện chóp mũi đang cọ lên môi y. Cố Ngang nhất thời cứng đờ, quên mất cả hô hấp, chỉ có thể ngơ ngác nhìn y.

__”Ôm một chút thôi.” Tề Yên Khách cười cười tựa đầu lên vai cậu, ôn nhu nói “ Vi Miếu bé nhỏ còn đang nhìn, anh không làm...gì đâu.”

__”...” Sau lưng tràn ngập ấm áp khiến Cố Ngang dần dần an tĩnh trở lại. Cậu thất thần nhìn thang viên trong nôi, âm thầm đến xem bao nhiêu cái.

__”Vi Miếu sáu viên, tôi tám viên...Còn anh?” Cố Ngang nhỏ giọng hỏi, chợt phát hiện giọng nói mình vô cùng mềm nhẹ.

__”Anh cũng tám viên.” Tề Yên Khách chậm rãi lắc lắc thân thể, Cố Ngang bị y ôm, cũng nghiêng qua nghiêng lại. Loại hành động làm nũng này làm cho tâm tình Cố Ngang trở nên phi thường bình tĩnh, khỏe miệng khẽ nhếch cao.

__VẬY DƯ KHÁ NHIỀU, TÔI LÊN HỎI XEM CUNG LÝ CÓ ĂN HAY KHÔNG.

__À KHÔNG ĂN THÌ ĐỪNG ĐỂ Ý TỚI Ẻ. ĐỒ ĂN HÔM QUA EM ĐEM LÊN Ẻ CŨNG KHÔNG ĐỘNG, MUỐN CHẾT ĐÓI THÌ MẶC KẺ Ẻ ĐI.

__ĐỪNG NHƯ VẬY. DÙ SAO NƠI NÀY CHỈ CÒN VÀI NGƯỜI CHÚNG TA, NÊN CHIỀU CỎ LẤN NHAU MỘT CHÚT...

__KHÔNG PHẢI EM NGHI NGỜ Ẻ TA LÀ HUNG THỦ SAO? CÒN TỐT VỚI Ẻ LÀM GÌ?

__...ĐÓ CŨNG LÀ CHỈ SUY ĐOÁN MÀ THÔI, KHÔNG CÓ CHỨNG CỐ, KHÔNG THỂ XEM BẠN ẤY NHƯ HUNG THỦ.

__Oa, thật đau lòng ả. Em hòa nghi ả còn tốt với ả như vậy, vậy lúc em hoài nghi anh thì nhẫn tâm đâm nát trái tim anh.

__NGHIÊM...NGHIÊM TRONG THỂ SAO?

__Tất nhiên.

__...Thực xin lỗi, về sau sẽ không.

__Không sao, chỉ cần em ôm anh một cái, mảnh vỡ rơi xuống đều có thể lành lặn trở về.

__...A...

__Làm sao vậy?

__...Không, không có gì. Chính là cảm thấy, không hổ là tiểu thuyết gia...À, thang viên hẳn chín rồi? Sôi sùng sục này.

__Thẹn thùng?Này từ từ, còn chưa xong đâu, đổ thêm nước lạnh vào.

__A....

Hai người cứ ôm như vậy, nhỏ giọng trò chuyện.

Nếu tận lực trốn tránh, quả thật khiến người ta cảm thấy bọn họ thoải mái như đang ở nhà. Tựa như người yêu cùng nhau vượt qua thời gian bình tĩnh ấm áp cuối tuần.

Nếu như tận lực trốn tránh..

__”...” Vi Miếu chán đến chết nằm bò lên bàn, tội nghiệp nhìn hai kẻ vẫn còn đắm chìm trong thế giới hai người. Từ khi nhận thức người kia, anh Cố Ngang càng ngày càng ít chơi với nó, càng ngày càng ít.

Tệ hơn nữa là, anh Cố Ngang nhiều lúc chỉ chú ý tới Tề Yên Khách, không thêm để ý đến nó.

Thật khổ sở.

Nhưng mà lúc anh Cố Ngang ở bên cạnh người kia, tổng luôn vui vẻ. Anh Cố Ngang sẽ cười với tất cả mọi người, chính là thời điểm anh Cố Ngang cười với người kia, không hề giống.

Nụ cười đó, khiến nó cũng cảm thấy hạnh phúc.

Mặc dù khổ sở, nhưng cũng rất vui vẻ.

Thật kỳ quái a. Không rõ.

Vi Miểu chán nản gục xuống bàn, cố gắng tìm hiểu tâm tình hiện giờ. Chính là vô luận như thế nào, trong óc giống như bị hòa tan mất, khiến nó vô pháp tìm ra đáp án, chỉ có thể đứng tại chỗ không ngừng đảo quanh đảo quanh.

Vô luận có cố gắng như thế nào cũng không được, chỉ có thể dậm chân tại chỗ, đảo quanh đảo quanh...

...Thực khổ sở a...

Mình...

...Mình...

— "Vi Miểu sao em khóc vậy?" Cố Ngang chạy vội qua, kinh ngạc nhìn nó

Vi Miểu ngẩng đầu, chớp mắt, hai giọt nước mắt nặng trĩu lập tức rơi xuống

A? Tại sao chứ?

Không rõ.

Vì cái gì không rõ? Vì cái gì mình không có cách nào hiểu được... chuyện mà những người khác đều hiểu?

Vi Miểu há mồm thở dốc, lại không thể nói nên lời. Đôi mắt to tròn trong veo ngập nước, long lanh long lanh, khiến người nhìn không khỏi đau lòng.

Cố Ngang không hiểu ra sao, quay đầu liếc nhìn Tề Yên Khách, Tề Yên Khách nhún nhún vai, cũng không biết Vi Miểu làm sao. Cố Ngang đành ôm Vi Miểu vào lòng, ôn nhu an ủi.

— "...Nó không ghen tị chứ?" Tề Yên Khách sờ sờ mũi, bật cười nói "Này, em lập tức đẩy anh ra chạy tới an ủi nó, anh sẽ ăn dấm a."

Cố Ngang không lời nào để nói, liếc xéo y

— "Đùa mà." Tề Yên Khách mỉm cười tươi sáng, mức thang viên đã chín ra, chia làm bốn bát

— "Sao Vi Miểu lại khóc vậy? Đói bụng à?" Cố Ngang nhẹ nhàng vỗ lưng Vi Miểu, trấn an nói "Thang viên xong rồi! Thang viên thật ngọt thật thơm nha, đến ăn đi, ăn xong sẽ không đói bụng."

Vi Miểu dùng hai mắt phiếm hồng nhìn cậu, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống. Loại ánh mắt bị thương này khiến Cố Ngang đau lòng không thôi, nhưng lại không biết làm thế nào để hóa giải. Chỉ có thể cầm bát thang viên nóng hổi thổi thổi, giúp thang viên mong chóng nguội đi, hy vọng Vi Miểu sẽ ăn ngon hơn.

— "Bát này để anh bưng lên cho." Tề Yên Khách cầm bát thang viên, nhìn Cố Ngang cười cười.

Cố Ngang gật gật đầu, tiếp tục an ủi Vi Miểu. Vi Miểu cũng cố gắng nín khóc, muốn nhếch miệng cười với cậu. Chính là trong lòng tràn đầy khổ sở, nụ cười miễn cưỡng thoạt nhìn cũng thật khổ sở. Cố Ngang thấy thế càng không đành lòng, nặng nề thở dài, một lần nữa ôm nó vào ngực.

— Ai, thôi, khóc đi khóc đi. Thừa dịp hiện tại không ai, trộm khóc một trận. Anh Cố Ngang không cười em... Ai, không biết cái đầu nhỏ của em rốt cuộc đang nghĩ gì nữa?

Vi Miểu ôm thắt lưng cậu, không tiếng động nước nỡ.

Vô pháp lý giải cùng bị thương vô pháp được lý giải.

Sở khóc, đại khái chính vì điều này.

Vô pháp truyền đạt cùng vô pháp được thấu hiểu,vô pháp lý giải cùng bi thương vô pháp được lý giải...
Tất cả!

25. Chương 25-1

Ngày thứ tư. Tại sao tới lại là tên đồng tính luyến ái chết tiết kia chứ??? Vì cái gì không phải Cố Ngang??? Nhất định là do tên đồng tính luyến ái chết tiết kia làm chuyện tốt! Y giả mù sa mưa đưa thức ăn cho mình, để cho Cố Ngang xem! Thật ghê tởm! Đồ vật y chạm qua, mình không muốn nhìn! Ghê tởm chết!

_Lại mơ,mơ thấy Cố Ngang cùng mình về lại trường học. Cố Ngang nói cậu ấy không thích đàn ông, cậu ấy như vậy vì bị người ta ép buộc. Trong mộng thật vui vẻ,nhưng mình vẫn khóc tỉnh. Vì cái gì mình vẫn bị kẹt ở nơi này? Thật muốn trở về...

_Dạ dày đau đến mức không ngủ được. Cố Ngang, cậu không đến thăm mình sao? Cho dù mình chết trong phòng,cậu cũng không nguyện để mắt tới mình? Nếu mình nhận lỗi với cậu,cậu sẽ tha thứ cho mình chứ? Không, mình làm đúng! Là lỗi của cậu. Không, không,tất cả đều do tên đồng tính luyến ái chết tiết kia! Nếu không có y....

....

_Nếu không bị bắt đến đây,cậu ấy căn bản sẽ không nhận thức tên đồng tính luyến ái chết tiết đó! Nói không chừng sẽ không...nhất định là lỗi của tên kia! Thật muốn giết chết y! Thật muốn giết chết y!

....

_Lại gặp ác mộng. Mơ thấy Dịch Bách khóc hỏi vì sao muốn giết cô ta....Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...Đều là do y! Mình nhất định phải giết chết y! Đều là do y khiến mình trở nên như vậy! Đều là do y! Ngay từ đầu không có y thì tốt rồi! Đi chết đi! Đi chết đi! Đi chết đi!

....

_Nhất định phải giết chết y!

....

_Mình phải tỉnh táo,hảo hảo ngấm lại làm cách nào giết chết tên tiện nhân kia. Dạ dày đau quá, mình hẳn nên ra ngoài ăn một ít. Hiện tại là hai giờ? Hai giờ sáng, hay hai giờ chiều? Đã không còn phân rõ nữa...Thật muốn rời khỏi nơi quỷ quái này!

....

Trái tim, cửa phòng khẽ mở ra. Cứ việc người mở cửa cực kì cẩn thận,cánh cửa bằng gỗ nặng trĩu vẫn phát ra tiếng kéo kẹt rất nhỏ.

Đối diện phòng trái tim, bên trong phòng quyển sách.

Dịch Khiêm tựa vào cửa, lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

_”À ra ngoài rồi.” Hần nói

_”...” Chú Chí Sĩ lộ vẻ do dự, ánh mắt ôn hòa ngày xưa tràn đầy bất an

Dịch Khiêm nhướn mày, cười lạnh “Đổi ý?”

Chú Chí Sĩ nặng nề thở dài “Không, tôi chỉ sợ cậu...”

_”Hừm?” Dịch Khiêm nheo mắt lại

_”...Không có gì.” Chú Chí Sĩ nặng nề nhắm mắt,tựa hồ đưa ra một quyết định quan trọng. Chú đang muốn mở cửa ra, bỗng nhiên bị Dịch Khiêm một câu, kèm theo một nụ hôn.

Chú Chí Sĩ ngẩn người. Dịch Khiêm mím môi cười, con người tà ác mỉa mai hoặc lòng người.

__Cùng tôi đồng thời thời sống sót.

Hắn nói xong liền mở cửa ra ngoài. Chú Chí Sĩ ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của hắn, trong lòng càng khổ sở.

Dịch Khiêm thay đổi, từ sau cái chết của Dịch Bách.

Là cái chết của Dịch Bách khiến cậu ấy trở nên như vậy... Cậu ấy vốn là một thanh niên ưu tú, tiền đồ vô lượng, hiện tại lại... Rõ ràng toàn thân tỏa ra hơi thở tuyệt vọng, ngoài miệng còn nói “Cùng tôi đồng thời sống sót”... Cậu ấy rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Chú Chí Sĩ vẫn luôn không hiểu người thanh niên này, chỉ có thể đau lòng thay hắn. Kỳ thật, không chỉ Dịch Khiêm, chú cũng vì Cung Lý mà khổ sở.

Trước khi đến đây, Cung Lý hẳn là một cô gái đơn thuần đáng yêu? Nhưng rồi cô ta lại... Ai...

Mà mình cũng...

Chú nhìn Dịch Khiêm đi qua phòng trái tìm đối diện, bỗng dưng nặng nề thở dài

Thôi, hiện tại không phải là lúc nghĩ tới vấn đề này.

Chú khẽ cắn môi, nhanh chóng ra khỏi phòng, đi xuống lầu. Đến nhà ăn, đối diện với ánh mắt thất kinh của Cung Lý.

Chú Chí Sĩ thấy cô cũng không khỏi sững sờ, nhìn không được ngấm kỹ vài lần. Mái tóc dường như thật lâu chưa được chải chuốt, rồi bù cuộn sau đầu, khuôn mặt nhếch nhác bóng lưỡng. Hai mắt sưng phồng phù thũng, nhìn ra mới khác chưa lâu.

...Có lẽ luôn trầm khóc đi.

Cung Lý lén liếc chú Chí Sĩ một cái liền vội vàng gục đầu xuống, ôm thức ăn chạy lên lầu. Chú Chí Sĩ giang rộng tay ngăn lại, do dự nói “À, Cung Lý! Con, con đừng đi vội... Có thể nghe chú nói hai câu không?”

Cung Lý chấn kinh lùi về sau một bước, nâng lên hai mắt đỏ ngầu, khàn giọng đáp “Cái gì?”

__“Có thể, có thể ngồi xuống hay không?” Chú Chí Sĩ chỉ chỉ bàn ăn, chờ mong nói “Chúng ta nói chuyện?”

__“Không cần.” Cung Lý đề phòng trừng mắt nhìn chú “Ông rốt cuộc định nói gì?”

Chú Chí Sĩ bất đắc dĩ gỡ đầu, há mồm mấy lần, cuối cùng vẫn ấp úng hỏi “Dịch Bách chết... liên quan đến con sao?”

__“...” Cung Lý cắn môi không nói lời nào. Cô cúi đầu nhìn thức ăn trong ngực mình, lại ngẩng đầu nhìn chú Chí Sĩ, thủy chung không mở miệng.

__“...Thật vậy chẳng?” Chú Chí Sĩ vô lực thở dài “Hóa ra, con thật sự đã...”

__“Đừng nói cho Cố Ngang!” Cung Lý siết chặt thức ăn trong ngực, môi cắn trắng bệch. Cô dùng loại ánh mắt gần như cầu xin nhìn chú Chí Sĩ “Van cầu ông, đừng nói cho... Cố Ngang!”

Chú Chí Sĩ đột nhiên cảm thấy phi thường phần nộ, găm nhẹ “Trừ bỏ Cố Ngang, con không quan tâm đến cảm thụ của người khác sao? Con khiến Dịch Khiêm... Con có biết Dịch Khiêm đau khổ thế nào sao!?”

__“...” Cung Lý cúi đầu, ý đồ muốn lướt qua người chú Chí Sĩ, lại bị chú Chí Sĩ giữ chặt.

__“Con... Con đi xin lỗi cậu ta đi!” Chú Chí Sĩ siết lấy cánh tay cô, ổn định tâm tình kích động, vụn phần thành khẩn nói “Chú sẽ khuyên nhủ cậu ta, hy vọng cậu ta có thể tha thứ cho con!”

Cung Lý dùng sức giãy dụa, nghe thế lập tức cười lạnh “Vui đùa cái gì vậy! Ông tưởng hắn sẽ tha thứ cho tôi sao? Hắn là tên biến thái, luyến muội loạn luân!”

Chú Chí Sĩ trợn mắt, lực đạo trên tay không khỏi buông lỏng. Cung Lý nhân cơ hội tránh thoát, chạy lên mấy bậc thang, vẫn chưa yên tâm, thấp thỏm quay đầu lại trừng mắt nhìn chú.

__”Cung...” Chú Chí Sĩ tựa hồ còn muốn tiếp tục khuyên nhủ, chợt bắt gặp ánh mắt chán ghét của cô, trong nháy mắt nhớ tới ngày đó cô chửi rửa Cố Ngang là “đồng tính luyện ái chết tiệt”.

Hiện giờ, mình cũng thành “đồng tính luyện ái chết tiệt” trong miệng cô...

Chú Chí Sĩ đột nhiên cảm thấy thực chợt dạ, đành lẳng lẳng nhìn cô lên lầu.

Cung Lý ôm chặt đồng thức ăn trong ngực, vọt vào phòng mình. Nhưng khi vừa cô đẩy cửa phòng ra trong nháy mắt, sau lưng bỗng dưng truyền đến cảm giác tê dại đau đớn, ngay sau đó cô liền mất đi khí lực, lao đảo ngã nhào về phía trước.

Người đàn ông giấu sau cánh cửa đuổi tay ra, chặn ngang ôm lấy cô, đi vào buồng vệ sinh.

Thời điểm chú Chí Sĩ đuổi tới, bắt gặp Cung Lý đang hôn mê bất tỉnh nằm trên giường. Chú theo bản năng đóng cửa lại, nghe thấy tiếng nước trong phòng vệ sinh. Vào rồi mới thấy, Dịch Khiêm đang xả nước vào bồn tắm.

Chú Chí Sĩ sửng sốt, dư quang khóe mắt phát hiện gây chích điện đang nằm cạnh bồn.

__”Cậu, cậu sao lại có thứ này...” Chú Chí Sĩ định cầm gây chích điện lên xem, lại bị Dịch Khiêm nhanh chóng giật lấy, nhét vào túi áo, thản nhiên nói:

__”Trong phòng tôi, ngay từ đầu đã có.

Gặp vẻ mặt thấp thỏm bất an của chú Chí Sĩ, Dịch Khiêm bình tĩnh nói “Yên tâm, tôi sẽ không tùy tiện dùng đâu.”

__”Đây là phạm pháp! Loại gây chích điện này...”

Dịch Khiêm đẩy đẩy mắt kính, mặt không đổi sắc nói “Ồ trong này, anh còn lo cái gì là phạm pháp nữa?”

__”...” Chú Chí Sĩ im bặt, nhìn Cung Lý nằm trên giường, tựa hồ nhớ tới bản thân cũng đang làm chuyện sai trái, vì thế đành câm miệng không nói nữa.

__”Giữ ả lại, đối với ai đều không có lợi. Chú đọc nhật ký của ả đi.” Dịch Khiêm chỉ chỉ quyển nhật ký đầu giường, thần thái dường như khá mệt mỏi.

Chú Chí Sĩ đi qua lật nhật ký, lại do dự liếc mắt nhìn Cung Lý, như cũ vẫn không đành lòng. Dịch Khiêm không thèm để ý tới chú, đại khái cảm thấy chờ chú đọc xong, tự nhiên sẽ đồng tình với mình.

Nước bên trong đã ngập non nửa bồn. Dịch Khiêm đi ra, xoay người ôm Cung Lý, từng bước đến gần bồn nước lớn.

__”...Dịch Khiêm!” Chú Chí Sĩ chợt ngẩng đầu lên, trong mắt nồng đậm bi ai.

__”Tới nước này rồi, còn muốn ngăn tôi lại sao?” Dịch Khiêm cười lạnh “Không cảm thấy quá buồn cười!”

__”...” Chú Chí Sĩ khẽ cắn môi, đặt nhật ký xuống, tiến lên, vươn tay về phía hắn “...Đưa tôi.”

__”?” Dịch Khiêm hồ nghi nhìn chú

__”Để tôi làm cho...” Chú Chí Sĩ nặng nề hít một hơi, có chút khó sở lại thập phần kiên định nói “Này dù sao cũng là...Giết người. Cậu còn trẻ như vậy...”

Dịch Khiêm bật cười “Này tính là cái gì? Giết người còn phải nhìn tuổi tác sao?”

__”Tôi không muốn cậu phải gánh chịu cả đời. Cậu vẫn còn trẻ, còn một quãng đường rất dài phía trước.” Chú Chí Sĩ bỗng nhiên trở nên trấn định, thần sắc do dự lúc nãy hoàn toàn không thấy. Chú mạnh mẽ đoạt lấy Cung Lý, sau đó đi vào phòng tắm, ấn mặt Cung Lý xuống nước.

Bóng nước lập tức sùng sục thi nhau nổi lên.

Dịch Khiêm hí mắt, nhìn theo bóng lưng chú.

__”Anh...”

__”Đi thôi.” Chú Chí Sĩ ra khỏi phòng tắm, ánh mắt nhìn chăm chăm thân thể Cung Lý đang chìm trong bồn. Y phục trên người cô chậm rãi hút nước, nhẹ nhàng bỗng bành.

Cô cũng còn trẻ... Cô vốn nên có tương lai sáng lạn.

Giết người, không chỉ cướp đoạt sinh mệnh của kẻ khác, mà còn là toàn bộ tương lai đang chờ họ ở phía trước. Bất luận vì lý do gì, giết người đều là sai.

Để tôi gánh thay cậu vậy...

Không phải bởi vì cậu từng lên giường với tôi, mà là...

__”...” Dịch Khiêm ngưng mắt nhìn chăm chăm chú Chí Sĩ, gấp chú Chí Sĩ xoay người lại, hần lập tức né đi. Khẽ nhếch miệng cười “Anh không giống như tôi từng nghĩ.”

Chú Chí Sĩ trầm mặc không nói, trong mắt tràn ngập thống khổ tuyệt vọng.

Dịch Khiêm liếc mắt nhìn đầu giường, quay qua cầm đi quyển nhật ký, sau đó cùng chú Chí Sĩ ra khỏi phòng.

Cửa phòng khắc hình trái tim một lần nữa đóng lại.

Căn phòng này sẽ biến mất sao?

Chú Chí Sĩ giống như không đành lòng nhìn, gục đầu bước nhanh về phòng mình. Dịch Khiêm đứng trên hành lang, hồ hững nhìn chăm chăm cửa phòng Cung Lý.

Hồi lâu, hần mới xoay người, nhìn đồ án hình quyển sách trên cửa phòng chú Chí Sĩ, lại liếc mắt nhìn về phòng mình. Ác ma trên cửa dường như đang vẫy cánh, hướng hần mỉm cười.

...Nói không chừng, mình chính là con ác ma kia?

Dịch Khiêm giật giật khóe miệng, nở nụ cười trào phúng.

26. Chương 25-2: Phiên Ngoại

Giấc mơ

__Này, Cố Ngang, chơi bóng không?

Chuông tan học vừa vang lên, vài nam sinh đã hưng phát tụ lại. Cố Ngang một bên thu thập sách vở, một bên có lỗi lắc đầu.

__”Lại muốn qua chơi với trẻ em thiếu năng trí tuệ à?” Nam sinh cầm đầu bất mãn nhú mày “Lớp trưởng! Định sưu tầm thẻ người tốt đổi quà sao?”

Học kỳ trước, lớp có tổ chức hoạt động “Học Lôi Phong: Yêu thương trẻ em thiếu năng trí tuệ”, lúc đó có một đứa bé tỏ ra rất thân thiết với Cố Ngang, bởi vậy sau khi hoạt động kết thúc, Cố Ngang vẫn thường xuyên đến thăm đứa bé ấy.

__”...Đúng vậy, đúng vậy, sưu tập đủ 99 thẻ người tốt có thể đổi với chị lớp trên.” Cố Ngang cười, vỗ lưng nam sinh, vác ba lô đứng lên “Minh đi trước nha.”

__”Đi thôi!” Các nam sinh hi hi ha ha cười đi ra

Trong lúc chờ người, Cố Ngang bắt gặp Cung Lý cùng bạn trai. Hai người ngọt ngào dắt tay nhau, Cung Lý thấy cậu còn dừng lại chào hỏi.

Cố Ngang cũng nhìn cô cười cười

Thời điểm tan học, trước cổng trường luôn luôn tấp nập. Cố Ngang đứng trên bậc thang, mở to hai mắt tìm người.

__”...Hắc” Thanh âm mềm nhẹ hòa hoãn bỗng vang lên từ phía sau,Cổ Ngang lập tức vui vẻ,xoay người lại đã bị người kia ôm lấy cả vai.

__”Thế nào? Bàn tới đâu rồi?” Cổ Ngang tò mò nhìn y

Làn da người nọ rất trắng, xứng với áo sơ mi cùng quần bò,thoạt nhìn phi thường nhẹ nhàng khoan khoái. Lúc trước, y mang một cặp kính gọng mỏng, nhưng bởi vì ngại vướng bận, nên đã đổi thành kính sát trùng. Cứ như vậy,đôi mắt vốn trong suốt càng thêm dồi dào linh khí.

Về phần ngại chuyện gì...

__”Trước hôn một chút.” Người nọ cười hì hì chồm qua

__”Này!” Cổ Ngang nháy mắt đỏ mặt, vội vàng đẩy y ra “Trước cổng trường học! Phải chú ý hình tượng!” Nói xong vẫn không yên lòng liếc nhìn các bậc phụ huynh xung quanh

__”Giỡn thôi mà.” Người nọ cười vuốt vuốt mũi cậu

__”Rốt cuộc thế nào, chẳng lẽ không được?” Cổ Ngang hồ nghi hỏi

Người nọ nhún nhún vai, thản nhiên nói “Người đại diện của cô ta nói tuyệt đối không để Dịch Bách đóng nữ phụ,trừ khi anh sửa lại kịch bản, nếu không miễn thương lượng. Kỳ thật Dịch Bách rất thích kịch bản này,nhưng người đại diện kia vẫn không chịu nhượng bộ.”

__”A?” Cổ Ngang nhíu mày,”Đùa cái gì,vốn là tiểu thuyết đam mỹ...sửa sao giờ?”

__”Không sao, chúng ta không tìm cô ấy,đổi người khác cũng được....A.” Y bỗng kêu lên,cúi đầu lấy ra một chiếc đĩa CD từ trong túi laptop “Cho em.”

Cổ Ngang vừa cầm liền nhận ra,là album mới của Dịch Bách, mặt trên còn ký hai chữ Dịch Bách xinh đẹp. Nghe nói album này tuần sau mới chính thức phát hành,hiển nhiên thông qua con đường bên trong được đến.

Cổ Ngang tưởng tượng bộ dáng năn nỉ người khác còn cười cười xin ký tên của y,không khỏi buồn cười.

__”Em có bao giờ nghe nhạc của chị ta đâu.” Cổ Ngang ngoài miệng nói vậy nhưng vẫn cẩn thận kẹp đĩa CD vào sách.

__”Em có thể đem đi khoe mà.” Người nọ giúp cậu nhét sách vào balô,trong mắt có chút đắc ý “Khoe khắp trường một lần,nói bạn trai em là tiểu thuyết gia trong truyền thuyết, vừa mở miệng Dịch Bách đã vội vàng đưa lên còn kí tên vào album, rất là lợi hại nha nha nha nha.”

...Tiểu thuyết gia trong truyền thuyết

Tác giả có số lượng sách bán ra đạt tới ba triệu bản,trong vòng hai tháng đã tái bản hai lần, chỉ sau nửa năm tác phẩm đã được lên kịch bản và chuyển thể thành phim truyền hình, kỳ tích trở thành một tiểu thuyết gia vĩ đại.

Kilogram

Tê Yên Khách

Người yêu của cậu

__”Nếu để đọc giả biết anh bị gay, còn là một tên gay ngu ngốc,bọn họ nhất định sẽ tẩy chay anh.” Cổ Ngang cười giễu cợt trong lòng lại vô cùng tự hào.

...Người yêu của mình a.

Thật lợi hại a, người yêu của mình.

Hắc, người yêu của mình

Hai người đi đến trạm chờ xe buýt, bỏ lỡ chuyến vừa chạy qua. Bọn họ nhìn nhau mỉm cười,không cần nhiều lời,tự nhiên bước qua tiệm bánh đối diện.

Tiệm bánh “Chí Sĩ là lực lượng”.

Trong tiệm cực kì đông khách, một hàng ngũ xếp thật dài trước quầy thu ngân, vừa đặt chân đã nghe thấy tiếng hô tràn ngập sức sống của chú Chí Sĩ.

__”Cơ hữu vô song” ra lò đây!

Cố Ngang run rẩy khoe miệng “Cô cháu gái lại phát điên rồi.”

__”Loại mới a...nhưng anh vẫn thích “gian tình bán ra bốn phía”. Tề Yên Khách nhẹ nhàng gấp một cái “gian tình bán ra bốn phía” bỏ vào khay, “Em thích cái nào?”

Cố Ngang nhìn chăm chăm món bánh mới: hai quả cầu sữa tựa vào nhau, mứt dâu trang trí thoạt nhìn như hai cánh tay ôm chầm. Cái tên như cũ vẫn không có tiết tháo, chính là nhìn qua rất ngon miệng...

Tề Yên Khách vừa nhìn chỉ biết cậu muốn ăn, không đợi cậu mở miệng, liền kẹp một cái “cơ hữu vô song” bỏ vào khay.

May mắn Tề Yên Khách xuống tay nhanh. Chưa đầy hai phút, “cơ hữu vô song” đã bị khách quen cầm quét trở thành hư không. Chú Chí Sĩ đi ra nhìn thoáng qua, quay đầu hướng nhà bếp hô to “Tiểu Khiêm! “Cơ hữu vô song” lại bán hết rồi! Nấn trửng nhanh một chút!”

...Nấn trửng nhanh một chút...

Ta thao! Đột nhiên vô pháp nhìn thẳng vào hai quả cầu sữa kia!

Cố Ngang đầu đầy hắc tuyến, do dự không biết có nên nhường món bánh mới này cho các vị khách hàng đang nhìn chăm chăm. Lúc này, lại nghe thấy tiếng rống giận từ trong phòng bếp.

__Đừng hối tôi!

Kế tiếp “Phanh!” một tiếng, không biết là cái gì bị nổ.

__”...Này! Mau vào đây xem! Cái máy lại...” Người bên trong hiểu nhiên sắp bùng nổ, nhưng dù sao dụng cụ xảy ra vấn đề, đành lo lắng cầu cứu. Chú Chí Sĩ lập tức khẩn trương chạy vào, miệng liên tục lải nhải “A làm sao vậy, cậu không sao chứ...”

Tuy trường hợp thực hỗn loạn nhưng thoạt nhìn rất vui vẻ.

Cố Ngang đang định cười, bỗng nhiên phát hiện người bên cạnh lộ ra thần sắc trầm tư

__...Sao vậy?

__”Ừ...” Tề Yên Khách sờ sờ cằm, giả hoạt nói “Hình như anh vừa chộp được nhược điểm của người nào đó.”

__A?

Tề Yên Khách đặt khay lên quầy thu ngân, bắt đầu tính tiền, khoe miệng nhếch cao tận trời “Không cần đổi nữ phụ, anh có cách rồi.”

Mua bánh xong, xe bus cũng tới. Hai người lên xe, vừa ăn bánh vừa trò chuyện, bất tri bất giác đã đến nơi. Nhà Vi Miểu.

__”Ai nha, hai đứa đến rồi.” Mẹ Lâm tươi cười nghênh đón bọn họ vào cửa

Vi Miểu nghe tiếng liền chạy ra, giang tay ôm lấy hai người, không ngừng cọ cọ làm nũng

__”Dì vào bếp gọt trái cây, tụi con chơi đi.” Mẹ Lâm mỉm cười vào phòng bếp

Vi Miểu thân mật kéo hai người vào phòng, há to mồm kêu “A”, “A”. Tựa hồ lòng đầy vui sướng muốn chia sẻ với bọn họ. Vừa vào phòng, Vi Miểu lập tức chạy đến bên giường, Cố Ngang còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một đồ vật xanh mượt bay về phía mình.

__”Ngô!” Cái trán bị ném trúng, nhưng một chút cũng không đau, chỉ cảm thấy lạnh lạnh. Vật kia rơi xuống, Cố Ngang thuận tay đón lấy. Cúi đầu mới biết là thứ...Ách, mềm mềm, bán trong suốt lại dẻo như cao su. Cậu chọt chọt món đồ chơi, chỗ lõm xuống nhanh chóng hồi phục, co dãn mười phần

__”Là bóng cao su a.” Tề Yên Khách cười nói “Kế tiếp chẳng lẽ lại là cuộc chiến của cánh đàn ông?”

Vi Miếu vui vẻ ôm một đồng bóng cao su, ánh mắt lờ mờ nhìn hai người.

__”Nhóc con dám chọi anh! Đi! Chúng ta ra ngoài nói chuyện!” Cố Ngang hi hi ha ha kéo tay Vi Miếu chạy ra ngoài, hiển nhiên cũng bị gọi lên hứng thú.

Tề Yên Khách cười cười, hoạt động các đốt ngón tay, xoa xoa cổ tay.

Hừ, nhóc con dám chọi Tiểu Ngốc Quang nhà anh, nhóc nhất định phải chết!

Ba người đứng trước cửa nhà Vi Miếu chơi tận hứng, lại trở vào ăn chút hoa quả, nghỉ ngơi một lát, sau đó đã đến lúc nên rời đi. Vi Miếu lưu luyến không rời đứng trước cửa phất tay tạm biệt bọn họ, Cố Ngang vừa đi vừa quay đầu lại, cười nói không cần tiễn.

Khi hai người đi qua chỗ rẽ, Vi Miếu rút cuộc không thể nhìn thấy bọn họ, Tề Yên Khách mới lặng lẽ nắm tay Cố Ngang.

Cảm nhận âm áp truyền tới từ lòng bàn tay đối phương khiến Cố Ngang nhin không được mỉm cười, phản thủ dặt tay y.

__”Đoạn đường này thật ngắn.” Tề Yên Khách ngẩng đầu, nhìn nhà Cố Ngang gần ngay trước mắt, không khỏi uể oải.

__”Ừm...” Cố Ngang dừng chân lại, trong lòng tràn đầy nhu tình cùng quyến luyến.

__”Hiện tại xung quanh không ai.” Tề Yên Khách lăm lét nhìn trộm bốn phía, sau đó đẩy mạnh Cố Ngang vào một góc tối, nơi đèn đường không chiếu tới được.

__”...” Cố Ngang tựa vào tường, nâng mắt nhìn y. Lại không cảm thấy y ép quá chặt, dù sao cậu cũng không giãy dụa. Tương phản, lực đạo cường thế pha chút ôn nhu khiến Cố Ngang vui sướng không thôi, vô cùng chờ mong chuyện sắp phát sinh.

__”Thật muốn hôn em a.” Tề Yên Khách sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười cười

Cố Ngang cười rộ lên, vươn tay, ngửa đầu hôn lên môi y

Bọn họ không hôn sâu, hai cánh môi chỉ đơn thuần lướt qua, nhẹ nhàng cọ cọ. Nhưng dù như vậy, trái tim vẫn nhin không được khẩn trương đập loạn nhịp.

Cố Ngang mở mắt ra, phát hiện Tề Yên Khách đang nhìn mình. Bọn họ nhìn nhau, đồng thời bật cười.

__”Mai đi chơi nhé? Anh qua đón em?” Tề Yên Khách chồm người tới, trán chạm trán. Thanh âm ôn nhu hòa hoãn khiến cả trái tim trở nên mềm mại.

__”Đi đâu?” Cố Ngang ôm Tề Yên Khách, cùng y nhẹ nhàng lay động. Cậu thực thích như vậy, Cố Ngang nhón chân lên ôm cổ y, giống như đang làm nũng. Lắc qua lắc lại, đầu óc đều choáng váng, đành phải bám chặt đối phương sợ sẽ ngã xuống.

__”Em đoán?” Tề Yên Khách hai mắt tỏa sáng, phảng phất như có ánh sao rơi vào.

Cố Ngang nghĩ nghĩ, đầu hàng, cười nói, “Không đoán, tâm tư của tiểu thuyết gia truyện trinh thám, em đoán không ra.”

Tề Yên Khách nở nụ cười “Là một nơi rất tuyệt, em nhất định sẽ thét lên ôm anh hôn tới tấp.”

__”...Thần kỳ vậy sao, em bắt ngờ đến mức thét to?” Cố Ngang bắt đầu chờ mong

__”Ngày mai em sẽ biết.” Tề Yên Khách vuốt vuốt mũi cậu, trong mắt tràn đầy quyến luyến, nhưng vẫn từng bước lùi về phía sau.

Tay hai người còn nắm chặt, Cố Ngang mỉm cười nhìn y, tựa như đang đóng phim vậy, chậm rãi buông nhau ra, đầu ngón tay lướt qua lòng bàn tay, khẽ chạm vào ngón tay đối phương lưu luyến không rời.

Thời điểm đầu ngón tay hoàn toàn chia lìa, người kia mới ôn nhu nhìn cậu, nhẹ giọng nói “Good night, my little beloved.”

Ngủ ngon, người yêu bé nhỏ của anh.

—”Ngủ ngon.” Cổ Ngang hồi tưởng xúc cảm trong lòng bàn tay, như tình mím cười.

Ngày mai, anh sẽ mang em đi đâu?

Bởi vì có chờ mong, cách biệt hôm nay dẫu ngăn ngủi, nhưng không phải quá khó để chịu đựng.

Ngày mai, anh sẽ mang em đi đâu?

27. Chương 26

Khi Cổ Ngang mơ màng tỉnh lại, trong lòng vẫn bảo lưu cảm giác an tường tốt đẹp. Cậu trừng mắt nhìn, phát hiện xung quanh một mảnh hắc ám, ngay cả cửa sổ cũng không có, cho nên chẳng thể thấy được trần nhà.

Lúc này mới kịp ý thức, thì ra mình vẫn kẹt còn trong này à.

Giấc mơ chân thật kia quá mức tốt đẹp, quả thực khiến người ta không đành lòng tỉnh lại...

Ngay sau đó, cậu cảm nhận được cánh tay mình khác thường. Tựa hồ bị người nào đó ôm lấy, ấm áp, ẩm ướt. Có lẽ chính vì vậy cậu mới giật mình tỉnh giấc.

—”...Vi Miểu?” Cổ Ngang vươn tay sờ sờ, phát hiện Vi Miểu nằm cuộn tròn, nhỏ giọng nức nở. Cậu lập tức khẩn trương, nhanh chóng nghiêng người nhẹ nhàng vỗ về Vi Miểu, ôn nhu hỏi “Làm sao vậy? Như thế nào lại khóc? Gặp ác mộng sao?”

Chất lỏng ấm áp nơi cánh tay chính là nước mắt của Vi Miểu, hóa ra nước mắt bị thương của đứa bé này đã đánh thức cậu từ trong giấc mơ đẹp.

Vi Miểu nói không nên lời, chỉ biết khóc. Trong phòng tối đen như mực, không thể nhìn thấy gì cả. Cổ Ngang không biết được Vi Miểu rốt cuộc làm sao, định gọi Tề Yên Khách đứng dậy mở đèn, lại phát hiện bên giường sớm đã không có bóng người.

...Khỉ thật, chẳng lẽ bị mình đá xuống giường rồi!

Cổ Ngang bị phản ứng đầu tiên của mình làm choáng váng, đành do dự hỏi một tiếng “Tề Yên Khách?”

Không ai trả lời, bên tai vắng vắng tiếng khóc thút thít của Vi Miểu

Cổ Ngang liếc mắt nhìn xuống vệ sinh, không bật đèn, hình như bên trong cũng không có người. Cậu đành ngồi dậy, ý đồ đẩy Vi Miểu ra, đi qua bật đèn. Nhưng Vi Miểu lại đột nhiên nhào lòng Cổ Ngang, dùng sức ôm cậu.

Nước mắt đứa bé kia nóng rực, thấm ướt áo sơ mi Cổ Ngang. Loại nhiệt lượng này nhanh chóng xuyên thấu vào lồng ngực.

Trái tim mãnh liệt nhảy lên, co rút đau đớn, cơ hồ ép đến không thể hô hấp. Cổ Ngang nhú mào, theo bản năng ôm ngực.

Xảy ra chuyện gì...

Cảm giác quái dị nói không nên lời, lồng ngực căng phồng khó chịu, phảng phất như có cái gì đó muốn ứa ra. Càng thở mạnh, thứ vô hình kia càng bành trướng, tựa hồ như muốn nương theo nước mắt của Vi Miểu xâm nhập vào cơ thể cậu...

Phi thường phi thường thống khổ. Vô pháp thuyết minh, vô pháp biểu đạt...

Mặc dù như thế, Cổ Ngang vẫn kiên nhẫn trấn an Vi Miểu, ôn nhu nói “Vi Miểu đừng khóc, mắt sẽ đau đó. Đến, có anh Cổ Ngang bảo vệ em, không phải lo lắng gì hết, ngoan, không khóc a....”

Phản ứng của Vi Miếu cũng quá kỳ quái,ác mộng đáng sợ lắm sao?

Cố Ngang vỗ về Vi Miếu,có chút lo lắng nghĩ: Tề Yên Khách đi đâu rồi?

Trong bóng tối,Vi Miếu ngẩng đầu lên. Hai mắt tràn đầy nước mắt,khuôn mặt nhỏ nhắn vì khóc mà đỏ bừng. Nó há miệng thở dốc,tưởng nói cái gì,lại chỉ có thể phát ra những tiếng nức nở nhỏ vụn.

Chính là tất cả,Cố Ngang đều không nhìn thấy.

Nếu cậu nhìn thấy,nhất định sẽ phát hiện, miễn cưỡng dựa vào khẩu hình,tựa hồ có thể nhận ra nó đang nói —

Cố — Ngang

Quang—

Nhưng Cố Ngang lại không thể xem tới,bởi vì không có ánh sáng. Cậu chỉ có thể ôm lấy Vi Miếu,nhỏ giọng an ủi, vỗ lưng giúp nó thuận khí.

Không biết qua bao lâu, Vi Miếu rốt cuộc ngừng khóc, chính là thân thể vẫn run lên từng đợt. Vi Miếu khóc thành như vậy, Cố Ngang thực đau lòng. Cậu không hiểu trong cái đầu nhỏ của Vi Miếu chứa những gì,nhưng, cậu dám chắc có thể khiến một đứa bé đơn thuần khoái hoạt như Vi Miếu khóc không thành tiếng,nhất định là chuyện phi thường phi thường bi thương.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Khi Vi Miếu hoàn toàn an tĩnh trở lại,Cố Ngang thay nó đắp chăn ru vào giấc ngủ. Trong mơ, Vi Miếu cuộn người tựa vào lòng Cố Ngang,lưu luyến không rời nắm chặt vạt áo cậu. Cố Ngang nhìn không khỏi khó chịu,cứ việc không đành lòng, vẫn thật cẩn thận rút y phục của mình khỏi tay Vi Miếu.

Cậu rón ra rón rén đi tới cửa, do dự một chút, mở cửa ra ngoài

Ngọn đèn trên hành lang vẫn mờ ảo như trước, tấm thảm cùng giấy dán tường đồ thảm tựa như thành ruột của một con quái vật khổng lồ, cảm giác mềm mại dưới chân khiến người ta nhìn không được kinh hãi.

Hành lang không một bóng người. Cố Ngang nghiêng tai lắng lắng lắng nghe,không một tiếng động. Cậu nhẹ nhàng khép cửa lại,đi đến gian phòng “bộ não” đối diện.

Vận nắm cửa, cửa phòng liền mở ra. Bên trong một mảnh hắc ám.

Cố Ngang đứng trên ranh giới giữa ánh đèn bên ngoài và bóng tối bên trong, âm thầm sinh ra cảm giác quái dị. Không phải sợ hãi, cũng không phải khó chịu như vừa rồi,mà vì vận mệnh đưa đường dẫn lối, xui khiến cậu xúc động đi tới.

Cậu thâm nhập vào bên trong hắc ám,liếc mắt nhìn buồng vệ sinh,tựa hồ cũng không bật đèn.

Không ai ở trong sao?

Cố Ngang chợt nhớ tới một loạt con vịt màu vàng lần đó,trong lòng mãnh liệt thôi thúc,muốn đi vào xác nhận.

Cố Ngang hít thật sâu,đụng tới chốt mở,sau đó đến bên buồng vệ sinh, mở cửa ra.

—”...” Cảnh tượng trước mắt khiến cậu vô cùng sửng sốt

Tề Yên Khách, quả nhiên ở trong này

Y ngồi bệch dưới đất,ngay cả giày cũng quên mang. Một đôi chân trần trắng nõn cứ như vậy dán lên sàn nhà lạnh lẽo,vô lực khuy người lại.

Cố Ngang nháy mắt hoảng hốt, đầu tiên nghĩ đến — Anh ta chết rồi sao?

Nhưng nhìn kỹ mới thấy, ngực Tề Yên Khách vẫn còn phập phồng,chính là đầu không nâng,cứ như vậy ôm lấy đầu đối, cúi gằm mặt xuống đất.

__”Anh ở trong này làm gì?” Cố Ngang theo bản năng liếc nhìn giá gỗ cạnh bồn, phát hiện mặt trên chỉ còn lại ba con vịt

Ba con khác đâu? Là ba con nào?

Tâm tồn nghi hoặc, từng bước tiến đến chỗ Tề Yên Khách, lúc này mới thấy Tề Yên Khách đang ôm hai con vịt khác vào ngực. Mơ hồ nhìn qua, là hai con viết chữ “Ngàn” cùng “Ngang”.

Bộ dạng Tề Yên Khách rất khác thường. Cố Ngang ngồi chồm hổm trước mặt y, lo lắng vô vô, lần thứ hai hỏi “Anh...”

__”...” Tề Yên Khách nâng mắt lên, bỗng mở tay ra, tựa hồ muốn ôm lấy cậu. Nhưng cánh tay vừa đi được một nửa, lập tức khựng lại.

Cố Ngang kinh ngạc nhìn y

Tề Yên Khách chậm rãi thả tay xuống, trong mắt ảm đạm không ánh sáng

__”Anh không sao chứ?” Cố Ngang càng lúc càng lo lắng. Anh ta rốt cuộc bị gì vậy? Chẳng lẽ mơ thấy ác mộng? Chính là cho dù gặp phải ác mộng... Vừa rồi chắc hẳn muốn ôm mình? Tại sao lại lùi tay về...” Anh rốt cuộc bị làm sao vậy? Nói cho tôi biết, anh đừng như vậy...”

Cố Ngang nhận không được bắt lấy bả vai Tề Yên Khách

Tề Yên Khách cúi đầu nhìn hai con vịt nhỏ trong ngực, chợt cảm lấy một con, đưa tới trước mặt Cố Ngang. Cố Ngang sửng sốt, nhìn mặt trên có viết tên mình.

__”Anh muốn trả lại cho em.” Tề Yên Khách cuối cùng chịu mở miệng, thanh âm khàn khàn, tựa hồ vừa khóc qua.

__”...?” Cố Ngang sửng sốt tiếp nhận con vịt, không rõ vì sao. Tề Yên Khách thoát nhìn thực bất an, ánh mắt sâu thẳm, tâm tư lơ lửng tận chân trời. Cố Ngang thấp thỏm không thôi, bỗng nhiên sinh ra loại cảm giác linh hồn y bay mất, không thể bắt được.

__”Anh rốt cuộc làm sao vậy... Anh cũng mơ thấy ác mộng sao?” Cố Ngang bối rối ôm lấy y, định an ủi, cũng hy vọng cái ôm này có thể khiến bản thân mình bình tĩnh trở lại. Cậu đã nhận ra đêm nay khác thường, liền nhẹ nhàng hỏi “Anh mơ thấy cái gì? Nói cho tôi biết...”

Tề Yên Khách lúc này mới vươn tay ôm cậu, đầu tựa vào hõm cổ, tham luyến hấp thu khí tức trên người Cố Ngang.

__Em thích anh như thế nào?

Cố Ngang sửng sốt “...Cái gì?”

__”Em thích anh như thế nào? Tính tình hướng nội lãnh tính viết tiểu thuyết, đầu tổng luôn có vấn đề khiến người ta dễ khóc dễ cười, ôn nhu, làm nũng, em thích mẫu người nào...” Tề Yên Khách trầm thấp nói, ngữ khí thản nhiên, giống như nỉ non.

__”...Có ý gì?” Cố Ngang càng ngày càng sợ hãi. Cậu cảm thấy trạng thái của Tề Yên Khách không ổn định... Giống như sắp chết vậy. Cậu đành dùng sức ôm chặt y, ôn nhu nói “Anh chính là anh, anh như thế nào, em đều...”

__”...” Tề Yên Khách đột nhiên bật cười “Anh biết ngay em sẽ trả lời như vậy.”

Cố Ngang ngẩn ngơ theo bản năng hỏi “Vậy anh hy vọng...”

__”...” Tề Yên Khách lại trầm mặc

Cố Ngang cảm thấy lời vừa rồi không nên nói, lại không biết như thế nào vấn hồi. Nhìn bộ dạng của Tề Yên Khách khiến trái tim cậu đau nhói, nhưng phải làm sao bây giờ? An ủi sao? Như thế nào an ủi? Anh ta rốt cuộc đang nghĩ gì...

Giống như Vi Miếu vậy, khiến người ta không thể lý giải

Thì ra cho dù có thể vận dụng ngôn ngữ,nhưng có một số việc vẫn vô pháp truyền đạt.

Là người kia không muốn bộc lộ tâm tình,vẫn là cần bản không biết phải mở miệng như thế nào?

Cổ Ngang ôm Tề Yên Khách thật chặt,luống cuống không biết làm sao. Thân thể người trong ngực vẫn ấm áp như trước,lại có chút không chân thật giống như chỉ cần buông lỏng sẽ lập tức tan biến.

Chưa bao giờ có cảm giác hư ảo như thế.

Không biết bắt đầu từ khi nào,hai người dựa sát vào nhau lắng nghe tiếng tim đập của đối phương. Không biết bắt đầu từ khi nào, trái tim của bọn họ đã cùng chung nhịp đập.

Thình thịch, thình thịch,thình thịch...Tựa như cùng một trái tim vậy.

—”...” Hô hấp của hai người trở nên thông thả,không khí quá dị lúc trước dần dần tán đi.

Chỉ cần an tĩnh ôm lấy nhau, tâm tình của cả hai mới có thể bình tĩnh trở lại. Bất an, lo lắng, sợ hãi, nghi hoặc,đau thương, sở hữu cảm xúc bị quan đều biến mất vô tung.

Kỳ thật,căn nguyên vấn đề vẫn chưa được giải quyết. Chính là hiện tại không còn quan trọng, khiến người ta cảm thấy,tạm thời không cần suy nghĩ, gạt qua một bên đi thôi.

Tạm thời hãy để tôi hưởng thụ giờ khắc này,khiến tôi lắng lắng ôm lấy anh.

Hai người đồng thời hít sâu một hơi. Có lẽ vì trái tim cùng chung nhịp đập,bọn họ mới có thể ăn ý như thế.

Sau đó là —

—”Cạc——“

Cổ Ngang sững sờ, Tề Yên Khách cũng sững sờ

Âm thanh phát ra từ tay hai người, chính xác là...Con vịt trong tay bọn họ.

...Tại thời điểm hai người hít sâu, đều theo bản năng đè ép hai chú vịt một chút,sau đó buông tay, hai chú lập tức đồng thanh “Cạc——“ một tiếng.

—”...” Hai người liếc nhau, không khỏi bật cười

Tề Yên Khách cuối cùng cũng khôi phục bình thường,trong mắt lộ ra ánh sáng chói lọi. Cổ Ngang nhìn ý cười trên môi y,lại nhìn nhìn ánh mắt ôn nhu như nước kia,tình cảm trong lòng bỗng nhiên tràn đầy,khiến cậu nhện không được hôn lên môi y.

Nhưng không đợi cậu kịp tới gần, Tề Yên Khách đã đè gáy Cổ Ngang lại,nhắm mắt hôn môi.

Không tính lần trong mơ...Thì đây là lần đầu tiên.

Cảm giác ngọt ngào sôi trào, Cổ Ngang nhắm mắt lại,thật tập trung hưởng thụ cái hôn này. Chính là tâm trí nhện không được bay đi ra, bay tới khí tức vờn quanh nơi chóp mũi,bay tới bàn tay giữ chặt gáy mình,bay tới bờ ngực đang dán vào nhau...Mỗi một dây thần kinh bay đi,đều truyền về cảm giác ngọt ngào vô tận.

Cả trái tim như hòa tan trong cảm giác ngọt ngào đó.

Nụ hôn thâm tình đơn thuần kia, kéo dài bao lâu,bọn họ cũng không biết. Chính là chờ khi bọn họ tách ra,lẳng lặng nhìn nhau, lập tức cảm nhận được tình cảm trong mắt đối phương.

Em yêu anh.

Anh yêu em.

Suy nghĩ như vậy, một khi sinh ra,toàn bộ dây thần kinh đều bị tác động,cảm quan trên cơ thể bắt đầu trở nên cực kì linh mãnh.

Cổ Ngang nhện không được giơ tay lên,động tình mơn trớn gò má y.

Tề Yên Khách bắt lấy tay cậu, hai mắt lập lòe quang mang nhìn chăm chăm Cổ Ngang

—Anh muốn thao em.

Cố Ngang cười cười

_Em cũng vậy.

Tề Yên Khách khẽ nhếch miệng “Vây...”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, ăn ý vung tay lên

_Bao! Búa! Kéo!

28. Chương 27

Ván đầu tiên, Tề Yên Khách thắng

Cố Ngang không phục nói “Ba ván hai thắng!”

Tề Yên Khách cười cười “Đồng ý.”

Ván thứ hai, Tề Yên Khách tiếp tục thắng

Cố Ngang nghiêm mặt nói “...Ba thắng hai rất tục, chúng ta chơi năm thắng ba đi!”

Tề Yên Khách cười cười “Được thôi.”

Ván thứ ba, Tề Yên Khách vẫn thắng

Cố Ngang nhảy dựng lên, hét to “Anh nhất định đang gian lận!”

Tề Yên Khách trầm mặt hai giây, hào phóng nằm vật ra “Em tới đi.”

Cố Ngang gặp vậy vô cùng buồn bực, đành phần nộ nói “...Thôi, em nhận thua. Số trời đã định a....Ai!”

Nói xong liền không được tự nhiên nằm xuống giường. Tề Yên Khách nhìn bộ dạng vừa thẹn thùng lại chờ mong của Cố Ngang, không khỏi buồn cười, cúi đầu hôn lên trán cậu.

_Mẹ nó, không cần nóng vội như vậy.

Cố Ngang thẹn quá hóa giận quát “Ai nóng vội!...Đừng bảo em như vậy!”

Tề Yên Khách mỉm cười nhìn y, trong mắt tràn đầy yêu thương “Ngang, đừng vội vã.”

Một từ “Ngang” khiến xương cốt cậu tê rần. Hô hấp trở nên dồn dập, Cố Ngang chỉ cảm thấy bản thân lún sâu vào nhu tình trong đôi mắt kia căn bản không thể trốn thoát. Tề Yên Khách cười hì hì xoa mặt cậu, thâm tình nói:

_Ngang, nói cho anh biết, mấy lọ gel bôi trơn lần trước trong phòng...em giấu đâu rồi?

...Thao! Đừng dùng loại biểu cảm thổ lộ như vậy hỏi vấn đề này được không!”

Cố Ngang nhất thời ngay cả khí lực rút giày đánh người cũng không có, nghiêng đầu bất đắc dĩ nói “Ồ trong ngăn kéo dưới tủ quần áo. Anh đi lấy?”

__Ừ, anh đi lấy.” Tề Yên Khách cười đứng lên “Em dễ thẹn thùng như vậy, vạn nhất cầm rồi không dám trở lại thì làm thế nào...Chẳng lẽ muốn anh bắt em trước mặt bé Vi Miểu? À, nên lấy mấy lọ nhỉ...”

Cố Ngang lập tức bật người dậy, rút giày hung hăng ném về phía Tề Yên Khách.

Nhìn chiếc giày rơi xuống đất, Cố Ngang cơ hồ có thể nghe thấy tiếng cười thanh thúy của y, nhin không được sững sờ. Tề Yên Khách tuy rất thích cười, nhưng cười ra tiếng như vậy...Hình như là lần đầu.

Tề Yên Khách vừa ra khỏi phòng liền thuận tay đóng cửa lại, khước miệng vẫn nhếch cao. Chẳng biết tại sao, tâm tình y cực kì tốt, cảm xúc tồi tệ do giấc mơ mang lại cũng biến mất vô tung.

Nhưng mà...Giấc mơ kia rất không xong a.

Trong mộng...Không, mơ vớ vẩn như vậy không cần để trong đầu là tốt nhất.

Đột nhiên, Tề Yên Khách liếc mắt lơ đãng nhìn qua bên kia hành lang

...A

Y nhện không được hô lên,cao hứng nhếch miệng

Rốt cuộc cũng tiêu thất,cần phòng “trái tim” kia. Dịch Khiêm xuống tay thật sự quá chậm, bắt quá cuối cùng cũng xử lý ả đàn bà đáng ghét đó.

Đúng rồi,lúc này Cố Ngang có hỏi y, anh “cũng” gặp ác mộng sao? Mẹ nó cũng nằm mơ sao?

Tề Yên Khách nhẹ nhàng mở cửa phòng Cố Ngang ra,ánh đèn ngoài hành lang lặng lẽ chen vào,y nhìn thấy Vi Miểu đang nằm trên giường.

...Hửm?

Hai mắt bé Vi Miểu tựa hồ sưng lên?

Tề Yên Khách đi đến bên giường, quan sát thật kỹ. Quả thật vừa hồng vừa sưng,hiển nhiên mới khóc một trận kinh thiên động địa.

Chẳng lẽ nói, mơ thấy ác mộng chính là bé Vi Miểu?

Vi Miểu nghiêng người ngủ,thân thể gầy yếu cuộn tròn. Tề Yên Khách híp mắt theo dõi,trong lòng không khỏi nghi hoặc,tổng luôn cảm thấy nó dường như...lại trưởng thành?

Tổng luôn cảm thấy, có điều gì đó khác thường. Không phải ảo giác nhưng lại không nên lời.

Tề Yên Khách nhú mày, nhện không được giơ tay lên, chậm rãi sờ lên cổ Vi Miểu

Mạch máu nên trong chiếc cổ mảnh khảnh khẽ nhảy lên,ẩn sau lớp da mỏng manh cố gắng vận chuyển chất lỏng của sự sống. Tề Yên Khách buộc chặt ngón tay,cảm thấy chiếc cổ trong tay nhẹ nhàng lay động. Trong lúc mơ màng, Vi Miểu khó chịu giãy dụa một cái,nhưng lại yếu ớt đến mức không tính phản kháng.

Thật sự, quá yếu ớt a.

Hơi dùng chút lực là có thể bóp chết...Hơn nữa, nó căn bản không thể phát ra âm thanh?

Phải, thở không được nhất định sẽ tỉnh lại,sau đó vô lực vụn vẹo,méo mó dùng đôi mắt ngập nước đầm đìa đáng yêu nhìn mình?

Tưởng tượng một chút liền cảm thấy,cảnh tượng kia quả thật thê mỹ động lòng người a. (thê lương + xinh đẹp)

...Bất quá, mẹ nó nhất định sẽ không thích.

Tề Yên Khách có chút tiếc hận thu tay về,quay đầu đi qua tủ áo.

—”...” Trên giường Vi Miểu chậm rãi mở mắt ra,vươn tay bé nhỏ sờ soạng. Chờ nó thấy rõ trên giường không ai, liền thất vọng méo máo, một lần nữa nhắm mắt ngủ.

Tề Yên Khách hoàn toàn không để ý tới đứa bé kia thức tỉnh,khoái trá mở tủ, dời đi đồng quần áo nguy trang bên trên,tìm được đồng gel bôi trơn mà mẹ nó tự tay giấu rất kín.

Kỳ thật vừa rồi y hỏi một tiếng chỉ vì bận tâm tình của mẹ nó thôi,chứ bản lĩnh giấu đồ của mẹ nó thật sự là...bi ai.

Ngay khi Tề Yên mang theo vẻ mặt vui sướng cầm mấy lọ gel bôi trơn trở về phòng tìm Cố Ngang thì, trên hành lang lại truyền đến tiếng lạch—cạch—mở cửa. Y nấp sau cánh cửa đợi hai giây,lúc này mới thoáng mở ra khe hở.

Ai, chú Chí Sĩ thật sự không cảnh giác gì hết, xuống lầu cũng không biết có người đang nhìn lên. Bất cẩn như vậy, dễ chết lắm a. Đi trước chú ta hẳn là Dịch Khiêm? Đã trễ như vậy hai người bọn họ còn xuống lầu, dùng bữa khuya sao?

Tề Yên Khách ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, lắc lắc cười rộ lên.

Không biết bọn họ "xử" "Cung Lý như thế nào...Giết một đến mức đói bụng?

Hừm, ít nhất có thể nói, bọn họ sẽ không chặt xác ra rồi ăn thịt...A, không đúng, nói không chừng hiện tại đang định mang miếng thịt trên người Cung Lý đi chế biến đó.

Bất quá biểu tình trên mặt chú Chí Sĩ không buồn bực lắm, có lẽ là mình suy nghĩ nhiều.

Hơn nữa, nếu thịt của kẻ cư trú bị ném vào nồi...như vậy sau khi gian phòng biến mất, thịt trong nồi sẽ tiêu thất sao? Nếu đến lúc đó thịt bị ăn mất, như vậy kẻ ăn thịt người...sẽ đột ngột thấy đói?

Ai, thật là, càng nghĩ càng khó hiểu a...Thôi, không nghĩ nữa. Mẹ nó còn đang ở đối diện chờ mình.

Trong lúc chờ đợi, không đầu cậu ấy suy nghĩ những gì?

Tưởng tượng bộ dáng người kia vừa khấn trương lại chờ mong ngồi trên giường, tưởng tượng hình ảnh người kia ngẩng đầu then thùng nhìn y mở cửa ra...Tề Yên Khách chợt cảm thấy, cả trái tim ầm ập lạ lùng.

Trái tim trong ngực — nguyên bản không hề có độ ầm. Hiện tại đột nhiên trở nên ầm ập, nhen nhóm cảm giác tồn tại.

Thực hạnh phúc.

Vì thế Tề Yên Khách hạnh phúc ôm ba lọ gel bôi trơn, hạnh phúc trở về phòng "bộ não" của mình.

....Lầu một, dưới nhà ăn.

— "Cậu muốn ăn cái gì, tôi làm cho cậu?" Giọng chú Chí Sĩ có chút khàn khàn. Vành mắt chồng hồng, trong mắt che kín tơ máu, nhìn qua tựa hồ cả đêm không ngủ.

Bây giờ là bốn giờ sáng, cũng khó khách chú mệt mỏi như vậy.

Dịch Khiêm cũng mệt mỏi không thôi, lộ ra chút thần sắc không kiên nhẫn "Không cần." Nói xong, hắn mở tủ lạnh, lấy ra hộp gì đó từ bên trong.

— "...?" Chú Chí Sĩ sững sốt

Dịch Khiêm đi thẳng qua bếp lò bên cạnh, rút vật trong hộp ra, châm lửa.

Chú Chí Sĩ trầm mặc hai giây, rồi cuộc nhện không được nói "Thuốc lá...cũng coi như thức ăn ư?"

Dịch Khiêm liếc chú một cái, hai ngón tay kẹp điếu thuốc, thản nhiên nói "Chứ gì?"

Chú Chí Sĩ lơ đãng liếc nhìn hiệu thuốc lá ngoại mà mình chưa gặp qua bao giờ, sau đó nhìn chằm chằm điếu thuốc thon dài kẹp giữa hai ngón tay xinh đẹp, do dự nửa ngày hỏi "...Thuốc lá đông lạnh, ăn ngon sao?"

— "...?" Dịch Khiêm lập tức run rẩy khóe miệng, yên lặng nhét điếu thuốc vào hộp.

Chú Chí Sĩ nhanh chóng ý thức được vấn đề, không khỏi đỏ mặt, ấp úng nửa ngày nói "À, ý tôi là...thuốc lá đông lạnh, hương vị tốt lắm sao?"

Dịch Khiêm lười rút điếu thuốc khác ra, liền nghiêng người, lấy điếu thuốc mà mình đang hút đưa đến bên miệng chú Chí Sĩ. Dịch Khiêm đột nhiên tới gần khiến hai má chú Chí Sĩ nháy mắt đỏ au, cả người cũng cứng đờ đứng yên tại chỗ, không biết làm sao.

— "Rốt cuộc có hút hay không?" Dịch Khiêm nhú mày

Chú Chí Sĩ vội vàng há miệng, dùng sức hút một hơi, phả ra đường khói thật dài. Chú Chí Sĩ hồi tưởng khoái cảm trong cuống họng, thật cẩn thận nhìn vào mắt Dịch Khiêm "Hương vị rất nhạt...Thì ra cậu thích loại như vậy."

__”Ừ.” Dịch Khiêm tựa vào cạnh bồn, tư thế hút thuốc vô cùng tao nhã “Trên người tôi và Dịch Bách không thể có mùi thuốc, nếu không truyền thông lại nói lung tung.”

Nghe đến cái tên kia, ánh mắt chú Chí Sĩ chợt lóe lên. Chú lo lắng nhìn Dịch Khiêm, nhưng phát hiện Dịch Khiêm tựa hồ vẫn bình thường, liền thoáng an tâm.

__”Đúng rồi.” Dịch Khiêm tùy tay lắc lắc tàn thuốc vào thùng rác, giương mắt nhìn chú Chí Sĩ “Vừa rồi anh trốn trong phòng vệ sinh, để khóc sao?”

Chú Chí Sĩ lập tức hoảng hốt, sau đó dụi dụi hai mắt, có chút ngại ngùng cười cười

Dịch Khiêm ngẩng đầu lên, phiêu đảng nhìn bóng đèn hình cầu trên đầu “Gặp ác mộng?”

Tơ máu trong bóng đèn, càng thêm chằng chịt... Quả nhiên, có liên quan đến số người chết sao?

Chú Chí Sĩ xấu hổ gãi đầu, Dịch Khiêm lại hỏi “Mơ thấy Cung Lý?”

Chú Chí Sĩ trầm mặc chốc lát, trả lời “Không phải.”

Dịch Khiêm đột nhiên bĩu môi cười “Trừ chuyện này ra, anh còn làm gì đuổi lý sao?”

Chú Chí Sĩ cúi đầu nhìn sàn nhà, biểu tình cực kì trầm trọng. Dịch Khiêm kinh ngạc nhìn chú, buồn cười nói “Thật sự có? Đoán không ra a, loại người hiền lành như anh, còn biết làm chuyện xấu.”

Chú Chí Sĩ cười khổ một chút, không phản bác. Dịch Khiêm không truy hỏi, lẳng lặng hút thuốc, mơ màng nhìn làn khói tỏa ra tiêu tán dưới ánh đèn.

Đã lâu mới có thể bình tĩnh như vậy.

Dịch Khiêm giơ tay lên, che lấy hai mắt. Một môi chôn giấu nơi đáy lòng chậm rãi dâng lên, khiến hắn bỗng muốn tìm nơi nào đó giải tỏa một chút.

Hắn mở mắt ra, ánh sáng từ bóng đèn trở nên chói mắt. Người đàn ông bên cạnh cũng ngửa đầu nhìn ngọn đèn, biểu tình ngơ ngác, không biết đang nghĩ gì.

Dịch Khiêm cười cười, vươn tay qua, kéo đầu người đàn ông đến trước mặt mình. Không đợi người nọ kịp phản ứng, đôi môi đã chạm vào nhau. Đầu lưỡi thấm mùi thuốc linh hoạt xâm nhập vào khoang miệng người nọ, tìm kiếm đầu lưỡi cứng rắn kia.

Bất quá lúc này đây, đối phương tựa hồ... Bắt đầu đáp lại?

__”Ừm?” Dịch Khiêm cảm thấy trên lưng ấm áp, phát hiện chú Chí Sĩ đang ôm mình. Đầu lưỡi kịch liệt vờn nhau, có thể nhận ra hô hấp của đối phương trở nên dồn dập.

__”Lại muốn làm?” Dịch Khiêm chu môi cười, tùy ý tựa vào bồn, lơ đãng ôm lấy chú Chí Sĩ “Tôi sớm đã nói qua, lên giường của tôi rồi, anh sẽ không muốn chạm vào phụ nữ nữa.”

__”...Đừng như vậy.” Chú Chí Sĩ bỗng buông hắn ra, nặng nề thở dài

__”?” Dịch Khiêm khó hiểu nhíu mày

Chú Chí Sĩ ngưng mắt nhìn hắn, thở dài nói “Cậu như vậy... Tôi nhìn không được.”

Dịch Khiêm trào phúng nhìn chú, lưỡi nói chuyện. Chú Chí Sĩ rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói “Kỳ thật tôi biết, cậu không phải vì thích tôi mới để tôi chạm vào cậu.”

__”Ừm.” Dịch Khiêm thuận miệng ứng một tiếng

__”Tôi cũng không phải vì lên giường với cậu, mới giúp cậu.” Chú Chí cúi đầu, nghẹn ngào nói

Dịch Khiêm lưỡi biếng liếc chú “Anh từng nói qua.”

__”Phải không? Tôi quên.” Chú Chí Sĩ chưa xót cười cười “Xem ra tôi già thật rồi...”

Dịch Khiêm liếc mắt đánh giá chú từ trên xuống dưới. Rõ ràng thoát nhìn chỉ mới ba mươi, rõ ràng vẫn luôn căng tràn sức sống, nói mình già rồi? Hừ, biểu hiện trên giường không giống đã già chút nào. Anh ta rốt cuộc có ý gì a?

__”...” Chú Chí Sĩ ngẩng đầu, phức tạp nhìn hấn. Dịch Khiêm cau mày, ý đồ suy đoán tâm tư của chú,lại như thế nào cũng không hiểu người này đang rối rắm cái gì.

Chẳng lẽ hỏi hận vì đã giúp hấn giết người? Không giống a...

Chú Chí Sĩ cuối cùng im bật, chỉ dùng sức vỗ vai hấn, miễn cưỡng nở nụ cười.

__Cái kia, nghe cậu nói...muốn cùng tôi đồng thời sống sót...Khiến tôi rất cao hứng.

__”Ừ.” Dịch Khiêm dời mắt, thản nhiên tiếp lời “Anh cười rất giả,đừng làm bộ nữa.”

Chú Chí Sĩ xấu hổ gãi đầu,đột nhiên mở tủ lạnh ra,dùng thân thể che lại, “Ha ha ha ha...Cậu đói chưa? Tôi đói lắm rồi! Làm gì ăn đi...”

Dịch Khiêm rít hơi cuối cùng,ném lọ thuốc vào thùng rác,”Ừ” một tiếng.

__Trứng ốp la. Anh còn công thức nào khác, mau làm cho tôi ném thử.

29. Chương 28

Trong thời gian chờ đợi đối phương lấy gel bôi trơn trở về,thật sự phi thường dài lâu cùng gian nan a.

Cố Ngang yên lặng ngồi trên giường, hai mắt liên tục liếc nhìn cửa phòng và đồng hồ treo tường. Anh ta như thế nào đi lâu như vậy,chẳng lẽ mình giấu kĩ quá nên tìm hoài không thấy?

Ngay khi Cố Ngang rối rắm có nên đi qua tìm giúp y hay không,cửa phòng đột cuộc mở ra. Tầm mắt Cố Ngang vừa lúc chống lại Tề Yên Khách,đầu tiên là sưng sốt,sau đó lập tức phát hiện ba bình gel bôi trơn trong tay y.

__”Cần, cần nhiều như vậy?” Mặt Cố Ngang nhanh chóng nóng lên,cậu ngược ngừng quay đầu đi, không dám nhìn y.

Tề Ninh cũng ngăn người,đi tới đặt ba bình gel bôi trơn lên đầu giường, sờ mũi nhỏ giọng nói “Anh cũng không biết dùng bao nhiêu...Anh cảm thấy...ba bình hấn đủ?”

Cố Ngang không khỏi bật cười. Ai, hai người đều không có kinh nghiệm a...Bất quá,y như vậy ngược lại càng đáng yêu.

Cố Ngang ngẩng đầu,nhìn bộ dạng Tề Yên Khách sờ mũi then thùng đứng đó,nhất thời trong lòng tràn đầy yêu thích. Cứ việc bản thân ngược ngừng không thôi,cậu vẫn hướng Tề Yên Khách ngoắc ngoắc ngón tay “Lại đây.”

Tề Yên Khách cười cười, khom lưng, nhắm mắt hôn lên môi Cố Ngang. Cố Ngang cũng cười ôm y,cảm nhận y chậm rãi đến bên giường, đè lên người mình.

Cảm giác thật kì diệu...thể trọng của một người khác. Tuy không quá nặng,nhưng thực phong phú,khiến cậu thực an tâm.

Không đơn thuần như cái hôn ban nãy hay trong mơ,lúc này đây là lưỡi hôn. Thời điểm đầu lưỡi Tề Yên Khách linh hoạt xâm nhập vào khoang miệng, đầu óc Cố Ngang hoàn toàn trống rỗng, ngơ ngác không biết làm sao. Hai chiếc lưỡi rất nhanh chạm vào nhau,xúc cảm ấm áp mềm mại,xa lạ đến mức nhìn không được nhắm nháp.

Tề Yên Khách tựa hồ cũng không điều luyện, chỉ biết ngốc ngốc lay động đầu lưỡi Cố Ngang. Hai người thông thả mò mẫm biện pháp giúp đối phương cảm thấy thoải mái nhất. Nứt thoải mái sao? A, nhột. Dưới lưỡi thì sao? ...Cũng nhột lắm a.

Đầu lưỡi cùn cù vất vả lao động dẫn đến tuyến nước bọt phản xạ không ngừng phân bố nước bọt. Nước bọt trong khoang miệng hai người hòa hợp không biết của ai,đành cố gắng hút,bởi vì cảm thấy hôn môi còn

để nước bọt tràn ra ngoài rất mất thể diện. Nhưng nghĩ đến có lẽ nước bọt là của đối phương, cứ như vậy nường theo yết hầu chảy vào thân thể mình, khiến cả hai nhin không được càng thêm hưng phấn.

Cố Ngang tuy rằng đã mất nụ hôn đầu tiên, nhưng lưỡi hôn vẫn là lần đầu. Hơn nữa, dưới tình huống “kể tiếp muốn làm tình”, cảm quan tự nhiên đặc biệt mãnh cảm. Cậu bắt đầu cảm thấy choáng váng, lúc này mới tỉnh ngộ trong lúc hôn bản thân luôn nín thở. Cố Ngang không khỏi có chút buồn cười, lặng lẽ mở mắt ra nhìn Tề Yên Khách.

Tề Yên Khách cơ hồ cũng đồng thời mở mắt. Cách nhau rất gần, hai người đều nhìn không rõ đối phương, vì vậy ăn ý tách ra.

__”...” Khoang miệng đột nhiên mất đi một nửa, hư không vô cùng. Hai người đối diện nhau, nhin không được đều bật cười, tự nhiên như vậy, lần thứ hai tới gần.

Thân thể theo đầu lưỡi ôn nhu quán quýt dần dần trấn tĩnh lại. Cố Ngang cảm thấy Tề Yên Khách đè nặng mình, hô hấp trở nên dồn dập. Tề Yên Khách một tay chống lên giường, một tay nâng ót Cố Ngang, mê luyến thâm tình hôn cậu. Động tác nhỏ này lập tức nhồi đầy nhu tình vào lòng Cố Ngang, khiến cậu cũng nhin không được ôm lấy cổ y, ngưỡng mặt lên, nghiêm túc cảm nhận nụ hôn.

Thật thích.

Chỉ cần hôn môi, tế bào toàn thân giống như đều hưng phấn.

Cố Ngang vô thức dời tay, nhẹ nhàng vuốt ve lưng y. Hai người còn mặc áo ngủ, cách lớp vải mỏng manh, tình tường cảm nhận đường cong gợi cảm của đối phương.

Không giống như nữ sinh mềm mại thướt tha, mà là co dãn cùng rắn chắc.

Tựa hồ... có dùng sức bao nhiêu, đến bao nhiêu lần, cũng không bị phá hủy.

Cố Ngang tâm niệm chợt lóe, cố ý nhẹ nhàng néo lưng y một chút. Tề Yên Khách bật cười lùi thân về, còn chưa kịp cười khanh khách nhìn cậu, đã bị Cố Ngang đẩy ngã, đè lên giường.

__”...” Thân thể hai người áp sát nhau, chăm chú nhìn đối phương. Cảm nhận hô hấp của nhau khiến thân và tâm đều trở nên thư sướng.

__”Đổi ý sao?” Tề Yên Khách cười hì hì ôm cậu

__”Lát nữa để em tới đi.” Cố Ngang hừ một tiếng “Vừa rồi thua anh em nhận, trước cho anh ở trên. Là đàn ông phải biết dũng cảm đối mặt với vấn đề nhân phẩm của mình!”

__”Được thôi, nếu em còn sức để làm.” Tề Yên Khách chống giường ngồi dậy, ngửa đầu hôn má cậu.

Trong lòng Cố Ngang tràn đầy vui sướng, giống như con mèo nhỏ làm nũng, được chủ nhân sủng ái sờ sờ cổ liền hạnh phúc nằm xuống. Xoay người, Tề Yên Khách một lần nữa đè lên người Cố Ngang.

__”Ngoan, đừng cáu kỉnh.” Tề Yên Khách mỉm cười giơ tay, nhẹ nhàng xoa nắn vành tai Cố Ngang. Cố Ngang theo bản năng rụt cổ, lỗ tai cậu thực mãnh cảm, bị chạm đến, cả người thiếu chút nữa đã nhảy dựng.

Tề Yên Khách nhàn tình sáng lên “Không thích? Vẫn là rất thích?”

__”...Cái, cái gì?” Cố Ngang quay mặt đi, lí nhí đáp

__”Cái này.” Tề Yên Khách chồm người lên, một lần nữa áp lấy cậu. Cố Ngang vừa chờ mong lại khẩn trương nhìn y một cái, y liền nghiêng đầu, hôn lên vành tai Cố Ngang.

__”...A” Cố Ngang bán kinh ngạc bán vui sướng khê hô. Chút thịt vành tai bị Tề Yên Khách ngậm trong miệng ôn nhu liếm liếm, thỉnh thoảng lại dùng răng cắn cắn. Cảm giác ấm áp tê dại nhảy mắt theo dây thần kinh chạy khắp toàn thân, làm cậu vừa muốn tránh lại khát cầu càng nhiều.

Tề Yên Khách nhận thấy cậu thích thú, liền nhếch miệng, vươn đầu lưỡi chạm rãi liếm liếm vành tai. Đầu lưỡi ướt sũng không xương, phát ra tiếng nước dâm mỹ. Thanh âm kia gọi lên cho Cố Ngang suy nghĩ điên cuồng, thật sâu cảm nhận thân thể đang bị xâm phạm, bị khiêu khích... Mà chính bản thân cậu lại không hề phản kháng.

Không, quả thật thích muốn chết!

Cố Ngang rơi vào cơn lốc khoái cảm không thể kiềm chế, bất giác phát ra tiếng run rẩy rên rỉ, bàn tay đặt trên lưng không khỏi buộc chặt.

—”Thì ra em, thích như vậy.” Tề Yên Khách thấp giọng thì thầm

Bởi vì quá mức thân cận, cho dù tận lực nhỏ giọng, cũng bị thanh âm của người kia làm chấn động. Đầu óc Cố Ngang mơ mơ màng màng, thật lâu sau mới hiểu y đang nói gì. Nhưng cho dù nghe hiểu, cậu cũng đã xấu hổ đến mức không thể phản bác. Tề Yên Khách không hề trêu ghẹo vành tai vừa hồng vừa nóng kia, mà nương theo cổ, thông thả hôn lên môi Cố Ngang.

Chính là hôn môi, kích thích tất nhiên không quá mãnh liệt. Cố Ngang dần dần điều chỉnh hô hấp, nhắm mắt hưởng thụ nụ hôn. Tề Yên Khách vừa hôn, vừa mở cúc áo Cố Ngang. Cố Ngang cũng cởi của y, nhìn áo ngủ y rũ xuống, lộ ra lồng ngực trắng nõn.

...Anh ấy bình thường khẳng định luôn nhốt mình trong nhà viết sách, cho nên làn da mới trắng như vậy.

Chẳng biết tại sao nghĩ như thế, trong lòng Cố Ngang liền ảm áp, nhịn không được tưởng tượng đến bộ dáng ngồi trước máy tính vắt óc suy nghĩ của Tề Yên Khách.

Thật đáng yêu a.

Cố Ngang cười cười, đang muốn nói gì, đột nhiên điểm nhô lên trước ngực bị cắn, khiến cậu cơ hồ thét ra tiếng.

—”Đau?” Tề Yên Khách nhận thấy thân thể cậu buộc chặt, liền nâng mắt lên, dùng đầu lưỡi đánh vòng xung quanh.

—”Không, không phải...” Cố Ngang hít sâu một hơi. Vừa rồi trong nháy mắt quả thực... Rất kích thích, khiến cả người cậu đều co rút.

—”Oa, em...” Tề Yên Khách bỗng nhiên sờ xuống dưới, cầm lấy hạ thể của Cố Ngang “Cứng a.”

Cố Ngang dường như hồn dỗi sờ soạng phía dưới Tề Yên Khách tiện đà cười trộm “Anh không vậy sao?”

Tề Yên Khách sờ sờ mũi, lộ ra thần sắc ngượng ngùng “Hết cách a... Bộ dạng hiện tại của em rất đáng yêu, anh thật muốn, lập tức liền...” Y dừng một chút, cúi đầu hôn lên trán Cố Ngang, ôn nhu nói “Thật muốn lập tức cắm vào.”

Câu nói kia khiến trái tim Cố Ngang bang bang nhảy loạn, thân thể cũng theo đó hưng phấn không thôi. Cậu mãnh liệt chờ mong, cứ việc mất thể diện, nhưng rõ ràng không thể lảng tránh khát vọng.

—”Vậy... vậy trơn đi.” Cố Ngang nhỏ giọng nói. Không cần cởi quần cũng biết hai người cứng đến trình độ nào, dù sao phỏng lên như vậy, xúc cảm cũng bại lộ hết thảy.

Tề Yên Khách cười cười, vươn tay luồn ra sau. Cố Ngang liền phối hợp nâng thắt lưng lên, để y giúp cởi bỏ quần ngủ. So với quần ngủ rộng thùng thình mềm mại, quần lót càng phơi bày bộ dáng căng phồng của tiểu huynh đệ. Bất gặp ánh mắt khoái trá của Tề Yên Khách, Cố Ngang hừ một tiếng, cũng lột quần y xuống, sau đó lộ ra thần sắc khiêu khích “Cười cái gì mà cười, anh cũng không khá hơn bao nhiêu.”

Tề Yên Khách không khỏi bật cười, bỗng nhiên cúi người, hôn lên khí quan đang bành trướng.

—”A...” Cố Ngang chấn kinh khê hô, thân thể cơ hồ muốn bắn lên. Cảm giác ảm áp cách quần lót quá mức vẻ mơ hồ, nhưng kích thích trực tiếp khiến cậu sinh ra khát cầu mãnh liệt — thức ăn thơm ngon đặt ngay trước mắt, lại bị buộc phải cắn từng ngậm từng ngậm thật nhỏ chậm rãi nhấm nuốt, cực kì bất mãn.

Chưa đủ...

Cố Ngang nhịn không được nâng thắt lưng lên, cắn môi nói “Này... có thể... đến trực tiếp hay không?”

—”Hừm?” Tề Yên Khách ngậm vào một nửa côn thịt, giương mắt nhìn cậu.

Cố Ngang há mồm thở hổn hển, cảm thấy thanh âm bắt đầu phát run “Nếu, nếu anh không thấy bản... có thể hay không...”

Tề Yên Khách cười cười, vươn tay lột quần lót Cổ Ngang xuống. Côn thịt cứng rắn nóng bỏng lập tức bắn ra, Cổ Ngang nhìn tiểu huynh đệ của mình hơi hơi loạng choạng, quan sát người nọ mỉm cười cúi đầu ngậm... Xấu hổ gì gì đều không muốn quản. Cái loại song trọng khoái cảm từ tâm lý đến sinh lý khiến cậu nhin không được bắt đầu rên rỉ.

__”Thư thái như vậy...” Tề Yên Khách vừa ngậm vừa nói, đầu lưỡi cùng thành khoang miệng thỉnh thoảng đụng chạm. Cổ Ngang sững đến phát điên, đang không biết phải trả lời y như thế nào, chợt cảm thấy y cách mình mà đi.

30. Chương 29

__”...?” Mãnh liệt bất mãn khiến Cổ Ngang mở choàng mắt ra, mê ly nhìn Tề Yên Khách

__”Tiểu ngu ngốc, hiện tại đã bắn, trong chốc lát chẳng phải không có khí lực?” Tề Yên Khách mỉm cười nhéo nhéo mũi cậu, sau đó cởi quần lót của mình. Tiểu huynh đệ chờ không kịp lập tức bắn ra, nhảy lên nhảy xuống, Cổ Ngang nhìn nhìn nhin không được buồn cười.

Tề Yên Khách vươn tay lấy bình gel bôi trơn trên đầu giường, giữ chặt tay cậu nói “Đến, ngồi đây.”

__”Ừm.” Cổ Ngang nắm chặt tay y, dùng một chút lực liền bị kéo lên

Tề Yên Khách đỡ thắt lưng cậu, giúp cậu ngồi lên người mình, sau đó tách hai chân, lộ ra tiểu huyết chậ hẹp. Tề Yên Khách nắn gel bôi trơn vào lòng bàn tay, Cổ Ngang nhàm chán cúi đầu búng búng tiểu huynh đệ của y.

__”...” Tề Yên Khách chần động, hồ nghi nhìn cậu

__”?” Cổ Ngang vô tội nhắm mắt mấy cái

Tề Yên Khách cắn cắn môi “...Em ngại nó không đủ rắn chắc sao?”

Cổ Ngang nhất thời đầu đầy hắc tuyến “A không, khi thật... Em chỉ là chợt nhớ tới một quyển sách... Anh còn nhớ cuốn tiểu thuyết “Ta tình phân, cả nhà ta đều tình phân” mà lần trước em nhắc không...”

__Ừ.

__Bên trong, thời điểm tiểu công và tiểu thụ làm lần đầu tiên, tiểu công cũng búng búng JJ tiểu thụ..

Tề Yên Khách trầm mặc một lát, bất đắc dĩ nói “Tác giả phải hung tàn đến mức nào mới có thể viết ra loại tình tiết như vậy...”

Cổ Ngang cười ha ha, đột nhiên cúc hoa căng thẳng. Cậu cúi đầu mới thấy, Tề Yên Khách đã thấm gel bôi lên ngón tay, sau đó trạc trạc phía dưới.

__”Đừng nghĩ lung tung nữa...” Tề Yên Khách bắt lấy thắt lưng Cổ Ngang, ôn nhu nói “Nếu em thất thần, anh sẽ thực thương tâm a.”

__”Ừm, đã biết.” Cổ Ngang đỏ mặt nói, phối hợp nâng thắt lưng lên. Có gel bôi trơn phụ trợ, ngón tay Tề Yên Khách rất nhanh trượt vào. Tuy rằng không đau, nhưng Cổ Ngang vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Dù sao cũng bị dị vật xâm nhập, nhiệt độ bất đồng cơ thể, xúc cảm xa lạ...

Cổ Ngang cúi đầu nhìn Tề Yên Khách cứng rắn, nhin không được thở dài “Còn kém xa lắm a...”

__”Anh sẽ cẩn thận...” Tề Yên Khách phát giác Cổ Ngang nơi đó đặc biệt chậ hẹp, ngón tay chen vào bên trong vô pháp hoạt động tự do. Y có chút lo lắng, sợ lần đầu tiên của Cổ Ngang thống khổ hơn là khoái hoạt. Nếu như vậy, y tình nguyện đổi lại là mình.

Cổ Ngang thật không nghĩ nhiều, chỉ mở chân rộng ra một chút, duỗi thẳng người tiện cho y tiến vào.

Tề Yên Khách lấy chút gel bôi trơn,thử chen ngón thứ hai vào.

—”A...” Cố Ngang khó chịu nhíu mày,hít một hơi thật sâu nói “Không sao...Anh tiếp tục...”

—”Anh sẽ chậm một chút, em thả lỏng. Đừng sợ,anh không dùng lực.” Tề Yên Khách ôn nhu trấn an,thong thả đẩy ngón tay vào. Cố Ngang cảm thấy mặt sau càng ngày càng trướng, thành huyết bên trong rõ ràng đang bị nới rộng ra. Thân thể kháng nghị,hạ thể không còn cứng như ban đầu.

Tề Yên Khách cúi đầu nhìn cậu, thở dài “Không bằng...”

—”Anh...cũng vậy thôi.” Cố Ngang vùi đầu vào hõm cổ y,khó chịu hô hấp “Đừng nói với em, anh không phải là lần đầu tiên,độ lớn của anh so với em...như nhau. Không sao đâu, tiếp tục đi.”

—”...Được.” Tề Yên Khách ôn nhu cười cười. Người yêu bé nhỏ của y a...Rõ ràng bản thân cũng chỉ là một đứa trẻ,lại luôn hiểu chuyện, hiền lành như thế.

Tề Yên Khách nhin không được nghiêng người hôn hôn gò má cậu,sau đó đổ thêm nhiều gel bôi trơn, thông thả chen vào.

Không biết qua bao lâu,ngón tay thứ hai cuối cùng hoàn toàn chen lọt. Cố Ngang nhẹ nhàng thở ra,thân thể dần dần mềm nhũn, đột nhiên buộc chặt.

Tề Yên Khách đang nắm hạ thể cậu,nhẹ nhàng vuốt ve.

—”Thực xin lỗi, anh không có kinh nghiệm.” Tề Yên Khách thật sự cảm thấy áy náy

—”Thao, xử nam đều như vậy nha.” Cố Ngang ngoài miệng nói,trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

Dưới sự phục vụ xem như bồi thường của Tề Yên Khách,Cố Ngang một lần nữa dấy lên dục vọng. Nhiệt độ trong cơ thể khiến cậu trở nên xao động, ngưng mắt nhìn chăm chăm vật nóng rực của Tề Yên Khách,nhìn không được tưởng tượng đến cảm giác khi bị cắm vào.

—”Hiện tại liền...vào đi?” Cố Ngang liếm liếm môi,giống như làm nũng cắn cắn cổ Tề Yên Khách.

Tề Yên Khách nghĩ nghĩ, gật đầu. Y cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy cả hai đều không thoải mái,không bằng cứ trực tiếp...Chậm một chút, hẳn không thành vấn đề. Vì thế liền rút tay ra.

Ngón tay y mang theo rất nhiều chất lỏng,đó là gel bôi trơn bị thành huyết nhiệt hóa. Cố Ngang cảm nhận mặt sau hư không,chất lỏng ướt sũng chảy xuống đùi,khiến cậu càng thêm nôn nóng.

—”Anh đỡ em, chính em đến.” Tề Yên Khách sẵn sàng ôm thắt lưng cậu

—”Ừm.” Cố Ngang điều chỉnh góc độ,nâng dậy côn thịt cứng rắn,nhắm ngay tiểu huyết ướt sũng của mình, ngồi xuống.

Mới đầu không sao, nhưng càng vào trong càng khó chịu. Cố Ngang nghiêng rằng nghiêng lợi cố gắng chống đỡ. Cứ việc có Tề Yên Khách giúp đỡ,tư thế như vậy vẫn cố hết sức. Cậu chậm rãi ngồi xuống, nhưng cơ quan bên trong lại truyền đến tiếng cảnh cáo càng lúc càng lớn: không thể, rất to, không vào được —

Cố Ngang thậm chí cảm thấy mỗi sợi cơ bắp đang kéo căng quá mức, gần như vậy trong trạng thái xé rách

—”...” Cùng lúc đó, Tề Yên Khách cắn môi, chịu đựng đau đớn

Cố Ngang bị mở ra rất đau, y bị đè ép cũng phi thường đau. Dù sao đều là bộ phận mẫn cảm, nếu miễn cưỡng sẽ làm cả hai bị thương.

Chính là Cố Ngang căn bản không phát giác điểm này,chỉ cảm thấy cực kì khó chịu, vừa mẫn vừa xúc tiến. Cậu khẽ cắn môi, bỗng nhiên quyết liệt, dùng sức ngồi xuống.

—A!

—...Ngô...

Hai người đồng thời thở hắt. Cố Ngang theo phản xạ bật người lên,đau đến không thể thở nổi. Tề Yên Khách cũng đau tới mức cả người căng thẳng, nhưng vẫn miễn cưỡng cố gắng nâng Cố Ngang lên.

__”Đừng...Đừng đột nhiên mạnh mẽ như vậy...” Tề Yên Khách cảm thấy ngay cả hô hấp cũng đau,y hít sâu mấy hơi,ôn nhu nói “Em không sao chứ?”

Cố Ngang lúc này mới ý thức hành động lỗ mãng khiến mình đau gần chết,nhất thời hổ thẹn không nói nên lời. Tề Yên Khách chỉ nghĩ cậu đau không nói nổi, nhanh chóng sờ soạng mặt sau một phen,không có vết máu, lúc này mới nhẹ nhõm.

__”...Thực xin lỗi.” Cố Ngang nhỏ giọng nói

__”Không sao, thả lỏng một chút, chúng ta từ từ đến.” Tề Yên Khách cười cười nhìn Cố Ngang, đề đầu xuống hôn lên môi cậu.

Người yêu hôn môi tổng luôn có tác dụng an thần.

Cố Ngang cảm thụ ôn nhu trong nụ hôn,cả trái tim đều trở nên mềm mại. Thân thể không khỏi thả lỏng, nghe lời Tề Yên Khách chậm rãi bình tĩnh lại.

Cứ việc căng cứng khó chịu,nhưng vẫn tốt hơn vừa rồi nhiều lắm. Cố Ngang cảm thấy hành động lúc này tuy không làm chảy máu,nhưng khẳng định bị thương tổn. Bởi vì bên trong có một chỗ đặc biệt đau. Cậu cố gắng ép chính mình xem nhẹ nơi đau đớn đó,chăm chậm nuốt vào vật thô cứng của Tề Yên Khách.

__”Vào, hết sao...” Cố Ngang đều nhanh thoát lực,may mắn Tề Yên Khách ôm lấy thắt lưng cậu,khiến cậu tiết kiệm không ít sức lực.

__”Không sai biệt lắm.” Tề Yên Khách hôn hôn lồng ngực Cố Ngang, ngưỡng mặt mỉm cười ôn nhu “Vất vả.”

Cố Ngang khoát tay nói “Không khách khí, không khách khí.”

Hai người liếc nhau, bỗng nhiên cười ha ha. Nụ cười này khiến cơ thể thật vất vả mới thả lỏng lập tức buộc chặt, bọn họ nhất thời đau đến nhe răng rợn mắt. Nhưng nhìn biểu tình của đối phương càng thêm buồn cười,vì thể đành ghen ghét khuất,mắc kẹt giữa ngọt ngào và đau khổ.

Mặc dù thân thể rất đau,nhưng trong lòng vô cùng vui vẻ.

__”Em yêu anh.” Cố Ngang cười cười, hôn lên môi y

Nghe được ba chữ kia, Tề Yên Khách bỗng nhiên cứng đờ. Vẻ mặt y trong khoảnh khắc đó phi thường mờ mịt,thậm chí có chút không biết làm sao. Nhưng Cố Ngang đã hôn lên.

Rõ ràng trong lòng không biết làm sao, thân thể đã thay trái tim trả lời.

Y ôm chặt cậu bé trong ngực, hôn thật sâu.

Đột nhiên, phi thường,muốn em.

Y nhắm mắt lại, dùng hạ thân nhẹ nhàng đỉnh lên.

__”Nha...” Cậu bé trong lòng ngực khẽ run rẩy một chút,dùng sức bấu lấy vai y.

Muốn chiếm hữu em,muốn em cùng anh đồng thời,hưởng thụ quá trình làm tình.

Y nắm chặt phân thân bởi vì đau đớn mà trở nên uể oải,cố gắng âu yếm lấy nó. Cậu bé không chỉ một lần bị hành động này khơi mào tính dục,lúc này đây càng vì vật cứng trong cơ thể, hưng phấn lạ thường.

Y thông thể nhìn cậu bé,nhìn biểu tình mâu thuẫn vừa đau đớn vừa sung sướng của cậu bé,trong lòng bỗng dưng tràn đầy, nhiệt huyết.

Phi thường muốn em. Phi thường phi thường, muốn em.

Em cũng muốn anh, đúng không?

Cảm giác khát cầu lẫn nhau,thực sự quá tốt đẹp.

Chưa bao giờ biết có loại tình cảm nào mãnh liệt đến mức đủ sức bao phủ lý trí mình,y ôm chặt Cố Ngang, nhìn không được gia tăng tốc độ. Tiếng rên rỉ dần dần biến thành thét chói tai,không chỉ vì đau đớn, mà là càng nhiều khoái cảm.

—Khoái cảm được khao khát mãnh liệt, bị dùng sức xâm phạm, được yêu thương đến phá hủy, bị thao đến ngắt xỉu.

Trước khi thân thể đạt đến mức cực hạn, cảm xúc của hai người đều đã lên đỉnh. Bọn họ nhất trí từ bỏ tự hỏi, chỉ dùng cơ thể để cảm nhận, dùng xúc cảm để đáp lại, dùng bản năng nguyên thủy hưởng thụ tình ái kịch liệt.

Sau đó —

—”...” Cố Ngang vô lực tựa vào người Tề Yên Khách, cảm giác vật trong cơ thể mình từ từ mềm nhũn. Tình dịch của Tề Yên Khách hợp cùng gel bôi trơn đồng thời chảy xuống đùi hai người, nóng hầm hập.

Nhìn cảnh hỗn độn dưới thân, Cố Ngang không hề cảm thấy bẩn hay ghê tởm. Cậu thậm chí còn cọ nhẹ một chút, cảm thụ chất lỏng sền sệt.

Tề Yên Khách một bên thở dốc, một bên hôn gò má Cố Ngang, nhẹ nhàng cười nói “Em còn sức sao? Đến lượt anh ở dưới?”

—”...Hết sức.” Cố Ngang miễn cưỡng dựa vào, cảm giác mệt mỏi dần dần đánh úp lại, khiến cậu đột nhiên nhớ tới lúc này mới rạng sáng “Trước...nghỉ ngơi một chút...Chờ ngày mai, lại đại chiến ba trăm hiệp...”

—”Đừng vội ngủ.” Tề Yên Khách đùa dai cắn cắn môi cậu “Chúng ta tẩy rửa trước.”

—Mặc kệ, ngày mai rồi...

—Cho dù tiểu đệ đệ dính lên bụng, ở giữa còn mang theo một đồng loạn thất bát tao cũng không sao?

—”...” Cố Ngang trầm mặc một chút, oán niệm mở mắt

Tề Yên Khách cười cười vuốt vuốt mũi cậu, đột nhiên dùng sức, vươn tay bồng Cố Ngang lên

—”Oa!” Cố Ngang sợ hãi thét to. Cậu không ngờ Tề Yên Khách khỏe như vậy, càng không nghĩ tới vừa mới làm xong, y cứ nhiên còn có khí lực.

Bất quá...Cố Ngang lơ đãng liếc mắt nhìn cơ bắp cân xứng rắn chắc của Tề Yên Khách. Người này bình thường mặc quần áo rộng thùng thình đoán không ra, cơ thể ẩn giấu bên dưới không hề gầy yếu như mặt ngoài.

...Kỳ thật, y dùng một nửa thời gian ở nhà, một nửa thời gian đến phòng tập thể hình rèn luyện?

—”Đừng ngủ gục trong nước, nói không chừng...Tề Yên Khách cúi đầu, cắn cắn môi Cố Ngang, ôn nhu nói “Nói không chừng, anh còn muốn làm lần nữa.”

—”Em đây ngủ gục cũng không sao.” Cố Ngang ôm cổ y, cười cười đáp “Bởi vì đã có vương tử trong lòng, đem em thao tỉnh.”

—”Vậy rất không tình thú.” Tề Yên Khách mỉm cười nhìn cậu “Anh càng thích, làm em đến ngắt xỉu mới thôi.”

31. Chương 30

Hôm sau, Cố Ngang từ trong mệt mỏi bắt kham tỉnh lại. Giương mắt nhìn đồng hồ treo tường, hai giờ rồi.

...Hai giờ?!

Cả Ngang cả kinh, cơ hồ từ trên giường nhảy dựng lên. Hạ thân bỗng truyền đến từng trận đau nhức, Cố Ngang không khỏi nhe răng trợn mắt. Bị cậu quấy nhiễu, người bên cạnh cũng tỉnh lại.

—”...Làm sao vậy?” Tề Yên Khách dụi dụi mắt, nhìn tấm lưng trần trụi trơn bóng của Cố Ngang, nhin không được đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Cố Ngang bị y sờ, lưng vừa ngứa mặt sau thì đau, nhất thời đỏ khóc đỏ cười, đành nói “Ngủ quên! Rời giường! Rời giường!”

—”Đói bụng?” Tề Yên Khách ngồi dậy, xoay người nhặt quần áo bị vứt dưới đất, cười đưa cho Cố Ngang.

—”Em không sao...” Cố Ngang chợt nhớ tới Vi Miểu bị cậu bỏ quên trong phòng, lập tức hổ thẹn không thôi “Vi Miểu sắp chết đói...Không biết em ấy có tự mình ra ngoài tìm đồ ăn không.”

Cậu cứ nhiên nửa đêm chạy qua phòng Tề Yên Khách làm tình, sau đó ném Vi Miểu một mình trong phòng thẳng đến buổi chiều ngày hôm sau? Thật sự rất vô trách nhiệm!

Cố Ngang cắn răng nhịn đau, vội vàng mặc quần áo, khập khiễng chạy vào buồng vệ sinh. Tề Yên Khách nhìn tư thế đi đường của cậu, không khỏi lo lắng nhíu mày, nhưng phát hiện động tác vẫn tràn đầy sức sống, nhất thời buồn cười không thôi.

Khi Cố Ngang bỏ nhào tới bồn rửa mặt, đang muốn nắn kem đánh răng, chợt nhận ra chỗ này không phải phòng mình, ly cùng bàn chải đánh răng chỉ có một.

...Có thể dùng của anh ấy sao?

Cố Ngang đỏ mặt, do dự một chút, đang định quay đầu hỏi, khước mắt nhìn thoáng qua, phát hiện vệt màu vàng nhạt trong thùng rác.

Đó là...ba con vịt bơi.

Cố Ngang nín thở, theo bản năng liếc qua giá gỗ trên bồn, trên kệ chỉ còn lại ba con vịt. Một con đơn độc nằm trong góc, hai con dính rất gần. Cậu bỗng nhiên cảm thấy thấp thỏm, cảm con vịt nhỏ trong góc, phát hiện là của “Vi Miểu”.

Mà tựa vào nhau, một là “Dịch Khiêm”, một là “Chí Sĩ”.

Ngày hôm qua, Tề Yên Khách đã trả lại con vịt viết tên “Cố Ngang” cho cậu. Cố Ngang hồi tưởng một chút, thời điểm hai người “vật lộn” đã tùy tay ném chúng đi, hiện tại hẳn hai con vịt đang nằm trên giường.

Như vậy, trong thùng rác, trừ bỏ vịt của “Nghê An” và “Dịch Bách”, con kia chính là...

Cố Ngang chậm rãi cúi người, lấy ra một con vịt nhỏ từ bên trong.

Quả nhiên.. là Cung Lý.

Đây không phải đại biểu...

Lòng ngực Cố Ngang lập tức nhói lên, đang định đứng dậy, ánh sáng ngoài cửa bỗng nhiên tối sầm. Cậu ngẩng đầu, bất gặp Tề Yên Khách tựa vào khung cửa, cười hì hì nhìn mình.

Còn cầm theo một chú vịt màu vàng.

Cố Ngang có chút chột dạ, nắm con vịt của Cung Lý trong tay, không biết nên buông ra hay tiếp tục giữ lấy. Tề Yên Khách liếc mắt nhìn cậu, nhịn không được bật cười “Em thích lục thùng rác phòng anh như vậy sao?”

Cố Ngang phức tạp nhìn y. Tề Yên Khách cười đi tới, thuận tay đặt con vịt lên giá, sau đó chìa tay về phía Cố Ngang. Cố Ngang nín tay y đứng lên, Tề Yên Khách trực tiếp kéo cậu vào ngực.

Tề Yên Khách ôm cậu đứng trước bồn rửa mặt, mỉm cười nhìn hình ảnh hai người ôm ấp trong gương.

—”Còn cầm làm gì, ném xuống đi.” Tề Yên Khách đoạt lấy con vịt “Cung Lý”, ném vào thùng rác.

—”...” Cố Ngang nhíu mày, muốn nói lại thôi. Cậu rất muốn chạy đi xác nhận an nguy của Cung Lý, nhưng...Rõ ràng đáp ứng, phải tin tưởng người này.

Chỉ mới quyết tâm một ngày, hiện tại cậu đã bắt đầu suy nghĩ miên man. Vì thế đành dờ dề dài “...Thùng rác của anh thật sạch sẽ a.”

—”Ừ, bởi vì luôn ngủ ở chỗ em.” Tề Yên Khách mỉm cười cợt cợt cổ cậu “Hình như anh chỉ ngủ trong phòng mình hai lần...ba lần?”

__”Hai lần, trong đó một lần là ngủ trưa.” Cố Ngang không hề khó khăn nhấc nhở. Về phần một lần khác, chính là tối hôm qua. Vừa nhớ tới, hai má liền ửng đỏ.

Tề Yên Khách buông cậu ra, vươn tay cầm bàn chải cùng kem đánh răng, lười biếng nói “Đúng vậy... Ngay cả bàn chải đánh răng nơi này, anh còn chưa dùng qua, nó cần bản không phải phòng anh.” Y nấn kem, đưa bàn chải đánh răng qua cho Cố Ngang, sau đó mở vòi lấy nước.

Trong lòng Cố Ngang ảm áp, tuy rằng mặt ngoài chỉ là những hành động nhỏ nhặt nhưng lại đọng đầy ôn nhu. Lặng nghe tiếng nước ào ào, khóe miệng không khỏi nhếch cao.

Đúng lúc này, Tề Yên Khách chậm rãi nói “Không biết anh chết rồi, là căn phòng này biến mất, hay phòng của em...Hoặc hai nơi đồng thời biến mất?”

Thân thể Cố Ngang lập tức cứng đờ.

Tề Yên Khách nhét ly nước vào tay Cố Ngang, tựa vào vai cậu nhắm mắt, thấp giọng cười “Giờ thôi mà.”

Cố Ngang trầm mặc “....Không vui.”

__”...A.” Tề Yên Khách nháy mắt mấy cái, “Thực xin lỗi.”

Cố Ngang không rên một tiếng đánh răng, Tề Yên Khách đành tựa lên vai cậu, lẳng lặng nhìn Cố Ngang, giống như chỉ có thể ôn tồn mấy phút đồng hồ cũng không nỡ buông tha. Chờ Cố Ngang đánh răng rửa mặt xong, Tề Yên Khách lúc này mới dần dần rời lỏng tay.

__”Em đi xem Vi Miếu.” Cố Ngang quay đầu bước đi

__”Ừ.” Tề Yên Khách nói xong đột nhiên nhú mày, xoay người theo ra ngoài.

Tựa hồ đã chậm một bước.

__”...” Cố Ngang kinh ngạc đứng trên hành lang, nơi vốn ra có một căn phòng.

Phòng hình trái tim, phòng của Cung Lý, sớm đã không thấy tăm hơi.

Cố Ngang không dám tin vươn tay, sờ soạng vách tường kiên cố. Hai mắt cậu trừng lớn, nghe Tề Yên Khách đến, cũng chỉ có thể sững sờ nhìn y.

__Anh đã sớm biết?

Tề Yên Khách vốn định nói tối hôm qua lúc đi lấy gel bôi trơn liền thấy nhưng bắt gặp bộ dáng nghèo túng thất thần của Cố Ngang, biết nếu nói thật, nhất định sẽ khiến cậu vô cùng áy náy, vì thế lắc đầu “Không. Anh không chú ý.”

Cố Ngang không nói, xoay người về phòng mình. Tề Yên Khách bất mãn trừng mắt nhìn vách tường, tựa hồ oán giận con tiện nhân này chết rồi cũng không bớt việc.

Cố Ngang vừa mở cửa, Vi Miếu ngồi trên giường lập tức ngẩng đầu lên. Khuôn mặt đỏ bừng còn treo đầy nước mắt, nhưng vừa thấy Cố Ngang, vội vàng chần kinh quệt nước mắt.

Có lẽ bởi vì không thấy cậu, nên mới khóc? Cố Ngang hỏi hận muốn chết, cố gắng tìm cách an ủi nó, không nghĩ tới Vi Miếu xoa xoa hai mắt, ngẩng mặt lên nở nụ cười với cậu.

Nụ cười kia rất miễn cưỡng.

Cố Ngang sững sờ, không rõ tại sao Vi Miếu lại miễn cười miễn cưỡng như thế.

Không, Vi Miếu chừng nào thì học được loại “miễn cưỡng cười vui” này?

__”Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Vi Miếu đói bụng lắm rồi phải không?” Cố Ngang gấp nó còn mặc áo ngủ, dường như chưa từng xuống giường, liền nhanh chóng thay quần áo mang nó xuống lầu ăn cái gì. Không ngờ Vi Miếu lại hấp tấp giật lấy quần áo, cố gắng trông vào người mình.

Cứ việc tư thế ngốc vụng, nhưng vẫn nhìn ra được, nó phi thường muốn tự mình mặc quần áo, một chút cũng không muốn nhờ Cố Ngang hỗ trợ.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Cố Ngang kinh ngạc nhìn Vi Miếu. Vi Miếu thật vất vả nắm cúc áo, nâng mắt lên, cẩn thận nhìn cậu.

Em ấy đây là...sợ mình sao?

Cố Ngang không rõ bản thân vì cái gì lại khiến Vi Miếu sinh ra loại cảm giác như vậy. Chẳng lẽ Vi Miếu nghĩ, mình hơn nửa đêm chạy ra ngoài, là muốn vứt bỏ nó sao?

Đúng vậy, vừa rồi còn liều mạng lau nước mắt, miễn cưỡng cười với mình, cộng thêm biểu hiện ngoan ngoãn mặc quần áo, rất giống như đang lấy lòng cậu.

Tưởng tượng như vậy, Cố Ngang càng hồ thẹn hơn. Cậu thở dài, xoa đầu Vi Miếu.

— “Thực xin lỗi a, anh Cố Ngang không định vứt bỏ em đâu...” Cậu đỏ mặt nói “À, anh Cố Ngang mơ thấy ác mộng, sợ đến mức phải chạy trốn...” Cậu nắm bàn tay nhỏ bé của Vi Miếu, nhẹ nhàng lay động. Chiều này học ở chỗ Tề Yên Khách, mỗi lần y như vậy đều khiến cậu thật an tâm, “Không phải Vi Miếu cũng gặp ác mộng sao? Vi Miếu đều không chạy trốn, thật dũng cảm a.”

Vi Miếu há mồm dốc, đôi mắt to tròn tròn tràn đầy bất an.

— “Thực sự, sẽ không bỏ mặc em đâu.” Cố Ngang đau lòng ôm Vi Miếu vào ngực, bỗng nhiên cả kinh.

Hình như có điều gì đó khác thường...có phải Vi Miếu lại trưởng thành hay không? Tối hôm qua lúc ôm Vi Miếu, em ấy cao như vậy sao?

Là do vấn đề góc độ?

Cố Ngang hoang mang, lại không phát hiện ánh mắt bất an của Vi Miếu không phải đang nhìn mình.

Mà là người sau lưng cậu, đứng ở ngoài cửa — Tề Yên Khách.

— “...” Tề Yên Khách bĩu môi, lộ ra nụ cười bất cần, sau đó quay về phòng mình đánh răng rửa mặt.

Vi Miếu lặng lẽ siết chặt nắm tay nhỏ bé. Nó rất muốn rất muốn ôm anh Cố Ngang, nhưng do dự thật lâu, vẫn bất lực thả tay xuống.

Không thể khóc, không thể ồn ào. Không thể không ngoan!

Anh ấy sẽ chán ghét mình. Anh ấy sẽ không cần mình.

Người kia...Ừm, y chưa từng khóc đâu. Y vẫn luôn mỉm cười a, cho nên anh Cố Ngang cũng sẽ cười với y.

Trước kia, mỗi lần mình cười, anh Cố Ngang đều luôn ở bên mình.

Nhất định bởi vì mình không ngoan, cho nên anh ấy mới bỏ đi.

Vì vậy, tuyệt đối không được khóc. Phải ngoan ngoãn!

Vi Miếu ủy khuất khịt khịt mũi, cố gắng nuốt nước mắt trở về, sau đó từ trong ngực Cố Ngang ngẩng đầu lên, mỉm cười với cậu.

Mình sẽ thật ngoan ngoãn.

— “...Khóc xong rồi?” Cố Ngang đương nhiên vô pháp biết được Vi Miếu đang nghĩ gì, bất quá nhìn nó nín khóc, đoán rằng không khổ sở nữa, liền cười xoa xoa mặt nó “Có đói bụng không? Đi xuống ăn chút gì nhé?”

Vi Miếu nháy mắt mấy cái, hoang mang nhìn Cố Ngang, tuy nghe không hiểu, nhưng vẫn mỉm cười.

Cố Ngang xoa xoa tóc Vi Miếu, sau đó dắt tay nó ra khỏi phòng.

Thời điểm ngang qua bức tường — ban đầu là phòng của Cung Lý, Cố Ngang tận lực cúi thấp, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ.

Cung Lý chết —

Thời điểm Nghê An và Dịch Bách chết, cảm giác chưa từng mãnh liệt như thế này. Bởi vì mọi người lúc trước chưa thân nhau, cho dù đột nhiên chết mất, cũng chỉ cảm thấy vi diệu cùng không liên quan đến mình.

Chính là Cung Lý bất đồng, cô ấy là bạn học của cậu, người cùng cậu sớm chiều ở chung hai năm. Hai người cùng ngồi trong lớp nghe giảng bài, cùng oán hận một đề tài khó, cùng nhau đến trường trong buổi sớm mai tươi sáng.

— Cô cũng chết rồi.

Mặc dù cô từng nhục mạ cậu, nhưng lúc này đây, Cổ Ngang hoàn toàn tha thứ cho cô.

Tử vong hẳn là trừng phạt lớn nhất đối với một người? Nói vậy, còn gì đáng để trách tội chứ? Cô đã phải chịu hình phạt nghiêm khắc nhất.

Bởi vậy, Cổ Ngang cảm thấy phi thường khổ sở. Sau đó cậu chợt nghĩ: Ai giết Cung Lý?

Kỳ thật đáp án...Đã quá rõ ràng.

Cổ Ngang nghiêng đầu, liếc mắt nhìn phòng chú Chí Sĩ. Hiện tại Dịch Khiêm đang ở trong đó, cùng chú Chí Sĩ.

Ngày ấy, thời điểm Cung Lý tỏ tình với cậu, tiện đà hiểu lầm quan hệ giữa cậu và Dịch Bách, chú Chí Sĩ cũng có mặt. Nếu Dịch Khiêm hỏi chú ấy, chỉ sợ không thể giấu diếm chuyện này.

Thật ra, chính cậu đã ẩn ẩn cảm thấy, có lẽ Dịch Bách là do Cung Lý giết. Chỉ là chuyện như vậy, cậu vô pháp đối chất với Cung Lý, càng không thể nói cho Dịch Khiêm biết, suy đoán của mình.

Vì thế liền xảy ra thảm kịch như ngày hôm nay, Cung Lý cũng đã chết.

...Bị Dịch Khiêm giết.

Cổ Ngang lần thứ hai bị áy náy trong lòng ép tới không thở nổi.

Nếu lúc ấy, khiến cô hiểu được người cậu thích là Tề Yên Khách thì tốt rồi...Không, phải sớm hơn nữa, trước khi đến nơi này, cậu nên để cô biết giữa hai người bọn họ hoàn toàn không có khả năng.

Chính là khi đó cậu còn cho rằng chính mình có thể xử lý viên mãn, không hề thương tổn bất luận kẻ nào...Càng không cần ảnh hưởng xấu đến bản thân, giải quyết chuyện này.

Bây giờ nhớ lại, căn bản chỉ vì ích kỷ muốn tự bảo vệ mình. Bởi vì vô pháp nói cho cô biết nguyên nhân chân chính, dùng dối trá để thoái thác, kết quả rước lấy vẫn là một dạng bất hạnh khác.

Cậu, chỉ vì, muốn bảo vệ mình.

Kết quả hại chết cô.

Cổ Ngang cúi gằm mặt, chậm chạp xuống cầu thang. Cậu ray rứt không chịu nổi, vô ý siết chặt tay Vi Miểu.

Vi Miểu ngẩng đầu, hoang mang nhìn cậu.

Cổ Ngang nhận ra ánh mắt chăm chú của Vi Miểu, liền cười với nó. Đột nhiên nhớ tới lời thề bản thân đã từng ứng thuận.

Nhất định phải bảo vệ em ấy thật tốt.

Cậu vươn tay, vuốt vuốt mũi Vi Miểu, bỗng ý thức đây là thói quen của Tề Yên Khách. Không biết như thế nào, lập tức giật mình, quay đầu nhìn xuống nhà ăn, phát hiện Tề Yên Khách đang đứng trước cửa, mỉm cười giơ một con vịt lên, ngẩng đầu nhìn cậu.

_Mẹ nó, không được vứt tín vật đính ước của chúng ta lung tung như vậy...Muốn ăn gì?

Y dời tầm mắt, lơ đãng dừng trên người Vi Miểu, ý cười không giảm.

_Còn bé Vi Miểu thì sao?

32. Chương 31

Cứ việc ngoài mặt không nói,nhưng cái chết của Cung Lý,vẫn ảnh hưởng rất lớn đến Cố Ngang.

Tề Yên Khách nấu mì thịt gà, thơm đến mức Vi Miểu nhìn chăm chăm không rời mắt. Cố Ngang tự nhiên muốn giúp nó thổi nguội, chính là Vi Miểu lại kiên trì giật bát lấy bát mì.

Nhìn nó cố gắng phồng mang thổi, trong lòng Cố Ngang vô cùng phức tạp. Đồng thời, cậu không rõ điều gì đã khiến Vi Miểu thay đổi như vậy. Về phương diện khác...

Cậu lơ đãng liếc nhìn đầu kia của chiếc bàn.

Bàn dài tám người, năm ghế bỏ trống. Ba người chết, hai người vắng mặt. Không biết nếu lúc này có Dịch Khiêm tại, cậu phải đối mặt với hắn như thế nào đây?

Hung thủ giết người...

Cố Ngang cắn môi, trong lòng nhịn không được bi ai.

Hung thủ giết người, Cung Lý cũng vậy. Cảm tưởng về cái chết của cô, Cố Ngang cảm thấy thực mê mang.

__”Không đói bụng sao?” Tề Yên Khách ngồi cạnh Cố Ngang, lặng lẽ quan sát vẻ mặt cậu. Cố Ngang cắn môi, khẽ cau mày, biểu tình trầm trọng. Tề Yên Khách biết cậu đang nghĩ gì, liền ôn nhu nói “Nếu không muốn ăn, anh nấu cái khác nhé?”

__”Không, không.” Cố Ngang vội vàng cầm thìa nhấp hai muỗng, lập tức bị vị ngon hấp dẫn. Nửa ngày không ăn, dạ dày cực kì bất mãn, cậu nhịn không được ăn nhiều vài ngụm, lúc này mới dừng tay nói “Ngon quá!”

Tề Yên Khách cười cười, thản nhiên đáp “Bởi vì hiện tại em rất đói, đói bụng ăn gì cũng ngon.”

__”Không đâu, ngon thật mà.” Cố Ngang nhìn Vi Miểu ôm bát hì hục ăn, khoe miệng rất cuộc mồm cười “Vi Miểu hẳn cũng thực thích...” Cậu lắc đầu cười cười, thuận miệng nói “Anh biết nấu cơm làm em hết hồn, bình thường ở nhà anh cũng tự nấu sao?”

__”Trong trường có quán cơm a.” Tề Yên Khách bật cười “Nghỉ đông và nghỉ hè được về nhà, ngược lại thường giúp cha mẹ nấu cơm, bất quá hai vị đầu bếp chứng mất tay nghề của anh, chỉ để anh rửa rau cùng rửa bát...”

Trong mắt Cố Ngang lộ ra thần sắc âm đảm, hiểu nhiên lại nhớ tới cha mẹ mình. Tề Yên Khách thấy vậy nắm tay cậu, ôn nhu cười nói “Chờ chúng ta ra ngoài, anh dẫn em...qua nhà thưởng thức tay nghề của hai vị đầu bếp.”

Song lần này, Cố Ngang cũng không tỏ ra thẹn thùng như ý tưởng tượng, cậu u buồn nhìn y, hỏi “Anh cảm thấy, còn người chết sao?”

Tề Yên Khách nghĩ nghĩ, hỏi ngược lại “Em hy vọng vài người chúng ta có thể cùng nhau trở về thế giới thực đúng không?”

Cố Ngang sững sốt. Trở về? Cậu không còn loại hy vọng xa vời này nữa rồi. Cậu chỉ mong không ai phải chết, bao gồm cả Dịch Khiêm.

Cho dù Dịch Khiêm thật sự là hung thủ, cậu vẫn không tính toán báo thù cho Cung Lý. Cậu không hề hận Dịch Khiêm, bởi vì cậu biết nếu em gái cậu bởi vì hiểu lầm mà bị mưu sát, cậu cũng sẽ không để ý đến hậu quả, lựa chọn báo thù.

Vấn đề của Tề Yên Khách khiến Cố Ngang phi thường mờ mịt. Nếu như có thể trở về thế giới thực thì sao? Trải qua đoạn thời gian này, rốt cuộc có ý nghĩa gì với thế giới thực? Chẳng lẽ tất cả chỉ là ác mộng, tỉnh rồi mọi người vẫn hoàn hảo không tổn hao gì? Dịch Bách tiếp tục làm đại minh tinh của cô, Cung Lý tiếp tục thăm mền cậu, Nghe An tiếp tục...

Mà cậu và Tề Yên Khách sẽ trở về xuất phát điểm ban đầu, không hề quen biết?

Cố Ngang còn không biết phải trả lời như thế nào,Vi Miểu đã buông bát,thỏa mãn chắc chắc lưỡi. Bát vừa chạm vào mặt bàn, trên lầu cũng truyền xuống tiếng bước chân của hai người.

Cố Ngang sững sờ. Cậu vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý,cứ như vậy chống lại tầm mắt Dịch Khiêm.

__”...” Dịch Khiêm không nói một lời, thần nhiên dời đi. Chú Chí Sĩ theo sau hần,trông mắt giăng đầy tơ máu, thần sắc tiêu tụy.

Tề Yên Khách khẽ nhếch miệng,ánh mắt nhẹ nhàng quét qua hai chân Dịch Khiêm.

Tư thế đi đường thật không tự nhiên a....Chân nhũn sao?

Xem ra chú Chí Sĩ không phải ngủ không ngon, mà là vận động quá độ.

....Chú à, có nên ăn chút lộc nhưng nhân sâm gì đó tẩm bổ không?

Tề Yên Khách cười nhìn hai người chào hỏi “Buổi chiều tốt lành.”

Chú Chí Sĩ miễn cưỡng cười cười,Dịch Khiêm căn bản không phản ứng, lập tức đi tới bàn kéo ghế ngồi xuống. Cố Ngang căn môi,muốn hỏi Dịch Khiêm rốt cuộc có phải hần làm hay không,nhưng thủy chung không đủ dũng khí.

Hỏi thì thế nào? Không bằng cứ như bây giờ,ngầm hiểu trong lòng,không chừng còn có khả năng chung sống hòa bình...

Lúc này đây,Cố Ngang không hề biết,sự lùi bước cùng trầm mặc của mình sẽ dẫn đến hậu quả vô cùng bi thảm...

Sau khi thăm kịch phát sinh, Cố Ngang không ngừng tưởng: Nếu khi đó,cậu chất vấn Dịch Khiêm thì sao? Thoải mái cởi bỏ gút mắt,liệu, chuyện này sẽ không xảy ra?

Nhà ăn bỗng chốc lâm vào bầu không khí yên tĩnh. Chú Chí Sĩ không rên một tiếng mở tủ lạnh,bên trong lại tràn đầy đủ loại nguyên liệu nấu ăn. Đang lúc Tề Yên Khách muốn nói gì đó làm dịu bầu không khí,chú Chí Sĩ đột nhiên ôm một bó xà lách to,xoay người nhìn bốn người trên bàn tuyên bố:

__Đêm nay...Cùng nhau mở tiệc đi!

Cố Ngang ngẩn người, theo bản năng liếc mắt nhìn Dịch Khiêm. Dịch Khiêm tựa hồ cũng giật mình,nhưng rất nhanh khôi phục bình thường.

__”Tại sao đột nhiên lại...” Cố Ngang không dám hỏi

Chú Chí Sĩ hít một hơi thật sâu, chợt nở nụ cười tươi sáng đã lâu không thấy “Không tại sao cả,chỉ định phô diễn tay nghề thôi.” Chú ngửi ngửi mùi canh gà thoang thoảng,mắt nhìn Tề Yên Khách ca ngợi “Thật thơm a! Cậu thả nắm hàu thủ vào?”

__”Chắc vậy.” Tề Yên Khách nghịch ngợm nháy mắt mấy cái “Nước dùng tôi trực tiếp lấy từ trong tủ lạnh,bắt quả trong lòng quả thật nghĩ đến nắm hàu thủ.”

__Nắm hàu thủ có tác dụng tăng vị, tôi đoán cậu nhất định không thêm bột ngọt!

__Đúng vậy, đúng vậy, ăn nhiều bột ngọt không tốt cho cơ thể.

__Ai, chính xác a! Mẹ tôi nấu ăn thường thích bỏ bột ngọt,tôi khuyên bà ấy bao nhiêu lần cũng không nghe!Người lớn tuổi,hần nên ăn nhẹ một chút,bà lại nói,đồ ăn không có hương vị, tiếp tục sống còn ý nghĩa gì? Ai!

__Người già vị giác thoái hóa,khẩu vị nặng một chút cũng bình thường mà...

Cố Ngang nhìn hai người bàn luận rôm rả, tâm tình có chút phức tạp. Cậu thỉnh thoảng lại trộm liếc mắt nhìn Dịch Khiêm,phát hiện Dịch Khiêm đang lật tạp chí, một chút buồn chuyện cũng không có.

Chú Chí Sĩ ngoài miệng nói chuyện phiếm, trong tay không ngừng làm. Chú lật xà lách rửa sạch,xếp ngay ngắn lên đĩa. Sau đó lại rửa cà chua cùng dưa chuột,xem ra dùng để trang trí. Rau dưa còn chưa chuẩn bị

xong, chú lại vỗ đầu, mở tủ lạnh ra, lấy vài quả trứng, sau đó quay đầu nhìn bàn ăn hô “Ai nha, tôi vội làm không xuể, mọi người có thể giúp một tay không? Phụ tôi đánh trứng gà?”

—”Tôi đến, tôi đến.” Tề Yên Khách cười hì hì đi lên

Vi Miếu tò mò nhìn Chú Chí Sĩ bận rộn, lộ ra biểu tình nôn nóng muốn thử. Chú Chí Sĩ nhìn Vi Miếu cười, cầm đũa hoa bằng củ cải, nhét vào tay Vi Miếu.

—”A...” Vi Miếu kinh hãi há hốc mồm

Cố Ngang cũng thập phần kinh ngạc, nhin không được hỏi “Chú còn biết tĩa hoa a?”

—”Tất nhiên, chú học trường lớp đảng hoàng! Tuy rằng, chủ yếu là làm bánh, nhưng tĩa hoa bằng củ cải, khắc lên đũa hầu vẫn phải học!” Chú Chí Sĩ cắt đũa chuốt, quay đầu cười nói với Cố Ngang “Cố Ngang! Cậu cũng qua đây hỗ trợ đi! ...Giúp chú lấy ba hộp sữa lớn!”

Cố Ngang bị thanh âm tràn đầy sức sống cuốn hút, quyết định tạm thời gác lo lắng qua một bên. Cậu hít sâu một hơi, đi đến tủ lạnh.

—”...” Dịch Khiêm liếc mắt nhìn ba người bận việc trong bếp, sau đó nhẹ nhàng buông tạp chí xuống.

—”?” Vi Miếu tò mò nhìn hẩn đi vào phòng bếp

—”Có cái gì, tôi giúp được không?” Dịch Khiêm đẩy đẩy kính mắt, trấn định xấn tay áo lên.

Chú Chí Sĩ sững sốt, kinh dị trong mắt chuyển thành kinh hãi, tiếp sau nhồi đầy nhu tình nói “Cậu a, cậu... ướp gà đi! À đúng rồi, trước phải rạch hai đường ở giữa, ...Nhớ cầm dao cẩn thận một chút!”

Vi Miếu nháy mấy cái, không hiểu sao bốn người đột nhiên lại trở nên vui vẻ như vậy.

Dịch Khiêm bình tĩnh nói “Tôi cũng không phải chưa bao giờ xuống bếp...” Còn chưa dứt lời, liền nhíu mày. Miệng vết thương nơi ngón tay lạch tạch nhỏ máu.

—”Ai nha, cậu xem cậu kìa!” Chú Chí Sĩ lập tức biến sắc, nhanh chóng giật con dao trên tay Dịch Khiêm, kéo tay hẩn đặt dưới vòi nước, miệng không ngừng lải nhải “Còn nói biết nấu cơm, bất cẩn như con nít vậy...”

Dịch Khiêm hừ một tiếng rút tay về, bọt nước bắn lên mặt Tề Yên Khách. Dịch Khiêm vừa thấy Tề Yên Khách bị ngộ hại, nói câu xin lỗi.

Tề Yên Khách đưa tay lau bọt nước trên mặt, cười hì hì nói “Không sao.”

Chú Chí Sĩ tiếp tục sự nghiệp giáo dục Dịch Khiêm, Cố Ngang nghe xong nhin không được bật cười. Nụ cười này hoàn toàn áp chế bất an trong lòng.

Vi Miếu nghiêng đầu, lộ ra thần sắc phi thường phấn khích. Nó tựa hồ muốn nhảy xuống ghế, nhưng nghĩ nghĩ lại ngoan ngoãn ngồi yên, hai tay nhỏ bé đặt lên đầu gối. Cố Ngang thấy nó an tĩnh không nói, cũng không cầm đồ chơi, liền biết nó đang cố gắng biểu hiện nhu thuận.

...Thật sự là, vì cái gì ép buộc chính mình như vậy? Em bảo trì nguyên dạng cũng rất tốt.

Cố Ngang thở dài, cười vươn tay về phía Vi Miếu “Vi Miếu? Muốn phụ một tay không? Đến, giúp anh Cố Ngang đánh trứng nào.”

Biểu tình trên mặt Vi Miếu lập tức sáng rọi, trong mắt tràn đầy vui sướng. Nó vui vẻ chạy tới chỗ Cố Ngang, khoe miệng nhếch cao.

Chú Chí Sĩ tay không ngừng nghĩ, nhìn vào ba người, liên tiếp chỉ huy “Cố Ngang cậu đánh thêm hai quả trứng đi... Ai nha Tề Yên Khách, sữa không đủ, phiền cậu lấy thêm một hộp!... Dịch Khiêm! Cẩn thận đừng để gia vị rơi lên vết thương! Ai nha! Cậu xem cậu, đau không...”

Dưới bầu không khí đột ngột trở nên sinh động, tất cả mọi người ăn ý không nhắc tới Cung Lý, cũng không đề cập đến giấc mộng đêm qua. Bọn họ dường như vô cùng quý trọng thời khắc bình tĩnh ngắn ngủi, khiến người ta trầm mê khoái hoạt này.

...Ba tiếng sau

Mọi người ngồi trước bàn mỹ thực,tất cả đều mệt muốn chết rồi.

—”Cụng ly đi!” Chú Chí Sĩ giơ cao ly bia, lắc lắc chất lỏng bên trong.

Đây là lần đầu tiên mọi người cùng nhau uống rượu. Trừ bỏ Dịch Khiêm cao quý lãnh diễm dùng rượu đỏ, ly những người khác đều đầy bia,mà ngay cả bé Vi Miểu cũng được rót một ly,vươn đầu lưỡi liếm liếm bọt trắng bên trong.

Tề Yên Khách cười hì hì cụng ly với chú Chí Sĩ. Cố Ngang nắm tay Vi Miểu cùng nó đồng thời giơ ly lên. Dịch Khiêm nhìn mấy người cụng ly,lại nhìn nhìn chiếc cốc chân dài trong tay mình,tuy rằng cảm thấy thực không được tự nhiên nhưng vẫn không rên một tiếng gia nhập.

Chú Chí Sĩ bỗng nhiên nhìn hẩn,khóe miệng lộ ra nụ cười nhu tình.

Dịch Khiêm thần nhiên dời mắt.

—”Cụng ly đi!” Chú Chí Sĩ sang sảng cười ha hả “Vì—vì một bàn thức ăn lớn,vì toàn bộ buổi chiều chúng ta chuẩn bị tỉ mỉ! Cụng ly nào!”

—”Cụng ly!” Bốn ly bia, một cốc rượu chạm vào nhau, hô lên câu “cheers”.

Cố Ngang ngửa đầu uống sạch, nhìn Vi Miểu ôm ly bia định uống, cậu nhanh chóng ngăn lại, cười nói trẻ con chỉ nên nhấp một ngụm. Tề Yên Khách gấp thức ăn bỏ vào bát Cố Ngang, nghiêng ngẫm nói bụng rỗng dễ say,chính là say cũng tốt.

Bé Vi Miểu phi thường thích lớp bọt bia, liếm liếm, miệng trắng một vòng.

Chú Chí Sĩ một lần nữa rót bia cho cả nhà,quay đầu cũng thêm rượu vào ly Dịch Khiêm.

—”?” Dịch Khiêm khó hiểu nhìn chú.

—”Cậu, cậu cứ nhiên cùng cụng ly với mọi người?Rượu đỏ?” Chú Chí Sĩ tuy không hiểu cách ăn theo kiểu Tây,nhưng vẫn biết người ta không cụng ly khi uống rượu đỏ.

—”Hừ.” Dịch Khiêm miễn cưỡng thu hồi tầm mắt,gấp đồ ăn bỏ vào miệng. Trứng ốp la vàng ươm cùng hương liệu xanh biếc, tác phẩm của chú Chí Sĩ.

—”...” Chú Chí Sĩ cười cười, chợt xoa xoa mắt.

Ai nha, mỏi mắt quá....

Chú xoa mắt xong,liền nhắc đũa,phi thường hạnh phúc nhìn một bàn đồ ăn, cùng với vài biểu tình như đang nói “Ăn thật ngon nào, mấy đũa.”

...A, đủ rồi.

Chú cười thỏa mãn,bắt đầu hưởng thụ bữa tối dị thường phong phú này.

Bữa tối cuối cùng.

33. Chương 32

Tuy không biết nguyên nhân chú Chí Sĩ đột nhiên mở tiệc là gì, nhưng bữa cơm này ăn thật sự vui vẻ.

Sau khi rượu đầy cơm no,mọi người cùng nhau giúp chú Chí Sĩ thu dọn tàn cục. Vi Miểu uống gần nửa ly bia, có chút men say,khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt trở nên mê ly.

—”Tôi dẫn em ấy lên lầu ngủ trước.” Cố Ngang cười hì hì kéo tay Vi Miểu,chính mình cũng lão đảo. Tề Yên Khách nhanh chóng ôm lấy cậu,bắt đắc dĩ nói:

—Thằng ngốc nhà cậu cũng say rồi a, để tôi đưa hai người lên nghỉ.

—”Không sao.” Thân thể Cố Ngang có chút nặng nề, nhưng ý thức vẫn còn thanh tỉnh. Bất gặp Vi Miếu tựa vào hông mình ngủ gục, không biết tại sao chợt cảm thấy vui vẻ.

Tề Yên Khách tự nhiên lo lắng muốn chạy tới đỡ, lại bị Dịch Khiêm vỗ vỗ bả vai.

—”Đưa bọn họ xong qua phòng tôi. Có việc muốn hỏi cậu.” Dịch Khiêm nói xong liền bước lên lầu.

Tề Yên Khách ý cười không đổi nói “Được thôi.” Sau đó một tay dắt Vi Miếu, một tay dắt Cố Ngang, chậm rãi lên lầu.

Chú Chí Sĩ nhìn theo bóng dáng của mọi người, hít một hơi thật sâu. Trên mặt vẫn giữ nụ cười ôn hòa bình tĩnh, tay chân lanh lẹ dọn dẹp phòng bếp, bồn nước, bàn ăn đều được lau chùi vô cùng sạch sẽ.

Sau đó, thu thập toàn bộ dao nĩa trong bếp, cất vào giá.

Trên hành lang không một bóng người. Chú ôm giá dao, hừ ca trở về phòng.

Phòng khắc “quyển sách”.

Chú Chí Sĩ nhìn chằm chằm “quyển sách” trên cửa hồi lâu, cuối cùng vẫn gãi đầu, không nghĩ nữa. Loại chuyện yêu cầu động não này chưa bao giờ phù hợp với chú, trong đầu chú chỉ toàn những món ăn ngon mà thôi. Chú Chí Sĩ quay đầu lại liếc mắt nhìn phòng Dịch Khiêm một cái, quyết định thở dài, bước nhanh vào phòng.

Cửa phòng đóng lại.

...Cuối hành lang, phòng Cố Ngang.

Vừa vào phòng, một lớn một nhỏ lập tức ngã xuống giường. Cố Ngang không quên đổi áo ngủ cho Vi Miếu, chính là tay chân căn bản không nghe lời, cúc áo cài lung tung. Tề Yên Khách nhìn xem buồn cười, liền ra tay hỗ trợ. Chờ y thay xong, Vi Miếu sớm đã ngủ mất.

Cố Ngang ghé vào đầu giường, nhìn vẻ mặt an tường trầm tĩnh của Vi Miếu khi ngủ, nhịn không được nở nụ cười. Cậu xoay người, vốn định nói gì với Tề Yên Khách, hai hàng lông mày bỗng nhiên nhíu chặt.

—”Sao vậy?” Tề Yên Khách vội vàng hỏi

—”...Bị cắn.” Cố Ngang thở dài, khẽ nhích người, dưới thân lập tức “Cạc—” một tiếng. Cậu bất đắc dĩ lấy ra một con vệt từ trong túi quần, cầm trong tay nhìn nhìn, bật cười.

—”Tìm chỗ nào giấu đi.” Tề Yên Khách ôn nhu nói, nâng tay Cố Ngang lên, nhẹ nhàng hôn lên con vệt kia. Trên thân con vệt còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Cố Ngang, khiến y cảm thấy phi thường hạnh phúc.

—”Ừ...” Cố Ngang thông thả chớp mắt, đáy mắt hàm chứa nhu tình. Cậu không nghĩ nhiều, mở tủ đầu giường, ném con vệt vào.

—”A, từ từ. Nhốt nó trong đó, quá tối a. Ngăn kéo cũng cứng nữa, nó ngủ không thoải mái.” Hai mắt Tề Yên Khách lóe sáng, đứng dậy, lấy gì đó trong tủ áo, sau đó cười hì hì trở lại.

Cố Ngang hí mắt, phát hiện cư nhiên là một cái...Quần lót?

—”...Của ai?” Cố Ngang nhìn Tề Yên Khách cẩn thận gấp quần, lót dưới thân con vệt, không khỏi buồn cười.

—”Không biết.” Tề Yên Khách nhún nhún vai, “Anh chưa từng phân biệt quần lót của hai chúng ta. Kỳ thật trên người đang mặc của ai, anh còn không biết.”

Lời này nghe ra, giống như hai người bọn họ đang sống chung vậy. Trong lòng Cố Ngang nhồi đầy nhu tình, nhịn không được vươn tay, kéo y lại gần hôn một chút. Tề Yên Khách thuận thể đề lên người cậu, nhẹ nhàng cắn cắn môi Cố Ngang.

Men rượu khiến người ta ý loạn tình mê. Đầu óc Cố Ngang mơ mơ màng màng, đã phân không rõ đây là men say, vẫn là tình ý. Cậu sung sướng hưởng thụ phần triển miên này, đang muốn xâm nhập sâu hơn thì Tề Yên Khách lại xoa xoa mặt cậu, cười ngổn ngang.

—Dịch Khiêm tìm anh có việc.

Hai má Cố Ngang nóng lên, không biết vì thẹn thùng hay say “...A, anh đi đi.”

—”Ừm. Em nhớ khóa cửa, lát nữa anh về phòng mình ngủ.” Tề Yên Khách đứng lên. Cố Ngang nhất thời không kịp hiểu vì cái gì y cố ý muốn cậu khóa cửa, như cũ nằm trên giường bối rối nhìn Tề Yên Khách.

Tề Yên Khách vươn tay kéo cậu dậy, bán ôm tha cậu ra cửa, cười nói “Ngoan, mau khóa cửa. Lúc không có anh phải cẩn thận một chút.”

Cố Ngang nhìn y đứng ngoài cửa, lúc này mới ý thức được — Không, chỗ này của chúng ta, không phải là ngôi nhà bình tĩnh ngọt ngào!

Mà là mật thất vô pháp đào thoát, không ngừng có người chết.

—”...” Cố Ngang yên lặng đóng cửa, cài chốt, sau đó tựa lên ván cửa. Cậu cho rằng có thể nghe thấy tiếng bước chân Tề Yên Khách rời đi, chính là bên ngoài không chút động tĩnh.

Đúng vậy, dẫm lên tấm thảm mềm mại, thật giống như đang di chuyển trong ruột quái thú... Tiếng bước chân, nhất định đã bị cắn nuốt a.

Cố Ngang tựa vào cửa, miên man suy nghĩ. Chậm rãi trượt xuống, ngồi dưới đất bất tri bất giác ngủ mất.

Bên kia, phòng Dịch Khiêm.

—”Oa a...” Tề Yên Khách trợn tròn hai mắt, kinh hãi nhìn khoảng không trống rỗng trong phòng

Thật lớn, trống rỗng giống như vừa bị một quả bom nguyên tử mini nổ mạnh.

Vị trí vốn nên đặt một chiếc giường, hiện tại cái gì cũng không có — giường cùng đầu tủ, sàn nhà phía dưới, trần nhà bên trên—toàn bộ, dường như bị một quả bóng khổng lồ ăn mòn, tiêu thất sạch sẽ lưu loát.

Sàn nhà tuy thiếu một mảng lớn, nhưng cũng chỉ lộ ra những tấm ván gỗ đứt gãy, căn bản không thể phát hiện kết cấu phòng ốc. Tề Yên Khách nhìn thoáng qua liền thu hồi tầm mắt. Điểm này, y đã sớm đoán được, cho nên chưa bao giờ phí sức đi đập phá căn phòng.

—”Trách không được anh lại vội vã bò lên giường chú Chí Sĩ, thì ra bởi vì không có giường.” Tề Yên Khách cười hì hì nói, không phải trào phúng Dịch Khiêm, chính là đơn thuần cảm thấy chuyện này thật thú vị.

Dịch Khiêm tựa vào tường, kẹp điều thuốc trong tay. Hắn đẩy đẩy kính mắt, thản nhiên đáp “Ít nói nhảm. Tôi muốn tìm cậu xác nhận vài chuyện.”

—”Hừm?” Tề Yên Khách tò mò nhìn hắn.

Dịch Khiêm nâng mắt lên, ánh mắt cực kỳ lợi hại, sắc bén như dao “Chắc cậu là Kilogram.”

—”Ừ.” Tề Yên Khách thoái mái gật đầu, sau đó thẹn thùng sờ sờ mũi, “Chẳng lẽ anh là đọc giả của tôi?”

Dịch Khiêm hừ lạnh một tiếng “Vừa đọc qua cuốn Vô hạn nghi kỵ.” Hắn dừng một chút, nheo mắt nói “Tôi đoán Cố Ngang còn chưa đọc hết cuốn đó hoặc căn bản hoàn toàn chưa đọc qua, nếu không, sao cậu ta dám ở chung với cậu?”

Tề Yên Khách bất mãn bĩu môi “Đừng nói tôi đáng sợ như vậy. Tôi cảm thấy chú Chí Sĩ dám quan hệ với anh mới thật sự dũng cảm. Không lẽ kỹ thuật của anh tốt đến mức, có thể liều lĩnh bẻ cong thẳng nam?” Y nhớ tới cảnh tượng lúc trước, lần giúp chú Chí Sĩ viết lời kịch tỏ tình, nhin không được buồn cười “Tôi cảm thấy chú Chí Sĩ thật sự thích anh.”

Dịch Khiêm vẩy tàn thuốc, thản nhiên nói “Tại sao lại chọn Cố Ngang?”

—Sao?

—Tôi không tin là nhất kiến chung tình.

Tề Yên Khách nháy mắt mấy cái “Vì cái gì lại hỏi như vậy?”

—Tò mò thôi.

Tề Yên Khách lộ ra vẻ mặt thản nhiên “Chắc vì trùng hợp...Một ngày trước khi đến đây,là lần đầu tôi gặp em ấy. A,nhắc mới nhớ, bởi vì tranh đoạt một ổ bánh mì.”

_Ừ.

_Sau đó, người đầu tiên tôi gặp trong này, cũng là em ấy.

Dịch Khiêm nhíu mày “Chỉ vậy?”

__”Ừ, chỉ vậy.” Tề Yên Khách cười, tiếng cười mềm nhẹ thoải mái “Đầy đủ chứng minh, tôi và em ấy, chính là nhân vật chính trong này.”

Dịch Khiêm trầm mặc giây lát,bỗng nhiên nở nụ cười trào phúng.

_Cho nên, cậu bắt đầu quyến rũ cậu ta?

Tề Yên Khách thở dài “Đừng nói khó nghe như vậy,nội dung đặt ra rõ ràng chính là lưỡng tình tương duyệt.”

Nghe được hai chữ “đặt ra”, Dịch Khiêm càng thêm buồn cười “...Cậu là đồng tính luyến ái sao?”

Tề Yên Khách sửng sốt

Dịch Khiêm dập lửa, ném tàn thuốc vào thùng rác “Từ lần đầu tiên nhìn thấy, tôi đã biết Cố Ngang là đồng tính luyến ái,...Mà cậu,hắn không phải?”

Tề Yên Khách lẳng lặng nhìn hắn,nhưng không lời nào đáp trả,gióng như đang thông thả tự hỏi trong vũng bùn lầy lội.

Dịch Khiêm gặp y như vậy,buồn cười không thôi, nhin không được giấu cợt “Lưỡng tình tương duyệt? Xem ra cậu không chỉ là tiểu thuyết gia, mà còn là ngôi sao điện ảnh. Diễn tốt như thế,ngay cả bản thân cũng bị lừa.”

__”...” Ý cười trên mặt Tề Yên Khách biến mất không thấy,ánh mắt tràn ngập chán ghét “Anh tới tìm tôi, vì muốn châm chọc tôi sao?”

__”Dễ giận như vậy?” Dịch Khiêm lộ ra thần sắc tiếu nuối “Tôi còn tưởng rằng cậu có thể ẩn nhẫn lâu lắm,quả nhiên còn là con nít.”

__”Không đúng.” Tề Yên Khách tức giận phản bác “Tôi thật lòng với em ấy.”

__”Là thật lòng, vẫn là bị chính cậu “đặt ra” thật lòng?” Dịch Khiêm lắc đầu, cười nhạo “Cố Ngang quá đáng thương,cứ như vậy bị cậu thao...A, không hẳn. Cậu đang sắm vai nam chính ôn nhu thâm tình đúng không? Vậy nói không chừng, kẻ ngoan ngoãn nằm xuống chính là cậu...”

Tề Yên Khách đột nhiên xoay người,hung hăng đập cửa,nhanh chóng rời đi.

Dịch Khiêm thấy thế, thất thanh cười to.

Hắn cười đủ liền dừng lại,trầm mặc nhìn một mảnh hư không trống rỗng trong phòng,thần sắc hậm hực càng sâu.

Tên ngu ngốc kia. Tâm huyết dâng trào nói muốn biểu diễn tay nghề,chẳng lẽ thật sự cho rằng một bữa cơm có thể giúp mọi người quên đi hết thất bại sao?

Khoái hoạt chỉ khiến con người càng thêm trầm luân. Cứ việc biết nó ngắn ngủi hư ảo, nhưng vẫn giúp họ nhin không được đẩy lên hy vọng.

Tuyệt đối không có khả năng.

Giết chóc...Mau chóng bắt đầu đi.

Vô luân ta sống, hay chết...Hãy khiến tất cả, mau mau chấm dứt.

Bắt đầu từ anh vậy. Anh quá thiện lương, không thể giúp tôi giết thêm nhiều người. Càng không muốn nhìn anh che chở trước mặt bọn họ, mong tôi sẽ nương tay.

Ít nhất, hy vọng tôi trong mắt anh,chưa phải là kẻ máu tươi đầy người.

Dịch Khiêm giấu gậy chích điện sau lưng, kiên quyết đẩy cửa phòng ra. Hắn cho rằng chú Chí Sĩ còn đang loay hoay trong bếp, cho nên cơ hồ không chớp mắt đi qua phòng chú Chí Sĩ. Chính là tính cảnh giác cao độ giúp hắn dừng dư quang nhìn thoáng qua hai vệt màu trắng.

...Có hai phong thư trước cửa phòng Chí Sĩ?

Một bức ghi “Thực xin lỗi”, một bức viết “Gửi Dịch Khiêm”. Kia cũng không hẳn là phòng thư, mà dùng trang giấy bình thường được gấp lại, bên trong tựa hồ còn bao cái gì đó.

Dịch Khiêm hồ nghi nhìn quanh bốn phía, không phát hiện bất cứ dị thường nào, lúc này mới cẩn thận cúi người xuống xem.

Đầu tiên, chính là lá thư “Thực xin lỗi”. Lúc này mới phát hiện, bên ngoài không phải giấy trắng bình thường, mà là giấy vụn có chữ. Bên trong cũng bị vò đến nhàu nát.

Hắn mở nó ra, nhanh chóng đọc, nhưng còn chưa xem xong, liền nâng mắt lên, khiếp sợ nhìn cửa phòng đóng chặt.

Một lát sau, hắn cố gắng trấn tĩnh, xếp tờ giấy ngay ngắn, nhét vào bao thư bằng giấy vụn. Sau đó nhặt lên phong thư “Gửi Dịch Khiêm”.

Lúc này đây, hắn không mở ra, mà siết chặt lá thư trong tay, trầm mặc trở về phòng mình.

Cho dù không xem đến, cũng cảm nhận được. Bên trong không phải là một tờ giấy nhàu nát khác, thay vào đó là một con dao.

Dao ăn bén nhọn trong phòng bếp dưới lầu.

Trở về phòng của mình, hắn lập tức khóa cửa lại. Yếu ớt tựa lưng lên cửa, lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, cơ hồ hoàn toàn thoát lực.

Hắn nhắm mắt lại, cười khổ, phát ra tiếng thở dài nỉ non.

_Ngu ngốc...

Trên hành lang, trước cửa phòng “quyển sách” bỗng xuất hiện một chấm tròn màu đen. Điểm đen này nhanh chóng mở rộng, từ từ lộ ra cái miệng đen ngòm sâu không thấy đáy.

Chấm tròn đang dùng tốc độ đáng sợ cắn nuốt cửa phòng. Cơ hồ trong nháy mắt, chấm tròn hắc ám biến mất không thấy, thay vào đó, là giấy dán tường đỏ thẫm hết như xung quanh.

Cửa phòng tiêu thất.

Trên mặt đất chỉ còn lại một phong thư cô độc.

Nơi nhà ăn lầu một, bóng đèn hình cầu tối sầm xuống. Cả ngôi nhà khẽ lắc mình rung động, sau đó khôi phục yên tĩnh.

_”...!” Trong bóng tối, một đôi mắt đột nhiên mở ra.

Đôi môi run rẩy, cái lưỡi nhỏ cứng ngắt, dùng thanh âm không dám tin cùng hạnh phúc, nhẹ nhàng hô lên một tiếng —

34. Chương 33

Cố Ngang tỉnh lại, trong phòng vẫn một mảnh hắc ám. Cậu muốn nâng tay dụi dụi mắt, lại phát hiện cánh tay bị người ôm. Đây mới ý thức được bản thân đang nằm trên giường, còn đắp cả chăn.

Tề Yên Khách trở lại?

Cố Ngang sờ soạng cánh tay, đụng phải một thân thể khác. Vừa chạm vào liền cảm thấy khác thường, đây không phải Tề Yên Khách, là Vi Miếu sao?

—”Ừm...” Vi Miếu giật giật cơ thể, càng ôm chặt cánh tay cậu hơn. Cố Ngang vô pháp rút ra, đành mặc nó ôm, đầu óc vô tri vô giác nghĩ đến chuyện ngày hôm qua.

Uống rượu a...Không biết từ lúc nào đã bị chú Chí Sĩ kéo vào không khí liên hoan, quên hết tất cả những chuyện phiền lòng. Đúng rồi, Tề Yên Khách hình như bị Dịch Khiêm kêu đi? Anh ta cả đêm không trở về sao?

Cố Ngang có chút lo lắng. Cậu cố gắng tìm kiếm đồng hồ treo tường trong bóng tối, tựa hồ đã hơn mười giờ, liền nhẹ nhàng vỗ lưng Vi Miếu.

—Vi Miếu? Tỉnh tỉnh, nên rời giường nha.

—”Ừm...” Vi Miếu chậm rãi mở to hai mắt, nháy mắt mấy cái.

Cố Ngang sờ sờ tóc nó “Buổi sáng tốt lành.” Đang định đứng dậy, bỗng dừng bên cạnh truyền tới một giọng nói mềm nhẹ.

—...Sớm.

Đó là...thanh âm của Vi Miếu?

Em ấy có thể nói?

Cố Ngang khiếp sợ nhìn Vi Miếu, Vi Miếu bất an cúi đầu, hai mắt to tròn trộm nâng lên, sợ hãi nhìn cậu.

Cố Ngang nhanh chóng nhảy xuống giường bật đèn, trong lòng không hiểu vui sướng vẫn là bối rối. Cậu ngưng mắt nhìn Vi Miếu, tròn mắt mở lớn “Em như thế nào đột nhiên ...”

Vi Miếu há mồm, lại thử thay đổi vài lần nhưng thủy chung không thể thốt nên lời. Nó tựa hồ phi thường khẩn trương, phi thường muốn biểu đạt, chính là càng gấp gáp càng không thể nói gì, hai mắt ngập nước rừng rưng sắp khóc. Cố Ngang vội vàng trấn an nó “Không sao, không sao, không vội, từ từ nói.”

—”Em...” Vi Miếu thật vất vả bài trừ vài chữ, phát ra cực kỳ mơ hồ “Không biết...nữa.”

Dù sao mười mấy năm qua chưa bao giờ mở miệng nói chuyện. Vi Miếu có thể thốt ra ba chữ kia đã mất không ít khí lực. Cố Ngang không đành lòng truy hỏi, liền xoa xoa mặt nó, cười nói “Thật tốt, Vi Miếu bé nhỏ có thể nói chuyện nha.”

Mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì, có thể nghe thấy em ấy nói chuyện thật sự quá tốt.

—”...” Vi Miếu không có thói quen biểu đạt ngôn ngữ, chỉ có thể dùng sức gật đầu.

Cố Ngang kiểm tra cửa phòng một chút, phát hiện vẫn khóa. Xem ra, Tề Yên Khách không trở về. Cố Ngang nhìn không được lo lắng, lập tức mở cửa ra, nhìn xung quanh hành lang. Hành lang đỏ thẫm không một bóng người, ngọn đèn trước sau mờ ảo ám muội. Đang định đi qua gõ cửa phòng đối diện, chợt nhìn thoáng qua phát hiện một phong thư màu trắng nằm trên mặt đất.

Cố Ngang quay đầu nhìn Vi Miếu, do dự một lát, vẫn quyết định ra xem đó là cái gì.

Còn chưa tới gần phong thư, Cố Ngang đã phát hiện — phòng chú Chí Sĩ không thấy.

Cũng giống như phòng Cung Lý, biến mất, chỉ còn lại vách tường đỏ thẫm.

Này nghĩa là...!

—”...” Trong lòng Cố Ngang lập tức chấn kinh, khó chịu đến mức không thể thở nổi. Cậu nhặt phong thư lên, bay nhanh qua phòng Tề Yên Khách, dùng sức đập cửa.

—Tề Yên Khách! Mở cửa!

Không ai trả lời, Cố Ngang liền quay đầu qua phòng Dịch Khiêm.

—Dịch Khiêm! Đi ra! Mẹ nó, đi ra hết cho tôi!

Bi thống, phần nộ, sợ hãi, toàn bộ cảm xúc hỗn tạp đan xen vào nhau, khiến cậu cảm thấy dường như có một quả bom trong ngực, sắp vượt qua giới hạn chịu đựng, nổ tung.

Cố Ngang cơ hồ dùng tay phá cửa, Vi Miểu đi ra, kinh hoàng nhìn cậu. Chính là Dịch Khiêm cũng không mở cửa, chỉ cách cánh cửa, lạnh đạm nói “Tôi biết rồi.”

Cố Ngang ngẩn ra, tiện đà cả giận nói “Có ý gì! Cái gì gọi là anh biết rồi? Con mẹ nó anh là thằng khốn! Chú Chí Sĩ tốt với anh như vậy, anh cư nhiên — “

— “Đọc di thư đi, rồi hãy nói.” Dịch Khiêm nói xong liền không thèm để ý tới cậu.

Cố Ngang hung hăng đá vài cái, cửa phòng bị cậu đá đến bang bang rung động, lại không hề sút mẻ gì. Cố Ngang tức giận không thôi, vừa quay đầu liền bắt gặp ánh mắt sợ hãi của Vi Miểu. Lúc này mới ý thức được bản thân quá mức xúc động, cố gắng hít sâu một hơi, cường ép chính mình phải trấn tĩnh lại.

...Chú Chí Sĩ chết như thế nào?

Di thư... Vì cái gì... lại có thứ này?

Là tự sát sao? Chú ấy cần gì phải tự sát?

Cố Ngang cúi đầu nhìn lá thư trong tay, ba chữ lớn trên phong thư màu trắng lập tức nhảy vào mắt.

Thực xin lỗi.

Cậu mở phong thư ra, phát hiện tờ giấy nhàu nát bên trong, mặt trái cũng có chữ, là bút tích của Tề Yên Khách, viết “Dịch Khiêm, đi ra ăn chút gì đi. Cậu muốn ăn gì, tôi đều làm cho cậu. Đừng nhốt mình trong phòng được không?”

Đây là lời kịch mà lúc trước... khi Dịch Khiêm tự nhốt mình trong phòng, Tề Yên Khách dạy cho chú Chí Sĩ.

Hiện tại, đọc những dòng này cảm thấy vô cùng trào phúng. Cố Ngang nhắm mắt lại, cắn môi mở tờ giấy ra.

“Mọi người:

Thành thật xin lỗi, tôi không thể tiếp tục giả vờ nữa.

Nghê An cùng Cung Lý đều do tôi giết. Thời điểm Nghê An quấy rối Vi Miểu bị tôi bắt gặp, lúc tôi và gã cãi nhau, không cẩn thận cầm dao ăn đâm vào tim gã. Tôi vốn định kêu cứu, nhưng Vi Miểu đột nhiên rút con dao khiến máu ồ ạt tràn ra ngoài. Tôi hoảng sợ, nhất thời đầu óc choáng váng, nghĩ thầm đơn giản đổ tội cho Vi Miểu, như vậy tôi có thể làm bộ như không biết gì cả, chứng minh bản thân vô tội. Chính là không nghĩ tới thì thể sẽ biến mất, không nghĩ tới tất cả mọi người sẽ lựa chọn không để ý đến cái chết của Nghê An. Tôi luôn cho rằng có thể chôn giấu bí mật này tiếp tục sống chung với mọi người, nhưng mỗi đêm tôi đều gặp ác mộng, mơ thấy Nghê An trở về tìm tôi báo thù, mắng tôi là kẻ dối trá. Tôi thật sự chịu không nổi, xin tha thứ cho tôi ích kỷ, muốn trốn tránh sai lầm, là lỗi của tôi.

Còn Cung Lý, cô ta hại chết Dịch Bách, tôi muốn thay Dịch Khiêm báo thù.

Tôi là tên sát nhân. Nếu ngay từ đầu tôi thừa nhận lỗi tay nghề sát Nghê An, có thể mọi chuyện căn bản sẽ không đi đến bước này.

Thực xin lỗi, tôi vẫn luôn đóng vai một kẻ vô tội, lừa gạt mọi người. Tôi thật sự không thể tiếp tục diễn nữa. Hy vọng sau khi tôi chết, có thể được mọi người tha thứ.

Tề Yên Khách, cậu rất thông minh, hy vọng cậu sẽ sớm ngày tìm đường ra ngoài, đưa mọi người về nhà.

Cố Ngang, thực xin lỗi. Cậu tin nhiệm tôi như vậy, tôi lại phụ lòng cậu. Cậu là một đứa trẻ ngoan lại hiểu chuyện, mạnh hơn tôi rất nhiều, ha hã. Nếu có thể thoát ra ngoài, giúp tôi nói với cháu gái mình một tiếng, tôi giao tiệm bánh cho nó.

Bé Vi Miểu, chú cũng phải xin lỗi con. Vốn tưởng rằng có thể giúp con, ai ngờ trong lúc túng quẫn, trái lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu con. Chú thật sự không phải đàn ông, ai.

Tóm lại, mọi người, hẹn gặp lại. Chúc mọi người có thể bình an trở về.”

Cố Ngang đọc di thư xong, trong đầu một mảnh mờ mịt.

Thì ra chú Chí Sĩ giết Nghê An, Cung Lý cũng vậy...Chú Chí Sĩ chịu không nổi áp lực tâm lý,cho nên tự sát? Ngày hôm qua chuẩn bị bữa tiệc phong phú như thế, kỳ thật là đang cáo biệt với mọi người?

Cố Ngang cầm lá thư,ngơ ngác đứng bất động tại chỗ,chẳng biết làm sao. Thẳng đến khi Vi Miểu đi tới,thật cẩn thận lắc lắc tay cậu,Cố Ngang mới kịp hồi thần.

Vi Miểu thoát nhìn có chút sợ hãi, càng nhiều lo lắng. Nó mở miệng mấy lần,nhưng không thể nói nên lời. Trong ánh mắt tràn đầy bất an,tay nhỏ bé nắm lấy cổ tay Cố Ngang,muốn dùng sức siết chặt rồi lại do dự.

Trong lòng Cố Ngang đau xót,hiểu được phản ứng quá khích của mình dọa sợ nó,vội nói “Thật xin lỗi thật xin lỗi, anh...Anh...” Nói đến một nửa liền im bặt. Vi Miểu có thể hiểu được sao? Chú Chí Sĩ chết...Người ngày hôm qua còn nấu cơm cho bọn họ ăn đã chết, không có.

Em ấy có thể hiểu được sao? Ý nghĩa của tử vong?

Không, không thể lý giải mới tốt. Cho dù hiểu, cũng chỉ gia tăng thêm bi thương mà thôi.

Ngực Cố Ngang ần ần đau,cậu chỉ có thể miễn cưỡng chính mình giữ vững lý trí. Kế tiếp thì sao? Nên làm cái gì bây giờ? Rất muốn đi tìm Tề Yên Khách thương lượng một chút,nhưng Tề Yên Khách làm sao vậy? Tại sao không chịu mở cửa? Chẳng lẽ không ở trong phòng? ...Cứ cho ý đang ở dưới nhà ăn,trên lầu động tĩnh lớn như vậy, cũng nên chạy lên nhìn xem a...

Ngay khi Cố Ngang mờ mịt không biết phải làm sao,cậu bỗng cảm thấy trên đầu ảm áp,có người đang nhẹ nhàng vuốt ve tóc cậu.

...Vi Miểu?

Thiếu niên thân cao chỉ tới ngực mình đang cố gắng duỗi tay,học bộ dáng mỗi lần cậu an ủi nó,mềm nhẹ xoa đầu mình. Về mặt Vi Miểu ôn hòa thành kính,hai mắt trong suốt minh xác truyền đạt ý nguyện “Hy vọng tâm tình anh tốt hơn một chút.”

Cố Ngang nhìn Vi Miểu đang cố gắng an ủi mình,trong lòng chợt nhồi đầy nhu tình. Cậu thở dài, đang muốn nói cảm ơn,đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

— Vi Miểu hình như lại...cao lớn?

Cố Ngang lập tức hoảng sợ. Lúc trước mỗi lần thay đồ cho Vi Miểu cứ nghĩ là do phát triển tự nhiên,hiện tại nhìn nó đứng thẳng có thể với tới đỉnh đầu mình,mới kịp nhận ra,chỉ trong vài ngắn ngủi Vi Miểu không ngừng cao lên mười cm!

Vi Miểu dậy thì chậm hơn những đứa trẻ khác,mười bốn tuổi thoát nhìn chỉ mới tám chín tuổi. Mà bây giờ...Bây giờ thật sự giống một thiếu niên mười bốn tuổi.

Vì cái gì? Vi Miểu biến hóa có liên quan đến số người chết sao?

...Em ấy đột nhiên khôi phục năng lực ngôn ngữ,cũng có dính líu đến nơi này?

Cố Ngang càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, vươn tay muốn tránh Vi Miểu cuối cùng lại chỉ có thể bất lực vỗ vỗ vai nó. Vi Miểu tự nhiên không hề hay biết suy nghĩ khác thường trong lòng cậu,gặp Cố Ngang không còn kích động, an tâm nở nụ cười.

Cố Ngang bất đắc dĩ liếc mắt nhìn phòng Tề Yên Khách,bắt đầu thống hận chính mình ngu dốt. Cậu đã quen ý lại vào Tề Yên Khách,Tề Yên Khách không ở,cậu liền luống cuống hoảng loạn không thôi.

Bình tĩnh một chút! Hảo hảo ngẫm lại,hiện tại rốt cuộc là tình huống nào.

Cố Ngang hít một hơi thật sâu, vẫn quyết định đi qua gõ cửa.

—”Này, bên trong có ai không?”Thanh âm không còn phần nộ như vừa rồi,mà dẫn theo không ít lo lắng “Anh không sao chứ?”

Như cũ không ai đáp lại.

Cố Ngang nhìn Vi Miếu, Vi Miếu cũng mở to mắt nhìn cậu. Cố Ngang đành tiếp tục gõ cửa “Chú Chí Sĩ đã xảy ra chuyện...Anh...Anh vẫn ổn chứ?”

Cậu ngừng tay, lẳng lẳng lắng nghe. Rốt cuộc nghe thấy bên trong thấp thấp truyền đến một tiếng “Ừ.”

Tề Yên Khách thật sự ở bên trong? Vì cái gì không chịu ra ngoài?

Cố Ngang càng thêm hoang mang. Tối hôm qua đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Như thế nào ngay cả Tề Yên Khách cũng...Chính là, Tề Yên Khách không chịu đi ra nhất định của lý do của y. Cửa phòng khóa chặt như vậy, nếu y không nguyện mở khóa, thì bên ngoài vô pháp tiến vào. Chỉ có thể chờ y tự mình lộ diện giải thích mà thôi.

Cố Ngang quyết định không ép hỏi y, nhân tiện nói “Vậy, em xuống lầu kiếm gì ăn đây.”

Như cũ không ai đáp lại.

Cố Ngang nhú mày, chợt nghe tiếng lộc cộc từ trong bụng truyền tới, thăm nghĩa Vi Miếu hẳn cũng đói, sau đó phần nộ dặt tay Vi Miếu xuống lầu.

Toàn bộ căn phòng ngập trong bóng tối, đôi mắt ẩn sau cánh cửa ảm đạm không ánh sáng.

—”...” Y cong người nằm trên giường, hai tay đặt lên ngực, trong tay còn nắm một con vịt bơi.

Giống như đang cưỡng chế một loại tình cảm nào đó, y cắn chặt môi. Nếu lúc này có ánh sáng, nhất định có thể phát hiện vết máu đọng lại trên sàng đan.

Là từ khoe miệng y chảy xuống, đôi môi rách mướt tràn ra máu tươi.

Dùng sức như vậy, có cảm giác như đôi môi đều nhanh bị cắn đứt.

Lúc này, y liếm liếm cảm nhận mùi máu tươi trong miệng, dạ dày đau đớn, cơ hồ cả thân thể sắp hòa tan. Chính là thống khổ cũng không bắt nguồn từ cánh môi nứt sọc hay dạ dày hư không, mà là lồng ngực.

Vô số ngôn ngữ, ý đồ phá tan cấm chế hướng tới người nọ. Cho dù không thể mở miệng, dùng bút viết cũng tốt.

Nhưng, không được.

Đều không bị ngoại giới ngăn trở, cấm chế phát ra từ trong nội tâm.

Ngôn ngữ chỉ là dối trá. Y nói chuyện, y viết chữ, tất cả đều không hề biểu đạt tâm ý của y. Chúng là kết quả sau khi suy xét rất nhiều nhân tố, bộ não chính hợp chọn ra lời kịch tốt nhất.

Từng nói qua, anh yêu em. Từng nói qua, xin hãy tin tưởng anh.

Tất cả hoàn toàn không phải ý tưởng chân chính của y. Mà là “Y nên nói.”

Chính là nơi này không phải bên trong tiểu thuyết, mà là cuộc sống của y. Cho dù hết thấy đều dựa theo suy nghĩ của y mà thực hiện —

Nơi này cũng, không phải hư ảo, mà là chân thật.

...Anh thật sự yêu em sao?

Vẫn là, anh chỉ, ấn định bản thân trở thành người yêu của em?

Trái tim y đã vô pháp tạo nên ngôn ngữ. Tất cả ngôn ngữ, đều là lời kịch dối trá, lừa gạt mà thôi.

...Y rốt cuộc, là một con người chân thật, vẫn là nhân vật được tạo ra dưới ngòi bút của tác giả, tưởng tượng của kẻ khác?

—Y, là hư, hay là thực?

35. Chương 34

Còn chưa tới lâu một, Cố Ngang đã cảm thấy nói không nên lời kỳ quái. Nhìn thật kỹ, mới phát hiện, thì ra bóng đèn hình cầu treo giữa trần nhà tối hơn rất nhiều.

...Lại nói tiếp, ngày đầu tiên đến đây, Tề Yên Khách hình như đã từng lưu ý tới nó? Thăng đến hiện tại cũng không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Cố Ngang nhin không được liếc mắt nhìn nhiều vài lần. Tơ máu bên trong càng ngày càng dày đặc, chỉ chút giống như mạng nhện bao phủ toàn bộ bóng đèn. Quan sát hồi lâu, trong lòng nhin không được sợ hãi.

Những sự kiện siêu nhiên phát sinh trong này quá nhiều, cậu đã không còn khả năng phán đoán xem cái nào là bình thường cái nào là không bình thường. Phía trước tổng luôn đi một bước tính một bước, hiện tại giạt mình tỉnh ngộ, này chẳng qua là đang trốn tránh.

Nên đến lúc hảo hảo ngẫm lại toàn bộ sự việc rồi.

Cố Ngang theo bản năng muốn tìm Tề Yên Khách thương lượng, không khỏi trào phúng chính mình.

__”Vi Miếu, muốn ăn cái gì?” Cậu cưỡng ép chính mình dời lực chú ý

__”...” Vi Miếu nhìn tử lạnh, tựa hồ đang tự hỏi từ đó nói như thế nào, Cố Ngang kiên nhẫn chờ đợi, một lát sau, Vi Miếu rốt cuộc nấn ra hai chữ “...Bánh chèo.”

Cố Ngang sững sốt, cười nói “Yêu cầu thấp như vậy?...Được rồi, cái khác anh chưa chắc đã làm được.” Cậu mở tủ lạnh ra, có lẽ Vi Miếu chính vì suy xét đến điểm này mới đòi ăn bánh chèo a.

...Bất tri bất giác, Vi Miếu cũng học được cách săn sóc rồi.

Cố Ngang có loại cảm giác làm cha mẹ vui mừng. Cậu rút ra một vĩ sủi cỏ đông lạnh, đổ nước vào nồi, sau đó bật lửa chờ nước sôi.

Vi Miếu gục xuống bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn dưới cánh tay, lộ ra đôi mắt trong veo ngập nước, lẳng lẳng nhìn Cố Ngang.

__”Làm sao vậy?” Cố Ngang kinh ngạc hỏi

Vi Miếu giạt mình, thần sắc như đang tự hỏi, hồi lâu mới mơ hồ đáp “...Tưởng niệm.”

__”Muốn về nhà?” Cố Ngang thương tiếc xoa xoa tóc nó. Vi Miếu từ nhỏ chưa từng rời khỏi cha mẹ, lúc này tách ra lâu như vậy, muốn nói không nhớ thương tuyệt đối không có khả năng. Chính là lúc trước vô pháp nói chuyện, cho nên dù có tưởng niệm vẫn không thể biểu đạt.

Không nghĩ tới Vi Miếu lại lắc đầu, dường như bản thân cũng thật hoang vắng, chậm rãi phun ra một chữ “Anh.”

Cố Ngang không hiểu ra sao: “Anh?”

Vi Miếu khó xử nhíu mày, thử há miệng vài lần, tựa hồ thủy chung không nói nên lời, đành phải khép miệng lại, chán nản ghé lên cánh tay.

Cố Ngang cũng không có cách nào nghe hiểu ý tứ của Vi Miếu. Gặp nước sắp sôi, cậu liền đứng dậy bỏ bánh chèo vào. Vi Miếu nghiêng đầu nhìn Cố Ngang, bỗng nhiên nhảy xuống ghế, lẳng lẽ đi đến bên cạnh cậu. Cố Ngang xoay người thiếu chút nữa đã đụng phải nó, hoảng sợ không thôi.

__”...Tưởng niệm.” Vi Miếu kéo kéo góc áo cậu, ngưỡng mặt lên, dùng thanh âm gần như thành kính, nghiêm túc, gắng từng chữ “Tới gần anh...có cảm giác...tưởng niệm...”

Cố Ngang nghĩ nghĩ cười nói “Trên người anh có hương vị của mẹ sao?”

Nhắc đến mẹ, Cố Ngang nhin không được nhớ tới Tề Yên Khách, trong lòng chợt xót xa.

Nhưng Vi Miếu lại lắc đầu, hai mắt ngập nước ngưng mắt nhìn cậu “Quang.”

Lần này phát âm phi thường chuẩn xác, không chút do dự, giống như đã âm thầm luyện tập qua vô số lần. Cố Ngang không hiểu ra sao nhìn nó, đột nhiên sợ hãi thốt lên “Khốn kiếp! Giờ anh mới phát hiện tên anh đọc nhanh một chút chính là “Quang”!

__”...” Vi Miểu yên lặng nhìn cậu, sau đó chậm rãi chuyển tầm mắt, dời về phía chiếc nồi. Cố Ngang nhìn lại, nước sôi sục nhanh tràn ra ngoài, sợ tới mức vội vàng tắt lửa.

Bánh chẻo ra lò, hơi nước nóng hằm hập lơ lửng bên trên, nhất thời khiến người ta bụng đói kêu vang. Vi Miểu liếm môi, trông mong nhìn Cố Ngang đang rửa đĩa cùng thìa dưới vòi nước. Cố Ngang thấy vậy buồn cười không thôi, tổng có cảm giác Vi Miểu tựa như chú mèo nhỏ liếm liếm móng vuốt chờ cá vậy.

__”Đừng vội, trước thổi nguội đã.” Cố Ngang đưa thìa qua, Vi Miểu liền không thể chờ đợi, múc một chiếc bánh chẻo lên thổi thổi. Cố Ngang còn chưa nói xong, đã thấy nó bị bánh chẻo nóng đến, nước mắt lưng tròng.

__”...Đã bảo em đừng hấp tấp mà.” Cố Ngang bắt đầu dĩ cười cười, an ủi mà thổi thổi chiếc bánh chẻo bị cắn một miếng nhỏ. Vi Miểu hiển nhiên rất đau, vươn lưỡi liếm liếm môi, vừa chạm vào liền đau muốn khóc. Cố Ngang nhìn nó vừa buồn cười lại đau lòng, đi qua giúp nó thổi thổi.

Vi Miểu ủy khuất nhìn cậu, ngoan ngoãn lè lưỡi ra. Cố Ngang thổi vài cái, nhìn đầu lưỡi đỏ tươi, cánh môi non mềm, trong lòng bỗng dưng sinh ra cảm giác khác thường.

Thật đáng yêu, muốn hôn lên quá.

Cố Ngang lập tức xấu hổ vì suy nghĩ của mình. Ánh mắt đơn thuần không biết gì của Vi Miểu càng khiến cậu ấy náy không thôi. Cố Ngang nhanh chóng rút người về, một lần nữa mức lên chiếc sủi cảo bị cắn, yên lặng thổi nguội.

Vi Miểu hoang mang nhìn cậu, trừng mắt, sau đó chậm rãi che ngực trái.

Cố Ngang chú ý tới động tác nhỏ của nó “Làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

__”Ừm...” Vi Miểu cúi đầu nhìn lồng ngực mình, nhắm mắt lại hít thật sâu, tiếp theo dùng giọng nói nghi hoặc nói “Hết rồi.”

Cố Ngang có chút lo lắng, vươn tay chạm vào tim nó “Chỗ nào khó chịu? Nơi này sao?”

__”...” Vi Miểu đột nhiên bắt lấy tay cậu, dường như phát hiện điều gì, lộ ra thần sắc mừng rỡ “Vâng! Anh...”

Cố Ngang ngây ngẩn cả người.

Vi Miểu cầm tay cậu ấn sát trái tim, khoe miệng khẽ nhếch cao, nhìn qua phi thường sung sướng.

__Anh tới gần...không khó chịu. Thật thoải mái...tưởng niệm.

Nó ấn rất mạnh, cơ hồ muốn nhét Cố Ngang vào ngực. Cố Ngang không khỏi hoảng hốt, thần thái hạnh phúc kia của Vi Miểu khiến cậu không biết làm sao, trong nháy mắt có loại ...cảm giác dường như đứa bé này đang xem cậu là người yêu.

Thật sự, tư thế hiện tại của hai người thân mật không khác gì người yêu cả.

Không đúng! Vi Miểu chỉ là một đứa trẻ, nó làm sao có thứ suy nghĩ loạn thất bát tao kia?

Cố Ngang hồ thẹn không thôi, cố gắng buộc chính mình không nghĩ đến, miễn cưỡng nói “Được rồi, bánh chẻo đều lạnh, mau ăn đi.”

__”Vâng.” Vi Miểu nhu thuận gật đầu. Lúc này đã rút kinh nghiệm, biết trước khi há mồm cắn cái gì đều phải thổi nguội trước.

Cố Ngang nhìn bộ dáng cẩn thận của nó, chợt nghĩ, có phải lúc trước đều làm nguội thức ăn xong mới cho em ấy ăn nên em ấy không biết phân biệt lạnh nóng?

Giống như mặc quần áo vậy, tổng luôn giúp em ấy thắt nút, vuốt gọn góc áo...Thẳng đến khi bản thân em ấy mãnh liệt yêu cầu, mới giật mình nhận ra, kì thật chính em ấy cũng có thể làm được.

Chẳng lẽ mình giúp em ấy làm quá nhiều, nhiều đến mức cản trở sự phát triển bình thường của Vi Miếu?

Chẳng lẽ mình xem em ấy như một con búp bê, hoàn toàn không có khả năng chăm sóc bản thân, mà quên mất, em ấy là một đứa trẻ rồi sẽ hiểu chuyện, sẽ trưởng thành?

Cố Ngang suy ngẫm hành vi của mình, tầm mắt chậm rãi dời về phía số bánh chẻo còn lại trong đĩa.

...Tên kia, hẳn cũng đói bụng. Tuy không biết nháo cái gì không được tự nhiên, nhưng.... Thử lên gọi xem sao?

Tiểu thuyết gia hẳn cũng có lúc buồn bực, coi như làm nũng thì tốt rồi.

Cố Ngang lung tung nuốt vào cái, sau đó cầm đĩa mức bánh chẻo. Vi Miếu ăn xong, liền cùng cậu lên lầu.

__”Tề Yên Khách, em là chút bánh chẻo, anh muốn ăn sao?” Cố Ngang gõ cửa, quả nhiên bên trong không ai đáp lại. Cậu có chút mất mát, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, đặt đĩa xuống đất, cất cao giọng nói

“Em để ở ngoài. Nếu anh nguyện ý... ăn một chút nhé.”

Tề Yên Khách tại sao lại không chịu đi ra? Cậu không rõ, cũng hỏi không đến. Về phần Dịch Khiêm, đại khái là đang khổ sở vì cái chết của chú Chí Sĩ. Người này vừa buồn liền chơi tự bế.

Tối hôm qua, năm người còn đang cùng nhau chề chén thoải mái. Chỉ sau một đêm, chú Chí Sĩ tự sát, Tề Yên Khách và Dịch Khiêm tự nhốt mình trong phòng. Trong lúc nhất thời bên cạnh cậu chỉ còn lại Vi Miếu.

May mắn còn có Vi Miếu, nếu không cậu khẳng định sẽ càng bối rối.

Cố Ngang hít sâu một hơi, cuối cùng nhìn thoáng qua cửa phòng khắc hình bộ não, dặt tay Vi Miếu, trở về phòng mình.

Bên kia cửa, buồng vệ sinh.

__”Nôn!...” Tề Yên Khách quỳ gối trước bồn cầu, thống khổ siết chặt thành bồn. Khóe miệng y tràn đầy máu tươi, vách bồn cầu đỏ thẫm một mảnh, nước bên trong toàn bộ nhiễm hồng. Lúc này, máu trong miệng y vẫn không ngừng trào ra.

Đau đớn dữ dội khiến y run rẩy, nhịn không được rơi nước mắt, ngay cả hô hấp đều trở nên gian nan. Chính là ánh mắt y dị thường lãnh tĩnh, kiên định dùng ý chí cưỡng chế đau đớn thể xác.

Không muốn tiếp tục diễn theo kịch bản của mình nữa. Không muốn dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt người kia.

Đúng vậy, anh là yêu em. Đầu tiên dùng những lời ngon ngọt khiến em rung động, em động tâm rồi anh cũng không tự chủ yêu em.

Anh yêu em, cho nên vô pháp tha thứ cho chính mình, không kìm lòng nổi mà nói ra những lời thâm tình nhưng dối trá, từng câu từng chữ đều được ghi chép trong sách.

Đều là giả.

Anh và em, cũng không phải là nhân vật chính. Là tự chúng ta, vốn không nên có cuốn kịch bản chó má kia.

Chúng ta, là chân thật.

Những thứ giả dối, cứ ném đi không cần do dự.

Y buông tay, phun ra đầy miệng máu tươi. Trong mắt hàm chứa ý cười, tầm mắt chậm rãi dời về phía thùng rác.

Bảy con vịt, nhiễm đẫm máu, hỗn độn chen chúc trong thùng rác.

Mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy, dưới đáy thùng rác, chôn dưới đồng vịt, có một khối thịt nhỏ.

Đó là, đầu lưỡi.

36. Chương 35: Đêm Thất Tịch Phiên Ngoại: Tại Thế Giới Kia Nơi Chúng Ta Chưa Từng Gặp Nhau

“Anh, anh tuyệt lắm!... Tôi rất thích sách của anh!” Cố Ngang khó nén nổi hưng phấn, vạm phần thành kính mà đưa sách lên.

Người thanh niên thâm trầm nội liễm hướng cậu mỉm cười, cúi đầu, ký lên hai chữ rồng bay phượng múa: ki-lô-gam. Sau đó đem sách trả lại cho cậu.

“Cám ơn vì đã thích tôi.” Người thanh niên gật gật đầu, ánh mắt trầm tĩnh mà chân thành.

Trái tim vui sướng mà gia tốc nhảy lên, Cố Ngang ôm chặt sách, cảm thấy đám người xung quanh mình đều đã biến mất đâu không thấy rồi, nơi này chỉ còn lại có hai người họ.

Người kia đứng dậy, ánh mắt nhìn cậu, đột nhiên cười rộ lên. Y hé miệng, giống như muốn nói gì.

...

Một khúc sáo du dương vang lên, đem Cố Ngang từ trong mộng đẹp bừng tỉnh. Cố Ngang không tình nguyện mà sờ sờ di động, đem đồng hồ báo thức tắt đi. Cậu nhắm mắt ngồi dậy trong chốc lát mới rời giường, đột nhiên nhớ tới hôm nay là ngày vô cùng quan trọng.

Ki-lô-gam ký sách!

Cả người bỗng nhiên tràn ngập năng lượng, Cố Ngang từ trên giường nhảy dựng lên, tâm tình sung sướng mà chạy đi rửa mặt. Nửa giờ sau đến trường rồi cậu mới phát hiện mình hôm nay tới quá sớm rồi, trong lớp còn chả có mấy người. Bọn kia đến sớm chẳng phải để chép bài tập của nhau đến bắt điếc nhạc hồ (còn gì vui/dễ chịu hơn) sao, thấy cậu liền cười hì hì chào hỏi.

“Ha ha trường lớp tới sớm thế, đề toán ngày hôm qua...”

Cố Ngang sáng khoái mà ném bài tập toán qua, một đám người vui mừng mà đón lấy. Cố Ngang ngồi vào chỗ ngồi của mình, sắp xếp lại bài tập cần nộp sáng nay, sau đó lấy sách ra ôn lại. Chỉ muốn mặc kệ cái bài tỳ bà gì đó kia mà đến chiều đi, đã dài lại còn chán, làm cậu tối hôm qua có bao nhiêu mệt mỏi thì có bấy nhiêu rồi.

Mọi người lục tục đến đầy đủ, trong lớp trở nên náo nhiệt hẳn lên.

“Chào buổi sáng.” Cung Lý đi tới chỗ cậu cười cười.

“Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn...(1)” Cố Ngang đầu choáng váng não căng phồng mà buông sách, “Chào buổi sáng.”

Trường học lại bình tĩnh mà bắt đầu hoạt động.

Kỳ thi tới gần, các chương trình học đều trở nên gấp rút hơn. Hôm nay không chỉ là ngày ký sách mới của ki-lô-gam, mà còn là ngày đã định đi bồi Vi Miếu chơi. Vì vậy còn chưa tan học cậu đã sắp xếp lại sách vở, tính toán thật nhanh mà trực nhật xong rồi chạy đến nhà sách chờ ký, sau đó mới đến nhà Vi Miếu.

Khi cậu vác cây lau từ chỗ vòi nước trở về, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Cung Lý đang từ trên cầu thang đi xuống.

“Tạm, tạm biệt.” Cung Lý đỏ mặt, cúi đầu, muốn đi vượt qua cậu. Cố Ngang hướng cô cười cười, nghiêng người né tránh, không ngờ tới Cung Lý lại vấp ngã phía sau cậu.

Cố Ngang sợ hết hồn, nhanh chóng ném cây lau đi, hỏi: “Cậu không sao chứ? Sao lại ngã thế này?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cung Lý ửng hồng, bàn tay theo bản năng vuốt ve mắt cá chân, mảy nhẹ nhàn lại: “Không sao đâu, không sao.” Nói xong đã vội vã đứng lên, hướng sang phía bên cạnh bước đi mà lảo

đảo suýt ngã. Cố Ngang hoảng sợ vội vàng chạy lại giúp, Cung Lý lại như bị điện giật mà rụt người lại. May mà phía sau là tường, không thì cũng lại ngã phát nữa rồi.

“Cậu bị trật chân rồi!” Cố Ngang nhìn nhìn đồng hồ, nghĩ người ở phòng y tế hẳn vẫn chưa tan tầm, liền nói, “Tớ đưa cậu đi phòng y tế.”

“... Ừ.” Cung Lý cắn cắn môi, ngượng ngùng mà nhìn cậu một cái.

“Cậu ở đây chờ tớ một chút.” Cố Ngang nói xong liền nhắc cây lau chạy về phòng học, lấy chìa khóa từ người phụ trách khóa cửa, sau đó lại như bay mà chạy xuống.

Hy vọng cậu ta không có việc gì... Phải nhanh lên còn đi xếp hàng chờ được kí tên!

Cố Ngang trong lòng sốt ruột, trên mặt lại trưng ra vẻ bình tĩnh thông dong, còn an ủi Cung Lý không cần khách khí đều là bạn học cả chuyện nhỏ cả thôi.

Cung Lý mặt vẫn cứ hồng hồng, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào cậu.

May mà Cung Lý có người nhà lái xe tới đón, nếu không Cố Ngang còn tiếp tục do dự nên hay không nên đạp xe đưa cô về nhà. Mất thấy người nhà cô đưa cô đi, lúc này Cố Ngang mới hơi chạy về phòng học trực nhật nốt cho xong, sau đó lại vội vã chạy đến nhà sách.

Vừa đến nơi, cậu liền tròn tròn mắt.

Sao lại lắm người thế này! Nhà sách lớn có thể chứa được vài trăm người thế mà lại chật như nêm cối, ngoài cửa còn đứng thêm một đám người đông nghịt! Cố Ngang nhìn những độc giả mang tâm tình vui sướng chờ mong, cũng ngại chen vào xem tình hình bên trong. Cậu dùng sức kiểm chân, vậy mà chỉ có thể nhìn thấy một đám người đông nghìn nghịt.

Bắt đầu ký sách rồi sao?

Mỗi người đều cầm một quyển vô hạn nghị kỳ, nhiều người còn cầm đến mấy bản, tất cả đều mang vẻ mặt thích thú mà cùng những người xung quanh trò chuyện về nội dung trong sách. Cố Ngang cố gắng không nghe, cuối cùng vẫn nhịn không được mà đuổi lõ tai ra.

“Ai nha kết cục thật sự buồn lắm, tôi đọc xong mà khóc luôn á!”

“Đúng vậy á! Ki-lô-gam đại đại quá độc ác đi!”

“Kỳ thật tôi là không nghĩ ra, người nữ sinh đó rốt cuộc đã chết như thế nào? Tôi thấy ngã một cái không đến mức sẽ chết á!”

“Ki-lô-gam đã giải thích rồi mà! Là ngã xuống đập đầu vào thành bồn tắm lớn, kết quả xủ luôn ở trong nước, nghẹt thở mà chết.”

“A, hóa là như vậy!”

Cố Ngang vừa muốn nghe vừa không muốn nghe tẹo nào, rối rắm nửa ngày, quyết định trước tới khu bày sách mua một quyển đã. Cậu xem xét một hồi, người trong nhà sách một chút cũng chưa giảm bớt, vài người còn có chút lo lắng đứng lên. Nghe nhân viên công tác giải thích là trên đường bị kẹt xe, ki-lô-gam hiện đang cố gắng tới thật nhanh.

Cố Ngang nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ cậu hẹn với Vi Miểu rồi. Ngồi xe đến đây ít phải mất nửa canh giờ nữa, nhìn nơi này nhiều người như vậy, cho dù ki-lô-gam xuất hiện ngay lúc này, đợi đến lúc sách của cậu được ký thì cũng muộn mất rồi.

Vẫn là muốn tiếp tục chờ...

Đây là lần đầu tiên ki-lô-gam đích thân xuất hiện ký sách, nghe nói sẽ có rất nhiều hoạt động giao lưu với độc giả... Không, trọng yếu là ki-lô-gam người thật lộ diện á!

Mỗi lần đọc sách của y, Cố Ngang đều sẽ nhịn không được mà tưởng tượng bộ dáng người kia ngồi trước máy tính đánh chữ. Thời điểm viết xuống những lời này thì y đang nghĩ gì? Đang mang biểu tình gì?

Độc sách của người kia, một bên sẽ bị kéo vào nội dung truyện như đi lạc vào cảnh giới kỳ lạ, một bên lại nhanh chóng thoát ra mà cảm nhận được mị lực của chính tác giả.

Có thể viết ra được câu chuyện kỳ diệu mà hoa lệ như thế này, có thể viết ra những câu văn lãnh tĩnh mà tao nhã như thế này, rốt cuộc là người như thế nào chứ?

Nhưng mà...

Vừa nghĩ tới Vi Miểu ba ba mà chờ bóng dáng của cậu, Cố Ngang lại không đành lòng. Một tuần chỉ gặp một lần, Vi Miểu thật sự rất quý trọng, luôn dùng ánh mắt đầy luyến tiếc chuyên chú mà nhìn cậu, thật nghiêm túc nhập tâm mà chơi cùng cậu. Bởi vậy, đừng nói thất hứa, mà ngay cả đến trễ thôi cũng khiến Cố Ngang sinh ra cảm giác tội lỗi vô cùng.

Bởi vì sợ đứa bé kia thất vọng, sợ nó mất mát uể oải, sợ nó sinh ra dù chỉ một chút cảm xúc tiêu cực.

Chẳng biết tại sao, cùng Vi Miểu ở chung càng lâu, lại càng cảm thấy tâm tình của mình sẽ bị nó tác động. Trái tim cứ như không phải của mình vậy, mà như cùng với Vi Miểu liên kết với nhau, phóng đến tận sâu trong thân thể của cậu mới thôi.

Cố Ngang thở dài, lưu luyến không rời mà hướng nhà sách bên trong nhìn vài lần, cuối cùng vẫn quyết định rời đi.

Cậu đi vào nhà ga, thoáng nhìn tiệm bánh “Chi sĩ chính là lực lượng” bên đường. Tiệm này mới mở không lâu, khách hàng đến không nhiều cũng không ít. Lúc này bên trong tiệm cũng đang đông đúc, chỉ có một cô gái trong chiếc váy tạp dề đang đối với một người đàn ông trung niên chỉ trỏ.

Cố Ngang đột nhiên cảm thấy đói, liền quyết định đi mua cái bánh mì. Còn chưa vào đến nơi, chợt nghe thấy cô gái buộc tóc đuôi ngựa tràn đầy sức sống kia chỉ tiếc rên sắt không thành thép mà nói:

“Tiết tháo a! Chú còn biết tiết tháo là cái gì à! Cửa tiệm sắp mở không nổi nữa rồi chắc chú về sau định uống gió Tây Bắc ăn tiết tháo đúng không?!”

Ông chú mặc tạp dề ừ ừ khuất khuất nói: “Nhưng mà, cháu nói những cái tên đó cũng có chút...”

Cố Ngang yên lặng cầm lấy một cái bánh mì bơ, thuận tiện ngấm tên của nó một chút: bánh bao bơ đậu đỏ. Cái tên rất phổ thông, hình dáng cũng rất bình thường, giá cả cũng vô cùng hợp lý. Cô nàng tóc đuôi ngựa cùng ông chú mặc tạp dề thấy có khách đến, tạm thời ngừng cuộc thảo luận lại. Ông chú tạp dề đến quầy thu ngân tính tiền cho cậu, hướng Cố Ngang lộ ra nụ cười hòa khí.

Cố Ngang liền sinh hảo cảm, cũng hướng phía ông chú cười cười, mang theo bánh mì đi khỏi cửa tiệm.

Đúng lúc vào nhà ga thì xe bus vừa đến nơi, Cố Ngang trong lòng đắc ý mình vận khí tốt ghê, một bước nhảy lên xe.

Cùng lúc đó, đối diện nhà ga có một chiếc xe đến từ phía ngược lại của xe bus. Cố Ngang tùy ý mà hướng chiếc xe kia liếc mắt một cái, sau đó tìm được hàng ghế trống ngồi xuống, bắt đầu gặm bánh mì.

Ngay lúc Cố Ngang ngồi xuống thì tài xế lái xe chạy, chiếc xe kia đối diện kia cũng đứng lại.

Một nam sinh đẹp trai rực rỡ như ánh mặt trời nhẹ nhàng đi ra từ trên xe, trong lỗ tai cắm tai nghe, đang nói chuyện điện thoại. Miệng nói thực xin lỗi thực xin lỗi tôi lập tức đến đây, biểu tình trên mặt lại vẫn cười hì hì, có loại bình tĩnh mà tao nhã làm người ta cảm thấy thoải mái.

Chàng trai cúp điện thoại, chuyển sang chế độ nghe nhạc, sau đó đút tay vào trong túi áo, nhẹ nhàng ngân nga mà đi về phía cửa hàng sách.

... Đêm, mười một giờ bốn mươi lăm.

Trong tiệm bánh chỉ có mình ông chủ và một nhân viên, hôm nay cô bé nhân viên lại chạy đi tham gia ký sách, cuối cùng chỉ có một mình ông chú tạp dề trông tiệm. May mắn là cửa tiệm cũng vắng khách, ông chú cũng không đến mức quá bận rộn.

Chú mỗi ngày mười hai giờ mới đóng cửa, buổi sáng thì năm giờ rưỡi đã mở rồi. Kể bên này vừa có trường học vừa có những người đi làm về đêm, quá sớm hay quá muộn đều sẽ không tìm được chỗ mua đồ ăn, cho

nên bản thân chú có vất vả cũng không hề gì, mỗi lần nghe được khách hàng vui vẻ mà đi tới nói “Ai nha chú đã mở hàng rồi”, hoặc là “Ai nha vậy mà chưa có đóng cửa nha”, chú đều cảm thấy mỹ mãn vô cùng.

Lúc này tới gần đêm khuya, trên đường cái đã gần như không có một bóng người. Ông chú tạp dề đang nghiên cứu tỉ lệ bơ với đường, cũng bắt đầu có chút buồn ngủ. Đột nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng mở cửa, chú dụi mắt nhìn ra ngoài, thấy một chiếc xe màu đen có rèm che đậu ở ngay phía trước cửa hàng.

Một người đàn ông anh tuấn mặc bộ tây trang phẳng phiu đi tới. Tư thái đi đường của hắn vô cùng có khí độ, khiến người ta cảm giác lúc này hắn không phải là đêm khuya đi vào một tiệm bánh mì, mà là đang bước trên thảm đỏ với bao người vây quanh. Người đàn ông nhìn qua giá hàng, thấy bên trên không còn mấy cái bánh mì, liền thản nhiên hỏi: “Còn cái nào mới không?”

“Đều mới nướng xong từ một giờ trước.” Ông chú tạp dề nhanh chóng đứng lên. Khí tràng của người đàn ông này khiến chú có chút bất an.

Người đàn ông đứng trước giá hàng đẩy đẩy mắt kính, nhìn chằm chằm tên bánh, có chút kinh ngạc mà thì thầm: “... Vương bát dê yêu đậu xanh...”

Ông chú tạp dề lập tức quần bách đến xấu hổ vô cùng —— Đã thế ngày mai lại cho bánh mì đổi tên!

Người đàn ông trầm mặc hai giây, cầm lấy “Vương bát dê yêu đậu xanh” nói: “... Bên trong là nhân đậu xanh à?”

Ông chú tạp dề yên lặng gật gật đầu.

Người đàn ông liền cầm hai cái bánh đậu xanh đến quầy thu ngân tính tiền, ông chú tạp dề thu tiền và đưa lại tiền thừa vào bàn tay đang đưa ra của người đàn ông, bỗng nhiên thấy trên tay người này có vết chai rất dày. Điều này cho thấy, có vẻ nó đã từng phải làm qua những công việc nặng nhọc.

Khí độ và trang phục của người đàn ông đều bất phàm như thế, hẳn là người sống an nhàn sung sướng, nhưng những dấu vết trên tay lại không thể che dấu được quá khứ của anh ta.

Ông chú tạp dề đột nhiên cảm thấy người thanh niên này thật không đơn giản. Tuyệt đối không phải là phú nhị đại hay quan nhị đại (cậu ấm con nhà giàu có) gì, nhất định là dựa vào chính sức mình mà kiên định dốc sức làm việc, dùng mồ hôi và máu mà đạt được địa vị ngày hôm nay.

“...?” Người đàn ông nhíu mày, hồ nghi mà nhìn chú.

“Không, tôi xin lỗi.” Ông chú tạp dề bối rối gãi đầu, nhanh chóng buông đồng tiền thừa.

Ngoài cửa chợt vang lên một giọng nữ thanh thúy dễ nghe: “Anh! Còn bánh không? Em đói sắp chết rồi nè!”

Người đàn ông đi về phía xe có rèm che, trong nháy mắt mở cửa xe, bên trong chợt lóe qua một cô gái với lúm đồng tiền. Người đàn ông bước lên nhanh chóng khởi động xe, chiếc xe màu đen có rèm che cứ như thế hào nhoáng mà lao đi.

Ông chú tạp dề đi ra ngoài cửa, thấy trên đường cái cũng không còn người, liền xoay người vào tiệm đem mấy cái bánh cuối cùng bỏ vào bao, tính mang về cho cún con với mèo con ăn.

Gần tới khuya có một vị khách xuất hiện rồi lại biến mất, cũng không lưu lại nhiều ấn tượng lắm với chú. Chú xoay người liền đem người kia quên mất, trong đầu trải đầy những chuyện ngày mai cần làm.

A, đúng rồi, đứa cháu gái nói, làm điểm... Ách, cái loại hình dạng bánh gì thế này!

Một ngày cứ bình tĩnh mà sắp đi qua.

Chỉ duy nhất điều tiếc nuối là không được gặp ki-lô-gam. Cố Ngang nằm mơ còn thấy rồi rầm.

Không gặp được người độc giả đặc biệt thú vị, đáng tiếc ghê. Người tác giả với bút danh ki-lô-gam một bên gõ chữ một bên lại bĩu môi.

Lịch trình ngày mai cũng không quá dày đặc, cô rút cuộc cũng có thể thở phào một cái. Người đàn ông nhìn về phía sau qua kính chiếu hậu thấy cô gái gầy gò miệng đang ngậm một nửa cái bánh mì mà lại ngủ mất rồi.

Ai nha, thiếu chút nữa quên chó không thể ăn socola! Nghĩ vậy ông chú tạt đề nhanh chóng đổi cái bánh mì khác, dứt cho mấy chú mèo hoang chó hoang.

“...” Trong lúc ngủ mơ, miệng đứa trẻ treo một nụ cười yên tĩnh.

Thật vui quá, anh Cố Ngang hôm nay lại tới chơi với mình.(1): Đây là câu thơ trong bài “Tỳ Bà Hành”.

37. Chương 36: Đêm Thất Tịch Phiên Ngoại: Khi Trái Tim Được Chạm Nhẹ

Hồ, cuối cùng cũng viết xong một chương.

Tề Yên Khách tựa lưng vào ghế ngồi, duỗi thắt lưng một cách biếng nhác. Y nhìn thời gian phía dưới bên phải màn hình, nhanh chóng đứng dậy đi rửa mặt, sau đó cầm chìa khóa ra khỏi nhà.

Thật là, nghỉ hè thì phải ở nhà nghỉ ngơi đi, khóa bỏ tức cái gì chứ...

Thời gian tan học của mấy trường ở gần đây đều rất muộn, đành phải đem xe đậu ở một bên, xuống xe đi bộ đến cửa trường học. Không bao lâu sau, cái người khiến người ta lo lắng sâu sắc kia liền khoan khoái mà chạy chậm ra.

Đó là thói quen của người kia mỗi khi tan học đông đúc, khéo léo quen thuộc mà chạy đến một bậc thang cao cao đứng, sau đó liếc mắt liền nhìn thấy y. Khuôn mặt tức thời sáng bừng lên, trong mắt cũng lộ ra ý cười vui sướng.

“Làm đúng hết rồi!” Cậu chạy đến trước mặt Tề Yên Khách, ngẩng đầu lên đắc ý nói.

“Cái gì?” Tề Yên Khách rất tự nhiên mà quàng vai cậu, ôm cậu đi đến chỗ đỗ xe.

“Môn toán á!”

“Lợi hại như vậy a.” Hai người lên xe rồi ngồi xuống, Tề Yên Khách liền kéo cậu qua, cười hì hì hôn hôn lên gò má cậu, “Thưởng cho một chút.”

Cố Ngang nháy mắt đỏ mặt, kinh hoảng nói: “Bên ngoài nhiều người như vậy!”

“Về nhà... Tiếp tục?” Nhìn thiếu niên biểu cảm ngược ngùng bên cạnh, nhất thời tâm tình y vô cùng tốt. Xe chậm rãi xuất phát, nhưng lại không hướng về phía nhà hai người.

“Đi mua đồ ăn à?” Cố Ngang đem túi sách ném đến chỗ ngồi phía sau, sau đó thắt dây an toàn.

“Ừ, muốn ăn gì?” Tề Yên Khách chú ý đến tấm kính phía bên phải, ánh mắt nhìn không được mà lặng lẽ liếc nhìn người kia. Cố Ngang hiển nhiên không để ý hành động rình coi nhỏ nhặt này, nghiêm nghiêm túc túc mà nghĩ buổi tối nên ăn cái gì.

“Thịt kho tàu? Tôm muối tiêu? Cà tím ướp? Gạch cua đậu hũ? ... Thượng thang kim khâu cô?(1)” Nhớ tới lần trước bị cảnh tượng một bàn kim khâu cô triệt để làm mình kinh diễm, Cố Ngang thèm ăn đến nước miếng chảy dòng dòng.

“Em chắc chắn?” Tề Yên Khách cười mỉm mà nhìn cậu, “Mẹ nó có phải hay không quên rồi, hôm nay đến phiên em nấu cơm?”

Cố Ngang biểu tình nhất thời biến thành như vậy =0=!

Trầm ngâm một lát, Cố Ngang nghiêm nghị nói: “Em thấy mùa hè vẫn là ăn điểm tâm nhẹ nhàng là được rồi. Anh thấy súp cà chua với khoai tây cắt xào tiêu xanh thế nào?”

Tề Yên Khách cười tủm tỉm nói: “Thượng thang kim khâu cô cũng rất nhẹ mà.”

Cố Ngang nghiêm túc nói: “Em thích ăn khoai tây, thật đấy.”

Xe dừng lại ở ngã tư, Tề Yên Khách nhìn đèn xanh đèn đỏ, như có điều suy nghĩ bảo: “Em thật sự thích khoai tây đến mức mỗi ngày đều muốn ăn?”

Cố Ngang xấu hổ che mặt: “Mỗi ngày rất tốt, nếu anh đem phòng bếp hoàn toàn giao cho em, em cam đoan mỗi ngày đều cho anh ăn những củ khoai tây tươi ngon nhất.”

“...” Đèn xanh sáng lên, Tề Yên Khách buông phanh ra, bỗng nhiên du du cười nói, “Hôm nay là một ngày đặc biệt.”

“A?” Cố Ngang nhân tình sáng lên, “Anh muốn viết thêm hai chương?”

“Không không, so với chuyện đó còn hay hơn kia.” Tề Yên Khách cười đến mặt mày cong cong.

Cố Ngang hưng phấn đến sắp nhảy lên: “Chẳng lẽ là viết thêm ba chương?!” (2)

“...” Tề Yên Khách đem xe đậu ở cửa chợ, cười tủm tỉm nói, “Em là muốn anh tinh tấn nhân vong sao?”

Cố Ngang sửng sốt, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Giờ này có rất nhiều người đến mua đồ, Cố Ngang sợ lạc mà gắt gao đi theo bên người Tề Yên Khách. Tề Yên Khách đơn giản dắt tay cậu, một chút cũng không để ý ánh mắt của người khác.

“Này, không chừng sẽ có độc giả của anh đấy! ... Anh từng xuất hiện ở buổi ký tặng mà!” Cố Ngang ngược ngừng muốn rụt tay lại.

“Không sao, cùng lắm thì xông pha ở các chiến trường đam mỹ a.” Y thuận miệng nói xong, vân đạm phong khinh (điềm nhiên), nhưng Cố Ngang biết rằng chuyển sang viết đam mỹ cũng không thoải mái như vậy.

Ki-lô-gam dù sao cũng là một nhà văn thực thể (ý là nhà văn viết truyện để xuất bản, tờ để nguyên QT), hiện tại đam mỹ không được xuất bản trong nước, y muốn viết đam mỹ cũng chỉ có thể viết ở trên mạng. Văn học mạng so với sách thật kém hơn rất nhiều, đầu tiên là ta phải thay đổi văn phong đã. Cho dù là ở trình độ đó, muốn cho độc giả mới chấp nhận y thì cũng cần thời gian.

Hướng chi y vốn hướng tới đại bộ phận là những độc giả nam, muốn cho độc giả nam dõi theo những cuốn đam mỹ... Này chính là tình yêu đích thực nha.

Nói cách khác, một khi y chuyển sang viết đam mỹ, sẽ tổn thất rất nhiều độc giả, cũng mất đi lượng lớn thu nhập.

Tề Yên Khách không phải là chưa suy nghĩ qua những cái đó, chính là, viết tiểu thuyết không phải là công việc duy nhất của y, cho dù ngừng viết cũng không phải sống không nổi. Cho nên y không nguyện ý vì điều này mà làm áp lực chính mình. Che che dấu dấu, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy khó chịu.

Nghĩ đến đây, Cố Ngang liền có chút khổ sở, nhiều hơn nữa là cảm động cùng kính nể.

Người kia, có đôi khi thật đúng là tùy hứng. Biết rất rõ ràng sẽ để lại hậu quả xấu, nhưng vẫn kiên định với ý tưởng của chính mình. Sẽ không để cho định kiến trói buộc, sẽ không thỏa hiệp với thế giới bên ngoài.

Có bao nhiêu người có thể làm được như y? Mình thì sao?

Cố Ngang nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy tay bị buông lỏng ra. Ngẩng đầu thì thấy Tề Yên Khách đang ở trước quầy hàng chọn cà tím. Cố Ngang kinh hãi, phần nộ nói: “Thật sự phải làm cà cùng cà tím à? Trước kia em chưa từng làm qua a... Nếu không thì anh dạy em nha?”

Tề Yên Khách cầm lấy túi cà tím, một lần nữa dắt tay cậu, bật cười nói: “Đương nhiên anh muốn dạy em. Không anh mà đi, chẳng lẽ em muốn mỗi ngày đều ăn đậu sao?”

Lời này khiến Cố Ngang trong lòng hoảng hốt, kinh ngạc nhìn y nói không ra lời. (ý TYK là đi vắng, nhưng CN lại nhầm là chết)

Tề Yên Khách cười gãi gãi mũi cậu: “Tiểu ngu ngốc em đang nghĩ gì thế. Trước không phải anh đã nói nhận được vé mời tham gia đại hội tác giả sao? Em lại thẹn thùng không chịu đi cùng anh, lại muốn anh mang sách kí tên cho em, thì đương nhiên em cũng có thể ở nhà... Hay là, em thay đổi chủ ý?”

Điều này a... Đại hội tác giả. Ki-lô-gam ký hợp đồng văn học với tổ chức đại hội tác giả trên thành phố, có thể ở đó đều là những nhân vật thần thánh đó. Tác giả có thể mang theo độc giả vào cùng, nhưng là Cố Ngang sợ cùng đi sẽ bị người ta nhìn ra quan hệ của hai người, liền lấy việc phải học bù làm cớ cự tuyệt.

Ngoài miệng nói thẹn thùng, thật ra là sợ vì chính mình mà ảnh hưởng xấu đến y. Cố Ngang lặng lẽ thờ dài, không được tự nhiên nói: “Làm sao có thể! Em không biết về nhà chắc!”

“Con trai gả ra ngoài...” Tề Yên Khách cười hì hì kéo cậu đến quầy bán thịt.

“Anh mới được gả đi cả nhà anh đều được gả đi!” Cố Ngang thấy y đi mua thịt chỉ biết tối nay nấu ăn chẳng phải ai khác, trong lòng nhất thời cảm thấy ngọt ngào.

Chủ cửa hàng thịt nhìn hai người thế nào cũng không chịu buông ra tay, ánh mắt vô cùng “Vợ chồng son... Vừa, vừa mới kết hôn sao?”

Cố Ngang khoe miệng kéo lên: “Ông chủ, đây chính là Thiên đảng.”

“Ừ, mới vừa kết hôn đó. Lập tức muốn đi hưởng tuần trăng mật.” Tề Yên Khách mỉm cười chọn một khối thịt ba chỉ giao cho ông chủ cân, ông chủ cũng cười.

“Người trẻ tuổi, thật có dũng khí nha!” Hắn đột nhiên quay đầu lại, hướng bên trong tiệm rống lên một tiếng, “Tên vương bát đần kia, có nghe thấy không, người ta còn có tuần trăng mật cơ đấy! Thế của chúng ta đâu! Bị lợn ăn mất rồi à?!”

Một người đàn ông khôi ngô đột nhiên cầm theo dao mổ lợn lao tới, tức sùi bọt mép nói: “Mẹ nó chứ là ai lên trên máy bay rồi còn trốn xuống dưới hủ! Nếu năm ấy đến Hà Lan...”

Cố Ngang triệt để há hốc mồm. Tề Yên Khách xách túi thịt lợn, hướng hai vị chủ tiệm gật gật đầu, xoay người rời đi.

Mua đồ ăn xong về đến nhà, hai người đều mồ hôi đầm đìa. Mặc dù có xe, nhưng trời thật sự là quá nóng, xách đồ lên lầu chỉ một đoạn ngắn thôi cũng có thể nóng đến ứot nhẹ mồ hôi. Tề Yên Khách trực tiếp đem đồ xách vào phòng bếp, cũng không quay đầu lại bảo: “Em đi tắm rửa trước đi.”

Cố Ngang có chút ngại ngùng: “Không phải anh nói dạy em làm à?” Cậu giúp Tề Yên Khách đem rau dưa bỏ vào trong bồn rửa, Tề Yên Khách như có điều suy nghĩ mà nhìn cậu một cái, bỗng nhiên cười cười, xoay người đi lấy tạp dề lại.

Cố Ngang ngoan ngoãn giơ tay lên, chờ y mặc tạp dề cho mình. Nhưng sau đó lại bị người ta ôm lấy.

“Mẹ nó, thỏa mãn cho anh một nguyện vọng đi.” Y từ phía sau ôm chặt Cố Ngang, như làm nũng mà nhẹ nhàng lắc lư.

Cố Ngang mặt đỏ hồng mà rửa cà, không cần hỏi cũng biết người phía sau trong đầu chứa những thứ loạn thất bát tao gì.

“Cởi quần áo bên trong ra được không?” Tề Yên Khách cọ cọ cổ cậu, thanh âm thấp thấp rung rung, khiến Cố Ngang trong lòng ngứa ngáy.

“...”

Cởi hay không đây? Cố Ngang cắn cắn môi không nói lời nào, buồn bực mà phát hiện mình thế mà lại nghiêm túc cân nhắc nên hay không làm theo.

Tề Yên Khách nhìn cậu không lập tức cự tuyệt mà chỉ biết hấp dẫn người ta, liền vui vẻ tăng cường độ làm nũng, ôm người yêu bé nhỏ tội nghiệp mà lay động đến lay động đi: “Đáp ứng anh một lần đi, một lần thôi mà... Anh mong điều này lâu lắm rồi! Mẹ nó khóa thân mặc tạp dề...”

“Cái này...” Cố Ngang thấy đồ mua về mình chỉ cần ăn, quyết định vì y săn sóc cậu như vậy mà hy sinh một chút, “Vậy thì làm một lần!” Cậu kiên quyết mà hừ một tiếng, “Chỉ một lần thôi đó!”

“Được!” Tề Yên Khách nhanh chóng gạt đầu, sợ cậu hối hận mà như bay cởi quần áo cậu. Cố Ngang tựa vào bên cạnh bồn rửa, mặt đỏ hồng mà cúi đầu mặc y đùa nghịch. Tề Yên Khách nhìn bộ dáng thẹn thùng của cậu, nhin không được vừa buồn cười lại vừa yêu thích.

“Bảo bối, không tình nguyện như vậy làm anh cảm thấy anh giống như đang cưỡng gian em vậy.”

Cố Ngang cả giận nói: “Chẳng lẽ em còn phải múa thoát y nữa sao?!”

Tề Yên Khách cười ha ha: “Không không, không cần. Đến...” Tề Yên Khách đem vạt áo phong của cậu kéo lên, Cố Ngang ngoan ngoãn mà giơ tay lên, để y đem cái áo đang nghiêm chỉnh của mình cởi ra.

Thiếu niên lộ ra nửa người trên, thân thể trắng nõn hơi hơi co rúm lại. Tề Yên Khách ôm thắt lưng cậu, cười mà hôn hôn bờ môi của cậu, ôn nhu nói: “Vẫn xấu hổ à?”

“... Anh cứ thử cởi ra xem!” Cố Ngang thẹn quá hóa giận, sắc đỏ trên mặt lan đến tận vành tai. Tề Yên Khách mỉm cười nhìn cậu, tay lại hướng hông cậu sờ soạng. Cố Ngang cả kinh, nhanh chóng đề lại, nói quanh co, “Quần, quần cũng phải cởi sao?”

Tề Yên Khách cũng sửng sốt: “... Quần cũng không cởi, tap đè khóa thân còn có ý nghĩa gì?”

Cố Ngang nghĩ đến cảnh tượng một cái, nhất thời xấu hổ đến cả người đều cứng ngắc. Cậu nắm tay Tề Yên Khách, thả cũng không xong mà không thả cũng không xong, Tề Yên Khách liền nâng mắt, cười hì hì nhìn cậu.

“Quần ngoài cũng đã cởi rồi, vậy quần lót có phải...”

Cố Ngang bị hình tượng của chính mình hiện lên trong đầu triệt để làm xấu hổ đến học máu, gắt gao nắm chặt y không chịu buông. Tề Yên Khách bất đắc dĩ, đành đầu hàng nói: “Được rồi được rồi, anh không nói nữa ... Mẹ nó xấu hổ vậy a.”

Cố Ngang tức giận nói: “Lúc này mà còn... Đừng có gọi em như vậy nữa!”

“Lúc này?” Tề Yên Khách trong mắt tràn đầy nhu tình mật ý, hôn một cái lên môi cậu, nỉ non nói, “Vậy thì gọi là, Ngang... Được chưa?”

Hôn kiểu chuồn chuồn lướt nước (hời hợt) như vậy, khiến cho Cố Ngang trong đầu vưng vưng, lại nghĩ không có cách nào khác, đành phải mơ mơ màng màng gạt đầu: “... Ủ...”

“Trả lời đúng rồi, vậy thưởng cho anh một chút đi.” Tề Yên Khách xấu xa mà cười cười, dùng sức lôi kéo, đem quần dài của cậu kéo đến trên đầu gối.

“...” Cố Ngang theo bản năng mà co rụt lại, đằng sau là cái bồn rửa, muốn tránh cũng không có chỗ trốn. Cậu đành phải yên lặng cắn môi, nắm lên thành bồn.

“Ngang...” Tề Yên Khách cúi đầu nhìn quần nhỏ đang phồng lên của cậu, nhin không được liếm liếm môi, “Anh vốn là chỉ muốn tap đè khóa thân, mà em như vậy... Anh lại muốn em rồi...”

Trái tim Cố Ngang phù phù nhảy loạn, dưới tình thế cấp bách chạy vọt vào phòng ngủ lấy tap đè. Nhưng bị cái quần treo trên đầu gối hạn chế vận động, cậu bối rối mà nghĩ chẳng còn cách nào khác, đành phải kéo theo quần nhảy nhảy từng bước về phòng ngủ.

Tề Yên Khách nhìn hình dáng đang nhỏ dần kia, ánh mắt thế nào cũng không rời đi. Thẳng đến khi Cố Ngang đóng cửa phòng ngủ lại, y mới hồi phục tinh thần lại, hít sâu một hơi.

... Thật là, tên ngốc này thật biết khiêu khích người ta mà.

Tề Yên Khách nhin không được mà giương khóe miệng, xoay người tiếp tục rửa rau dưa. Khi y đem cà và nấm hương tất cả đều rửa sạch, liền nghe thấy từ phòng ngủ truyền đến tiếng cửa mở nhẹ nhàng.

Phía sau cửa, là Cố Ngang mang thần tình không được tự nhiên cau mày. Tap đè màu hồng khiến làn da phả lệ trắng nõn, đầu vai và xương quai xanh đều đường cong phân minh, mặc trên người thiếu niên đặc biệt mang vẻ non nớt khờ dại.

Cố Ngang chậm rãi mà đi tới, Tề Yên Khách cười hì hì nhìn cậu, đem vị trí cạnh bếp nhường lại cho cậu. Cố Ngang do dự một chút, chỉ chỉ bếp gas, mặt đỏ tai hồng nói: “Anh... Anh đứng bên cạnh em! Không được đứng... đằng sau.”

“Được.” Tề Yên Khách mỉm cười mà đứng vững, hai tay để ở sau người, tỏ vẻ chính mình sẽ không làm chuyện xấu.

Cố Ngang nhìn đến nguyên liệu làm cá cùng cà tím cũng đã được chuẩn bị tốt, liền đứng tại chỗ tự hỏi bước đầu tiên nên làm gì đây. Tề Yên Khách người bất động không định động thủ, ánh mắt lại sâu kín mà liếc về phía sau.

Sau đó vẻ mặt của y là như vậy -__,-

Phía trước tạp dề đã vừa che hết những bộ phận chủ chốt, còn phía sau thì nhìn được không sót một cái gì. Vòng eo trơn bóng trắng tấp, thắt lưng tinh tế, đôi chân thon dài trắng nõn... Quan trọng hơn cả là, cái mông nho nhỏ gọn hẹp...

Quả nhiên lãng mạn thực sự chính là đàn ông khóa thân mặc tạp dề a!

Tề Yên Khách hết sức chăm chú mà nhìn lên, không phát hiện trán Cố Ngang đã treo đầy hắc tuyến.

“Anh có định lấy bột ra đây không?” Cố Ngang yên lặng mà nghiêng người, bộ vị không nên bị lộ liền lấp ló. Cậu thật sự là đầu óc bị lừa gạt mất rồi mới có thể ngoan ngoãn đi thay quần áo!

“...” Tề Yên Khách lưu luyến không rời mà thu hồi ánh mắt, lúc này mới lấy lại tinh thần nói, “A? ... A bột sao, ở trong này.” Y chỉ cậu đến bên kia lấy, Cố Ngang liền tự động theo phương hướng y chỉ mà quay một vòng, làm y nhìn mà không nhìn được bật cười.

“Tiếp theo làm gì?” Cố Ngang tiếp lấy túi bột, ngẩng đầu hỏi. Khuôn mặt vẫn đỏ bừng, làm người xem nào đó chỉ muốn cắn một hơi.

“A, anh quên là phải cắt lưới.” Tề Yên Khách cầm lấy dao, vẽ một đường lưới trên cà tím. Cố Ngang không chút nghĩ ngợi mà đoạt lấy dao nói “Để em”, Tề Yên Khách đành phải lùi ra một bước.

... Em không phải là đang cố ý thể hiện cho anh nhìn chứ?

Tề Yên Khách yên lặng thưởng thức cảnh tượng xinh đẹp kia, nhân vật chính trong cảnh tượng này dù có trì hoãn cũng đã nhận ra tầm mắt nóng rực phía sau. Đang định xoay người, người phía sau lại không muốn cậu làm thế, liền giành trước một bước từ phía sau bế cậu lên.

Tề Yên Khách đem đầu tựa vào trên vai cậu, còn muốn nói gì đó đùa đùa cậu, vừa cúi đầu lại thấy, dưới tạp dề màu hồng đột nhiên có cái gì nhô lên, mà cái đó chính là...

“Ừm!” Cố Ngang cắn môi.

“... Ngang,” Tề Yên Khách cách tạp dề, nhẹ nhàng vuốt ve nơi đó, nhịn không được mà đem thân thể của chính mình dán đến càng gần, khàn khàn nói, “Ngang... Anh cũng cương mất rồi, làm thế nào bây giờ?”

“Kệ anh!” Cố Ngang quay mặt đi hừ một tiếng, “Trước làm... Ừm!”

Chưa nói xong, trên môi đã bị nhẹ nhàng cắn một phát.

Tề Yên Khách mê luyến mà ngưng mắt nhìn cậu, khóe miệng hiện lên một tia cười ôn nhu: “Được... Trước, làm đi.”

... Nửa giờ sau.

Trên cơ thể trần trụi đã đổi chiếc tạp dề khác.

“Này, anh không thấy xấu hổ à?” Cố Ngang một bên lấy khăn lau tóc, một bên hướng cái mông nhỏ bóng loáng phẩn nộn mà chọc chọc.

“Đứng lùi lại một chút, em đang không mặc quần áo cẩn thận bị bắn vào người.” Tề Yên Khách thần nhiên tự đắc mà xuyên qua lớp tạp dề cậu mặc chọc, rồi thật cẩn thận mà đem cậu kéo ra phía sau, mỉm cười nói, “Vợ chồng già với nhau có gì đâu mà xấu hổ.”

“... Ai là vợ chồng già với anh!” Cổ Ngang hừ một tiếng, thấy trên tấm lưng bóng loáng rần chắc của y còn vương bọt nước, liền thuận tay lấy khăn lau cho y.

“Thế muốn hôn anh không? Hay là eo? Hay là xuống phía dưới nữa?” Tề Yên Khách một bên xào rau một bên cười mỉm hỏi.

Cổ Ngang tức giận nói: “Không muốn!”

“Cho nên a, nhìn anh khóa thân mà cũng không có cảm giác gì, không phải đôi vợ chồng già thì là cái gì?” Tề Yên Khách quay đầu lại, liếc mắt nhìn cậu một cái cười, “Đêm thất tịch vui vẻ, bảo bối. Anh yêu em.”

Cổ Ngang bỗng nhiên thấy buồn buồn trong ngực, trái tim có cảm giác như bị nhẹ nhàng đụng vào.

“Làm sao vậy? Biểu cảm này...” Y tắt bếp, đem đồ ăn sắp ra, thuận tay xếp thành hình dạng thật đẹp, sau đó xoay người lại lẳng lặng nhìn Cổ Ngang.

“Cũng không phải... Không có cảm giác...” Cổ Ngang ngượng ngùng mà cắn cắn môi, nhắm mắt lại, ngẩng đầu hôn lên môi y.

Tề Yên Khách cười ôm cậu, ôn nhu mà đáp lại nụ hôn này.

Hai trái tim, kề sát trong ngực, va chạm lẫn nhau.

... Làm sao có thể không có cảm giác chứ.

Anh cười với em, nói chuyện với em, hôn em, ôm em, tất cả đều như đang chạm vào trái tim của em vậy.

Chính là cái loại cảm giác này a.

Em cũng yêu anh.

(Lời tác giả) Chú ý: chương này chỉ là phiên ngoại, cùng nội dung chính văn không liên quan.(1) Thượng thang kim cô (QT): GG dịch là súp nấm, cơ mà nghe QT nó hào nhoáng hơn và hợp với câu sau nên tớ để nguyên.

(2) Raw là , nghĩa là update, nhưng ngoài ra còn một nghĩa nữa là “canh” trong canh giờ, vậy nên mới có câu tỉnh táo nhân vong của TYK. (canh 3: nửa đêm -> “hoạt động” ban đêm:v)

38. Chương 37: Kịch Bản Sai Lầm

Cổ Ngang ngồi trên giường của mình, hít sâu một hơi.

Xem xét lại một chút những việc đã xảy ra sau khi đến đây.

Đầu tiên là xác định những người ở từng phòng, phân biệt là: mình, ngôi sao. Tề Yên Khách, bộ não. Vi Miểu Nghe An, hai con rắn. Dịch Khiêm Dịch Bách, ác ma. Cung Lý, trái tim. Ông chủ tiệm Chi sĩ, quyền sách.

Lão Nghe An muốn Vi Miểu, lại chết ở trong phòng của mình. Ông chủ trong di thư đã thừa nhận chính mình ngộ thương Nghe An, rút dao ra khiến Nghe An mất máu mà chết cũng là Vi Miểu. Nhớ rõ lúc ấy Vi Miểu ở trong vùng máu đang chơi đến là vui vẻ...

Cổ Ngang nhìn không được liếc mắt nhìn Vi Miểu một cái. Vi Miểu an an tĩnh tĩnh mà ngồi bên cạnh cậu, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn cậu. Hai người nhìn nhau, dời mắt trước ngược lại là Cổ Ngang.

... Cậu không biết mình nên đối mặt như thế nào với Vi Miểu.

Dù sao, Vi Miểu so với tất cả mọi người, cậu quen thuộc nhất. Cậu từ mấy năm trước đã nhận thức Vi Miểu, biết Vi Miểu trí lực bị chậm phát triển không phải là nguy trang. Nhưng từ khi đến đây... Thật sự, kỳ quái nhất cũng là Vi Miểu.

Trí nhớ của cậu thực tốt, bởi vậy Cố Ngang thập phần xác định, khi lần đầu tiên vào phòng ăn, con dao đặt trên bàn chỉ là một loại dao cùn rất phổ biến. Nhưng vì cái gì mà sau khi Vi Miếu làm rơi con dao, các cạnh của con dao lại trở nên sắc bén vô cùng?

Cậu do dự một chút, vẫn là mở miệng hỏi: “Vi Miếu, em có nhớ hay không, lúc chúng ta vừa mới tới nơi này... Mọi người đang nói chuyện, còn em đang nghịch dao ăn?”

Vi Miếu lộ ra vẻ mặt tự hỏi, nhíu nhíu mày, có chút bất an mà nói: “Không nhớ... được.”

“... Làm sao vậy?” Phản ứng của Vi Miếu khiến Cố Ngang cảm thấy thực kinh ngạc.

“Không tốt...” Vi Miếu nâng lên mắt thấy nhìn Cố Ngang, lại khổ sở mà rũ mắt xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn thượng tràn đầy tính trẻ con không chút nào che dấu nỗi bi thương. Nó cắn cắn môi, ôm lấy đầu của mình, thân thể nhẹ nhàng co rúm lại, nỉ non đứng lên “Nhớ lại... Không tốt... Không vui... A!” Nó bỗng nhiên kêu một tiếng, ngẩng đầu bối rối mà nhìn Cố Ngang, “Quang...”

Tuy rằng việc em ấy có thể nói chuyện lại được là vô cùng thần kỳ, nhưng nói như vậy cũng làm người ta khó hiểu. Cố Ngang nhớ rõ lúc trước nó có nói qua, khi nhích lại gần mình, sẽ nhớ lại. Ý tứ những lời này Cố Ngang hiểu, nhưng bây giờ em ấy còn nói nhớ lại là không tốt?

Thích ở cùng mình mới thật sự là thần kỳ a... Nó rốt cuộc muốn nói cái gì đây?

Nhìn ánh mắt buồn buồn của Vi Miếu, Cố Ngang cũng không đành lòng hỏi thêm nữa, đành phải yên lặng mà tiếp tục tự hỏi.

Nếu như có thể tìm được nguyên nhân con dao xảy ra biến hóa, nói không chừng mặt khác sự tình cũng có thể dễ dàng giải quyết? ... Nghe An đúng là bị dao ăn đâm chết, ông chủ cũng nói là ngộ thương, vậy có phải hay không có thể cho rằng, nếu con dao không bị thay đổi, Nghe An vốn có thể thoát chết?

Trước khi con dao xảy ra biến hóa, chuyện gì đã xảy ra? Là cái gì khiến nó thay đổi như vậy...

Trước khi con dao xảy ra biến hóa... Dịch Khiêm hoài nghi thân phận Tề Yên Khách, nguyên nhân nghi ngờ là Tề Yên Khách nói “Trong tủ lạnh chỉ có thể biến ra thực vật” cùng “Dao trong nhà ăn là thứ dễ được sử dụng làm hung khí nhất” ...

Từ từ. Dao của nhà ăn, là thứ dễ được sử dụng làm hung khí nhất?

Sau đó liền đã xảy ra vụ dùng dao ăn làm hung khí giết người?!

Là Tề Yên Khách nói vậy khiến cho con dao phát sinh biến hóa sao?

Cố Ngang nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Đến nay cậu mới chỉ có thể nghĩ ra một đáp án này, nhưng lại là loại đáp án cậu không thể nào chấp nhận. Cậu hít sâu một hơi, quyết định tỉnh táo lại, không thể bằng mỗi điểm ấy mà hoài nghi người kia.

Dù sao cũng đã đáp ứng người kia a...

Vì vậy, tiếp tục nhớ lại.

Sau khi Nghe An chết, đèn trong phòng ăn xuất hiện tơ máu. Sau mỗi lần có người chết, đèn sẽ càng tối đi một ít. Cái đèn kia rốt cuộc có ý nghĩa gì? Người chết cùng đèn như thế nào lại liên quan đến nhau?

Điểm này Cố Ngang nghĩ thế nào cũng không hiểu, đành phải bỏ qua. Tiếp theo, sự kiện đáng quan tâm là... Việc mọi người đều cương vào buổi sáng.

Lúc ấy chỉ cảm thấy xấu hổ, bây giờ nghĩ lại, chuyện này cũng phi thường kỳ quái. Trước kia cậu chỉ có khi nhịn đi tiểu thì buổi sáng mới cương, nhưng lúc ấy lại không cảm thấy bụng bị căng, hơn nữa lần dục vọng kia đặc biệt mãnh liệt, quả thực đến độ không thể kiềm chế nổi.

Ngoài mấy người đàn ông, mấy cô gái tựa hồ cũng đã xảy ra tình huống tương tự... Là bởi vì mọi người đã bị cái gì ảnh hưởng sao?

Giống như con dao kia, đột nhiên bị ảnh hưởng bởi cái gì đó, cho nên mới xảy ra biến hóa không nên có?

Cố Ngang bỗng nhiên trong lòng rộng thoáng, chuyện tình phát sinh phía sau như đèn kéo quân mà hiện lên trước mắt. Cung Lý từ chối nhận tội, vì vậy mà sự hiểu lầm của Dịch Bách đã giết chết cô. Ông chủ sau khi giúp Dịch Khiêm báo thù cũng không thể chịu đựng được áp lực tâm lý mà tự sát...

Những sự việc liên tiếp sau đó trở nên vô cùng hợp lý, liên kết lại với nhau, nhưng trên thực tế trước khi mỗi sự việc phát sinh...

Tề Yên Khách cùng cậu thân cận, cùng cậu yêu đương, bởi vậy cậu cự tuyệt Cung Lý, nhưng lại không dám thẳng thắn với Cung Lý, mới có thể dẫn đến trường hợp kia.

Sau khi Dịch Bách chết, Dịch Khiêm đem bản thân khóa trong phòng. Tề Yên Khách giúp ông chủ bày mưu tính kế, thế nhưng thật sự lại khiến hai người đến với nhau. Ông chủ vì yêu Dịch Khiêm, mới có thể giúp hắn báo thù, cuối cùng lại áy náy mà tự sát...

Còn có, đêm trước cái vụ xấu hổ đó... Là lần đầu tiên Tề Yên Khách ôm cậu...

Không, không phải!

Không thể nói hết thấy là do Tề Yên Khách dựng lên. Cung Lý là bởi vì oán hận mà giết người, đều không phải là Tề Yên Khách bức cô. Ông chủ giúp Dịch Khiêm giết người, đây cũng không phải là do Tề Yên Khách xúi giục. Ông chủ tự sát càng là bởi vì mình tâm tình luẩn quẩn, cùng Tề Yên Khách một chút quan hệ đều không có!

Nhưng là... Nhưng là... Nếu như không có Tề Yên Khách, tất cả những chuyện này, căn bản sẽ không xảy ra.

Y tựa như một ngòi nổ. Không có y, thuốc súng sẽ không phát nổ. Y với thuốc súng cùng một chỗ, cả hai cũng tương an vô sự.

Chỉ có dây dẫn thuốc súng là vật dẫn cháy đầy đủ nhất, lại gặp độ nóng thích hợp...

Bang. (Tiếng nổ, ý là đột nhiên nhận ra điều gì)

Cố Ngang chợt nhớ tới, khi mọi người cùng nhau khám phá căn phòng, Tề Yên Khách trên tay cầm một khẩu súng, ngực cậu liền như bị nhẹ nhàng bắn trúng một phát.

Bang.

Từ lúc bắt đầu, mình đã động tâm đi.

... Chính mình cũng là thuốc súng sao? Mình sẽ tạo ra vụ nổ như thế nào đây...

Cố Ngang tâm hoảng ý loạn, không nghĩ càng hoài nghi lại càng cảm thấy hết thấy cùng Tề Yên Khách có liên quan. Vì Miểu bên cạnh nhìn vẻ mặt hoảng hốt của cậu, cũng không rõ cậu đang nghĩ gì, đành phải thật cẩn thận mà vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ tóc cậu.

Cố Ngang sửng sốt, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Vi Miểu, biết em ấy là đang lo lắng cho mình, liền thở dài nói: “Anh không sao.”

Vi Miểu yên lặng mà nhìn cậu, bỗng nhiên cố gắng mà đứng thẳng dậy, đem cậu ôm vào trong ngực.

Điều này làm Cố Ngang triệt để ngây ngẩn cả người. Cậu tựa vào lồng ngực non nớt đơn bạc của Vi Miểu, cảm thấy có chút buồn cười.”... Làm sao vậy?”

Vi Miểu vuốt ve tóc cậu, hàm hồ mà nói: “Không cần... sợ. Vi Miểu, ở đây... bảo vệ... anh.”

“...” Cố Ngang nhất thời có chút hoảng hốt.

Vi Miểu không phải sợ, anh Cố Ngang ở đây bảo vệ em.

Mẹ Cố Ngang cùng bạn nhỏ Vi Miểu cũng không cần sợ, bố Tề Yên Khách ở đây bảo vệ hai người.

Lúc này, Vi Miểu lại nói với cậu, không phải sợ, Vi Miểu ở đây, bảo vệ cậu.

Vi Miểu nhất định là đã cảm thấy an tâm khi được cậu hứa hẹn, nên cũng muốn dùng những lời giống vậy mà an ủi cậu.

Cố Ngang trong lòng nhất thời tràn đầy âu yếm. Cậu thấp giọng thở dài, đôi tay ôm lấy Vi Miếu. Thân thể Vi Miếu thực mềm mại, tuy rằng không được mảnh mai tinh tế như trước, nhưng vẫn cứ khiến người ta không đành lòng dùng sức.

“Cám ơn.” Cố Ngang ngẩng đầu cười cười, sau đó gầy gầy mũi Vi Miếu, “Nhưng là, anh Cố Ngang vẫn vô dụng lắm, không thể để cho Vi Miếu phải bảo vệ anh a.”

Vi Miếu lẳng lẳng mà nhìn cậu, ánh mắt trong suốt sáng lấp lánh không hề lay động.

Cố Ngang hít sâu một hơi, đứng lên, nói: “Anh phải đi xem Tề Yên Khách. Em ở lại trong phòng, nhớ khóa cửa thật kỹ.”

Vi Miếu kinh ngạc mà mở to hai mắt, từ trên giường nhảy xuống, định cùng cậu đi ra. Cố Ngang ngăn nó lại, ôn nhu nói: “Ngoan, nghe lời. Anh có vài việc muốn hỏi y, em cứ ngủ trưa trước đi.”

Vi Miếu lưu luyến không rời mà nhìn cậu, cuối cùng vẫn là gật gật đầu: “... Vâng.”

Cố Ngang ra khỏi phòng, nghe được phía bên trong truyền đến thanh âm khóa cửa, lúc này mới an tâm mà xoay người. Cậu vừa quay người lại liền phát hiện, bánh chẻo trên mặt đất trước cửa phòng Tề Yên Khách đã không thấy đâu nữa.

Chiếc bát kia, cậu đặt bánh chẻo trước cửa phòng của hai người họ... Y đã ăn sao?

Cố Ngang đi ra phía trước, cầm núm cửa, cửa thế nhưng lại mở ra. Cậu nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lọt vào trong tầm mắt chính là cái giường vô cùng hỗn độn, nhưng mà trên giường lại không có một bóng người.

Chỉ có một bàn bánh chẻo, cơ hồ không hề được động tới. Chỉ có một cái bị cắn mất một miếng.

“...?” Cố Ngang nghi hoặc mà đi vào phòng, hướng buồng vệ sinh nhìn một cái, cũng không có một bóng người. Cậu cảm thấy trong phòng có một cỗ mùi máu tươi thoang thoảng, đột nhiên có chút hoảng hốt, liền nhanh chóng xoay người chạy xuống lầu.

Tề Yên Khách quả nhiên ở đây.

Y đang ngồi phía trước bàn ăn, trước mặt bày một bát đá. Nghe thấy tiếng vang, y nghiêng đầu giường mắt nhìn qua, quai hàm phình ra, lộ ra hình vuông góc cạnh.

...Y đang ăn đá?

Cố Ngang thả chậm cước bộ, chậm rãi đi xuống lầu. Lúc trước ngờ vực vô căn cứ tái hiện trong đầu, khiến cậu không biết nên mở miệng như thế nào, cũng không biết nên nói cái gì.

Tề Yên Khách nhìn thấy cậu liền lộ ra một nụ cười, trong mắt cũng mang ý cười ôn hòa. Nhưng y cũng không nói được lời nào, chỉ mỉm cười mà ngóng nhìn Cố Ngang.

Khoảng cách giữa hai người cứ trầm lắng mà rút ngắn hơn.

Cố Ngang đi đến trước mặt y, nhiều lần do dự, đang muốn mở miệng, Tề Yên Khách lại đột nhiên đứng lên, làm ra cử chỉ “đợi”. Y bước nhanh đến bên cạnh bồn rửa, xoay người phun ra một ngụm máu loãng. Cố Ngang kinh hãi, theo bản năng định tiến lên, nhưng lại mạnh mẽ khắc chế loại xúc động này.

“... Anh không gạt em chứ?” Cố Ngang nắm chặt nắm tay, tận lực giữ tỉnh táo nói, “Về kết cục của vô hạn nghi kỵ ...”

“Cậu quả nhiên không hiểu.”

Trên thang lầu, truyền đến thanh âm tiếng nhạc mà lạnh nhạt của Dịch Khiêm.

Cố Ngang ngẩn ra. Tề Yên Khách nhú mồm, nghiêng đầu đem đá trong miệng toàn bộ nhỏ vào thùng rác. Cố Ngang không biết làm sao mà nhìn y, đột nhiên cảm thấy Tề Yên Khách có gì không đúng.

Có chỗ nào... Thực không đúng!

Tề Yên Khách xoay người lại, hai tay che lên miệng, nhẹ nhàng hít khí. Vừa rồi ngậm nhiều đá như vậy, toàn bộ khoang miệng đều bị tê liệt.

“Ừ.” Y một bên hít khí, một bên gật gật đầu.

Ừ ý là... Anh thật sự lừa em?

Cố Ngang lui về phía sau một bước, nhìn Tề Yên Khách, lại nhìn Dịch Khiêm sắp đi đến trước mặt mình, lo sợ không yên nói: “Hai người các người...”

Dịch Khiêm trào phúng cười cười, vừa muốn nói gì đó, Tề Yên Khách bỗng nhiên vươn tay ra, đem Cố Ngang kéo đến phía sau mình.

Rất giống động tác bảo vệ.

Cố Ngang bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, dùng sức tránh tay y, lui về phía sau một bước dài.

“...?” Tề Yên Khách quay đầu lại, kinh ngạc mà nhìn cậu.

“Hai người các người có vấn đề.” Cố Ngang cắn răng, hướng hai người nói, “Hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Các người vì cái gì lại nhốt mình lại? Bây giờ vì cái gì đột nhiên lại cùng xuất hiện? Còn có...”

Dịch Khiêm buồn cười mà liếc nhìn cậu một cái, đến bên ghế dựa, tao nhã ngồi xuống. Sau đó chỉ chỉ cái ghế đối diện: “Ngồi xuống, chúng ta nói chuyện.”

“...” Tề Yên Khách hé mắt.

“... Được, chúng ta nói chuyện.” Cố Ngang đi đến bên kia bàn ăn, cẩn thận mà ngồi xuống.

Tình thế rất rõ ràng, Cố Ngang bắt đầu không tin tưởng Tề Yên Khách. Dịch Khiêm trào phúng mà nhìn hai người, trong lòng không biết đang tính toán cái gì.

Chỉ còn Tề Yên Khách đang đứng. Cố Ngang biết thái độ của mình đã tổn thương y, nhưng... Trước khi sự tình được làm rõ, bản thân không thể đối với y nhu tình như nước, lại càng không muốn hư tình giả ý.

Tề Yên Khách tựa hồ hiểu được Cố Ngang đang nghĩ gì, liền hướng cậu ôn nhu mà cười cười, không nói gì. Y ngồi xuống phía bên cạnh Cố Ngang, cách Cố Ngang một cái ghế. Sau đó đem bát đá chuyển qua trước mặt mình, bỏ một hòn vào trong miệng.

“Sao anh lại ăn đá?” Cố Ngang vẫn nhịn không được mà lo lắng.

“...” Tề Yên Khách trầm mặc không lên tiếng, chậm rãi vươn tay về phía cậu. Cố Ngang sửng sốt, không biết y có ý gì.

Trên ngón tay của y còn dính nước đá, giọt nước theo ngón tay chảy xuống. Lòng bàn tay trắng nõn, ranh giới rõ ràng. Ngón tay tự nhiên thư giãn, như là hy vọng được Cố Ngang nắm lấy.

Cố Ngang bối rối mà nhìn y, ánh mắt y, ánh mắt của y thực nghiêm túc.

Tin tưởng anh.

Miệng y nhồi đầy đá, căng phồng lên thoát nhìn thực buồn cười. Mà cặp mắt kia, lại giống như đang nói, tin tưởng anh.

Cố Ngang trong lòng đau xót, nhịn không được mà vươn tay ra. Vừa mới chạm vào liền cảm thấy lạnh lẽo, sau đó Tề Yên Khách liền gạt gao mà cầm tay cậu.

“...” Tề Yên Khách tựa hồ muốn cười, nhưng vừa nhếch miệng liền lộ ra lớp đá bên trong. Y như bị kích thích mà chau mày, rất nhanh đã lại giãn ra.

Dịch Khiêm lạnh lùng nhìn động tác của hai người, rốt cục bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Ân ái đủ chưa? Có thể bắt đầu rồi chứ?”

Hắn sắc bén mà liếc Tề Yên Khách một cái, sau đó nói với Cố Ngang: “Tôi không biết anh ta đã nói gì với cậu, tôi nghĩ cậu cũng phát hiện, sự việc xảy ra ở chỗ này, cùng nội dung của vô hạn nghi kỵ giống nhau như đúc.”

Cố Ngang cả người cứng đờ. Tề Yên Khách lại đối với Dịch Khiêm đang nói mắt diếc tai ngơ, ánh mắt như trước vẫn kiên định, chỉ là dùng sức mà nắm chặt tay cậu, tựa hồ cố gắng muốn cho cậu được trấn định.

Dịch Khiêm tất nhiên cũng chú ý tới thay đổi của hai người, khóe miệng không nhịn được giương lên. Hắn đẩy kính mắt, một lần nữa lộ ra loại khí chất giỏi giang tinh anh lúc mới gặp.

“Cậu không biết sao? Kết cục ở trong sách là, toàn diệt.”

39. Chương 38: Đau Quá

Toàn diệt.

Nói đúng hơn là, sẽ không có ai có thể thoát khỏi nơi này.

Tay Tề Yên Khách vẫn còn lạnh lạnh, làm Cố Ngang cảm thấy bàn tay rét run. Cố Ngang trầm mặc một lát, giương mắt nhìn Dịch Khiêm: “Vì sao lại nói cho tôi điều này?”

Dịch Khiêm như có như không liếc mắt nhìn Tề Yên Khách một cái, thản nhiên nói: “Rất đơn giản. Bởi vì tôi chỉ còn có một mình.”

Cố Ngang sửng sốt: “Chẳng lẽ anh cho rằng tôi sẽ...”

“Đương nhiên là không.” Dịch Khiêm trào phúng mà cười cười, trong mắt tràn đầy khinh thường, “Cậu cho rằng tôi nói cho cậu chuyện này là vì muốn mượn sức cậu? ...Cậu cũng quá tự tin rồi đấy.”

Cố Ngang thấy tức giận, rồi lại thành xấu hổ. Cậu không biết nói gì để phản bác, cũng không muốn bị Dịch Khiêm dắt mũi... Tề Yên Khách, anh đang nghĩ gì vậy? Cậu nhịn không được mà nhìn về phía Tề Yên Khách, Tề Yên Khách lại giống như đã nhìn thấu Dịch Khiêm, cau mày liếc Dịch Khiêm một cái.

Dịch Khiêm nhìn ra Cố Ngang đang kích động, tầm mắt dần dần dừng ở hai bàn tay đang nắm chặt của hai người. Hắn tựa hồ nhớ ra cái gì đó, ánh mắt hơi lóe lên, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

“Mục đích của tôi rất đơn giản.” Dịch Khiêm hai tay khoanh lại trước ngực, ánh mắt kiên định, giống như đang tham gia một cuộc đàm phán kinh doanh, “Tôi chỉ có một mình, mà các cậu lại có đến ba người. Tôi phải ‘mở cửa’ với các cậu thì mới có khả năng sống sót.”

Cố Ngang trong đầu một mảnh hỗn loạn: “... Nhưng mà... Trong sách không phải nói sẽ toàn diệt sao? Cho dù tôi...”

“Cái này, hãy để anh ta nói cho cậu đi.” Dịch Khiêm nói.

“...” Cố Ngang nhìn về phía Tề Yên Khách.

“...” Tề Yên Khách quay đầu nhìn Dịch Khiêm, miệng mấp máy phát âm, “Nói, kết thúc,?”

Dịch Khiêm nhếch môi mỉm cười, đứng dậy muốn đi, bỗng nhiên lại nghiêng người, lông mày hơi nhướng lên, nói: “Vốn tôi cho rằng sẽ cùng anh đối chọi gay gắt, không ngờ anh vẫn chưa nói được. Vì bảo vệ lời nói dối đó, ngay cả đầu lưỡi của mình cũng cắn đứt... Anh thật sự rất tàn độc đấy.”

Hô hấp Cố Ngang cứng lại, khiếp sợ mà nhìn Tề Yên Khách.

Dịch Khiêm nói xong, thần thái tự nhiên mà đi lên lầu. Lưu lại hai người ở nhà ăn trầm mặc đối diện nhau.

“...” Tề Yên Khách chớp mắt, tầm nhìn dừng ở đôi tay đang nắm chặt của hai người.

Cố Ngang chậm rãi rút tay về, y cũng chỉ nhìn, một chữ không nói. Thẳng đến khi Cố Ngang hoàn toàn buông y ra, y mới thất vọng mà buồn bã nắm chặt tay lại, như vẫn còn lưu luyến nhiệt độ cơ thể đối phương.

“Anh thật sự...” Cố Ngang cảm thấy trong đầu hồng lét, vô số nghi hoặc khiến cậu sắp nổi điên mất, rồi lại không biết hỏi từ đâu. Trong lòng cậu rất loạn, có lo lắng có sợ hãi, có nghi ngờ cũng có buồn bã. Nhất thời, cậu thật sự không biết nên nói cái gì mới được.

Tề Yên Khách đem một cái bát kéo lại gần, cúi đầu nhổ ra mấy hòn đá trong miệng. Mỗi hòn đá đều dính máu, y quả thực không phải nhổ đá ra mà là đang hộc máu thì đúng hơn. Cố Ngang trầm mặc mà nhìn y nhổ những thứ trong miệng ra ngoài, đang định mở miệng, Tề Yên Khách bỗng nhiên lại đẩy cái bát ra

—
Xoảng!

Bát rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh. Nước đá pha máu loang vắng khắp nơi.

Đôi môi lạnh lẽo phở lên, mát lạnh trượt qua môi Cố Ngang, làm cậu trong lòng giật mình, nhin không được mà muốn lui về phía sau. Tề Yên Khách lại đè đầu cậu xuống, mạnh mẽ hôn lên.

Không được — không đúng không đúng không đúng không đúng —

Cảm giác đầu lưỡi thật kỳ quái... Không đúng không đúng không đúng không đúng!

Cố Ngang kinh hoàng không thôi, liều mạng giãy dụa. Cậu dùng sức muốn đẩy Tề Yên Khách ra, Tề Yên Khách lại càng dùng sức mà đè cậu xuống. Cố Ngang đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, bởi vì mình giãy dụa căn bản không có hiệu quả. Tế bào toàn thân đang kêu gào suy nghĩ muốn chạy trốn, nhưng lại chỉ có thể khiến đại não càng thêm khẩn trương, tim đập càng thêm kịch liệt.

Buông!

Cố Ngang thống khổ mà nhắm mắt lại, liều mạng đem đầu lưỡi lui về sau. Cậu không ngờ lại đụng tới đầu lưỡi Tề Yên Khách, cái cảm giác này... Không trọn vẹn ...!

Không trọn vẹn — không trọn vẹn —

Trong cổ họng đầy mùi máu tươi, theo mỗi một lần xâm nhập của y mà càng thêm dày đặc. Cố Ngang khó chịu đến mức dạ dày đều đang quay cuồng, cậu cái gì cũng không muốn hỏi, chỉ muốn chạy trốn!

“Buông ra!” Dưới tình thế cấp bách, cậu dùng lực cắn xuống. Tề Yên Khách mãnh liệt co rút lại, Cố Ngang rốt cục đẩy được y ra.

Hai người môi tách ra mang theo chỉ bạc lẫn máu, cảnh tượng này làm Cố Ngang một trận nôn khan. Cậu cái gì cũng nói không nên lời, chỉ có thể che miệng lại, như bay mà chạy lên lầu.

Thật đáng sợ... Ghê tởm!

Không có thời gian để suy nghĩ, Cố Ngang căn bản không chú ý tới, chính mình vừa rồi mang về mặt... chán ghét.

Cầu thang bị giẫm đến rung động, rất nhanh đã truyền đến tiếng đập cửa, sau đó cửa cũng nhanh chóng đóng sầm lại, phát ra âm thanh thật lớn.

“...” Tề Yên Khách một mình ngồi ở bàn ăn, gơ tay lên, yên lặng mà lau khóe miệng dính nước bọt cùng máu.

Thật vất vả dùng đá cầm máu mà giờ miệng vết thương lại nứt ra, máu đang chảy ra không ngừng.

Ừ, thật sự ghê tởm.

Y cầm bát đá ban đầu lên, đứng dậy đi đến bên cạnh bồn rửa, đổ vào thùng rác. Sau đó từ trong tủ lạnh lấy ra một khay đá lớn khác.

Đau quá a.

Tề Yên Khách người tựa vào bên cạnh cái bồn rửa, từng hòn từng hòn mà bỏ vào miệng. Y dùng sức chớp mắt, sau đó ngẩng mặt lên, lạnh lẽ mà nhìn bóng đèn trên trần nhà.

Đau quá a.

Đèn lại tối đi rất nhiều. Đến khi tất cả mọi người đều chết, cái đèn sẽ tắt sao?

Đau quá a.

Thằng bé kia đâu? Nó cũng giống tất cả mọi người sao? Nếu nó chết, trò chơi sẽ không thể tiếp tục sao? ...Mẹ nó nhất định sẽ luyện tiếu. Nhưng mà, thật sự muốn giết nó, xem xem chuyện gì sẽ xảy ra...

Đau quá a...

Dịch Khiêm đem kết cục nói cho mẹ nó, là muốn cho mình cùng mẹ nó đấu tranh. Quả thật, bọn y còn ở với nhau, với hần mà nói là rất không công bằng. Hần hẳn là rất kiêng kỵ mình, nếu không đã sớm thừa dịp mình suy yếu mà giết mình luôn rồi. Kế tiếp hẳn sẽ ra tay với ai đây? Mẹ nó? Vi Miểu? Minh?... Mẹ nó đã vứt bỏ mình rồi. Bất quá cũng tốt thôi, bọn họ cùng nhau bất hòa, là có thể có cơ hội cho bạn nhỏ Vi Miểu đi tìm chết.

Minh thật ngốc, vừa rồi vì sao lại cưỡng ép cậu ấy... Bị mẹ nó ghét rồi...

Đau quá...

Thật là khó chịu.

Trước mắt bỗng nhiên trở nên mơ hồ, y khụt khịt mũi, chớp mắt, hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

Mắt nóng quá, ngực buồn quá. Mẹ nó à, anh khó chịu lắm. Mau đến an ủi anh... Đến an ủi anh được không?

Y buông bát, hai tay che miệng lại, bàn tay nhẹ nhàng di chuyển mà thở ra. Nước mắt trượt qua kẽ ngón tay. Quai hàm phình ra, hòn đá bén nhọn chọc vào miệng thật chẳng thoải mái chút nào. Mùi máu tươi đã không cách nào tiếp tục lấn áp vị giác, nhưng đau đớn lại giống như một chút đều không có giảm bớt.

Đau quá a...

Anh... oan uổng quá.

Ngang, đừng ghét anh, đừng vứt bỏ anh được không?

Anh không bao giờ nói dối em, không bao giờ lừa em. Anh không thể nào lừa em được nữa.

Thực xin lỗi, vừa nãy anh nhịn không được... Muốn hôn em, muốn ôm em, muốn em vô cùng. Thực xin lỗi...

Đừng ghét anh được không...

Tề Yên Khách ôm chặt miệng, chớp mắt. Nước mắt không trụ được mà chảy dài, y hít một hơi, thở chậm, làm cho mình bình tĩnh lại.

Giờ khóc chẳng có tác dụng gì. Phải đi lên giải thích với cậu ấy, cầu xin cậu ấy tha thứ, nói cho cậu ấy biết những gì mình nghĩ.

... Nhưng... Anh bây giờ... thật oan uổng, thật muốn khóc.

Anh sẽ khóc một lúc thôi, chờ một chút nữa sẽ giải thích cho em được không?

Chỉ một chút nữa thôi...

40. Chương 39: Ặng Ten Thức Tỉnh (*)

“...Ừ!”

Cố Ngang quỳ gối trước bồn cầu, tay nắm chặt thành bồn cầu không trụ được mà nôn khan. Vi Miểu lo lắng đứng ở một bên, nhẹ nhàng vuốt lưng cậu, hy vọng làm vậy sẽ giảm bớt nỗi thống khổ của cậu.

Cố Ngang nôn đến nước mắt đều chảy ra, trong dạ dày đã muốn trống rỗng, chỉ có thể nôn ra nước chua. Cổ họng bị kích thích đến phát đau, mùi nước chua tràn ngập khoang miệng cùng thực quản. Cậu từng đột nhiên thấy ghê tởm, muốn khống chế khả năng kiểm soát chủ quan, nhưng dạ dày cứ thế run rẩy co rút.

Đến khi nôn khan đến khí lực đều dùng hết, dạ dày mới thoáng thả lỏng. Cậu ngồi bệt trên mặt đất, dựa lưng vào bồn cầu, cả người toát mồ hôi lạnh, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ.

Vi Miếu thấy cậu như vậy, khẩn trương đến không biết nên làm cái gì bây giờ. Thật vất vả tìm lại thứ ngôn ngữ đã quên, vẫn chỉ có thể không ngừng mà phát ra những tiếng “A, a”. Cố Ngang trong thoáng chốc nghe thấy tiếng nó gọi, rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, mờ mịt mà nhìn nó một cái.

“... Quang!” Vi Miếu mừng rỡ như điên, vụng về mà giúp cậu lau mồ hôi trên mặt.

“Xin lỗi...” Cổ họng cứ như bị dịch dạ dày làm bỏng, đau anh ách. Trên đầu lưỡi như vẫn còn lưu lại cảm giác đáng sợ vừa nãy, Cố Ngang nhịn không được nhắm mắt lại, chỉ muốn xóa đi loại cảm giác khó chịu trong đầu này.

Vi Miếu bỗng nhiên che miệng lại, mở to hai mắt.

“... Làm sao vậy?” Cố Ngang ngửi thấy trong không khí dày đặc mùi thối của nước chua, bỗng cảm thấy xấu hổ, miễn cưỡng vịn bồn cầu đứng lên nhún nút xả. Vi Miếu vẫn cứ cau mày, lộ ra vẻ mặt khó chịu. Cố Ngang đành phải dắt nó ra khỏi buồng vệ sinh, đóng cửa lại bằng tay kia.

May mà trong phòng ngủ không có mùi gì. Cố Ngang nằm lên giường, có cảm giác như toàn thân đều đang rã rời. Cậu ngậy người mà nhìn lên trần nhà, lảng lảng nhớ lại những việc mới xảy ra. Vi Miếu bò lên giường, dựa sát vào bên cạnh cậu, không nói một tiếng mà nằm cùng cậu.

Mình nên làm gì đây?

Y gạt mình, nhất định có lý do của y. Có lẽ như Dịch Khiêm đã nói, là vì không muốn bị cô lập... nên y mới ở cùng một chỗ với mình?

Dịch Khiêm cùng ông chủ, cũng là vì thế sao?

... Mà mình hiện tại... Cùng với y... Chia tay sao?

Hóa ra không phải là vì thích mình mới cùng mình một chỗ sao... Quả nhiên, người ưu tú như vậy, làm sao có thể mặc danh kỳ diệu mà...

... Muốn chia tay sao...

Không. Bọn họ thật sự đã đến với nhau sao? Hay là, chính mình đã đơn phương ảo tưởng?

Cố Ngang càng nghĩ càng cảm thấy trái tim như bị dao cắt. Cậu biết mình thích Tề Yên Khách đến nhường nào, nhưng còn Tề Yên Khách thì sao? Lúc trước y đối với cậu ôn nhu tình cảm như thế, tất cả đều là giả sao? Cậu không thể nào xác nhận được.

Rất muốn hỏi người kia một chút rốt cuộc là y nghĩ như thế nào, nhưng người kia đã muốn...

Đúng rồi, đến đầu lưỡi mình y cũng...

Cảm giác quỷ dị lần thứ hai dâng lên, Cố Ngang lạnh sống lưng. Vi Miếu nằm bên cạnh bỗng nhiên giật giật, phát ra tiếng nức nở nhẹ, sau đó cầm lấy tay cậu.

“Vi Miếu? Không thoải mái chỗ nào sao?” Cố Ngang nghiêng người nhìn Vi Miếu, phát hiện Vi Miếu lại bụm miệng, ai ai mà nâng mắt lên, đang ngó nhìn mình. Cố Ngang trong lòng tê rần, nhẹ vỗ về lưng Vi Miếu, lần thứ hai ôn nhu hỏi, “Làm sao vậy? Em cũng buồn nôn à? Đây, ngồi xuống...”

Vi Miếu nghe cậu nói thì ngồi dậy, thần thái hình như đã giãn ra. Cố Ngang cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng vẫn có lo lắng. Vi Miếu thoát nhìn giống như cũng đang cảm thấy khó chịu, là vì vừa rồi thấy mình nôn sao? Hay là tại ăn phải đồ thiu?

Trong lúc Cố Ngang đang tự hỏi, Vi Miếu bỗng nhiên đem tay ngậm vào trong miệng. Cố Ngang sửng sốt, nhanh chóng ngăn nó lại, nói: “Vi Miếu, tay bẩn!” Nói xong liền kéo tay Vi Miếu ra.

Vi Miếu há miệng, kinh ngạc mà nhìn cậu. Đầu ngón tay kéo theo sợi chỉ bạc nhỏ dài, nhanh chóng đã tách khỏi miệng. Đôi môi nhỏ ẩm ướt nửa hé, đầu lưỡi mềm mại đỏ tươi đặt ở môi dưới, nhẹ nhàng rút trở về.

Cố Ngang bỗng nhiên thấy hoảng hốt, trong lòng toát ra cỡ cảm xúc kỳ dị. Cậu cắn cắn môi, nghiêm túc nói: “Sao tự nhiên em lại ngậm ngón tay? Trên tay bẩn lắm, chẳng may vào bụng thì làm thế nào?”

“...” Vi Miếu nhìn ngón tay của mình, không biết đang nghĩ gì. Sau đó lại lè lưỡi liếm liếm môi trên, giống như rút cuộc cũng yên tâm.

“?” Cố Ngang hồ nghi mà nhìn nó.

Vi Miếu chớp mắt, lộ ra vẻ tự hỏi. Cố Ngang kinh ngạc không thôi, còn chưa kịp hỏi, Vi Miếu đột nhiên đứng thẳng dậy, ôm cổ cậu mà áp lên.

Đầu lưỡi mềm mại ẩm áp, thật cẩn thận mà xâm nhập khoang miệng của cậu, ra sức tìm tòi. Cố Ngang bị bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy trong miệng ẩm áp và ướt át. Vật mềm mại kia nhẹ nhàng đụng vào đầu lưỡi cậu, lại như lo lắng mà dò xét, ở ngay giữa đầu lưỡi cậu huých một phát.

Cái này một chút cũng không giống đang hôn, lại càng không phải là khiêu khích, ngược lại lại như là đang muốn xác nhận cái gì.

Cố Ngang trong đầu nhất thời trống rỗng, cả người cứng đờ, theo bản năng muốn đẩy nó ra. Trước lúc Vi Miếu lui ra, tay còn ôm cậu, khoe miệng chậm rãi giương lên, an tâm mà cười cười.

Cố Ngang kinh ngạc đạo: “Em... Sao tự nhiên...”

Vi Miếu nghĩ nghĩ, nói: “Không phải... Ừm... Không phải không có.”

Không phải không có? Không phải không có cái gì?

Cố Ngang hô hấp cứng lại —— chẳng lẽ nó là nói... Đầu lưỡi... Không phải không có?

Em ấy biết tình hình của Tề Yên Khách? Làm sao có thể chứ! Mình căn bản còn chưa có nói qua mà! ... Chẳng lẽ vừa rồi nó trốn trên cầu thang nghe lén? ... Không thể nào chứ? Vi Miếu ngoan như vậy, mình đã dặn em ấy phải ở trong phòng, em ấy tuyệt đối sẽ không trộm chạy ra ngoài đâu!

Cố Ngang hít sâu một hơi, hỏi: “Làm sao em biết?”

“Dạ?” Vi Miếu chớp mắt mấy cái, hoang mang mà nhìn cậu.

“Việc Tề Yên Khách tự cắn đứt đầu lưỡi, em làm thế nào... biết được?” Dù cho cơ thể Vi Miếu có ẩm áp và mềm mại, Cố Ngang vẫn cứ thấy cả người rét run.

Vi Miếu lộ ra vẻ không hiểu, thông thả mà lặp lại: “Cắn đứt... đầu lưỡi... của mình? ... A!” Nó bỗng nhiên bưng kín miệng lại, trong mắt tràn đầy kinh hoảng.

... Không giống như đang nói dối. Nhưng phản ứng của nó vẫn rất kỳ quái.

Cố Ngang nhẹ nhàng gỡ tay nó ra, nhíu mày hỏi: “Vì sao em lại che miệng?”

“...” Vi Miếu hoảng hốt, nhỏ giọng đáp, “Khó chịu... Cảm thấy... Không thấy ...”

Cố Ngang sửng sốt: “... Đầu lưỡi?”

Vi Miếu gật gật đầu.

Cố Ngang không dám tin, lại hỏi thêm lần nữa: “Em không cảm nhận được đầu lưỡi của mình? Vì sao chứ? ... Từ khi nào thì bắt đầu?”

“Anh trở về...” Vi Miếu sợ hãi mà nhìn cậu, cứ như mình đã làm sai cái gì.

Cố Ngang cũng nhận ra thái độ của mình có chút cường ngạnh. Cậu đối với Vi Miếu vẫn luôn thực ôn nhu, đột nhiên nghiêm túc như vậy, Vi Miếu khẳng định sẽ sợ hãi. Hít sâu một hơi, cậu ôn nhu nói: “Đừng sợ, không phải là anh đang mắng em. Vi Miếu ngoan, nói cho anh, có phải hay không từ lúc anh trở về vẫn cảm thấy không thoải mái?”

Vi Miếu gật gật đầu.

“Chỉ có miệng không thoải mái thôi sao? Là cảm giác... không thấy đầu lưỡi sao?” Cố Ngang càng nghĩ càng cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Vi Miếu gật gật đầu, nghĩ nghĩ, lại lắc đầu.”Còn có... Kỳ lắm, mát mát...”

Cố Ngang trong lòng chấn động.

Mát mát... Không thấy đầu lưỡi đâu... Đây không phải giống hết cảm giác của cậu lúc bị Tề Yên Khách hôn sao?!

... Vì sao em ấy lại vi diệu mà biết được cảm giác của cậu lúc ấy chứ? ... Không, như Vi Miếu nói thì, nó căn bản là “Cảm giác được” cảm giác của mình!

Làm sao có thể? Vì sao lại như vậy chứ?

Cố Ngang trầm mặc một lát, cảm thấy bị những suy nghĩ trong đầu nhiều đến bế tắc luôn rồi, nghĩ thế nào cũng không thông.

... Nếu Tề Yên Khách ở đây, y nhất định có thể nghĩ ra gì đó.

Vừa nghĩ tới người kia, Cố Ngang trong lòng lại thấy đau xót. Về sau, về sau nên làm gì bây giờ? ... Nơi này lại không có thuốc, y bị thương... Y gây khó dễ cho bản thân như vậy làm gì chứ, với người khác thì...

Một bên lo lắng không đành lòng, một bên lại là sợ hãi cùng hoài nghi, Cố Ngang thật không biết mình nên làm gì bây giờ. Lúc này Vi Miếu lại kỳ quái như vậy, cậu phải quan sát Vi Miếu thật kỹ.

Vi Miếu tất nhiên không biết cậu đang nghĩ gì, chỉ thấy cậu thần sắc ngưng trọng, liền cũng nghiêm túc mà đứng lên. Khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn phần nộn cổ gắng mang lên bộ dáng trang trọng, thoạt nhìn vừa đáng yêu vừa buồn cười.

Cố Ngang nhìn không được thở dài, đưa tay xoa xoa tóc Vi Miếu. Vi Miếu thuận theo mà cúi đầu xuống, hai mắt thật to lại hướng lên trên, trộm nhìn cậu. Cặp mắt kia vẫn như cũ trong suốt sáng ngời, phẳng phất như chưa hề bị những sự việc ngoài kia ảnh hưởng.

Thật tốt. Em không cần phải hiểu những chuyện đang diễn ra, không cần phải lớn lên đâu.

Tâm tình Cố Ngang bỗng trở nên bình tĩnh, vươn tay đem Vi Miếu ôm vào lòng. Vi Miếu lại nhanh hơn cậu một bước, nhếch khóe miệng mà nhào vào trong lòng ngực của cậu.

“...” Thiếu niên trong ngực tuy rằng đã lớn lên không ít, nhưng khi ôm lấy vẫn cứ cảm thấy mềm mại ấm áp. Cố Ngang nhẹ nhàng vỗ về lưng nó, ôn nhu nói, “Vi Miếu, buồn ngủ không? Chúng ta ngủ trưa đi.”

“Ừm!” Vi Miếu ngẩng mặt lên, mỉm cười với cậu.

Sau khi cho Vi Miếu ngủ, Cố Ngang vẫn cứ tiếp tục lẩn lộn. Cậu nhìn không được mà mở ngăn kéo đầu giường, nhìn bên trong có một con vịt vàng đang an an tĩnh tĩnh mà nằm, phía dưới còn có chiếc quần lót không biết là của ai.

Trong lòng một trận co rút đau đớn. Cậu cầm lấy con vịt nhỏ, nắm trong lòng bàn tay, nhớ lại lời Tề Yên Khách đã nói với cậu.

Anh muốn trả lại cho em.

Không cần đem tín vật đính ước ném lung tung khắp nơi a...

Đột nhiên, vài hình ảnh hiện lên trong đầu.

Mấy con vịt viết tên Nghê An Dịch Bách Cung Lý đều bị Tề Yên Khách vứt đi. Ông chủ chết rồi, con vịt có tên chú khăng định cũng không ngoại lệ.

Tề Yên Khách cố ý đem con vịt của mình trả lại, cũng là vì muốn mình bảo quản cho tốt... Vậy của những người khác đâu?

Còn lại, chính là của Dịch Khiêm, Vi Miếu, cùng chính bản thân Tề Yên Khách.

Bị vứt bỏ tiếp theo, sẽ là ai đây?

... Tuyệt đối sẽ không phải là mình.

... Không phải là mình, bởi vì y đã đem “Mình” trả lại cho mình rồi ...

Cổ Ngang trên lưng chảy đầy mồ hôi lạnh, ngực lại từng đợt mà khó chịu, làm cậu cơ hồ thở không nổi.

— Y muốn mình bảo quản thật tốt... Y muốn mình bảo quản thật tốt... Ý là... Sẽ không để cho mình chết?

Y rốt cuộc là... ai? (*) Raw là ‘ ’, và ‘Ăng-ten’ là nghĩa hợp nhất tớ có thể tìm được ;_____; Nhưng mà đúng là so với xúc tu, râu với tua hay hơn nhiều đúng không ;_____; Các cậu hẳn cũng hiểu ý nghĩa của tên chương này rồi, nên nếu có cách dịch nào đúng hơn thì cho tớ biết trong bình luận nhé, cảm ơn nhiều ;_____;

41. Chương 40: Ý Nghĩa Của Sự Biến Mất

Người bị bệnh loét dạ dày có tiền sử mắc bệnh một lâu dài một ngắn hạn. Không ăn uống đúng cách, hay cảm xúc biến đổi cũng sẽ dẫn tới tình trạng này. Loét dạ dày lâm sàng có thể chia làm ba giai đoạn.

Dịch Khiêm cuộn mình trên sàn nhà, ôm bụng, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi tuôn như mưa hạ.

Giai đoạn thứ nhất, đột nhiên phát bệnh mà đau bụng kịch liệt, như bị dao cắt, tình trạng duy trì liên tục hoặc thậm chí còn có chiều hướng tăng thêm.

Trên tay hắn là một con dao ăn, một cây côn điện loại nhỏ, và một mớ giấy nhàu nát.

“Cậu nghe lời tôi một chút đi, ba bữa nhất định phải ăn đúng lúc, nếu không sẽ không tốt cho dạ dày đâu. Trà cùng cà phê đừng uống quá nồng, hãy để ý đến thân thể mình một chút. Cậu thường xuyên bị đau dạ dày đúng không? Là do tự bỏ đói mình nhiều quá đấy. Ha ha, cậu xem tôi này, luôn dài dòng như vậy, đến đi thư cũng vẫn dài dòng. Hãy vì đây là thư tuyệt mệnh, cậu hãy nghe lời khuyên của tôi đi!”

Giai đoạn thứ hai, 1~5 giờ sau khi bị loét, do dịch tiết ra trong khoang bụng người bệnh tăng lên, chảy vào trong dạ dày liền bị pha loãng, có thể tạm thời làm giảm bớt cơn đau, người bệnh sẽ có chuyển biến tốt, nhịp tim, huyết áp, sắc mặt cùng hô hấp cũng sẽ khôi phục trạng thái bình thường.

“Cổ Ngang là một đứa trẻ hiểu chuyện. Tề Yên Khách tuy rằng không quá thân thiện với cậu, nhưng bản chất của anh ta cũng không xấu. Vi Miểu cũng là một đứa bé ngoan. Mọi người, không nên quá bất mãn, thật sự. Chuyện đã qua rồi thì cho nó qua đi, mọi người cùng đồng tâm hiệp lực, tìm được biện pháp thoát ra ngoài. Tôi tin tưởng mọi người có thể.”

Từ tối hôm qua vẫn chưa ăn cơm khiến dạ dày không thương tiếc mà trả thù chủ nhân, dịch chua từ từ ăn mòn dạ dày bị loét, hòa tan xuyên thủng vách tường yếu ớt của dạ dày. Dịch Khiêm buộc mình phải hít sâu, hy vọng sẽ làm dịu cơn đau.

Ở đây không có thuốc.

Ban đầu khi xem xét căn phòng hắn đã để ý rồi, ở đây không có thuốc. Bệnh đau dạ dày của hắn một khi đã phát tác, thì chỉ có thể cắn răng mà chịu đựng.

Lăn lộn trong giới giải trí gần đây năm, hắn đều là dựa vào tuổi trẻ mà cố gắng chống đỡ. Động một cái là phải thức suốt đêm, lại thường xuyên quên ăn. Dạ dày yếu ớt kháng nghị không có hiệu quả, ngược lại bị quán hạ bằng đủ loại thuốc giảm đau đặc hiệu. Dần dần, hắn đã thành thói quen khi bệnh đau dạ dày phát tác liền cầm lấy cốc cà phê, nuốt xuống những viên thuốc.

Ý vào tuổi trẻ, thô bạo mà đối đãi thân thể của chính mình, không nghĩ tới thậm chí chưa già, thân thể đã trả lại hết cho hắn.

Hắn vẫn luôn là người có khả năng chịu đau, nhưng trận đau lần này thật sự khác hẳn với những lần trong quá khứ. Hắn biết nguyên nhân là gì, hắn đã sớm tìm tư liệu đọc rồi. Nhưng thói quen sinh hoạt không thể nói sửa liền sửa, công việc của hắn không cho phép hắn thay đổi.

Chính vì hắn liều mạng làm việc, Dịch Bách mới có thể có ngày hôm nay. Nhìn Dịch Bách đứng trên sân khấu rực rỡ, hắn cảm thấy có vất vả nữa cũng đáng.

Hắn sợ nghèo đói. Hắn không muốn sau khi tan học phải trốn tránh bạn bè mà ra chợ nhặt lá héo về ăn, hắn không muốn đưa em gái phải đi bộ hai trạm tàu điện ngầm chỉ vì trong tay còn có một đồng tiền.

Thật vất vả mới có thể có ngày hôm nay... Vậy mà Dịch Bách lại...

Hắn vốn đã tuyệt vọng, nếu như không có người đàn ông kia.

Hắn không phải không biết người đàn ông kia là bị Tề Yên Khách xui khiến, hắn cũng không phải bởi vì động tâm mà cùng người kia lên giường. Hắn cần đồng bọn, muốn sống sót mà ra khỏi đây thì không thể tứ cố vô thân.

... Sống sót.

Nếu như nơi này thật sự giống trong quyển sách kia... Chỉ cần có một người sống đến cuối cùng, mọi người liền có thể được cứu ra. Tất cả những sự việc đã diễn ra trong này đều có thể đảo ngược.

Quyển sách kia được viết ra như thế. Tên tác giả chết tiết kia viết ra kết quả cuối cùng là, cánh cửa đã được mở ra, chỉ cần kiên trì hơn một phút đồng hồ nữa thôi, cô gái có thể đã tìm được đường ra ngoài, tất cả có thể quay trở lại. Nhưng hắn đã đâm một nhát dao vào trái tim cô, tước đoạt tất cả cơ hội của cô.

Thật đáng cười nam nữ nhân vật chính, ngoài miệng nói phải tin tưởng lẫn nhau, cuối cùng vẫn là tự ăn thịt đồng loại mà chết.

Tề Yên Khách cũng biết điểm này, cho nên mới cố ý giấu diếm kết cục, lừa gạt Cố Ngang phải không?

Cơn đau bụng hơi thuyên giảm, Dịch Khiêm thở dài nhẹ nhõm, định đứng lên. Khóe mắt bỗng thoáng nhìn thấy trên mặt đất cách đó không xa có một vật thể màu đen.

Đó là... Cuốn nhật ký của cô gái kia.

Trong lòng bỗng lóe lên một tia do dự.

Sau khi Cung Lý chết, gian phòng của cô liền biến mất, nhưng cuốn nhật ký của cô lại vẫn còn. Vậy những thứ khác đâu? Nếu lúc ấy hắn cầm đi những thứ khác, chúng cũng sẽ không biến mất?

Là bởi vì đã thoát ly khỏi căn phòng đó nên mới không bị ảnh hưởng? Như vậy nếu Cung Lý không chết trong phòng mình thì sao?

Là thi thể khiến căn phòng biến mất, hay là căn phòng khiến thi thể biến mất?

... Trong quyển sách kia, căn bản không nói đến chuyện “biến mất” này. Những nhân vật trong sách thậm chí vì chuyện xử lý thi thể mà ẩu đả với nhau một trận. Bởi vậy hắn vẫn luôn muốn hiểu được ý nghĩa thực sự của sự biến mất này.

Vì sao lại biến mất? Nếu không biến mất, chuyện gì sẽ xảy ra?

Có lẽ cuốn nhật ký này sẽ cho hắn đáp án.

Hắn còn muốn tiếp tục suy nghĩ, bụng bỗng dưng lại đau nhức đánh gãy hắn.

Giai đoạn thứ ba, 8~12 giờ sau khi loét, người bệnh cấp tính có thể bao gồm sốt, miệng khô, mệt mỏi, nhịp tim và hô hấp nhanh hơn, huyết áp giảm cùng những triệu chứng khác của nhiễm trùng toàn thân. Bệnh tình nghiêm trọng, cứu giúp không kịp thường là do bị tắc ruột, nhiễm trùng máu hoặc nhiễm khuẩn, dẫn đến bị sốc mà chết.

Có lẽ hắn... Không còn bao nhiêu thời gian nữa?

Hắn ngược mắt lên, nhìn chăm chăm đồng hồ treo trên tường, không ngừng cố hít hâu để giảm bớt cơn đau.

Bất kể bệnh tình đã chuyển biến xấu đến mức nào... Hần cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa.

Nếu cuối cùng còn lại chính là ba người Tề Yên Khách, nói không chừng thật sự sẽ giống như trong sách... Toàn diệt. Tề Yên Khách yêu Cố Ngang, quá rõ ràng, anh ta sẽ không thể tâm ngoan thủ lạt (tàn nhẫn) mà xử lý Cố Ngang cùng Vi Miểu. Cho dù Tề Yên Khách có hy sinh bản thân, Cố Ngang sẽ xuống tay với Vi Miểu sao?

A, còn có một khả năng nữa, đó là để cho Vi Miểu sống sót. Nhưng thăng nhóc thiếu năng trí tuệ kia dù có sống sót thì được ích lợi gì chứ? Vạn nhất nói ra ngay trước mặt nó, nó lại không chịu bước ra thì sao... Ai biết thăng nhóc ngu ngốc ấy đang nghĩ gì?

Cho nên... Vẫn là để mình giải quyết nó đi.

Hy vọng còn đủ thời gian.

Nghỉ ngơi mười phút trên mặt đất, đau đớn dần dần suy giảm. Dịch Khiêm nhìn chăm chăm trần nhà điều chỉnh hô hấp, bỗng nhiên cảm thấy tuyệt vọng vô cùng.

Hần không có lựa chọn, chỉ còn lại một con đường thôi. Không có gì phải do dự, cũng không có gì phải hối hận.

Nhưng chính là đột nhiên, hắn thấy khổ sở quá.

Khoát tay một chút, liền đụng phải mảnh giấy nhàu nát kia. Chữ của người đàn ông kia rất xấu, nhưng lại thực tinh tế. Dù sao cũng là di thư, cũng sẽ không có ai viết ngoáy.

Hắn nhìn chăm chăm trần nhà, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tờ giấy kia. Chữ viết rất dùng sức, hẳn cả ra mặt sau, gần như có thể nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của người kia khi viết xuống những chữ này.

Không phải tôi đang... nhớ anh chứ?

“Người duy nhất tôi không yên tâm chính là cậu, Dịch Khiêm. Cậu không xấu như bọn họ tưởng, cậu cũng là một chàng trai tốt, nhưng sự việc đó xảy ra đã khiến cậu thay đổi. Dịch Bách là người quan trọng nhất của cậu, tôi có thể hiểu được, giống như đứa cháu gái của tôi vậy, nếu nó cũng bị người ta sát hại, tôi khẳng định cũng sẽ nổi điên.”

“Không phải tôi đã nói, tôi giúp cậu không phải bởi vì cậu đã làm chuyện ấy với tôi sao? Nhưng, tôi lại không biết nói như thế nào, sau chuyện kia, tôi cảm thấy tôi rất thích cậu. Tôi biết rất nhiều lúc cậu là cây mạnh, nhìn bộ dáng kia của cậu, tôi thấy rất đau lòng, muốn giúp cậu. Ha ha, sao tôi ngốc vậy chứ, cậu đại khái cũng không thấy lạ khi tôi muốn giúp cậu đi! Vì vậy tôi liền nghĩ, thay cậu giết Cung Lý. Cậu chưa từng giết người, thật sự, cảm giác ấy không tốt chút nào. Tôi không quan tâm, dù sao tôi cũng phạm vào tội giết người rồi, nhiều thêm một mạng nữa cũng không sao.”

“Kỳ thật tôi rất ích kỷ. Dịch Khiêm, tôi cầm con dao lên đây, để ở trong phòng tôi. Tôi chết rồi, con dao hẳn cũng biến mất nhỉ? Tôi để lại cho cậu một con dao. Nếu chỉ có một người có thể sống mà thoát ra, tôi hy vọng người đó là cậu. Nếu người chết có thể gặp nhau dưới âm phủ, tôi sẽ đền tội với bọn Cố Ngang thật tốt, tôi là người xấu, hẳn là phải xuống địa ngục, bọn họ chắc đều sẽ lên thiên đường đi.”

“Dịch Khiêm, cậu đã nói muốn tôi cùng cậu đều được sống sót. Ha ha, nghe vậy tôi thấy vui lắm. Hãy tha thứ cho tôi, thật sự tôi chống đỡ không nổi nữa. Cô phụ cậu chờ mong, thực xin lỗi.”

“Chúc cậu bình an hạnh phúc.”

Bình an, hạnh phúc.

“Thật là dễ nghe.” Dịch Khiêm nhìn chăm chăm trần nhà, thông thả mà chớp mắt. Một giọt lệ từ khóe mắt chảy xuống.

“Tại sao anh không nói thẳng với tôi? ... Ngu ngốc.”

42. Chương 41: Xúc Giác Kéo Dài

Tốt nhất là đi xem y thể nào rồi.

Sau khi Vi Miếu ngủ say, Cố Ngang trầm tư một hồi lâu, cuối cùng quyết định như vậy. Muốn đi xem y... vết thương thể nào rồi. Muốn biết suy nghĩ hiện tại của y, muốn biết tính toán của y.

Nếu không đi xác nhận, cứ miên man suy nghĩ như vậy nhất định không thể tìm được đáp án chính xác.

Cố Ngang vốn định chờ Vi Miếu tỉnh ngủ liền dẫn nó cùng đi tìm Tề Yên Khách, nhưng Vi Miếu ngủ say sưa trầm ổn, xem ra chốc nữa vẫn sẽ không tỉnh lại. Huống chi, Vi Miếu ở lại đây, có chút không ổn lắm.

Cố Ngang càng chờ càng lo lắng vô cùng, nhìn quanh một chút, tầm mắt dừng ở trên tủ quần áo cao và rộng.

... Hẳn là không sao đâu?

Do dự một chút, cậu vẫn là nhẹ nhàng lay tỉnh Vi Miếu. Vi Miếu mơ mơ màng màng mà mở mắt ra, mờ mịt nhìn cậu.

“Xin lỗi nhé Vi Miếu, em vẫn chưa ngủ đủ đúng không?” Cố Ngang áy náy nói, “Anh Cố Ngang muốn đi ra ngoài một chút, em ở trong phòng cứ ngủ đi nhé?”

Vi Miếu cau mày, theo bản năng mà bắt lấy cánh tay cậu. Cố Ngang ôn nhu nói: “Anh sẽ trở về ngay thôi, anh hứa, trước khi em tỉnh ngủ anh sẽ trở lại, được không?”

Vi Miếu lưu luyến không rời mà nhìn cậu, Cố Ngang cúi xuống hôn lên trán nó một cái, thuận thể đang tay muốn bế nó lên. Vi Miếu biết cậu muốn ôm nó, liền ngoan ngoãn mà ôm lấy cổ cậu.

Không nghĩ tới trong nhất thời lại bất động mà ôm nhau thế này. Cố Ngang duy trì tư thế xoay người sững sờ ngồi đó, lần thứ hai phát lực, lại vẫn không đứng dậy nổi.

... Chẳng lẽ em ấy béo lên?!

Cố Ngang phần nộ thu tay về, đánh giá Vi Miếu. Vi Miếu không hiểu mà nhìn cậu.

Thật ra không phải béo lên mà là cao lên, cánh tay nhỏ nhắn gầy teo cũng đã trở nên rắn chắc. Mấy ngày qua, Vi Miếu thật sự đã trưởng thành không ít, hiện tại thoát nhìn phải ít nhất mười lăm mười sáu tuổi.

Bất quá, lớn lên thì lớn lên, về phương diện tính dục vẫn chưa bắt đầu phát triển.

Cổ của nó vẫn cứ phẳng phẳng, không có hầu kết. Phía dưới cũng...

... Cố Ngang tâm tình thực vi diệu.

Vi Miếu bị ánh mắt tinh tế nhìn chằm chằm, sợ hãi mà rút lui thân mình, nhỏ giọng hỏi: “... Quang...?”

Cố Ngang phục hồi lại tinh thần, ngại ngùng mà ho khan hai tiếng: “Không có gì không có gì, ờ, cái kia, Vi Miếu vào trong tủ quần áo chờ anh trở về được không?”

“Tủ... quần áo?” Vi Miếu hoang mang mà chớp mắt.

Cố Ngang mở tủ ra, đem quần áo xếp lại tốt, sau đó ngồi vào cảm thụ một chút. May mắn quần áo không nhiều lắm, bên trong tủ cũng đủ rộng rãi, nếu ở trong này một thời gian không lâu thì cũng không phải quá khó chịu.

Cậu xoay người, phát hiện Vi Miếu chạy tới trước mặt cậu, liền xoa xoa tóc Vi Miếu, mỉm cười nói: “Nghe anh nói, ở chỗ này chờ anh trở về được không?”

“Vâng.” Vi Miếu không chút nghĩ ngợi mà đáp ứng, ngoan ngoãn đi vào trong tủ.

Vi Miếu nhu thuận nghe lời khiến Cố Ngang trong nháy mắt có chút chột dạ. Cậu nhìn không được hôn lên gương mặt của Vi Miếu một cái, Vi Miếu lập tức nhếch khóe miệng, trong ánh mắt lóe ra vẻ vui sướng, sau đó ôm lấy cổ cậu, cũng tại gương mặt cậu hôn lên.

Trong lòng bỗng nhiên thấy tràn đầy. Cố Ngang hít sâu một hơi, đứng thẳng dậy, chậm rãi đóng cửa tủ lại.

Vi Miếu mỉm cười nhìn cậu, đôi mắt xinh đẹp trong suốt dần dần biến mất phía sau cánh cửa.

“Vi Miếu, chờ anh trở lại. Ngoài anh ra, nghe thấy tiếng của ai cũng không được đi ra.” Cố Ngang lo lắng nói.

“Vâng.” Vi Miếu an ổn nằm trong đồng quần áo.

Cố Ngang lúc này mới đi về phía cửa phòng, trong lòng tính toán lúc nhìn thấy Tề Yên Khách thì nên nói cái gì.

Nhưng mà, vừa mới mở cửa phòng ra, thất lưng bỗng nhiên truyền đến một trận tê dại. Tê dại biến thành đau đớn, ngay sau đó đầu óc liền trống rỗng.

“... Anh...” Mới vừa nói xong một chữ, Cố Ngang liền mất đi ý thức, ngã xuống.

Dịch Khiêm vươn tay tiếp được cậu, sau đó liếc phía trong phòng ngủ một cái.

Đứa bé kia không ở trong này?

Đang định tìm một phen, bụng lần thứ hai lại truyền đến đau đớn. Hắn cắn chặt răng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, mang Cố Ngang đang hôn mê về phòng của mình.

“...?” Vi Miếu ngồi ở trong tủ bỗng nhiên biến sắc, bàn tay nhỏ bé sờ vào thất lưng.

Vừa rồi... Đột nhiên có cảm giác không thoải mái, nhưng lập tức lại không thấy nữa.

Nó vói tay vào trong quần áo, vuốt ve làn da bóng loáng nhẵn nhụi của mình, sờ tới sờ lui đều không hiểu vì sao lại có cảm giác vừa rồi.

Một lát sau.

Cố Ngang dần dần khôi phục ý thức, nhưng trên người vẫn còn cảm giác tê tê. Cậu mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà bị lõm, nhất thời không biết mình đang ở chỗ nào.

Cậu miễn cưỡng chống đỡ đứng dậy, nhìn thấy cách đó không xa, Dịch Khiêm đang tựa vào cánh cửa phía sau lưng, tay ôm chặt lấy bụng mình, hàm răng nghiến chặt.

“Dịch Khiêm...?” Cố Ngang cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra, lại thấy đầu óc mình trống rỗng, chẳng nhớ ra cái gì. Cậu nhìn quanh một chút, ngạc nhiên phát hiện mình đang nằm trong một cái hố lớn.

Nơi này là... phòng của Dịch Khiêm?

Cậu định đứng lên, toàn thân lại không có chút khí lực. Dịch Khiêm thấy cậu tỉnh, liền tiến tới, ngồi xuống trên người cậu.

Cố Ngang trong lòng căng thẳng, tư thế này khiến cậu cảm thấy vô cùng không thoải mái. Cậu muốn đẩy Dịch Khiêm ra, Dịch Khiêm lại không quan tâm, nắm lấy tóc cậu, hung hăng quật đầu cậu lên mặt đất!

“...!” Cố Ngang bị đập đến trước mắt đầy sao, đầu tiên là choáng váng, kế tiếp mới là đau. Không đợi cậu kịp phản ứng, Dịch Khiêm lại nắm lấy đầu cậu mà quật xuống liên tục, khiến cậu đau đến không còn cảm giác, chỉ cảm thấy buồn nôn chóng mặt, đầu óc như sóng cuộn biển gầm.

“... U!” Tại một phòng khác, bên trong tủ quần áo, Vi Miếu bỗng nhiên ôm đầu, đau đớn kêu nhỏ một tiếng mà đứng lên.

Nghe âm thanh đầu mình nện lên mặt đất bang bang, Cố Ngang không thể suy nghĩ bất kỳ điều gì. Cậu vô lực mà giãy dụa, muốn đẩy Dịch Khiêm ra, nhưng hiển nhiên chỉ là vô ích. Cậu cắn bản đến tay Dịch Khiêm còn không bắt được, còn chưa kịp cố gắng, đầu đã bị nện xuống khiến cả người phát run.

Không biết đã bị quật xuống bao nhiêu lần, Dịch Khiêm rốt cuộc ngừng lại.

Cố Ngang chỉ cảm thấy da đầu run lên, trước mắt biến thành màu đen, ngay cả hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn. Cậu mở to hai mắt, đồng tử vô thức mà có chút giãn ra, nhưng vẫn không nhìn thấy được gì. Cảm giác đau đớn rốt cuộc trở lại, sau đầu đau như lửa đốt, cậu cảm thấy đầu như bị nứt ra rồi.

Cố Ngang há lớn mồm thở hổn hển, cảm thấy phía dưới đầu ướt sũng nóng hầm hập, nhất định là máu. Trong dạ dày nổi lên ghê tởm mãnh liệt, từng đợt cọ rửa cổ họng, khiến cậu chỉ muốn nôn mửa.

Trốn!

Trong lòng cậu chỉ còn lại một chữ.

Trốn!

Cơ thể vô cùng nặng nề, bị người kia ngồi trên người làm mình căn bản không thể di chuyển.

Không được, phải chạy trốn... Sẽ chết mất... Sẽ bị giết chết mất...

Cảm giác sợ hãi bao trùm trái tim, Cố Ngang cố gắng mà mở to hai mắt, muốn thấy rõ cảnh tượng trước mắt. Mọi thứ đều đang lay động, cậu phân biệt không nổi là tầm nhìn của mình hay chính bản thân đang lay động nữa. Bóng ma trước mắt không rõ là cái gì, cậu chỉ có thể miễn cưỡng giơ tay lên, cố gắng đẩy cái bóng kia ra.

Đau quá...

Vi Miểu run rẩy mà ôm chặt chính mình, nhịn không được thấp giọng khóc nức nở.

“Không được, không thể dễ dàng chết như vậy.” Phía trên vang lên một thanh âm lạnh lẽo, khiến Cố Ngang cảm thấy phi thường sợ hãi.

Là tiếng của ai... Nghe không hiểu... Thật đáng sợ...

Áo sơ mi đột nhiên bị mở ra, cúc áo thanh thúy mà băng băng bị bắn bay. Cố Ngang hoàn toàn không biết chuyện gì đang diễn ra, chỉ có thể không ngừng mà xô đẩy người trên thân. Người kia không kiên nhẫn mà rút tay cậu, gập ngược lại, cậu có thể nghe được rõ ràng âm thanh các khớp xương rên rỉ, sau đó là đau đớn

“Ừ...” Cơn đau dữ dội làm cậu cơ hồ thở không nổi, lúc này mới phát hiện đó là khuỷu tay. Cả hai khuỷu tay đều đau muốn chết, nước mắt vô thức mà chảy xuống, mắt cũng đau như thiêu đốt.

“A...” Vi Miểu đau đến muốn khóc, chịu không nổi mà xoa hai cánh tay của mình. Nó trốn trong không gian hẹp nhỏ hắc ám không chút ánh sáng thế này, sợ hãi vô cùng, chịu đựng đau đớn không thể giải thích, rồi nhớ lại lời hứa với Cố Ngang, cắn chặt răng không cho bản thân khóc lên.

Cố Ngang bất lực nằm trên mặt đất, trên lưng bỗng nhiên nhẹ bẫng, thân thể tựa hồ bị nhấc lên. Cậu mơ mơ hồ hồ thấy chân của mình đã bị cởi bỏ, quần ném sang một bên. Sợ hãi trong lòng đột nhiên trở nên vô cùng mãnh liệt, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác xấu hổ.

Hắn muốn làm gì hắn muốn làm gì hắn muốn làm gì... Đừng chạm vào tôi... Đừng chạm vào tôi!

“Không...” Cố Ngang muốn cầu cứu, nhưng khi mở miệng thanh âm lại khàn khàn không nói nổi.

Nhưng trong tầm nhìn lại xuất hiện một cái quần lót, là của cậu.

“Yên nào.” Dịch Khiêm lãnh đạm nói xong, lần thứ hai nắm lấy đầu cậu, mạnh mẽ mà nện xuống mặt đất.

Bang! Đầu bị đập mạnh đến mức thần kinh thính giác đều bắt đầu run rẩy.

“Ừ!” Cố Ngang đau đến sắp bất tỉnh, tế bào toàn thân không ngừng kêu gào suy nghĩ muốn chạy trốn. Khắp nơi đều rất đau, những giọt nước mắt không nhịn được mà chảy xuống, không rõ là bởi vì đau đớn hay là sợ hãi.

Trọng lượng trên người đột nhiên biến mất. Dịch Khiêm đứng lên, đi tới bên cạnh cậu. Cố Ngang thở hổn hển, cậu không biết Dịch Khiêm tiếp theo muốn làm gì, chỉ biết rằng mình phải chạy trốn.

Phải chạy trốn phải chạy trốn phải chạy trốn phải chạy trốn...

Sẽ bị giết chết ... Sẽ bị... cường gian sao...

Không được... Đừng chạm vào tôi... Mình phải... Chạy trốn...

Phải chạy trốn...

Cậu cố gắng nghiêng người, từng chút mà vận vẹo cơ thể. Trước mắt đầy sao, cậu căn bản không thấy rõ cửa ra ở chỗ nào, chỉ có thể dựa vào trực giác mà bò về phía trước. Thân thể cảm giác trở nên vừa mẫn cảm vừa trì độn, cái ót cùng cánh tay đều đau đến run lên, cơ thể đang ma xát trên mặt đất ngược lại không có cảm giác gì, giống như đang bò trên bùn vậy.

Cậu không biết mình đã đi bao lâu bao xa, trên người một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể liều mạng mà kéo cơ thể đi.

“Cứu... em...”

Mau đến... cứu em với... Em sợ... Đau quá... Em chết mất...

“Tề...”

Cầu xin anh, cứu em... Tới cứu em được không... Em đau quá...

Tóc lần thứ hai bị kéo lại. Đại khái bởi vì bị dính máu nên tay trở nên nhầy nhụa, người kia phải đổi tay nhiều lần, cuối cùng mới giữ được đầu cậu.

“Không... muốn...” Cổ Ngang đau đến nhắm mắt lại, cầu xin lòng thương xót.

“Cậu tốt nhất nên ngắt đi.” Người kia không chút cảm xúc nói, “Khắc định, sẽ không chết.”

Sau đó, lại một lần nữa ——

Bang!

Cổ Ngang cảm thấy cơ năng toàn thân đều đã đình chỉ.

Nghe không thấy thanh âm, nhìn không thấy đồ vật. Không có cách nào suy nghĩ, không có cách nào nhúc nhích. Mà ngay cả thần kinh đều cắt đứt, rõ ràng toàn thân đang rất đau, đau đến run lên, nhưng lại giống như tất cả đều đã không thuộc về mình nữa.

Sau đó...

Chân, bị mở ra.

Cứu với...

Thắt lưng bị nâng lên.

Cứu...

Bộ vị xấu hổ liên lộ ra.

Không...

Sau đó... Có cái gì đó... tiến vào...

Đừng làm vậy... Van xin anh... Tha cho tôi...

Cổ Ngang tuyệt vọng mà mở to hai mắt. Trước mắt một mảnh hắc ám, rõ ràng nhìn không thấy một tia sáng, cậu vẫn cố gắng mà mở mắt ra.

Không có ai tới giúp mình...

Van xin anh tha cho tôi —— không, mà ngay cả âm thanh cầu xin, cũng phát không ra.

Bị tước mất rồi.

Quyền được phản kháng, quyền được chạy trốn.

Sau đó, là quyền được thấy, quyền được nghe. Quyền được đau. Quyền được khóc.

Không có ai —— tới cứu mình ——

Mà ngay cả âm thanh cầu xin —— cũng —— phát —— không —— ra ——

Vì sao chứ?

Vì sao tôi lại bị đối xử như vậy?

“Vì sao...”

Trong tủ quần áo, trong không gian kín mít nhỏ hẹp, cảm xúc bi thống tuyệt vọng không ngừng nảy sinh.

Vi Miếu mặt đầy nước mắt, cố gắng ôm chặt lấy cơ thể đang run rẩy của chính mình.

Tầng một, nhà ăn.

Trên ngọn đèn gần như đen sẫm, bỗng nhiên xuất hiện một vết rách.

Bang!

Lại một lần nữa kịch liệt va chạm, giống như con lạc đà suy yếu cuối cùng cũng tìm được một căn rơm rạ.

Cổ Ngang ánh mắt di chuyển, thân thể bị thắt chặt rồi cuộc trầm tĩnh lại.

“...” Dịch Khiêm thật dài mà thở phào một cái.

Bắn chết.

Hắn đứng lên, chỉnh lại quần áo một chút, thậm chí còn cẩn thận vuốt lên nếp gấp trên góc áo.

Nhìn cậu trai trần trụi nằm trên mặt đất, hai chân mở rộng, hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng ghê tởm. Sau đầu cậu có một vũng máu lớn, tóc ngâm trong máu của chính mình, ướt sũng rất xấu xí. Miệng cậu trai nửa mở, giống như đang muốn hét to. Hai mắt nhắm nghiền, trên lông mi còn dính nước mắt.

Thực ủy khuất phải không, rất đau đớn phải không.

Hôn mê là một cơ chế tự bảo vệ của cơ thể, người bất tỉnh, thì ta cũng bất lực.

Hắn nhìn cổ chất lỏng màu trắng ngà dưới háng cậu trai, cảm thấy một trận ghê tởm mãnh liệt.

Mười hai phút, hắn là đã bị lừa rồi đi? Chỉ cần khiến tên kia lâm vào tình trạng hỗn loạn là được.

Dù sao thời gian của mình cũng không còn nhiều... Anh mau chóng tới đây đi. Tới cứu bảo bối của anh.

Bụng lần thứ hai đau đớn, Dịch Khiêm hờ hững mà đè bụng lại, xoay người nhặt cái chai sữa tắm trên mặt đất lên, chậm rãi đi về phía phòng tắm. Hắn cố gắng làm cho mình đi vững một chút, trong đầu không ngừng dự đoán diễn biến kế hoạch.

Một cảm xúc khác lạ, vi diệu nảy sinh.

Chưa bao giờ... khi quan hệ tình dục, lại kháng cự như thế. Ngay cả trước kia vì hiệp ước mà cùng ông chủ lên giường cũng không có như vậy.

Mặc dù biết là diễn kịch, cũng gần như không thể ra tay.

Không muốn chạm vào cậu ta.

Thật giống như, hắn đã phản bội vậy.

Dịch Khiêm mở vòi nước, đổ sữa tắm lên tay. Sau đó rửa mặt, ngẩng nhìn chính mình trong gương.

Lãnh lùng giỗ giang, trước sau như một.

... Không, mình biết. Mình đã thay đổi rồi.

43. Chương 42: Chạm Vào Túc Tử Bảo Bối

Có người gõ cửa.

Vi Miếu co rúm người trong tủ quần áo, lộn xộn mà lau nước mắt. Nó thực hy vọng người đang gõ cửa là Cố Ngang, nhưng —— không có nghe thấy tiếng.

Anh nói phải nghe thấy tiếng của anh thì mới có thể đi ra.

Vi Miếu ép tay mình lùi lại, dùng sức che miệng, trốn thật kỹ. Chóng mặt quá, thật là khó chịu.

Người gõ cửa cũng không nóng lòng, từng tiếng từng tiếng, như thể đang đánh một nhịp điệu nhất định, mềm nhẹ dịu dàng như một ca khúc. Một lát sau, người kia không nhận được bất kỳ phản ứng nào, liền đề tay xuống nắm cửa.

Y bước vào.

Vi Miếu cách cánh cửa tủ, không dám nhìn lên từ bên trong khe cửa.

Người kia không phát ra bất kỳ âm thanh nào, cũng không biết đang làm cái gì. Vi Miếu sợ hãi mà lui vào trong, cửa tủ lại bỗng nhiên bị rút ra, nó theo bản năng mà cả kinh đứng lên hô nhỏ.

“... A!”

Người trước mặt có chút kinh ngạc, sau liền ôn nhu mỉm cười, miệng tạo khẩu âm: “Mẹ nó đâu?”

Là người kia a.

Không phải anh Cố Ngang. Không thể đi ra.

Vi Miếu cắn cắn môi, cố gắng lui vào trong góc. Tề Yên Khách nhìn quanh một vòng, xác nhận Cố Ngang không có trong phòng, liền thu lại nụ cười, đứng thẳng dậy xoay người đi ra ngoài.

Còn chưa đi tới cửa, y đột nhiên quay trở về.

“...” Vi Miếu ngẩng mặt lên nhìn y, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn vẫn còn nước mắt chưa khô.

Tề Yên Khách giơ tay lên, lau lau nước mắt cho nó. Vi Miếu ngẩn người, quên cả né tránh, cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn y. Tề Yên Khách mặt không đổi sắc nhìn bàn tay đầy nước mắt của mình, bèn lau lên cổ áo Vi Miếu, sau đó nhẹ nhàng mà nắm lấy cổ nó.

Cần cổ thiếu niên mềm mại tinh tế, dường như chỉ cần dùng một chút lực cũng có thể cắt đứt.

Đứa bé kia cũng không hiểu được ý nghĩa hành động này, chỉ hoang mang mà nhìn y. Tề Yên Khách trong lòng một tia tội lỗi cũng không có, ngược lại thông thả siết chặt ngón tay, cảm nhận cần cổ yếu ớt trong những tiếng rên rỉ đang biến dạng dưới ngón tay của mình. Cho đến khi cảm thấy đau đớn, đứa bé kia mới giật mình hoảng hốt, muốn gỡ tay y ra.

Nói đi cũng phải nói lại, nó dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, làm sao có thể độ sức được với y? Tề Yên Khách hồ hững nhìn đứa bé giãy dụa trong tay mình, trong đầu từ từ suy nghĩ xem Cố Ngang đang ở đâu.

Mẹ nó để Vi Miếu lại một mình, lại không đi tìm y, vậy chẳng lẽ là đi tìm Dịch Khiêm?

Hai người đó thì có gì mà nói với nhau?

Dịch Khiêm biểu đạt rõ ràng ý muốn “Tôi muốn giết chết các người”, mẹ nó có gốc đến đâu cũng sẽ không chạy tới tâm sự cùng Dịch Khiêm.

Có lẽ, đã xảy ra chuyện rồi?

“Ư... Ư...” Vi Miếu đau đớn mà vận vẹo, trong mắt tràn đầy nước mắt. Nó há to miệng muốn hít vào không khí, cổ lại bị gắt gao bóp chặt, chỉ có thể phát ra âm thanh nức nở mơ hồ.

Thật đáng ghét.

Đột nhiên, Tề Yên Khách cảm thấy trong ngực chấn động.

Thật đáng ghét.

Dịch Khiêm che ngực lại, cau mày.

Thật đáng ghét.

“...” Cố Ngang chậm rãi tỉnh lại, gian nan thở dốc.

Thật đáng ghét. Quang, em ghét người này.

Tề Yên Khách biến sắc, bất chợt thu tay lại. Vừa rồi trong nháy mắt giống như có cái gì tràn vào ngực vậy...
Làm y cảm thấy thực quỷ dị!

Khí quản đáng thương rốt cuộc được giải phóng, Vi Miểu vượt cổ mồm há to thở dốc mà đứng lên. Thân thể mềm mại nhẹ nhàng run rẩy, nó còn đang bị vây trong trạng thái kinh hồn chưa định, liều mạng mà há to hô hấp.

Tề Yên Khách lui về phía sau hai bước, nhúu mày ngưng mắt nhìn Vi Miểu.

Cố Ngang nằm trên mặt đất, trước mắt vẫn một mảnh mơ hồ. Bên trong xoang mũi chứa đầy máu tụ, mỗi lần hô hấp đều rất khó khăn, phun ra một ít bọt máu chưa khô. Cố Ngang đối với điều này hoàn toàn không bắt bẻ, hít thở không thông làm cậu không thể không hé miệng hô hấp, nhưng mà cổ họng lại như có cái gì mắc kẹt vậy, sót lại áp lực khủng khiếp đáng sợ nào đó.

Trong tầm nhìn mơ hồ, một sự hiện diện khiến cậu sợ hãi.

Dịch Khiêm...

Cố Ngang sợ hãi mà mở to hai mắt, muốn chạy trốn, nhưng toàn thân đều đau đến không cử động nổi. Sợ hãi cực độ khiến nhịp tim cậu tăng vọt bất ngờ, lọt vào não bộ bị đối đãi tàn nhẫn khiến cơ thể run lên, từng đợt xuất hiện chóng mặt.

Cứu với...

“...” Tề Yên Khách bỗng sững sốt, ngực co giật khiến y khó chịu mà muốn làm một điều gì đấy.

“Quang...” Vi Miểu cũng đột nhiên trợn to mắt, dường như nhận ra cái gì, vọt ra từ tủ quần áo, chạy khỏi gian phòng.

Tề Yên Khách nhanh chóng đuổi theo.

“Không chết là được rồi.” Dịch Khiêm bĩu môi, ngồi lên ghế sa lông. Hắn cảm thấy mệt chết đi được, nhưng phải chống đỡ được đến phút cuối cùng. Bụng liên tục truyền đến đau đớn, nhiều lần nhắc nhở hắn thời gian đang trôi qua.

Bang bang bang!

Có người gõ cửa. Dịch Khiêm nhắm mắt, hít sâu, đem côn điện giấu vào tay áo, sau đó nắm chặt con dao trong tay.

Bang bang bang bang bang bang!

Người gõ cửa hiển nhiên vô cùng sốt ruột, không giống Tề Yên Khách. Người kia bất cứ lúc nào cũng luôn giữ bình tĩnh, trừ một lần đó... Bị đau chân.

Lúc này, hắn là không phải bị trạc trúng chân đi. (chém T_T)

Bảo bối quý báu bị phá hư, anh sẽ bồi rỗi đến thế nào đây?

Dịch Khiêm ngược mắt lên, nhìn chằm chằm cửa phòng. Chờ người kia xông vào.

Rốt cuộc, tiếng đập cửa vội vã thoáng chốc dừng lại. Ngay sau đó, nắm cửa đột nhiên chuyển động, cửa phòng mở ra.

Dịch Khiêm đi đến bên Cố Ngang đang gian nan thở hổn hển, tao nhã ngồi xổm xuống. Tay cầm con dao, giơ lên cao.

“...” Trong tròng mắt vô thần phản chiếu hình ảnh một lưỡi dao sắc bén.

Tề Yên Khách đẩy cửa ra, nhanh chóng xông vào. Cảnh tượng trước mắt khiến cho đồng tử của y thoáng chốc co lại.

Thân thể trần trụi, hai chân vô pháp khép lại, dưới háng còn một cổ chất lỏng màu trắng nhò.

Sau đầu đầy máu tươi, đôi môi cùng hàng mi run rẩy, lồng ngực phập phồng.

Cậu ấy... bị...

“Chào mừng.” Dịch Khiêm thản nhiên nói xong, hung hăng đâm con dao xuống.

“...!” Cổ Ngang đang hấp hối không có chút năng lực phản kháng, chỉ có thể mắt mở trừng trừng mà nhìn con dao khảm vào ngực mình.

Tề Yên Khách như bị sét đánh, cả người lão đảo, ngay cả động tác tiến đến cũng bị chặn lại. Vì Miểu phía sau y thấy không rõ tình huống trong phòng, đành phải đẩy y ra ngo vào.

“Quang...” Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nó có thể cảm giác được Cổ Ngang đang đau đớn. Vì Miểu khóc hô chạy về phía Cổ Ngang, Dịch Khiêm không tốn chút sức mà nắm chặt cánh tay nó, dùng lực, Vì Miểu liền bị quăng ra ngoài. Thân thể non nớt đập vào tường, cánh tay trật khớp liền truyền đến đau nhức. Nó khóc không ngừng, lại vẫn giãy dụa bước về phía Cổ Ngang.

Tề Yên Khách đột nhiên phục hồi lại tinh thần, Dịch Khiêm cũng đã vọt tới trước mặt y.

Xử lý Dịch Khiêm.

Không được, phải cứu Ngang... Trước xử lý Dịch Khiêm rồi đi cứu cậu ấy — không thì không kịp mất, nơi này không có thuốc, phải lập tức nghĩ biện pháp cầm máu —

Suy nghĩ đột nhiên hỗn loạn, chỉ trong nháy mắt mê mang đã giúp cho Dịch Khiêm tìm được sơ hở. Trong nửa giây ngắn ngủi, côn điện đã sắp chạm vào gò má Tề Yên Khách.

Lồng ngực Cổ Ngang bắt đầu kịch liệt phập phồng, nơi con dao nhỏ cắm vào chưa chảy máu, càng hấp tấp càng nguy hiểm. Cơ thể cậu run rẩy, ngón tay co rút như muốn bắt lấy cái gì. Vì Miểu khóc ôm lấy tay cậu mà khóc, cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra, chỉ là bởi vì cảm nhận được đau đớn của cậu mà cảm thấy thống khổ vô cùng.

Thình thịch.

Côn điện trên tay mãnh liệt run lên.

Thịch thịch. Thịch, thịch. Thịch — thịch —

Tề Yên Khách thấy ngực thất lại, bỗng nhiên cảm thấy thở không nổi.

Cảm giác quỷ dị, lần thứ hai bao phủ mọi người.

Trái tim cố gắng nhảy lên, tuần hoàn máu.

Thịch... Thịch...

Đưa máu vào động mạch chủ, đem huyết áp tĩnh mạch vào tâm nhĩ. Máu đang dần mất đi, bởi nơi phụ cận trái tim đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Thịch thịch, thịch thịch, thịch thịch. Trái tim yếu ớt oán giận không có được sự coi trọng xứng đáng, may thay màng đệm mềm nhẵn bảo hộ nó, giúp nó tránh thoát dị vật bén nhọn lạnh như băng kia.

Thịch thịch, thịch thịch, thịch thịch. Trái tim tiếp tục cản trở mà hoạt động, cam đoan máu toàn thân được vận chuyển, đồng thời cũng không thể tránh khỏi mà khiến máu từ miệng vết thương kia thoát ra.

— Trong nháy mắt, thời gian như dừng lại.

Tất cả mọi người cảm thấy trong tim lạnh lẽo, sợ hãi máu mất đi.

“A...” Vì Miếu dường như vừa lĩnh ngộ được điều gì, ánh mắt nhìn phía con dao cắm trên ngực Cố Ngang. Nó chậm rãi nhếch khóe miệng, vươn tay về phía con dao kia.

Nó muốn... rút dao?!

Dịch Khiêm cười lạnh. Tề Yên Khách nheo mắt, đột nhiên tỉnh táo lại.

Tay Dịch Khiêm đình chỉ khoảng nửa giây. Nhưng mà chính nửa giây này, cho y cơ hội. Y quay đầu tránh thoát cơn điện, thừa dịp Dịch Khiêm huy thể chưa thu trọng tâm không xong (mất cân bằng), hung hăng vùng quyền đánh tới!

“A!” Gò má Dịch Khiêm dính đòn nghiêm trọng, nhất thời có chút đứng không vững. Không đợi hắn thấy rõ, trên cổ bỗng nhiên xẹt qua một tia lạnh lạnh.

Tề Yên Khách không để ý tới Dịch Khiêm, nhanh chóng vọt tới chỗ Vi Miếu.

Dịch Khiêm ngơ ngác nhìn cửa phòng, thấy một vũng máu lan dần ra đến cửa. Hắn sờ sờ cổ, lúc này mới phát hiện, đó là máu từ chính động mạch của mình bắn ra.

Đình.

Tề Yên Khách bỏ lại con dao trong tay.

Làm thế nào mà anh ta có được con dao?

Sơ xuất quá... Dù sao thì, anh ta phản ứng thật sự rất nhanh. Rốt cuộc so với mình, chắc bình thường cũng thường xuyên rèn luyện thân thể đi?

Dịch Khiêm ngã trên mặt đất, bưng cổ. Cũng không cảm thấy quá đau, ngược lại cảm thấy máu tươi chảy ra cảm giác thật ảm áp.

Kết quả, người chết chính là mình...

Nếu sinh mệnh có thể hồi lại... Thì nên nghe lời anh rồi.

Ăn cơm thật ngon, nghỉ ngơi thật tốt. Không uống cà phê quá nồng, không thức đêm.

... Ừ, ra tiệm bánh sớm một chút xem thế nào.

Tôi đến chỗ đó làm công cho anh nhé.

Giữ tôi lại đi. Không cần cho tôi tiền lương quá cao, chỉ cần đủ cho em gái học đại học là được rồi.

Tôi không biết làm bánh mì, anh dạy tôi nhé. Tôi nhất định sẽ học rất nhanh.

Anh thấy thế nào?

Máu, thật ảm. Cơ thể của tôi vậy mà được nằm trong thứ ảm áp thế này. Cảm giác như anh đang ôm tôi vậy.

Kỳ thật tôi rất nhớ những khi được anh ôm. Anh cho rằng tôi không biết, mỗi đêm khi ngủ anh liền ôm tôi vào lòng. Chẳng qua tôi chê anh ngáy quá to nên mới đem anh đẩy ra.

Ừ, anh còn làm trứng ốp la rất ngon. Anh có từng nghĩ qua chuyển sang bán cơm Tây không? Nhất định có thể kiếm rất nhiều tiền.

Ừ... Tôi sẽ xuống địa ngục. Nếu anh cũng ở đó, chúng ta có thể gặp nhau ... Bất quá tôi nghĩ anh nhất định đang ở thiên đường rồi. Ngu ngốc, anh cũng không biết bản thân là người tốt.

Nhưng vẫn là... Có chút... Muốn gặp anh...

Ý thức dần dần tan rã, khóe mắt thoáng nhìn một cảnh tượng lần cuối cùng. Vô cùng kỳ dị, vì vậy khiến hắn cảm thấy đây nhất định là ảo giác.

Cuốn nhật ký màu đen ở góc tường kia, giống như đang bị cái gì hòa vào, dần dần mất đi hình dạng ban đầu.

Sau đó trôi nổi đứng lên, chậm rãi tiến về phía...

A, là anh sao. Quả nhiên là anh.

Dịch Khiêm thông thả mà học ra một hơi cuối cùng, đột nhiên cảm thấy, điều gì cũng chẳng còn quan trọng.

Hắn biết con người mất máu mà chết đại khái là cảm giác như thế nào, giờ đây hắn thấy bản thân thật may mắn vì không hề cảm thấy lạnh, ngược lại cảm giác thật ấm áp.

Nói không chừng cái tên ngốc kia lại trộm ôm mình cũng nên? Mở mắt ra, không chừng có thể nhìn thấy.

Thôi, vẫn là thôi đi. Mình mà động chạm tên đó sẽ xấu hổ lắm. Mở mắt ra nhờ hắn chạy mất.

Dịch Khiêm nhắm mắt lại, khóa miệng chậm rãi hiện lên nụ cười. Nước mắt theo hai má chảy xuống, rơi vào vùng máu dưới cơ thể hắn, hòa vào nhau.

Máu phun ra từ cổ cũng chẳng phải là mạnh lắm.

Cùng lúc đó, trong lúc Tề Yên Khách đang vọt tới trước mặt Cố Ngang, tay Vi Miểu đã sắp cầm tới chuôi dao.

Dừng tay dừng tay dừng tay dừng tay mày sẽ hại chết cậu ấy mày sẽ hại chết cậu ấy mày sẽ hại chết cậu ấy ——

Tề Yên Khách muốn há miệng hét to, lại phát hiện mình đã không còn đầu lưỡi nữa, căn bản nói không nên lời. Y đành phải liều mạng vươn tay, muốn ngăn Vi Miểu lại. Nhưng ngay khi tay y chạm đến thì Vi Miểu đã nhanh hơn một khắc.

Phốc ——

Máu theo thân dao sắc bén chảy xuống, từng giọt nhỏ xuống ngực Cố Ngang.

Nhưng vài giọt máu như vậy không đáng kể chút nào.

So với lượng máu đang phun như suối ra khỏi ngực cậu, vài giọt như vậy không đáng kể chút nào.

“...” Cơ thể Cố Ngang run rẩy một chút, đột nhiên mở to hai mắt. Hai mắt cậu trống rỗng vô thần, nhìn chằm chằm trần nhà nhưng lại như cái gì cũng không nhìn thấy.

Tề Yên Khách quỳ rạp xuống trước người Cố Ngang, kinh ngạc mà nhìn động mạch cậu vỡ tan, máu tươi trào ra.

Không thể cứu được. Không thể làm được gì nữa.

Trên mặt y ẩm ướt, không biết là máu Dịch Khiêm hay là Cố Ngang. Có chút ngứa, y tùy tay đưa lên, đột nhiên cảm thấy mất ngủ quá.

Dụi dụi, nước mắt liền chảy xuống.

“Oa...” Vi Miểu nhìn máu tươi phun trào, lộ ra vẻ mặt vui sướng kì dị. Nó vui vẻ mà ôm lấy Cố Ngang, không để ý máu tanh dính lên người, cúi người thân mật mà cọ cọ cổ Cố Ngang.

“Quang...” Trên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn mềm mại điểm những vết đỏ tươi, trông dị thường đáng sợ.

Tề Yên Khách hồ hững mà nhìn nó ôm cơ thể Cố Ngang còn đang run rẩy, trong lòng lại không hề cảm thấy gì.

Thậm chí còn không thấy hận.

Kết thúc rồi. Cố Ngang đã chết. Cái gì cũng chẳng còn ý nghĩa nữa.

Người quan trọng nhất của mình. Người duy nhất, quan trọng nhất...

Y cứ như vậy mà trầm mặc nhìn cậu, kệ cho nước mắt chảy xuống, không muốn xen vào nữa.

“Lạnh không?” Vi Miểu nghiêng đầu, dường như đang hoang mang vì sao Cố Ngang không trả lời nó. Nó giang hai tay, cố gắng ôm lấy Cố Ngang, muốn đem nhiệt độ cơ thể truyền qua.

Cổ Ngang vẫn đang run rẩy, hai mắt dần dần mất tiêu cự.

“... A.” Máu làm cơ thể Cổ Ngang trở nên trơn trượt nhầy nhụa, Vi Miểu thật vất vả mới ôm được cậu. Cánh tay đập phải miệng vết thương trước ngực người kia, thân thể trong lòng lần thứ hai run rẩy một chút.

Nơi máu đang chảy ra kia, thật đẹp.

Vi Miểu nhếch khóe miệng mỉm cười, cúi đầu hôn lên lồng ngực cậu.

Vừa nóng vừa lạnh. Ướt sũng.

Ồ gần nơi có thứ nhỏ nhỏ nhô ra (*), có một chỗ lõm mỏng hẹp. Chất lỏng ẩm áp vẫn mạnh mẽ tiến ra, Vi Miểu nhịn không được liếm liếm nơi đó, mút vào.

Hương vị thật kỳ diệu.

Ngón tay Cổ Ngang giật giật.

Đầu lưỡi khéo léo không ngừng liếm miệng vết thương kia, hút máu cậu. Tề Yên Khách nhìn đứa bé nằm trên người Cổ Ngang, đột nhiên cảm thấy vô cùng chán ghét. Y xoay người nhấc lên một con dao khác, đang định đâm vào cơ thể đứa bé kia, khóe mắt lại bỗng nhiên bắt giữ được một hình ảnh quý dị.

Thi thể của Dịch Khiêm, đang hòa tan.

... Không, so với hòa tan, càng đúng hơn là... Vụn vụn?

Giống như bị một không gian vụn vụn nào đó cuốn vào, thi thể Dịch Khiêm dần biến hóa, trở nên không còn giống một con người, mà là một vệt sắc thái mơ hồ. Các màu sắc giao tạp, giống như màn hình bị hỏng vậy, sau đó trôi nổi bay lên, nhẹ nhàng tiến tới.

Bay vào, trong cơ thể đứa trẻ kia.

Giống như đang hút sữa tươi, đứa nhỏ kia lộ ra vẻ mặt thỏa mãn mà hạnh phúc. Vệt sắc thái rất nhanh mà tiến nhập thân thể nó, biến mất không thấy dấu nữa, nó giống như vừa nhận ra cái gì, cúi đầu tựa vào trước ngực Cổ Ngang.

Tề Yên Khách không rời mắt mà theo dõi nó.

Vết thương trước ngực Cổ Ngang không chảy máu nữa, mà lại chậm rãi thu liễm, khép lại. Ngay trước mắt Tề Yên Khách, lấy mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ khép lại của nó.

Chuyện gì vừa xảy ra thế này?

Cảnh tượng vừa rồi, có nghĩa là... Mình đoán, không sai sao?

Như vậy... Phải xác minh một chút.

Chờ mẹ nó tỉnh lại, trước mặt cậu ấy, xác minh một chút.

Tề Yên Khách đến bên người Cổ Ngang, nhẹ nhàng đẩy Vi Miểu ra. Vi Miểu ngẩng đầu, không hiểu mà nhìn y.

Tề Yên Khách nhếch khóe miệng, hướng Vi Miểu mỉm cười dịu dàng, miệng làm vài khẩu âm, không tiếng động mà nói:

“Trở về phòng. Trên mặt đất lạnh.”(*) Nó hẳn là ti lol

44. Chương 43: Phiên Ngoại: Cảnh Trong Mơ Cuối Cùng Biến Mất

Nơi này là...

Dịch Khiêm mở mắt ra, nhìn trần nhà sáng ngời, bỗng trong lòng cả kinh.

... Ánh mặt trời?

Hắn nhanh chóng ngồi dậy, chần từ trên người trượt xuống, lộ ra da thịt trần trụi. Nhìn quanh bốn phía, nơi này là một căn phòng xa lạ, nhưng nhìn rồi lại cảm thấy quen thuộc. Bài trí trong phòng rất đơn giản, bàn ghế tủ quần áo, điều hòa TV, không khác tiêu chuẩn của một hộ gia đình bình thường là bao.

Phòng không lớn, về sau bày giường đôi sẽ không còn nhiều không gian. Dịch Khiêm bước xuống giường, phát hiện mình thế mà lại trần trụi, đến quần lót cũng không mặc. Hắn nhũn mảy, thoáng nhìn quần áo được gấp gọn gàng đặt trên bàn, liền không chút do dự lấy mặc vào.

Kích thước quần áo vừa phải, là một chiếc áo phong cùng quần thường. Nhìn kiểu dáng, có vẻ là loại hàng vỉa hè hơn mười hai đồng một cái. Hiện tại cũng không phải thời điểm so đo cái này, Dịch Khiêm mặc xong, nhẹ nhàng vịn nắm cửa hé ra, từ trong khe cửa hướng ra ngoài nhìn xung quanh một chút.

Ngoài cửa có người đi tới. Dịch Khiêm cả kinh, nhanh chóng lui về phía sau. Cửa được mở ra, vào hóa ra lại là ông chủ?

“Anh còn sống?” Dịch Khiêm ngạc nhiên nói, thấy trong tay chú bưng một bàn trứng ốp la, không khỏi có chút hoảng hốt.

“A?” Ông chủ không hiểu mà gãi gãi đầu, đột nhiên mặt đỏ bừng, nói lắp bắp, “Ừ, là, đúng rồi... Tối hôm qua... Cái kia, là chơi có chút quá...” Chú cố lấy dũng khí nhìn Dịch Khiêm một cái, rất nhanh mà bẽn lẽn nhìn đi chỗ khác, “Ừm, cậu không sao chứ?”

Dịch Khiêm kinh ngạc mà nhìn chú.

Ông chủ buột miệng, đi tới giơ tay lên, định sờ trán hắn, kết quả vừa thấy tay mình đầy nước, lại ngại ngừng mà lau lau vào tạp dề, lúc này mới sờ lên trán Dịch Khiêm.

“Cậu không sao chứ?” Ông chủ lại sờ vào trán mình, so sánh nhiệt độ cơ thể hai người, có chút lo lắng hỏi.

“...” Dịch Khiêm bỗng thấy mắt nóng lên, đành phải quay mặt qua chỗ khác, thản nhiên nói, “Không có việc gì. Anh... Dậy sớm thế, đang làm gì vậy?”

“Còn sớm á?” Ông chủ giơ tay nhìn đồng hồ, “Đã bảy giờ rồi đó! À mà không có việc gì không có việc gì, cậu cứ ngủ tiếp đi... Ăn sáng xong thì ngủ thêm một lúc!”

Dịch Khiêm đương nhiên sẽ không tiếp tục ngủ. Sau khi rửa mặt xong hắn liền mang đĩa trứng ốp la ra ngoài, phát hiện ngoài cửa chính là phòng nướng bánh. Ông chủ đang chuẩn bị để mở cửa hàng, mới sáng sớm đầu đã đầy mồ hôi, vậy mà lại vội đến bắt diệc nhạc hồ (vui vẻ, mãi mê quên cả trời đất).

Dịch Khiêm đặt đĩa xuống, đi qua nói: “Tôi giúp anh. Muốn tôi làm gì?”

Ông chủ nhũn mảy, buột miệng trên tay, đẩy Dịch Khiêm lại bên đĩa trứng: “Lại quên? Bữa sáng nhất định phải ăn hết! Mới ăn một chút như vậy làm sao mà đủ?”

“...” Dịch Khiêm sững sờ đứng trước đĩa trứng.

Ông chủ trở về phía trước lò nướng, vẫn còn lải nhải: “Bệnh dạ dày vừa mới đỡ một chút liền quên đau luôn rồi, cậu muốn chạy đi mấy cái bệnh viện mới bằng lòng phải không... Ôi đến lúc này rồi ... Nguội chưa? Để tôi làm lại cho cậu...”

Dịch Khiêm nuốt hết trứng ốp la còn ấm, thản nhiên nói: “Không nguội.”

“Vậy là tốt rồi... Ăn xong giúp tôi đặt cái này lên giá bên kia đi, cái này thì bên kia ...” Ông chủ một bên bận rộn một bên chỉ huy, trên mặt tràn đầy khoái hoạt.

Dịch Khiêm nhìn có chút xuất thần. Một lúc lâu sau, mới hồi phục tinh thần lại, nói: “Được.”

Tiệm bánh tuy nhỏ, thu nhập lại không hề ít, vào giờ cao điểm chỉ có hai người làm căn bản là quá tải. Dịch Khiêm chỉ quét mã vạch với lấy tiền còn luống cuống tay chân, lại thường xuyên mang vế mặt không được tự nhiên làm ông chủ phải ra cứu trợ. Sau giờ cao điểm, cửa hàng rốt cuộc cũng hết khách. Dịch Khiêm ngồi sau quầy thu ngân uống nước, nhìn ông chủ đặt lò bánh mì mới lên giá, bỗng nhiên cảm thấy mọi thứ thật tốt đẹp... Giống như đang nằm mơ.

Không. Là tốt đẹp trước mắt là mơ, hay ký ức bị thương kia mới là mơ?

Hắn tình nguyện tin rằng cái phía sau mới là một giấc mơ.

Không cần xe đẹp nhà cao, không cần hoa y mỹ thực. Cố gắng làm việc liền có cơm ăn, tuy rằng vất vả nhưng lại có thời gian nghỉ ngơi... Thả chậm tiết tấu, ngay cả tâm cũng được bình tĩnh.

Cuộc sống như thế, không phải là mơ.

Hắn nhịn không được cười cười, hướng ông chủ nói: “Ngồi xuống nghỉ một lát đi.”

Ông chủ lau lau mồ hôi, quay đầu chui vào phòng nướng bánh: “Không sao tôi làm nốt hai lò bánh nữa liền — Ồi!”

Bên trong truyền đến một tiếng phịch. Dịch Khiêm cả kinh, nhanh chóng chạy vào, chỉ thấy người đàn ông cao lớn ngã dưới đất mãi không đứng dậy được, chỉ có thể ai u ai u mà kêu lớn.

Dịch Khiêm cẩn thận dìu chú đứng lên, nhíu mày hỏi: “Sao tự nhiên bất cẩn thế? Có đau ở đâu không?”

“Không việc gì không việc gì!” Ông chủ vội vàng xoa tay muốn tự đứng lên, lại không có cách nào dồn sức vào đùi, đành phải vịn vào bàn, xấu hổ mà cười. Dưới chân chú có một bãi lòng đỏ trứng, xem ra là vì không chú ý mà trượt chân.

“Đi bệnh viện.” Dịch Khiêm nói xong liền muốn dìu chú ra ngoài, ông chủ giữ chặt hắn lại nói:

“Chúng ta đi rồi thì tiệm làm thế nào?”

Dịch Khiêm quay đầu lại liếc mắt một cái: “Vậy anh thì sao?”

“Tôi không sao! Vết thương nhỏ mà, bôi ít thuốc xỏ rượu là được rồi!” Chú ngồi lên ghế, áy náy nói, “Thực xin lỗi, đã làm cậu lo lắng!”

“...” Dịch Khiêm do dự một chút. Hắn cảm thấy nếu đối phương nói không có việc gì, vậy hắn cũng không cần buộc người ta đến bệnh viện. Bất quá vẫn thấy... không yên tâm lắm.

Ừ, chân hắn có bị chặt đứt đâu chứ, mình gấp cái gì.

Nghĩ rồi lò nướng tích tích vang lên. Ông chủ theo bản năng muốn đứng dậy, Dịch Khiêm liền đè chú xuống, lập tức đi đến trước lò nướng.

“Găng tay!” Ông chủ vội hô lên.

Dịch Khiêm trên mặt phủ lớp hồng mỏng, quay đi lấy găng tay. Hắn quay đầu lại nhìn lò nướng, phát hiện bên trên là một loạt các loại nút, không biết dùng làm gì.

“Ấn nút cuối cùng bên trái, sau đó mở cửa ra!” Ông chủ có chút ngại ngùng, lại muốn đứng lên, “Vẫn là để tôi đi, cẩn thận nóng!”

“Anh ngồi yên.” Dịch Khiêm liếc mắt nhìn chú, ông chủ đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống. Dịch Khiêm làm như chú bảo, cửa lò nướng rốt cuộc mở ra, một trận hơi nóng bay ra, làm hắn thiếu chút nữa không thở nổi. Hắn chặt vật mà đem khay ra, còn chưa kịp đặt lên bàn, nhiệt độ đã muốn xuyên thấu găng tay mà xâm nhập ngón tay hắn. Hắn đành cắn răng cẩn thận buông khay xuống, lại sợ bị ông chủ cười, đành phải chịu đựng mà không phủi tay không thổi khí, làm bộ bình tĩnh mà tháo găng tay ra.

“Cẩn thận cửa!”

Ông chủ còn chưa nói xong, chỉ nghe phịch một tiếng, Dịch Khiêm vừa quay đầu lại liền đập vào cửa lò nướng chưa đóng.

“...” Dịch Khiêm bùng thái dương, lạnh lùng nói, “Anh là nhắc tôi, cẩn thận kéo bỏ qua cánh cửa này sao?”

Ông chủ gãi đầu cười gượng.

Dịch Khiêm vẻ mặt bình tĩnh, mang đồ ăn ra ngoài. Vừa xếp được một giá bánh mì, chuông treo trên cửa bỗng vang lên thanh thúy.

“Hey, anh trai ~ hôm nay làm ăn thế nào?”

Thanh âm này là...

Dịch Khiêm ngược mắt lên, kinh ngạc thất thanh: “Dịch Bách...”

Dịch Bách một thân trang phục giản dị bình thường, đuôi ngựa thật dài theo bước chân mà nhẹ nhàng lay động. Mắt ngọc mây ngài, thần thái sáng láng, cho dù không có trang sức đắt tiền và trang điểm đẹp đẽ, cô ăn mặc bình dị như thế này vẫn thật quyến rũ.

Tay cô xách chiếc túi hoạt hình, cười hì hì đi tới, cầm lấy một cái bánh mì, nháy mắt nói: “Thơm quá a, em trộm một cái.”

“Dịch Bách tới rồi à.” Ông chủ ở bên trong chào hỏi.

“Vâng, cháu vừa tan học!” Dịch Bách cắn một miếng bánh mì, lập tức lộ ra vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn, “Ừm, ngon quá... A, anh, anh phát ngốc cái gì?”

Dịch Bách đi tới, vươn ngón tay dính bơ nhép nhéo mặt Dịch Khiêm, để lại trên mặt anh trai một vệt kem trắng. Dịch Khiêm kinh ngạc mà cầm lấy tay cô, thấy tay cô mềm mại ấm áp, cảm giác chân thật ấy khiến mắt hắn nóng lên.

Dịch Bách kinh ngạc nhìn thẳng hắn trong chốc lát, sau đó yên lặng mà... Dem bơ trên mặt hắn quét ra.

Dịch Khiêm: “...”

Dịch Bách cười chạy đi, Dịch Khiêm vẫn còn đứng tại chỗ sững sờ. Dịch Bách nhìn ông chủ ngồi ở trong phòng cười khúc khích, kinh hãi nói: “Chú làm sao vậy? Ngã à?”

Dịch Khiêm đi vào, tùy tay lấy khăn lau mặt. Ông chủ ngẩng đầu, ngại ngùng cười nói: “Đi đứng không cẩn thận trượt chân, không sao đâu.”

“Đã đi bệnh viện chưa?” Dịch Bách trừng mắt nhìn anh mình một cái, “Anh chăm sóc chú kiểu gì đấy, người ta ngã mà anh cũng không ôm người ta về phòng!”

Ông chủ đỏ mặt. Dịch Khiêm nhìn chú thân hình cao lớn, lại nhìn thân thể gầy teo của mình mình, đột nhiên nghĩ... Cô gái trước mặt này có thật là em gái của mình không vậy?

“Không việc gì đâu, thật đấy, chú bôi rượu thuốc là được rồi.” Chú kiên trì nói.

“Rượu thuốc đâu?” Dịch Bách hướng Dịch Khiêm vươn ra ngón tay ngọc nhỏ và dài.

Dịch Khiêm không nói một tiếng, vào trong phòng tìm rượu thuốc. Tùy tiện lục lục tìm, đi ra thì thấy em gái vươn tay ra chỗ hắn, không khỏi cau mày nói: “Em bôi cho anh ta?”

“Không thì sao?” Dịch Bách mắt nhìn chăm chăm, có chút bất mãn nói, “Chẳng lẽ anh muốn người bị thương tự bôi thuốc hả?”

Dịch Khiêm: “...”

Ông chủ vội nói: “Tay tôi đâu có bị thương! Tôi tự bôi là được rồi! Dịch Khiêm, đưa cho tôi!”

“Không được!” Dịch Bách ngăn lại, nghiêm túc nói, “Tay chú là tay làm bánh ngọt! Dính rượu thuốc sẽ lưu lại hương vị! Chẳng lẽ chú định làm loạt bánh mì trung y dưỡng thân à?”

Ông chủ ủy khuất nói: “Chú sẽ rửa tay thật sạch mà...”

“A cháu biết rồi, chú là đang xấu hổ hả?” Dịch Bách lè lưỡi, cười hì hì tránh ra.

Dịch Khiêm: “...?”

Dịch Bách vỗ một cái lên lưng hắn, bĩu môi nói: “Anh làm đi.”

Dịch Khiêm: “...”

“Đưa cho tôi đi.” Ông chủ vươn tay về phía hắn, vẻ mặt xấu hổ.

Dịch Khiêm vốn định ném cái lọ cho chú, thấy móng vuốt đưa em gái đang muốn véo mình, đành không tình nguyện nói: “... Để tôi.”

“Tốt!” Dịch Bách cười tùm tùm mà lui ra ngoài, “Để em giúp hai người trông quán, anh tiện thể giúp chú mát xa đi, không cần lo lắng ngoài kia!”

Nói xong liền đóng cửa lại.

“...” Dịch Khiêm khước miệng giật giật. Khi hắn nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của ông chủ, đột nhiên cảm thấy thế giới thật sự rất kỳ diệu.

“Chân đặt lên đây.” Dịch Khiêm quyết định không nhìn ông chủ đang thẹn thùng nữa, lấy một cái ghế qua ngồi xuống bên cạnh chú. Chú lại không nói hai lời mà đoạt lấy lọ thuốc, cười khan nói:

“Không, không cần, thật đấy. Tôi tự bôi là được rồi. Không phải việc gì lớn.”

Thấy chú yêu cầu như vậy, hắn cũng lười tiếp tục tranh, liếc nhìn bánh mì vẫn chưa làm xong trên bàn, tùy tay mở cửa sổ thản nhiên nói: “Về phòng đi không thật sự sẽ lưu lại mùi.”

“A, được được.” Ông chủ vịn tường đứng lên, Dịch Khiêm rất tự nhiên mà đỡ chú. Ông chủ liền thụ sủng nhược kinh nói, “Ừm, cảm ơn.”

Dịch Khiêm đột nhiên rất muốn nói câu không cần cảm ơn, nhưng đến cửa miệng rồi lại vẫn nói không nên lời.

Đỡ vào nhà trong ngồi xuống, Dịch Khiêm thuận tay đóng cửa, quay đầu lại nhìn ông chủ đang bôi thuốc vào mắt cá chân. Xem ra quả thật không quá nghiêm trọng, chỉ hơi có chút đỏ, trong chốc lát đã được phủ đủ thuốc. Ông chủ giật giật cổ chân, hắn là cũng không vấn đề gì.

Trong phòng tràn ngập vị thuốc Đông y, trầm khổ du hương (cay đắng/ có vị đắng, mà ngọt ngào/ thơm). Ông chủ đặt lọ thuốc ở đầu giường, đi giày vào đứng lên. Dịch Khiêm vươn tay định đỡ, chú liền chặn lại nói: “Không cần, không có việc gì đâu!”

Dịch Khiêm liếc mắt một cái, cũng không phản bác, quay đầu bước đi. Ông chủ ngẩn người, vội vàng hô: “Dịch Khiêm!”

“Sao?” Dịch Khiêm cũng không quay đầu lại, vươn tay kéo cửa, nghe thấy thanh âm hơi bất an của người đàn ông đằng sau:

“Ừm, thực xin lỗi...”

Dịch Khiêm kinh ngạc nhìn chú một cái. Ông chủ có chút thấp thỏm, thở dài nói: “Tôi ngốc quá, thật sơ ý, dưới chân có cái gì cũng không nhìn thấy... Gây thêm phiền toái cho cậu, thực xin lỗi.”

“...” Dịch Khiêm trầm mặc một lát, thản nhiên nói, “Không sao.” Sau đó đi ra ngoài.

Ông chủ cười cười, chậm rãi vịn tường đi ra cửa hàng. Dịch Bách đang cùng Dịch Khiêm nói loại bánh mì nào bán hết, thấy chú cà nhắc đi ra, nhin không được lại chỉ trích anh trai. Dịch Khiêm trên mặt không biểu tình, nhiều lắm chỉ nói hai câu có lẽ. Ông chủ cũng vội nói không cần phải phiền phức, Dịch Bách mới quay trở lại bên ngoài.

Ông chủ chuyển qua đánh trứng gà, Dịch Khiêm không nói một tiếng đoạt lấy cây đánh trứng trong tay chú, thản nhiên nói: “Để tôi.”

Ông chủ xoay người làm việc khác, Dịch Khiêm nghĩ nghĩ, công việc tạo khuôn bánh tinh tế này cũng chẳng đến lượt hắn, vẫn là để ông chủ đi.

Có Dịch Bách hỗ trợ, mọi người cuối cùng miễn cưỡng đến quá chạng vạng sau giờ cao điểm.

Một ngày qua đi, Dịch Khiêm đứng đến mỏi eo đau lưng. Ông chủ cũng không muốn cố gắng chống đỡ, liền đề xuất hôm nay đóng cửa sớm, ba người ăn một bữa thật ngon. Đáng tiếc Dịch Bách buổi tối còn có lớp, phải về trường học, cô lại nhớ ra chân chú bị thương, liền bức anh trai đáp ứng xuống bếp nấu bữa tối.

... Quả thực là hồ nháo mà!

Dịch Khiêm đứng trước cái nồi, trầm mặc nửa ngày, cởi tạp dề cầm điện thoại muốn kêu đồ ăn ngoài. Ông chủ vội nói: “Mì ăn liền cũng được!”

Dịch Khiêm vẻ mặt “Làm sao có thể cho anh ăn mì ăn liền được chẳng may bị Dịch Bách biết nó sẽ nói tôi”, bình tĩnh mà nói vào điện thoại: “A lô, khách sạn xx phải không...”

Ông chủ bất đắc dĩ nói: “Để tôi dạy cậu làm đi...”

Cuối cùng, ông chủ ngồi ở bên cạnh, chỉ huy Dịch Khiêm điện hạ lãnh diêm cao quý làm cơm chiên.

“Đổ trứng vào chảo qua một chút là được rồi... Cẩn thận nóng!” Ông chủ nhìn mà sốt ruột, hận không thể tự mình làm.

“...” Dịch Khiêm ngốc vụng mà đảo cơm, tư thế thoát nhìn cứng ngắc vô cùng. Nhìn rau củ cứ thế mà bắn ra, ông chủ liền có đủ các loại kinh hãi.

Rốt cuộc, dưới sự chỉ đạo của ông chủ, chảo cơm chiên trứng hương vị không mặn không nhạt cuối cùng cũng xong.

Dịch Khiêm mặt không đổi sắc mà lau mồ hôi trên trán. Ông chủ nhìn động tác nhỏ kia của hắn, nhin không được muốn cười, lại sợ bị hắn thấy, đành phải nhen lại.

Dù sao cũng là cơm chiên, nơi nào mà chả khó ăn như nhau. Bất quá cơm nóng hằm hập ăn vào bụng cảm thấy thật thoải mái, đặc biệt khi một ngày mệt nhọc qua đi, được ăn một chén cơm như vậy, cả người theo bản năng cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Dịch Khiêm đói bụng, từng ngậm từng ngậm mà ăn cơm, lúc bát thấy đáy rồi mới đột nhiên phát hiện ông chủ đang nhìn mình.

“?” Dịch Khiêm nhú mày, theo bản năng mà xem xét lại dáng vẻ dung nhan mình một chút, lại không phát hiện có gì bất nhĩ. Ông chủ cũng nhanh chóng dời mắt, xấu hổ mà ho khan hai tiếng.

“Ăn xong rồi?” Dịch Khiêm đứng dậy, vươn tay thu lại hai cái bát không rồi đứng lên xoay người đi rửa. Ông chủ nhìn hắn đứng trước bồn rửa, há miệng như muốn nói cái gì mà cuối cùng lại cái gì cũng không nói.

Tắm rửa xong, hai người tựa vào trên giường xem TV. Dịch Khiêm ánh mắt nhìn TV, trên mặt lại không có biểu tình gì, không biết đang suy nghĩ gì. Ông chủ đổi kênh liên tục, thấy cái gì cũng ngu ngốc vô vị, rốt cuộc nhin không được mở miệng nói: “... Tiểu Khiêm...”

Dịch Khiêm bỗng sững sốt.

Trước kia người kia có gọi hắn như thế sao?

Chưa bao giờ. Người kia ở trước mặt mình luôn rất câu nệ, ngay cả hai chữ “Dịch Khiêm” cũng gọi với tâm trạng run sợ.

Trong lòng run sợ, thật cẩn thận, giống như lo sợ bản thân làm sai chuyện gì.

Dịch Khiêm buông mắt, thản nhiên nói: “Sao?”

Ông chủ hạ nhỏ âm thanh TV, nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi...”

“Vì cái gì?” Dịch Khiêm nghiêng đầu nhìn chú.

“...” Ông chủ há miệng, tựa hồ đang do dự nên nói như thế nào mới phải. Chú nghiêm túc nghĩ nghĩ, mới tiếp tục nói, “Cậu vất vả rồi, thực xin lỗi.”

“Không sao.” Dịch Khiêm như cũ không biểu lộ tình cảm gì, thản nhiên mà dời mắt đi, một lần nữa nhìn TV.

Ông chủ ngơ ngác mà nhìn chăm chăm khuôn mặt nghiêng của hắn, đột nhiên cười cười.

“?” Dịch Khiêm lại nhìn chú một cái.

Ông chủ đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “A, không có gì... Chỉ là tôi nghĩ, cậu... bằng lòng cùng tôi ở một chỗ, thật sự là quá tốt.”

“...” Dịch Khiêm nhìn chú, không nói lời nào.

Ông chủ lộ ra chút phiền muộn, gãi gãi đầu cười nói: “Bất quá, một bảo bối như cậu, tôi không có cách nào cho ăn ngon, còn muốn cậu theo tôi cùng mở cửa tiệm, cùng chịu khổ, thật sự... Tôi thực thực xin lỗi cậu.”

“Bảo bối?” Xưng hô kiểu này làm Dịch Khiêm cảm thấy thực buồn cười, nhin không được lặp lại một tiếng, sau đó nói, “Sao anh lại cảm thấy tôi không thể chịu khổ?”

“Bảo bối thì nên đặt trong hộp đồ trang sức giấu đi a. Tôi... Tôi lại không có, chỉ có thể đặt trên bàn gỗ...” Ông chủ càng nói càng nhỏ, cuối cùng đỏ mặt đến không có cách nào mở miệng, đành phải ho khan hai tiếng, nói sang chuyện khác, “Cái kia, ngày mai là thứ bảy, hôm nay chúng ta...”

Lời còn chưa dứt, Dịch Khiêm bỗng tiến tới, ấn một nụ hôn lên môi chú.

Ông chủ sửng sốt, thấy Dịch Khiêm ở gần như vậy, chớp mũi hai người đều chạm vào nhau, cảm thấy xấu hổ vô cùng. Trái tim thỉnh thoảng mà gia tốc nhảy lên, chú thực xấu hổ, bất quá vẫn nhin không được mà ôm lấy bà vai Dịch Khiêm.

Dịch Khiêm cười cười, nhắm mắt lại, lần thứ hai hôn lên. Lúc này là hôn lưỡi, hấn nâng cằm ông chủ, điều chỉnh một góc độ thoải mái hơn, sau đó thả lỏng thân thể, tựa vào trong ngực chú.

Kỹ thuật hôn của Dịch Khiêm thực muốn chết mà, có vài giây ngắn ngủi đã đem ông chủ hôn đến đầu óc choáng váng, cả người nóng lên. Chờ Dịch Khiêm buông ra, chú đã gần như quên cả hô hấp, chỉ có thể ngây ngốc mà nhìn chằm chằm Dịch Khiêm.

Dịch Khiêm nhíu mày: “Tôi hiểu sai ý à?”

Ông chủ tròn to mắt: “... A?”

“... Anh nói ngày mai là thứ bảy, không phải là ám chỉ muốn làm tình sao?” Dịch Khiêm ngồi dậy, lười biếng nói, “Không làm thì thôi.”

Ông chủ nhất thời quần bách không thôi, muốn đem Dịch Khiêm kéo trở về lại xấu hổ muốn chết, bối rối chọn không ra ngôn từ: “Không không, ừm... Ngày hôm qua, ngày hôm qua không phải là vừa mới...”

“Hôm qua cũng ăn cơm, hôm nay cũng ăn.” Dịch Khiêm mắt liếc nhìn chú, “Cho nên?”

Ông chủ thần tình đỏ bừng, hít sâu một hơi, nói: “Ăn!”

Nói xong liền không chờ được mà đem Dịch Khiêm kéo vào ngực, cúi đầu muốn hôn. Dịch Khiêm nheo mắt, bỗng nhiên nói: “Từ từ.”

“A?” Ông chủ cảm thấy mình luôn không đoán được Dịch Khiêm đang nghĩ gì. Ai, ai bảo mình ngốc, ai bảo Dịch Khiêm quá thông minh chứ.

Dịch Khiêm buông mắt, lần thứ hai nâng mắt lên, nhìn chú: “...Tôi thật không biết biểu đạt thế nào.”

Ông chủ chớp mắt.

Dịch Khiêm ánh mắt có chút lóe lên, tựa hồ nói điều này sẽ làm hấn thực khó xử: “... Tôi đại khái... Không biết biểu hiện thế nào... cho anh thấy... Tôi, thực hạnh phúc.”

Ông chủ kinh ngạc mở to hai mắt.

Dịch Khiêm cười cười, ngẩng mặt lên hôn hôn bờ môi chú, nhẹ giọng nói: “Cám ơn anh, đã khiến tôi thực hạnh phúc. Cho nên không cần phải nói xin lỗi.”

Tôi cần ăn cơm, cần nhà ở có thiết bị chần giò. Sơn trần hải vị cùng cơm chiên, biệt thự xa hoa cùng căn nhà nhỏ bé, tôi không thấy chúng có gì khác biệt.

Chính là, có thể đem mình thành bảo bối, có thể vì mình mà trả giá nhiều đến mức bản thân cảm thấy áy náy vô cùng... Tôi có anh, thật sự, vậy là đủ rồi.

Có cơm ăn, có chỗ ở, còn có anh.

Thực hạnh phúc, cảm ơn anh.

...

Dịch Khiêm từ từ nhắm lại hai mắt, ngồi trên hông người đàn ông kia, sung sướng mà linh hội cảm giác thỏa mãn dưới thân.

“Tiểu Khiêm...” Người đàn ông kia giơ tay lên, xấu hổ mà thâm tình chạm vào gò má hắn, “Bảo bối, anh yêu em...”

Hắn cười cười, nắm lấy tay người đàn ông, cúi đầu hôn.

“Em cũng vậy.”

...

Nguyện vọng của anh.

Trong lúc ngủ mơ khoe miệng thiếu niên lộ ra nụ cười.

Cảm ơn anh đã quay trở về. Đây là điều duy nhất có thể cho anh.

Tuy rằng đây chỉ là một cảnh trong mơ... Anh cũng đã rất vui đúng không. Cảm ơn anh.

Đúng rồi. Anh đoán xem, hắn là mang theo nguyện vọng gì mà trở về?

A, hắn đã viết di thư rồi... Ừm, nguyện vọng của hắn là, mọi người cùng nhau bình an về nhà.

Được. Tôi đáp ứng anh.

Tất cả mọi người đều có thể bình an trở về.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Dao nhỏ: chúc mừng cảm ơn hai người đã giúp tôi rất nhiều về nội dung câu chuyện...

Dịch Khiêm: --

Ông chủ: không cần khách khí nha! Đây là là việc phải làm!

Dịch Khiêm: -- phải cái rắm.

Dao nhỏ: == mẹ nó tôi khách khí với cậu như vậy con mẹ nó cậu còn muốn đạp lên mũi tôi nữa à! Đừng tưởng rằng cậu chết rồi tôi liền không ngược cậu! Có tin tôi phát rồ viết lại cái phiên ngoại thành ngược thân ngược tâm BE không!

Dịch Khiêm: -- cô thử xem?

Dao nhỏ:... Tưởng tôi giỡn hả... (^) vậy mà tôi đây lại cung cấp cho cp các người thêm phiên ngoại cơ đấy!

Dịch Khiêm: -- cô vẫn là đi tìm chết đi.

Aha ha ha, anyway tôi không thích hai người rồi cuộc đời bị tôi xử lý ha ha ha ha ha.. mọi người: cô chỉ thích nhân vật chính ba người kia thôi hả cái đồ tra tra!

Kế tiếp, chính là sân khấu của ba nhân vật chính nha nha nha nha ~

45. Chương 44: Hình Thái Ác Ma

Miệng vết thương trước ngực Cố Ngang đã hoàn toàn khép lại, nhìn không ra một chút dấu vết. Tề Yên Khách cẩn thận kiểm tra qua, phát hiện trên người cậu không chỉ có một vết thương này. Cái gáy bị va chạm nghiêm trọng, đầm đìa máu. Hai khuỷu tay đều bị trật khớp, cũng may không có gãy xương.

Còn có... vùng da bên ngoài chỉ bị trầy xước, cũng không có dấu vết xâm phạm quá nghiêm trọng.

Đến khi làm sạch cho cậu, Tề Yên Khách mới phát hiện chất lỏng màu trắng kia không phải là tinh dịch, mà là sữa tắm. Xem ra Dịch Khiêm làm Cố Ngang bị thương là vì muốn cậu mất đi năng lực phản kháng, làm giả dấu vết xâm phạm cũng chỉ là muốn cho mình sinh ra do dự trong nửa giây kia.

Dịch Khiêm quả thật tàn nhẫn. Chính là Tề Yên Khách không hiểu, lúc ấy hắn cũng đã vung ra côn điện, vì cái gì lại dừng ngay giữa không trung?

Lại nói, lúc ấy bản thân cũng sinh ra cảm giác quỷ dị. Khác với lúc trước tim đập nhanh, mà là... Lòng ngực lạnh lẽo cùng với cảm giác khó thở, cơ hồ khiến y cảm thấy có chút sợ hãi.

Nỗi sợ hãi cái chết.

Hiện giờ tỉnh táo lại một chút mới thấy, kia quả thực giống như, trái tim của chính mình cũng bị đâm một dao như vậy.

Chẳng lẽ tình huống của Dịch Khiêm cũng tương tự? Là Cố Ngang đem cảm giác đau đớn cùng nỗi sợ cái chết truyền tới hai người họ sao... Là như vậy phải không?

Sao lại khó tin như vậy?

Tề Yên Khách ngồi bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve tóc Cố Ngang. Khóe mắt lại chú ý Vi Miểu đang cuộn mình bên người Cố Ngang.

... Nó lại lớn lên rồi.

Lúc này Vi Miểu dường như đã mang bộ dáng của một người mười tám tuổi. Nhớ rõ ban đầu nó xuất hiện trước mặt mọi người chính là cái vẻ một cậu nhóc gầy yếu nhỏ xinh, hiện giờ lại đột ngột biến thành một thanh niên eo nhỏ vai hẹp. Cằm đầy, đôi mắt cũng lớn hơn. Khóe mắt hơi xệch, mặc dù thanh thuần, nhưng khi nhìn quanh lại mang vẻ đầy kiêu ngạo.

Cho nên, Dịch Khiêm chết... Không, Dịch Khiêm cùng Dịch Bách chết, điều này đã khiến bề ngoài của Vi Miểu thay đổi sao?

Vi Miểu vẫn chưa ngủ, chỉ rúc vào bên người Cố Ngang. Cảm thấy ánh mắt của Tề Yên Khách, nó nâng mắt lên, không hiểu mà nhìn y. Tề Yên Khách lập tức dời mắt, thông thả mà vuốt ve tóc Cố Ngang, trong lòng không ngừng tự hỏi.

Ác ma... Vốn tưởng rằng đại biểu cho anh em hai người kia, là ác niệm. Từ sau khi Dịch Bách chết, cảm xúc của mọi người đều bắt đầu chuyển biến xấu. Nhưng sau khi Dịch Khiêm chết thay đổi rõ rệt nhất lại là bề ngoài của Vi Miểu, lại nói tiếp Vi Miểu lớn lên cũng là sau khi Dịch Bách chết mới bắt đầu.

Lúc ấy tuy rằng y có chú ý tới, lại không hề nghĩ đến phương diện này. Dù sao, ác ma cùng vẻ bề ngoài... Là ý chỉ ác ma mê hoặc con người bằng dung mạo sao?

Không phải. Luôn luôn cảm thấy, còn có vật nào đó mấu chốt nữa, không phải.

Phải nghĩ ra vài biện pháp nghiệm chứng, mình sẽ từ những cái đó mà phỏng đoán. Nói không chừng có thể tìm được đáp án chính xác.

Tề Yên Khách hít sâu một hơi. Hợp với hai ngày thức đêm, cơ thể rốt cuộc có chút run rẩy. Không được, ít nhất trước phải đi kiểm chút đồ ăn.

Tề Yên Khách đứng lên, đột nhiên hơi lão đảo, thân mình lung lay một chút. Vi Miểu cũng không nhìn y, yên lặng mà ghé vào bên người Cố Ngang, an tĩnh như một con mèo nhỏ.

Tề Yên Khách nấu một nồi cháo lớn, tự mình ăn trước, cảm thấy khí lực khôi phục chút đỉnh, lúc này mới bê chỗ cháo còn lại lên lầu. Lúc đi ngang qua hành lang y phát hiện phòng Dịch Khiêm đã biến mất, hiện giờ hành lang chỉ còn lại hai gian phòng cuối cùng, thoát nhìn càng thêm áp lực.

Khi y vào phòng, Vi Miểu vẫn cứ yên lặng nằm sấp, nghe thấy thanh âm của y mới ngẩng đầu, sau đó một lần nữa đem đầu nhỏ tựa vào tay Cố Ngang. Trông có vẻ cũng không đói bụng, Tề Yên Khách cũng chẳng muốn hầu nó ăn.

Xoay người đem bát cháo đặt trên tủ đầu giường, đến khi đứng thẳng lên, lại là một trận chóng mặt.

Từ bao giờ cơ thể mình lại trở nên suy yếu như vậy? Chẳng lẽ là do hai ngày trước mất máu quá nhiều mà đến giờ vẫn chưa phục hồi? Tề Yên Khách tự giễu mà giương khóe miệng, nhìn bộ dáng bất ly bất khí (không rời xa, không vứt bỏ) của Vi Miểu, bỗng nhiên cảm thấy thực buồn cười.

Đứa nhỏ này liều mạng mà lớn lên, không phải là vì muốn tranh đoạt mẹ nó với mình chứ?

Một ý nghĩ này, làm Tề Yên Khách suýt nữa bật cười thành tiếng.

Y ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve tóc Cố Ngang. Trên mặt Cố Ngang vẫn cắt không còn giọt máu, khuôn mặt phấn chấn bỗng bật ban đầu giờ đây hốc hác xanh xao, làm người ta thấy mà đau lòng.

Ngôi sao đại diện cho điều gì?

Tề Yên Khách lẳng lặng mà nhìn cậu.

Ừm, đối với anh mà nói, không có em, bầu trời có đầy sao cũng trở nên ảm đạm.

Vi Miểu nhu thuận ghé vào bên tay Cố Ngang, ánh mắt trong trẻo, thần thái sáng láng. So với Tề Yên Khách chưa ngủ hai ngày không khác biệt là bao, nó không cố gắng chống đỡ, chỉ cần thấy mệt thì sẽ nghỉ ngơi. Nhưng nó cũng chưa ăn cơm, mà cũng không hề thấy kêu đói.

Thoạt nhìn thẳng bé tràn đầy năng lượng, chỉ là vì Cố Ngang đang ngủ không bởi nó chơi mà hơi có cảm giác tịch mịch.

Tề Yên Khách yên lặng tính toán. Y vốn định giết Vi Miểu, nhưng khi tận mắt thấy thi thể Dịch Khiêm biến mất thì y lập tức từ bỏ ý định này. Không thể nghi ngờ, Vi Miểu chính là điểm mấu chốt. Vấn đề là... Giết nó rồi, sẽ sinh ra hậu quả gì đây?

Nếu thật sự đúng như mình đoán, vậy thì tuyệt đối không thể đụng vào nó.

... Bất quá, kia quả thật là một đáp án khiến người ta tuyệt vọng. Hy vọng là mình đã đoán sai.

Khi y tự hỏi phải làm thế nào để nghiệm chứng suy đoán của mình, trên giường Cố Ngang bỗng hít một hơi như lên cơn hen suyễn, đột nhiên mở to mắt, mồm há to thở dốc. Tề Yên Khách lập tức ngồi xuống, không dám động vào cậu, chỉ có thể khẽ vuốt ngực cậu giúp cậu thuận khí, một bên nhẹ nhàng kêu lên: “Ngang.”

Đó là âm tiết mà không cần đầu lưỡi trợ giúp cũng có thể phát ra. Vì thế y cảm thấy thật may mắn.

Mới vừa đụng tới tay Cố Ngang, Cố Ngang liền nhanh chóng nắm chặt y, biểu tình thống khổ không thôi.

“Tề...”

Tề Yên Khách dịu dàng hôn trán cậu. Chỉ có thể gọi tên cậu, mà không cách nào nói ra những câu an ủi. Chỉ hy vọng những nụ hôn có thể giảm bớt đau đớn của cậu.

Nắm tay của Cố Ngang cũng không dùng sức, đại khái là bởi vì thân thể quá mức suy yếu, căn bản không có tác dụng gì. Huống chi trước đây hai cánh tay cậu bị Dịch Khiêm làm trật khớp, Tề Yên Khách tuy đã nắn lại cho cậu, nhưng các đốt ngón tay vẫn còn sưng, chỉ sợ trong thời gian ngắn vẫn chưa thể dùng tay.

Vi Miểu thấy Cố Ngang tỉnh lại, đầu tiên là vui vẻ, nhưng bộ dạng Cố Ngang lại làm cho nó càng thêm lo lắng. Trong cổ họng có cảm giác nghẹn ứ, nó cảm thấy chẳng thể nói được cái gì.

Cố Ngang dần dần thở dốc trong chốc lát, hô hấp dần dần bình tĩnh trở lại. Ánh mắt vẫn mở lớn, trống rỗng không chút thần thái. Tề Yên Khách nắm tay cậu, khẽ vuốt tóc cậu, ý muốn an ủi. Bỗng nhiên, Cố Ngang nghiêng đầu sang chỗ khác, vịn mép giường nôn một trận.

Tề Yên Khách nhíu mày. Nôn mửa là biểu hiện của não bị chấn động, Cố Ngang hôn mê hai ngày chưa hề ăn cơm, lúc này đương nhiên chẳng nôn ra được cái gì. Chỉ sợ cho dù cho cậu húp ít cháo, trong chốc lát cũng sẽ nôn ra ngay.

“A...” Vi Miểu thấy cậu như vậy cũng hoảng hốt, luống cuống tay chân muốn đỡ cậu, thiếu chút nữa đánh đổ bát cháo ở đầu giường. Tề Yên Khách nhìn Vi Miểu tay chân rối loạn, liền làm động tác dừng lại, sau đó ôm lấy Cố Ngang, cho cậu tựa vào trên vai y mà hít thở.

“...” Vi Miểu cẩn cẩn môi, yên lặng lui ra phía sau.

Thân thể Cố Ngang run lên, vẫn còn cảm thấy buồn nôn, nhưng lại chẳng nôn ra được cái gì. Tề Yên Khách ôm cậu trong chốc lát, cậu mới dần dần bình tĩnh lại, có vẻ như một chút khí lực cũng không có. Tề Yên Khách thật cẩn thận mà đặt cậu nằm lại trên giường, Cố Ngang vẫn nắm lấy tay y, ánh mắt như thể rốt cuộc cũng có thể thấy rõ mọi thứ, có chút mơ hồ mà nhìn y.

“Tề Yên... Khách...” Cổ họng Cố Ngang đã khô đến độ không nói nổi.

“Ừm.” Tề Yên Khách mỉm cười với cậu, vuốt ve trán cậu một chút.

Cố Ngang chậm rãi di chuyển ánh mắt, thấy được Vi Miểu bên kia, lại gian nan mở miệng nói: “Vi Miểu...?” Giọng nói mang theo nghi hoặc, cậu đại khái cũng đã phát hiện thay đổi của Vi Miểu.

Được Cố Ngang gọi làm Vi Miểu vui sướng không thôi, biểu tình nháy mắt giống như được thắp sáng: “Ừm! Vi Miểu... Ở đây!”

Cố Ngang tâm tình phức tạp mà nhìn nó, bỗng nhiên đau đớn nhắm mắt lại.

Tề Yên Khách rất muốn hỏi cậu bị làm sao có chỗ nào khó chịu, nhưng có nói ra cũng chỉ là vài chữ hàm hồ. Mất đi nửa cái lưỡi không phải là không thể nói chuyện, chỉ là lời nói ra đều mơ hồ không rõ, khó có thể hiểu được. Bởi vậy y đành phải ngậm lại miệng, ngược lại Vi Miểu lại mở to hai mắt, hoang mang hỏi han: “Quang... Đau?”

“Ừm...” Cố Ngang định gõ gõ đầu mình, cánh tay lại đau đến không có cách nào nhúc nhích. Cậu biết vậy nên bất đắc dĩ, đành phải nói, “... Đau đầu.”

Vi Miểu giơ tay lên, như muốn vuốt ve cậu, lại bị Tề Yên Khách đẩy ra một chút. Vi Miểu ngây ngẩn cả người, nhận được ánh mắt cảnh cáo của Tề Yên Khách.

Cố Ngang cũng hơi sững sốt, lại rất nhanh nghĩ ra, Tề Yên Khách hẳn là sợ Vi Miểu đụng tới miệng vết thương của cậu. Cố Ngang đầu tiên cảm thấy Tề Yên Khách đối với Vi Miểu có hơi quá khó khăn, ngay sau đó mới nhớ tới, nếu y có thể nói chuyện thì đại khái sẽ không trực tiếp động thủ như thế.

Lại nói tiếp, y rốt cuộc vì cái gì lại cắn đứt cả đầu lưỡi của mình?

Nghĩ nghĩ, đầu liền đau càng thêm lợi hại. Cậu muốn nhớ lại những sự việc xảy ra trước đó, lại phát hiện sau khi rời khỏi phòng chẳng nhớ ra được điều gì (sau khi bị DK dùng côn điện đánh ngất).

“... Chuyện gì đã xảy ra?” Cố Ngang nhìn Tề Yên Khách, lại nhìn sang Vi Miểu, đột nhiên cảm thấy thực buồn cười. Ai, hai người kia, đầu óc bình thường thì lại không đầu lưỡi, có thể nói chuyện thì lại là thiếu năng trí tuệ... Đúng rồi, còn có một người nữa cơ mà?

Từ từ, mình vì sao lại bị thương? Vì sao đầu cũng đau, tay cũng đau, mà cả người cũng dường như không khí lực, cứ như vừa trải qua cực hình vậy...

Cố Ngang đột nhiên có chút sợ hãi. Vi Miểu lộ ra vẻ mặt tự hỏi, đại khái suy nghĩ trả lời vấn đề của cậu như thế nào, mà Tề Yên Khách thì nhìn chăm chăm vào cậu, im lặng không nói.

“... Dịch Khiêm đâu?” Cố Ngang nhìn Tề Yên Khách.

Tề Yên Khách làm một khẩu âm: “Chết.”

Cố Ngang chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn ứ, có một loại áp lực nói không nên lời. Cậu muốn biết Dịch Khiêm chết như thế nào, nhưng lại sợ nhận được đáp án mà cậu không muốn nghe nhất.

Nơi này chỉ còn lại có ba người. Dịch Khiêm không có khả năng đi tự sát, vậy nhất định là một trong ba người đã giết chết hắn.

Vi Miếu? Tề Yên Khách? Hay là... chính mình...?

Cảm giác vô lực sâu sắc nổi lên trong lòng, khiến cậu vô cùng khó chịu. Cậu ghét cái bầu không khí đầy áp lực này.

Tề Yên Khách biết cậu đang nghĩ gì, bỗng nhiên ngẩng đầu, như có như không liếc nhìn Vi Miếu một cái. Vi Miếu không nói một tiếng ngồi đó, không lộ ra chút vẻ không kiên nhẫn nào, giống như chỉ cần canh giữ bên người Cố Ngang cũng đủ thỏa mãn rồi.

Cố Ngang hít sâu một hơi, nhắm mắt nói: “Vậy, còn lại ba người chúng ta.”

Tề Yên Khách “Ừ” một tiếng.

“Kế tiếp thế nào?” Cố Ngang nhìn về phía Tề Yên Khách, chậm rãi nói, “Anh định làm gì đây?”

Tề Yên Khách bỗng nhiên cúi người xuống, hôn nhẹ lên môi cậu một cái. Cố Ngang ngẩn người, không biết vì sao, xúc cảm ấm áp lưu lại trên môi khiến cậu có chút muốn khóc.

Đại khái là lúc ấy... Thời điểm cậu vừa mới thích y. Khi đó cậu còn tưởng rằng mọi người có thể cùng nhau sống chung, không nghĩ tới hiện tại lại...

Tề Yên Khách hướng cậu cười cười, sau đó trong túi lấy ra quyển nhật ký, mở một tờ mới mà viết nhanh vài chữ, sau đó giơ lên cho Cố Ngang nhìn.

Trên mặt giấy viết “Hôn môi như vậy, có thể chứ?”

Cố Ngang mặt đỏ cả lên. Hành động của Tề Yên Khách tất cả đều lọt vào mắt Vi Miếu, này thật sự là rất... Cậu xấu hổ mà liếc nhìn Vi Miếu một cái, phát hiện Vi Miếu đang yên lặng mà ghé vào trên giường, nhẹ nhàng chơi với tay áo cậu, không một chút để ý Tề Yên Khách đang làm cái gì. Nó an tĩnh giống như một con vật nuôi nhỏ bé, giống như chỉ cần được chủ nhân nhớ tới sờ sờ đầu nó nó liền cảm thấy thỏa mãn.

Cố Ngang có chút áy náy, nhìn lại, Tề Yên Khách vẫn sâu kín mà nhìn cậu, Cố Ngang đành phải bất đắc dĩ nói: “Nói cho em biết, vì sao lại cần dứt đầu lưỡi?”

Tề Yên Khách vốn định viết xuống câu trả lời, vừa mới viết được hai chữ, bỗng nhiên lại đóng sổ vào, sau đó ngẩng đầu mỉm cười với Cố Ngang, lắc đầu.

“Không muốn nói?” Cố Ngang hỏi.

Tề Yên Khách như cũ lắc đầu. Cố Ngang còn muốn tiếp tục hỏi, Tề Yên Khách lại đưa bát cháo đến trước mặt cậu, vẻ yêu cầu.

Ngửi được mùi hương của cháo nóng, Cố Ngang lập tức thấy đói bụng. Cậu định nhận lấy bát, tay lại đau đến không có cách nào cử động. Tề Yên Khách cười cười, dìu cậu ngồi dậy, đằng sau dựng hai cái gối, sau đó múc một thìa cháo, cẩn thận thổi nguội đưa đến bên miệng cậu.

“... Cảm ơn.” Cố Ngang không định già mồm cãi láo, đành phải đỏ mặt nhờ y dứt. Cháo chẳng có vị gì, nhưng lại thật ấm áp, nuốt xuống liền từ miệng ấm đến tận bụng.

Vi Miếu chớp mắt, bỗng vươn tay về phía Tề Yên Khách, khóe miệng nhếch lên, cười nói: “Em cũng muốn!”

“Hừ.” Tề Yên Khách chẳng có lý do gì để để ý đến nó, hết sức chuyên chú mà dứt cháo cho Cố Ngang.

Vi Miếu uể oải đến lỗ tai đều rũ xuống.

Cố Ngang nhìn buồn cười, nhin không được nói: “Cho nó thử chút đi. Hai người chưa ăn cơm sao?”

“Hừ.” Tề Yên Khách lại hừ một tiếng, lúc này mới không tình nguyện mà đem bát cháo đưa qua. Vi Miếu lập tức tươi cười rạng rỡ, không chờ được mà tiếp nhận cái bát rồi cầm thìa lên, học bộ dáng Tề Yên Khách nhẹ nhàng thổi khí.

“Em đã ngủ bao lâu...?” Cổ Ngang nhìn Tề Yên Khách, còn chưa nói xong, môi bỗng nhiên bị thìa chạm vào. Cậu kinh ngạc quay đầu lại, nhìn Vi Miểu đang đút cho mình.

Hóa ra nó nói “Em cũng muốn” không là muốn húp cháo, mà là cũng muốn đút cho mình ăn.

Này thật là...

Cổ Ngang nhin không được bật cười, ăn một thìa cháo. Vi Miểu còn muốn tiếp tục đút, Tề Yên Khách lại dùng lực mà hừ một tiếng, không chút khách khí mà đem cái bát đoạt trở về.

“Hai người thật là...” Cổ Ngang bất đắc dĩ thở dài. Bản thân là một tên con trai bị người khác đút cháo cho đã đủ mất mặt rồi, hai người kia cứ nhiên còn tranh nhau đút cho cậu... Lại nói tiếp, Vi Miểu hiện tại cũng...

Thoạt nhìn so với mình cũng không nhỏ hơn mấy.

Trong lòng dâng lên một tia lo lắng, Cổ Ngang chịu đựng không để ý nữa, trên mặt vẫn chưa có biểu lộ gì, vẫn như cũ mang biểu tình dờ khóc dờ cười.

Kỳ thật cậu không phải là không rõ, Tề Yên Khách là đang dỗ dành cậu. Đại khái là sợ cậu cảm xúc kích động không thể tĩnh dưỡng, cho nên lúc này mới làm bộ tranh giành tình nhân, chỉ là muốn phân tán sự chú ý của cậu mà làm cho cậu vui vẻ?

Nhưng... Làm sao có thể không về nó chứ?

Dịch Khiêm đã chết... Tuy rằng hoàn toàn không nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì, nhưng thực tế này khiến cậu cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tề Yên Khách không trả lời vấn đề của cậu, y hỏi “Kế tiếp thế nào, em tính toán thế nào đây?”

Trừ bản thân Tề Yên Khách, Dịch Khiêm là người duy nhất từng xem qua quyển sách kia. Hiện tại Dịch Khiêm chết, Tề Yên Khách lại không thể nói chuyện... Nói cách khác, cậu không thể biết được thêm nội dung của quyển sách kia.

Vi Miểu có chương ngại về trí lực, bản thân lại bị thương nặng, cả hai người đều không có năng lực phản kháng. Nói cách khác...

Nếu y muốn thì, bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết bọn họ.

Dịch Khiêm nói kết cục là toàn diệt. Kỳ thật mình cũng đã sớm nghĩ tới, nói không chừng tất cả mọi người sẽ phải chết ở chỗ này?

Nhưng là... Những nhân vật trong quyển sách này tự giết lẫn nhau như thế nào, đều chẳng quan hệ gì tới tác giả cả.

Nói không chừng... Bọn họ với vai trò là “Nhân vật”, sau khi tất cả đã chết, “Tác giả” liền hoàn thành nội dung câu chuyện, y liền có thể... quay trở về...

Ừ, nếu như là như vậy thì tốt rồi.

Cổ Ngang một hơi húp cháo, cảm thấy trong bụng thật ấm áp, ấm áp đến mức khiến cậu muốn khóc. Vi Miểu không ngừng vươn tay về phía Tề Yên Khách, Tề Yên Khách lại chẳng thèm nhìn Vi Miểu, chỉ ôn nhu mà nhìn Cổ Ngang, cúi đầu đem cháo thổi nguội, đút cho cậu, lặp đi lặp lại.

Em không muốn biết chân tướng là gì.

Đến Dịch Khiêm cũng đã chết, em nghĩ em cùng Vi Miểu đại khái cũng không cách nào tránh khỏi.

Nhưng em tin rằng anh không giống như vậy. Ngay từ đầu anh đã không giống, từ... Khi lần đầu tiên nhìn thấy anh ở tiệm bánh, em đã biết anh không giống với người khác rồi.

Bởi vì anh thật là thật là lợi hại, em rất thích rất thích anh tác giả đại nhân à. Nếu chỉ có một người có thể sống sót, người kia nhất định là anh.

A, còn... Em vẫn rất thích anh. Cho dù Dịch Khiêm là do anh giết, cho dù mọi việc đều là do anh sắp xếp, cho dù việc em yêu anh cũng là do anh an bài... Em vẫn rất thích anh.

Em cứ như đã tuyệt vọng rồi ấy nhỉ... Có thể sống sót hay không, có thể thoát ra ngoài hay không, em cũng chẳng quan tâm nữa. Bất quá, nếu anh có thể trở về nhà, em còn cao hứng thay cho anh đấy.

Cố Ngang hơi nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười, ánh mắt lại trở nên có chút utor át.

“...” Vi Miếu bỗng nhiên quay đầu, kinh ngạc mà nhìn cậu.

Tề Yên Khách tựa hồ cũng nhận thấy điều gì, lại không hề có phản ứng, chỉ mỉm cười mà tiếp tục đút cháo cho cậu, cẩn thận giúp cậu lau cháo dính ở khóe miệng.

“No rồi.” Cố Ngang nói.

Tề Yên Khách gạt gạt đầu, sau đó cầm bát đứng lên, xoay người ra khỏi cửa.

Cố Ngang thất thần mà nhìn cửa phòng đóng chặt.

“Quang...” Vi Miếu bỗng nhiên bò đến, nhẹ nhàng rúc vào bên cạnh cậu, buồn bã nói, “Không được biến mất.”

Cố Ngang sững sốt, ôn nhu nói: “Anh không sao. Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, bất quá đại khái sẽ sớm khỏe thôi.”

“Em sợ.” Vi Miếu thanh âm như sắp khóc, nắm lấy tay áo cậu không nhịn được mà run rẩy.

Cố Ngang định xoa đầu nó, nhưng tay vẫn còn đau, đành phải thở dài, mỉm cười nói: “Đừng sợ. Đến nơi nào anh cũng sẽ đi cùng em.”

Nếu người kia muốn giết anh, anh cũng sẽ không phản kháng, ta nguyện ý chết ở trong tay y.

Nhưng còn em... Anh nên làm cái gì bây giờ? Anh không có cách nào bảo vệ em...

Thực xin lỗi, rõ ràng đã đáp ứng muốn bảo vệ em... Rõ ràng đáp ứng em rồi, trên thực tế lại chẳng làm được cái gì.

Kỳ thật mình thật quá kém cỏi.

Mình là nhân vật xấu xa như vậy, nhất định là sẽ không được tác giả thiết kế cho cái bia đỡ đạn rồi. Vì cái gì không để cho mình chết ngay từ đầu chứ? Tác giả rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy...

Sống mũi cay cay, Cố Ngang muốn khóc muốn chết, nhưng Vi Miếu so với cậu càng muốn khóc hơn, vì vậy cậu không thể khóc. Nếu cậu khóc, Vi Miếu khẳng định sẽ theo cậu đồng thời khóc lên. Sau đó Tề Yên Khách trở về liền nhìn đến hai tên con trai lớn đầu ôm nhau khóc rống... Ha ha...

“Ngang?” Vừa nghĩ đến đây, Tề Yên Khách trở lại.

Cố Ngang vừa nhìn thấy người kia, nguy trạng kiên cường lúc trước đột nhiên toàn bộ sụp đổ, nước mắt lập tức dưng mãnh tiến ra, khiến cậu muốn nói gì cũng nói không ra.

Không nghĩ tới người kia lại nở một nụ cười. Vừa cười vừa đi tới, gầy gầy mũi cậu.

Cố Ngang cảm thấy thật mất mặt quá, định lau nước mắt, cái tay chết tiệt vẫn đau muốn chết. Tề Yên Khách liền cười hì hì đi tới, ngồi xuống trước mặt cậu. Há miệng, tựa hồ quên mất mình không thể nói chuyện, đành phải bất đắc dĩ mà sờ sờ mũi mình, lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

“...” Cố Ngang quay mặt đi, không muốn bị y nhìn, nhưng mặt lại bỗng nhiên bị nắm lấy.

Tề Yên Khách hôn lên mắt, hôn lên những giọt nước mắt của cậu. Chưa nói một câu cũng chẳng phát ra bất luận thanh âm nào, nhưng đã là sự an ủi rất hữu hiệu.

Cố Ngang trong lòng chấn động, tình cảm đột nhiên không khắc chế nổi, nước mắt cũng theo đó mà mạnh mẽ lăn xuống. Tề Yên Khách phát hiện cậu khóc ngày càng lớn, bỗng nhiên cũng luống cuống hoảng sợ, cho rằng cậu vẫn còn ghét bị mình hôn.

“Vương bát đản, nếu không cho tôi một dao, thì giúp tôi lau nước mắt đi chứ!” Cố Ngang khóc đến loạn thất bát tao (lộn xộn/ bừa bãi...), nghiêng rống nghiêng lợi mà hướng Tề Yên Khách hét lên, “Cả nước mũi nữa!”

Tề Yên Khách đột nhiên cười ha ha, cầm khăn tay mềm mại nhẹ nhàng lau mặt cho cậu. Cố Ngang cũng không biết mình bị làm sao, động tác Tề Yên Khách càng dịu dàng, cậu lại càng muốn khóc, thật giống như tất cả những ấn tượng khổ sở trước kia đều muốn theo nước mắt mà tuôn ra, cậu cũng thấy thực mất mặt nhưng cũng không thể dừng lại được.

Tề Yên Khách lau nước mắt nước mũi cho cậu, ánh mắt không khỏi trở nên nhu tình.

Đáng tiếc không thể nói chuyện, nếu không, rất muốn nói với cậu ấy, không phải cảm thấy mất mặt, khóc cũng không sao hết.

Em dù sao cũng chỉ mới mười bảy tuổi, em vẫn là một thằng nhóc choai choai.

Ha, kỳ thật anh so với em cũng chẳng lớn hơn là bao... Cho nên, về sau nếu anh khóc trước mặt em, em cũng đừng có chê cười anh đó.

Thôi, điều này cũng chẳng quan trọng. Hiện tại điều quan trọng nhất là để cho tên ngốc này khóc thật đã.

Tề Yên Khách một tay ôm Cố Ngang, một tay không ngừng mà rút giấy ăn, khoe miệng còn nhịn không được mà nhếch lên.

Hai người một người khóc một người lau, dường như đã quên hoàn toàn sự hiện diện của người thứ ba.

“...” Vi Miếu lặng lẽ quan sát, giống như cũng quên mất tồn tại của bản thân.

Nó thấy buồn, Cố Ngang đang khóc. Nó muốn an ủi Cố Ngang, Tề Yên Khách lại vươn tay ra nhanh hơn nó một bước.

Cứ như là, sự tồn tại của mình chẳng hề có ý nghĩa...

Vậy thì sao mình lại ở đây chứ? Chắc hẳn là có nguyên nhân đi.

Tựa như mình không thể nào lý giải nổi những việc diễn ra trước mắt, tựa như mình lại đột nhiên lý giải được chúng. Tựa như mong muốn khó hiểu muốn lấy lại được tình cảm cùng ngôn ngữ, tựa như thân thể đột lớn lên.

Tất cả mọi thứ, đều có nguyên nhân. Sự tồn tại của mình, nhất định có ý nghĩa.

Về phần ý nghĩa đó là gì... Một ngày nào đó sẽ biết.

Đại khái, ngày đó sẽ không quá xa đi.

46. Chương 45: Không Cần Phải Thể Hiện Tình Ý Ra Ngoài Đâu

Cố Ngang khóc đủ ăn no, bình tĩnh trở lại liền bắt đầu thấy chán. Tay không cử động được, chuyện gì cũng không làm được, đầu óc thì quay cuồng, Tề Yên Khách cũng không cho cậu xuống giường đi lại. Cố Ngang nằm trong chốc lát mà buồn chán muốn chết, ai oán liếc nhìn Tề Yên Khách, Tề Yên Khách nghĩ nghĩ, viết ba chữ đưa cho cậu.

“Đi tắm nhé?”

Cố Ngang cúi đầu nhìn hai tay bị phế của mình.

Tề Yên Khách lại viết ba chữ: “Anh giúp em?”

Cố Ngang do dự một chút, giữa “Có mùi” cùng “Được tắm cho” rồi rầm không thôi, cuối cùng vẫn bị vế sau khuất phục.

Vì thế, Cố Ngang hiện tại đứng bên cạnh bồn tắm lớn, yên lặng nhìn Tề Yên Khách cởi quần áo cho cậu. Mặt đỏ như một con cua chín... Lại nói, có chút muốn ăn đại áp cua (1). Ai, bị nhốt ở chỗ này không biết đã bao lâu, không biết thế giới bên ngoài đang là lúc nào rồi? Đã đến mùa đại áp cua chưa nhỉ...

(1) Đại áp cua (QT): nguyên văn là , search GG thì ra một loại cua gọi là cua Trung Quốc, hay còn gọi là Cà ra... (Wiki)

abc

Cố Ngang muốn dùng suy nghĩ miên man mà đuổi đi cảm giác ngứa ngùng xấu hổ, cố gắng tự nói với mình, chỉ là tắm rửa thôi mà, cậu bây giờ đang là người bệnh nha, còn có thể xảy ra chuyện gì chứ!

Đang nghĩ, Tề Yên Khách bỗng nhiên ôm lấy vai cậu. Cố Ngang hoảng hốt, vội vàng cúi đầu, xấu hổ nói: “Này! Bây giờ em không thể làm...”

“?” Tề Yên Khách kinh ngạc nhìn cậu một cái, giữ vai cậu ẩn ẩn vào bồn tắm lớn bên cạnh.

Cố Ngang lúc này mới phát hiện mình hiểu sai ý rồi, hiển nhiên động tác kia chỉ là muốn nhắc nhở cậu “Đi tắm đi” chứ không phải là “Mau nằm xuống”. Cậu nhất thời xấu hổ không thôi, bối rối hoảng loạn bước vào bồn tắm, chỉ cảm thấy dưới chân trượt một cái liền muốn té xuống. Thân thể cậu chưa nghiêng quá mười lăm độ thì đã được Tề Yên Khách ôm lấy eo, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chết tiệt em mới không có ý nghĩ kỳ quái em mới không có mặt đỏ tai hồng vì vậy anh đừng có ôm em có được không xin hãy nhớ rõ em không chỉ là một người bệnh mà còn là một người bệnh đang phẫu thuật!

Cố Ngang thẹn quá hóa giận mà ngồi xuống nước, ngay sau đó ý thức được hai chân mình đang mở rộng, tư thế quá mức gì thế này, vì thế liền yên lặng mà co chân lên.

Nhưng cấu tạo thân thể nam giới không cho phép cậu dùng chân che khuất đi chỗ xấu hổ kia, cậu đành liều mạng thuyết phục bản thân, chỉ là tắm thôi mà, đi nhà tắm công cộng còn không phải đã bị mọi người nhìn thấy hết rồi à, che che cái rắm... A, che mong là được rồi...

Tề Yên Khách nghiêng ngẫm mà nhìn Cố Ngang. Tên kia quả thực đem suy nghĩ của mình viết hết lên mặt rồi. Thật là, đầu óc nên biết che giấu một chút đi chứ.

Kỳ thật Tề Yên Khách rất muốn nói cho Cố Ngang, lúc em hôn mê anh đã sớm nhìn thấy hết rồi, huống chi hai chúng ta cũng đã cùng lên giường... Em rút cuộc xấu hổ cái gì?

Mặc dù trong lòng buồn cười, mặt Tề Yên Khách lại vô cùng đứng đắn, y sợ vạn nhất bản thân nhìn không được mà cười phà lên, Cố Ngang sẽ xấu hổ đến đá y đi mất.

Các đốt ngón tay bị thương không nên tiếp xúc với nước nóng, bởi vậy Tề Yên Khách để trên thành bồn tắm hai cái khăn mặt, cho hai cánh tay Cố Ngang đặt bên trên, sau đó lau tay cho cậu. Cố Ngang yên lặng mà nhìn, trong lòng dần dần dâng lên nhu tình.

Người kia nghiêm túc cẩn thận lau người cho cậu, ánh mắt dịu dàng chuyên chú, không hề mất tập trung. Khăn mặt ẩm áp chậm rãi lướt qua da thịt, cứ như đang âu yếm, nhưng sau sự ẩm áp sau lại là một tia lạnh lẽo, khiến Cố Ngang cảm thấy lưu luyến vô cùng.

Lướt qua cánh tay, Tề Yên Khách nhúng khăn vào nước, bắt đầu lau cổ cho cậu. Tới gần phía sau đầu thì thấy vẫn còn sót lại một ít máu, Cố Ngang không nhìn thấy, Tề Yên Khách chỉ lẳng lặng quan sát, tay càng thêm cẩn thận.

“Đau không?” Tay ướt không thể viết chữ, bởi vậy y chỉ có thể làm một cái khẩu hiệu.

Cố Ngang phân biệt hai chữ kia, sau đó lắc đầu: “Không đau.”

Tề Yên Khách gật gù đầu. Dem cái khăn dính máu một lần nữa giặt sạch, rồi chà phía sau lưng của cậu. Sợ cậu không tự đỡ được cơ thể mình, Tề Yên Khách liền vươn tay ôm lấy cậu, nghiêng người tiến lên, cho cậu nửa tựa vào ngực mình.

“...” Cố Ngang bỗng nhiên có chút khó chịu, nhìn không được dựa vào vai y thêm một chút. Loại cảm giác này khiến cậu hoài niệm đến muốn khóc, làm cậu nhớ tới trước kia.

Lại nói, bọn họ quen biết bất quá cũng chỉ mới vài ngày. Vì sao chỉ trong một đoạn thời gian ngắn ngủi mà đã phát sinh nhiều chuyện như vậy?

Tề Yên Khách điều chỉnh tư thế một chút, gần như thành ôm. Nhưng dù sao cũng là một người ngồi một người đứng, tư thế này khiến Tề Yên Khách vô cùng mất sức. Mặc dù khó khăn, khóe miệng y lại hiện lên tươi cười. Chiếc khăn lưu lại trên tấm lưng trơn bóng trắng nõn của Cố Ngang vài giọt nước, bọt nước theo làn da rơi xuống, đẹp đến mức khiến y muốn hôn lên.

Nhưng y nhận được, lau xong phía sau liền thu liễm bản thân. Ngược lại Cố Ngang lại ôm lấy y lưu luyến không rời, nâng đôi mắt mát mát nhìn y.

Tề Yên Khách cúi đầu cho cậu tựa sát vào trong lòng, thái độ nghiêm túc thành kính, tựa như đang lau chùi một bức tượng vậy. Cố Ngang một bên cảm thụ dòng nước (ý là dòng máu chảy trong người TYK) ầm ập trước ngực, một bên miên man suy nghĩ, rất nhanh hô hấp đã trở nên rối loạn.

Không! Hiện tại mình đang a! Vạn nhất xảy ra chuyện gì mà nó đứng lên thì sao...

... Lại nói, y sẽ lau tiểu huynh đệ của mình sao? ...

Vừa nghĩ đến đây, tiểu huynh đệ thân mến của Cố Ngang liền thức tỉnh.

“...” Cố Ngang giận dữ xấu hổ muốn chết mà nhìn cái tên đồng đội gây thất vọng kia, suy xét chờ sau khi tay phục hồi như cũ liền hấp tiểu huynh đệ thành thịt kho tàu luôn cho xong.

Vốn Tề Yên Khách cũng không chú ý, nhưng Cố Ngang đem đầu chôn sâu như vậy, y muốn không để ý cũng khó. Vì vậy, y lập tức liền sưng sốt.

“Cần giúp không?” Tề Yên Khách làm vài khẩu hiệu.

Cố Ngang cúi thấp đầu, căn bản không chú ý y đang nói cái gì. Tề Yên Khách đành phải tiến đến bên tai cậu, tựa như nhẹ nhàng thổi khí mà phát ra âm thanh: “Muốn, anh, giúp, không?”

Cố Ngang cả kinh, cuống quýt ngẩng đầu, liền đập một phát vào mặt Tề Yên Khách. Tề Yên Khách hai mắt đầm lệ bưng mũi, Cố Ngang xấu hổ đến mức hận không thể chui luôn vào trong nước mà chết đuối, nửa ngày mới thốt ra vài chữ: “Anh không sao chứ?”

Tề Yên Khách yên lặng bưng mũi. Lắc đầu, máu mũi từ kẽ tay chảy ra.

Cố Ngang: “...”

Tề Yên Khách bắt đắc dĩ, đành phải ngẩng mặt lên rồi dùng nước lạnh cầm máu. Cố Ngang nhìn bộ dáng buồn bực của y, đột nhiên tâm tình thật tốt, nhận không được cười haha. Cười lớn, toàn thân theo đó run rẩy, bao gồm cả tiểu huynh đệ y chí chiến đấu sục sôi.

... Mẹ tên đản (trứng...) kia! Thật đáng thất vọng! Chuyện này mà mi cũng đứng lên làm cái gì!

Cố Ngang ý đồ dùng ánh mắt đe dọa tiểu huynh đệ, nhưng trong bồn lại có quá nhiều bọt, làm cậu không thể thực hiện ý muốn của mình. Cậu đành hít sâu vài cái, trấn an cơ thể xao động của mình.

Vừa ngẩng đầu thì thấy, ánh mắt tinh quái của Tề Yên Khách đang nhìn mình chằm chằm. Sau đó, piu——

Lỗ mũi còn lại liền đổ máu.

Sao anh lại dễ chảy máu như vậy chứ!

Cố Ngang giận đến muốn chửi ầm lên, nhưng nhìn đến Tề Yên Khách luống cuống tay chân cầm máu trong khi vẫn còn đỏ mặt, cậu đột nhiên cảm thấy... A, nói thế nào nhỉ, là siêu hạnh phúc. Vừa vui vẻ lại vừa ngọt ngào, còn có chút thẹn thùng... Chắc chắc...

“Này...” Cố Ngang thở dài, lúc thở dài lại không nhận được mà mỉm cười, cười rồi lại có chút sâu nảo, “Em quả nhiên là vẫn... rất thích anh.”

Tề Yên Khách bưng mũi, chớp chớp mắt mà nhìn cậu.

Cố Ngang tự giễu cười: “Xảy ra nhiều chuyện như vậy, nói thật, em không thể không nghi ngờ anh. Nhưng lại vẫn cứ thích, làm thế nào bây giờ? Thích đến mức, em biết là anh sẽ không hại em... Luôn cảm thấy anh có làm gì cũng sẽ không hại em ...” Cậu nâng mắt, ánh mắt ướt át, “Hoặc là nói, nếu anh thật sự muốn giết em, em cũng không...”

Tề Yên Khách bỗng lắc lắc đầu.

Cố Ngang giật mình. Chỉ thấy Tề Yên Khách há miệng muốn nói, lại nghĩ tới bản thân đã không thể nói chuyện bình thường nữa rồi, đành phải ngượng ngùng sờ sờ mũi, làm trên mũi dính đầy máu tươi. Y nhìn vết máu trên ngón tay, nhân tình sáng lên, liền xoay người lại dùng luôn máu tươi viết lên gương: “Anh...”

Chỉ viết một chữ, vết máu trên ngón tay liền khô cạn. Máu trên gương chảy đầm đìa một chữ to tướng thoạt nhìn rất không vừa mắt. Y không chút do dự mà sờ lên mũi, phát hiện máu trong mũi cũng đã dừng chảy.

“Này!” Cố Ngang đầu đầy hắc tuyến, “Anh đừng có cố tình chọc tay vào mũi nữa đi... Cái kia... Anh vẫn là nói chuyện đi, kỳ thật em vẫn hiểu được.”

Tề Yên Khách xoay người, nghĩ nghĩ, vẫn không nói gì. Chỉ cúi người xuống, nâng đầu Cố Ngang lên, nhẹ nhàng hôn lên môi cậu.

“...?” Cố Ngang không hiểu mà nhìn y.

Tề Yên Khách vẫn không nói một tiếng mà mỉm cười, một lần nữa cầm lấy khăn mặt lau người cho cậu. Bất tri bất giác, tiểu huynh đệ của Cố Ngang một lần nữa lại nằm xuống, đại khái cũng hiểu được hai người họ không tán tỉnh nhau thì thật sự chẳng có lý do để ngăn đầu. Cố Ngang trong lòng an ổn, mơ hồ cảm thấy bản thân giống như cảm nhận được tâm ý của Tề Yên Khách.

Anh sẽ không.

Anh cũng thích em.

Anh sẽ bảo vệ em.

... Đại khái, chính là ý của anh đúng không?

Khăn mặt nhúng qua nước ấm chà lau trên người, kết hợp với động tác nhẹ nhàng của người kia, đối với Cố Ngang mà nói quả thực chính là một loại hưởng thụ. Cậu nhịn không được mà giương khoe miệng, đang muốn nói chuyện, đã thấy Tề Yên Khách vươn tay về phía mình.

“?” Cố Ngang kinh ngạc nhìn y, Tề Yên Khách làm tư thế hướng lên trên.

Đây là muốn bảo cậu đứng lên?

Cố Ngang ngoan ngoãn đứng lên, đứng đối mặt với Tề Yên Khách. Đứng trong bồn tắm khiến cậu so Tề Yên Khách cao hơn rất nhiều, cậu cúi đầu nhìn Tề Yên Khách phía dưới, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, đã cảm thấy trên người dâng lên một trận lạnh lẽo. Nhìn kỹ, trong tay Tề Yên Khách là một cái bông tắm, đang chà lau trên người cậu.

Bông tắm màu trắng ngà tại lòng bàn tay kia được xoa nắn nổi bọt, Cố Ngang mắt mở trừng trừng nhìn y lưu loát chà sạch nửa người trên cho cậu, sau đó đi xuống phía dưới sờ soạn.

“... Này!” Cố Ngang theo bản năng lui về phía sau, không cẩn thận liền trượt chân. Tề Yên Khách vươn tay kéo cậu, kết quả trên tay toàn là bọt xà phòng trắng mịn, nhất thời không bắt được. Dưới tình thế cấp bách, y giang hai tay ôm lấy người Cố Ngang, hai người liền cùng ngã vào bồn tắm.

“A!” Đột nhiên va chạm khiến đầu óc Cố Ngang choáng váng, hơn nửa ngày mới định thần lại. Mở mắt ra liền nhìn thấy thần sắc kinh hoảng của Tề Yên Khách, cậu ngẩn người, lúc này mới phát hiện tay Tề Yên Khách đang đặt ở phía sau mình, chính là phía trên thành bồn tắm.

“Anh không sao chứ!” Cố Ngang vừa khấn trương vừa áy náy, nhanh chóng ngồi dậy.

Tề Yên Khách lắc đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào cậu, làm vài cái khẩu hiệu: “Em thì sao?”

“Em không sao em không sao!” Cố Ngang hồ thẹn muốn chết, cảm thấy bản thân khi không tự nhiên lại miên man suy nghĩ cái tính cách lộn xộn nhút nhát này thật sự là chẳng ra gì. Cậu ảo não mà gục đầu xuống, nhỏ giọng nói, “Thật xin lỗi.”

Tề Yên Khách cười cười, vươn tay gầy gầy mũi cậu. Trên tay còn dính bột sữa tắm, liền cứ như vậy mà để lại một khối bột trắng trên mũi Cố Ngang. Cố Ngang thấy ngứa, tay lại không thể nhấc lên, nhất thời nhịn không được, liền hắt hơi lớn một cái.

“Hắt xì!” Hắt hơi một cái mà vẫn còn ngứa, Cố Ngang khụt khịt mũi, thê thảm mà đánh thêm vài phát, “Hắt xì! Hắt xì!”

Tề Yên Khách cười ha ha, nhìn vẻ mặt ai oán của Cố Ngang, cuối cùng vươn tay quệt bột trên mũi đi cho cậu. Cố Ngang như trút được gánh nặng, thở một hơi thật dài, tiện đà tức giận nói: “Chết tiệt, anh thừa dịp mấy ngày nay cứ đùa giỡn em đi, đợi lão tử khỏi hẳn liền quan tâm anh y hệt trở lại!”

Tề Yên Khách cười tủm tỉm gật đầu, làm một khẩu hiệu.

“Được.”

Y hào phóng như vậy, lại khiến Cố Ngang thấy ngại ngùng. Cố Ngang hừ hai tiếng, không khách khí nói: “Nhanh lên, nhanh tắm rửa cho trắm. Trắm đói rồi, muốn ăn thịt.”

Tề Yên Khách làm bộ bản thân có tay áo, vỗ bùm bùm vài cái trước ngực, làm khẩu hiệu: “Tuân chỉ.”

Cố Ngang cười đến không kiềm chế nổi, đột nhiên trước mắt biến thành màu đen, cái gì cũng không nhìn thấy. Cậu sợ tới mức không dám lộn xộn, dùng sức dụi mắt vài cái, lúc này mới khôi phục bình thường.

“Làm sao thế?” Tề Yên Khách vội vàng mở miệng, phát ra thanh âm mơ hồ không rõ.

“Có chút choáng...” Cố Ngang hít sâu một hơi, nói, “Tốt rồi, bây giờ em không sao. Chắc từng bị đập đầu vào cửa?”

Tề Yên Khách biểu tình ngưng trọng mà gật đầu.

Cố Ngang sững sờ: “Mẹ kiếp! Thật hay giả vậy, em bị đập lúc nào?!”

Mẹ kiếp chứ tại sao mình không nhớ được những chuyện đã xảy ra sau khi rời khỏi phòng nhĩ, chẳng lẽ lúc đó bị đập đầu thật?

Tề Yên Khách cười phụt một cái, Cố Ngang liền biết mình lại bị đùa giỡn rồi. Đang muốn gào lên, lại nghĩ tới bản thân vừa mới nói “Thừa dịp mấy ngày nay mà đùa giỡn em đi”, phát hỏa mà lập tức nói không nên lời, đành phải phẫn nộ nghiêng đầu qua chỗ khác.

Tề Yên Khách không chịu nói với cậu vì sao cậu lại bị thương, nhất định là có nguyên nhân của y. Đại khái đã biết cậu sẽ khó mà có thể tiếp thu sự thật, cho nên Tề Yên Khách mới lựa chọn giấu diếm.

Kỳ thật lúc trước Tề Yên Khách giấu diếm kết cục của tiểu thuyết, đại khái cũng là sợ cậu suy nghĩ lung tung? Tề Yên Khách khi làm việc đều có quyết định của riêng mình, tuy rằng thoát nhìn có chút kỳ quái, nhưng cuối cùng luôn có thể đạt tới mục đích.

Chỉ có thể nói, mạch não của tác giả, mình không hiểu!

Cố Ngang nhịn không được cười cười. Tề Yên Khách thấy cậu cười liền biết cậu lại đang xuất thần, cũng không chen ngang, yên lặng mà rửa sạch sữa tắm trên người cho cậu.

Chờ Cố Ngang phục hồi lại tinh thần, trên người đã vô cùng mát mẻ nhẹ nhàng khoan khoái. Tề Yên Khách đỡ cậu ra khỏi bồn tắm, lấy khăn lau khô cơ thể cho cậu.

“Này...” Cố Ngang trên mặt nóng lên, khoe miệng không giấu nổi ý cười mà giương lên, “Đột nhiên em thấy, chúng ta cứ như vợ chồng vậy.”

Tề Yên Khách cười nhưng không nói gì, vươn tay lấy đồ lót sạch.

“Tuy rằng hiện tại nói điều này là không quá thích hợp, nhưng mà...” Cố Ngang thở một hơi thật dài, vô cùng buồn bực mà nói, “Anh có thể đợi lát nữa hăng cho em mặc quần áo không? Dù sao thì... Em cũng vừa cứng.”

47. Chương 46: Còn Sót Lại Một Nhà Ba Người

Tề Yên Khách khẩu giao cho cậu.

Lúc bị Tề Yên Khách kéo tới ngồi xuống bồn cầu, cậu vẫn còn ngơ ngác mà không nghĩ tới việc Tề Yên Khách sẽ làm kế tiếp.

Loại cảm giác này... Thật... Kỳ diệu.

Trước kia cậu cho rằng thoải mái nhất chính là liếm liếm, hiện tại mới biết, được mút vào mới là điểm chết người.

Quả thực... Cần bản chẳng kiên trì được bao lâu! Mãi đến khi cậu bắn trong miệng Tề Yên Khách rồi nhìn Tề Yên Khách bị sắc đến ho khan thì mới chính thức cảm nhận được cái gì gọi là khẩu giao.

Không chống đỡ được mấy phút đồng hồ đã phá công khiến Cố Ngang cảm thấy thực mất mặt, bất quá thấy Tề Yên Khách đang ở đẳng kia súc miệng nhu quai hàm, cậu chợt phát hiện kỳ thật chuyện này hẳn là một chết đi. Cậu thì sáng khoái, miệng Tề Yên Khách lại toàn tinh dịch. Tưởng tượng như vậy, cậu lại đột nhiên cũng rất muốn làm cho Tề Yên Khách một lần.

Khụ khụ, tuy rằng mình chưa từng cho người kia cái gì, bất quá có thể học đi...

Tề Yên Khách súc miệng xong, lấy khăn lau phía dưới cho Cố Ngang. Cố Ngang vừa mới phóng thích nên tự nhiên sẽ không có cảm giác nữa, bởi vậy trong lòng chỉ còn lại có nhu tình. Nhìn khuôn mặt nghiêng của Tề Yên Khách gần ngay trước mắt, cậu nhịn không được mà hôn lên một cái.

Tề Yên Khách gương khoe miệng, mỉm cười nhìn cậu.

“Tiểu tề tử, lại đây cho trắm hôn một cái.” Cố Ngang đỏ mặt, nhỏ giọng nói, “Hôn lưỡi cũng có thể...”

Tề Yên Khách ngẩn người, miệng làm khẩu hiệu: “Không ghét sao?”

Cố Ngang nhớ tới cảm giác lần đó cậu bị Tề Yên Khách cưỡng hôn, không khỏi thấy áy náy, quay mặt đi nói: “Lần đó là bởi vì... Quá đột nhiên.”

Tề Yên Khách mơ hồ không rõ mà nói: “Thật xin lỗi.”

Cố Ngang bĩu môi, nói nhỏ: “Anh vừa rồi dùng khẩu giao làm đảo điên tam quan của em rồi, bây giờ dùng hôn môi để nảy sinh cái gì mới một chút đi.”

Tề Yên Khách cười ra tiếng, lại lắc đầu. Cố Ngang lộ ra ánh mắt thất vọng, Tề Yên Khách chỉ cười mà đi qua, nhắm mắt đặt trán của mình kề với cậu.

Cố Ngang cũng nhắm mắt lại, cảm thấy trán hai người kề sát, chóp mũi chạm nhau. Mặc dù không nói câu nào, nhưng có thể cảm giác được tình ý ấm áp đang chậm rãi chảy xuôi lại đây. Cảm giác ấy cứ bình tĩnh như thế, thậm chí chỉ cần hơi thở cũng có thể cảm nhận được sự hiện diện của đối phương, thật làm người ta an lòng.

Hai người lẳng lặng như vậy trong chốc lát, đến khi tách nhau ra vẫn lưu luyến không rời mà ngóng nhìn đối phương.

Này, em vẫn muốn hôn anh a.

Cố Ngang bắt đầu dĩ thử dài, chủ động tiến đến. Khi chạm vào đôi môi ấm áp kia cậu cảm thấy Tề Yên Khách lui lại một chút, nhưng vẫn để cho cậu hôn lên. Tề Yên Khách ôm hờ bờ vai của cậu, khẽ cắn bờ môi cậu. Kích thích nhỏ ôn nhu kia khiến Cố Ngang lòng đầy vui sướng, rất muốn vươn hai tay ra mà ôm chầm lấy y, đáng tiếc khuỷu tay vẫn không dùng được lực.

Tề Yên Khách thể nhưng lại dần dần ôm chặt cậu, thần thái thâm tình mà chuyên chú.

Cố Ngang nhịn không được đem lưỡi tiến vào. Vừa tiến vào khoang miệng trống rỗng kia khiến cậu trong lòng đầu tiên là cả kinh, sau đó có chút đau lòng phát hiện, Tề Yên Khách đem phần lưỡi nhỏ còn sót lại lui vào chỗ sâu nhất, dường như sợ bị cậu động vào.

Cố Ngang tách ra, thương tiếc mà nhìn y, dịu dàng hỏi: “Đụng tới có đau không?”

Tề Yên Khách lắc đầu, không tiếng động nói: “Em sẽ cảm thấy ghê tởm.”

Lúc này Cố Ngang mới hiểu được phản ứng của bản thân lần đó đã khiến Tề Yên Khách thương tổn sâu đậm. Cậu do dự một chút, không biết nên nói gì để an ủi Tề Yên Khách, đành phải một lần nữa hôn lên. Lúc này cậu trực tiếp xâm nhập vào thật sâu bên trong, lấy đầu lưỡi đụng vào lưỡi đối phương. Tề Yên Khách đầu tiên là trốn tránh, nhưng cũng từ từ mà bắt đầu tiếp nhận, gian nan đáp lại nụ hôn của cậu.

Cố Ngang trong tim phát đau, hối hận muốn chết. Biết rõ người kia rất yêu mình, bản thân cũng yêu y, vì cái gì còn muốn thương tổn cậu chứ?

Y đã làm tổn thương chính cơ thể của mình, mình lại còn tổn thương tâm của y. Mình thật sự là xấu xa mà.

Nên bù lại như thế nào đây? Thật xin lỗi...

Đang lúc Cố Ngang đau lòng sám hối, khoe miệng Tề Yên Khách thế nhưng dần dần hiện lên ý cười. Y cảm thấy hôn môi thế này rất kỳ quái, nhưng trong lòng lại không phải vui vẻ bình thường đâu. Kỳ thật đầu lưỡi vẫn còn hơi đau, bất quá, có thể được tiểu ngọc quang hôn như vậy, có đau cũng không thành vấn đề.

Cái loại đem tâm nhồi đến ngọt ngào thế này có thể tiêu trừ hết thấy thống khổ a.

Cũng có thể, bù lại hết thấy thương tổn.

Sự việc giữa những người yêu nhau chẳng bao giờ có đạo lý. Một ánh mắt của em có thể khiến anh khó chịu đến muốn chết luôn cho xong, nhưng một cái hôn môi của em lại có năng lực làm cho anh hạnh phúc đến muốn hết lên.

Thật tốt... Cùng với em một chỗ.

Có thể luôn luôn ở bên nhau thì tốt rồi.

Hai người hôn xong, vẫn còn ôm nhau rất lâu. Chẳng biết tại sao, hôm nay hai người đối với nhau đều tràn ngập quyến luyến, giống như sẽ sớm phải tách ra vậy.

Lúc hai người ăn mặc chỉnh tề ra khỏi buồng vệ sinh, Vi Miểu không ngờ lại không có trong phòng. Cố Ngang nhất thời cả kinh, ngay sau đó lại nghĩ, Dịch Khiêm chết rồi, phòng của anh ta hẳn là cũng đã biến mất. Hiện giờ chỉ còn lại có hai phòng ngủ cùng một phòng bếp, người sống cũng chỉ còn có ba người họ. Vi Miểu rời khỏi tầm mắt của cậu mới chỉ trong chớp lát, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Tề Yên Khách biết cậu sốt ruột, liền nắm tay cậu đi ra hành lang, đầu tiên mở ra cửa phòng của mình nhìn nhìn. Cửa phòng vệ sinh bị mở ra, Vi Miểu không có bên trong. Hai người liền đi xuống dưới lầu, liếc mắt một cái liền thấy Vi Miểu đang đứng ở trên bàn ăn.

“Vi Miểu? Sao em lại đứng trên bàn...” Cố Ngang khản trương tiến tới, sợ kinh động Vi Miểu sẽ làm nó ngã xuống. Chỉ thấy Vi Miểu trong tay đang giữ cái gì đó, đang cố gắng hướng về ngọn đèn giữa trần nhà.

Tề Yên Khách đứng ở xa xa, nheo mắt lại.

Trong tay Vi Miểu... đang cầm một con vịt vàng. Không chỉ thế, hai bên túi áo cũng phình ra, thoạt nhìn có vẻ cũng nhét vài con vịt trong đó.

Vừa nãy thấy cửa phòng vệ sinh của phòng đang mở y liền có chút hoài nghi, quả nhiên Vi Miểu đã vào, cầm đi mấy con vịt mà y đã vớt?

Lấy chúng làm gì chứ? Hiện tại nó lại đang làm gì thế kia?

Thoạt nhìn, hình như là muốn chạm con vịt vào bóng đèn... Lại nói, tại sao chỉ có ba con? Còn lại đâu?

“Vi Miểu? Em đang làm gì đó?” Cố Ngang cũng hồ nghi đứng lên, vừa ngửa đầu nhìn bóng đèn kia thì tự dưng thấy chóng mặt. Cậu có chút đứng không vững, Tề Yên Khách thấy vậy liền nhanh chóng đến đỡ, nhưng trận chóng mặt này cứ như bị lây vậy, bản thân Tề Yên Khách cũng lung lay đứng không vững.

Không phải, không phải, vì sao lại như vậy?

Tuyệt đối không phải vì thức đêm... Cùng bị chóng mặt như thế này... Cố Ngang bị chóng mặt xem ra cũng không chỉ là bởi não bị chấn động... Là cái gì khiến hai người bọn họ bị ảnh hưởng?

“...” Vi Miểu cũng không thèm nhìn tới hai người, trên mặt treo vẻ dịu dàng, nhẹ nhàng cầm con vịt trong tay hướng về phía bóng đèn. Bóng đèn kia đã bị che kín bởi những tơ máu đen ngầu, cộng với thân ảnh Vi Miểu che khuất, toàn bộ phòng bếp đều trở nên u ám, khiến người ta càng thêm hoảng hốt.

Cố Ngang thấy thế, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cổ cảm giác sợ hãi. Cậu theo bản năng mà lui về phía sau một bước, Tề Yên Khách không chút do dự vươn tay đem cậu ngăn ở phía sau, lại giúp cậu lui về phía sau thêm mấy bước.

Vi Miểu hoàn toàn lơ đãng hai người, chỉ cố gắng mà nâng lên phía trên, thẳng đến khi vịt nhỏ chạm vào bóng đèn... Không, không phải chạm vào, mà là... dung nhập vào...

Cố Ngang kinh dị mà mở to hai mắt. Không phải nhìn lầm, vịt nhỏ quả thật trong nháy mắt đã biến mất bên cạnh bóng đèn! Vi Miểu thân không đủ cao, nó không có cách nào đem vịt nhỏ hoàn toàn đẩy lên. Nhưng con vịt lại rời khỏi bàn tay của nó, tự chậm rãi mà trượt vào!

Bóng đèn hấp thu con vịt?

Cố Ngang khiếp sợ đến nói không ra lời, Tề Yên Khách thì neho lại ánh mắt, nhìn chằm chằm dòng chữ dưới đáy con vịt.

Dịch Khiêm.

Đây chính là Dịch Khiêm, như vậy hai con còn lại trong túi của nó...

Vi Miểu ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn vịt nhỏ biến mất trong bóng đèn, sau đó chớp mắt mấy cái, cúi đầu nhìn Tề Yên Khách, vươn tay sờ túi áo của mình. Cố Ngang theo ánh mắt của y nhìn lại, phát hiện nó lấy từ trong túi ra một con vịt khác.

“Cho anh.” Vi Miểu từ trên bàn nhảy xuống, giơ tay về phía Tề Yên Khách.

Tề Yên Khách không chút do dự mà vươn tay. Trong nháy mắt tiếp nhận con vịt, y đột nhiên cảm thấy trước mắt biến thành màu đen mà đứng không vững, nhưng khi thu tay lại cảm giác khó chịu này lại lập tức biến mất. Y lật con vịt vàng lên, quả nhiên bên trên viết tên của mình. Vậy cái kia...

“Em đang làm gì đó?” Cố Ngang ngẩng đầu liếc nhìn bóng đèn một cái, phát hiện nơi đó tơ máu càng xuất hiện nhiều hơn. Thanh âm của cậu không khỏi có chút run rẩy, “Vì sao em lại bỏ con vịt vào đó? Vi Miểu...”

Vi Miểu cúi đầu, đi vòng về phía bên kia cái bàn, sau đó cách cái bàn nhìn Cố Ngang, ánh mắt đau thương, khóe miệng lại giương cao.

“Em... hình như là... người xấu.”

Cố Ngang sửng sốt, theo bản năng muốn tiến lên: “Là ý gì...”

Vi Miểu lui về phía sau rất nhiều bước, đôi mắt hồng hồng như sắp khóc, nhưng nó vẫn giương khóe miệng mà cố gắng cười, ánh mắt ươn ướt nói: “Em muốn nghĩ... một chút.”

“Cái gì?”

Vi Miểu chớp mắt, nước mắt tuôn trào, nó vẫn cười: “Em là người xấu.”

Cố Ngang thấy mà đau lòng, định đi qua cái bàn trấn an nó, lại bị Tề Yên Khách giữ chặt. Vi Miểu nhìn hai người tay trong tay, khóe miệng giương càng thêm cao.

“Đem phòng của anh, cho tôi mượn.” Nó ngẩng đầu, nhìn Tề Yên Khách.

Tề Yên Khách gật gật đầu. Cố Ngang kinh ngạc nhìn y một cái, hướng Vi Miểu hỏi: “Vì sao? Em muốn ở một mình?”

“Vâng.” Vi Miểu vịn phần lưu luyến nhìn Cố Ngang, nước mắt trào ra càng nhiều, “Thật xin lỗi...”

Cố Ngang không hiểu ra sao, còn muốn tiếp tục hỏi, Vi Miếu lại quay đầu chạy lên gác. Cậu đang muốn đuổi theo, lại bị Tề Yên Khách kéo lại.

“Nó làm sao vậy?” Cố Ngang quay đầu lại hỏi, “Ý nó nói là gì? Anh hiểu không?”

Tề Yên Khách như có điều suy nghĩ mà ngẩng đầu, nhìn bóng đèn trên trần nhà.

“... Ừ.”

Cố Ngang đột nhiên tức giận không thôi: “Vậy nói đi! Vi Miếu tại sao lại đột nhiên như vậy, nó rốt cuộc có ý gì! Anh...” Lời còn chưa dứt cậu liền ý thức được Tề Yên Khách không thể nói chuyện, thậm hận chính mình đầu óc vô tâm thể mà lại phát hỏa với Tề Yên Khách. Cậu hung hăng cắn cắn môi bức bách bản thân tỉnh táo lại, cố gắng bình tĩnh nói, “Viết cho em, anh biết điều gì, viết cho em biết được không? Đừng lừa dối em...”

Tề Yên Khách thông thả chớp mắt, bỗng nhiên giơ tay lên, tự nhéo mặt mình một cái. Trong mắt của y lộ ra mờ mịt sâu thẳm.

“Này, anh...” Cố Ngang nhìn phản ứng của y, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi. Không đợi cậu hỏi ra miệng, Tề Yên Khách lại duỗi tay nhéo lên mặt cậu.

“A!” Cố Ngang đau đến nhúu mày, “Anh làm sao thế?”

“...” Tề Yên Khách vuốt ve nơi bị cấu đau của cậu, ánh mắt vô cùng phức tạp.

“Hai người đều... làm sao vậy...” Cố Ngang run rẩy nói, “Đừng như vậy, đừng dọa em...”

Tề Yên Khách hít sâu một hơi, lộ ra một nụ cười yếu ớt. Y gầy gầy mũi Cố Ngang, ánh mắt dịu dàng, sau đó ôm cậu về phía cầu thang.

Cố Ngang ngỡ ngàng mà bị y mang lên gác, thời điểm đi qua hành lang chỉ cảm thấy dưới chân cứ như hư không, cứ như đang dẫm lên ruột của một con quái vật khổng lồ vậy.

Ở cuối cùng là hai căn phòng đối mặt nhau, một căn đang mở, một căn thì đóng chặt.

Biết Vi Miếu đang ở trong căn phòng có biểu tượng bộ não, Cố Ngang nhận không được muốn đi vào phòng Tề Yên Khách, lại bị Tề Yên Khách gắt gao giữ chặt. Tề Yên Khách gần như tha cậu trở lại phòng ngôi sao, sau đó dùng thân thể ấn lên cái cửa đã đóng.

Cố Ngang không hiểu mà nhìn y, Tề Yên Khách im lặng không lên tiếng, đi thẳng đến tủ đầu giường mở ngăn kéo đem vệt ra, xoay người đưa cho Cố Ngang. Y tựa hồ nhớ ra Cố Ngang không dùng được tay, vì thế liền trực tiếp nhét vào trong túi áo Cố Ngang.

“... Giải thích cho em.” Cố Ngang trong lòng rối bời, ngoại trừ chất vấn Tề Yên Khách cậu thật không biết có thể làm cái gì nữa.

“...” Miệng Tề Yên Khách rất nhanh chóng mà làm vài cái khẩu hiệu, Cố Ngang căn bản không kịp thấy rõ y đang nói gì.

Tề Yên Khách liếc con vệt trong túi áo cậu, thông thả nhấn mạnh từng chữ: “Mang, theo, bên người. Nhất định.”

Cố Ngang lảng lảng mà nhìn y, phát hiện y đem con vệt vừa rồi Vi Miếu đưa cho gắt gao nắm chặt trong tay, rất chặt rất chặt. Y đang run rẩy.

Người kia thế mà lại run rẩy... Là vì sợ hãi hay là...

Tề Yên Khách bỗng nhiên cười cười, trán tựa vào trán cậu. Cố Ngang kinh ngạc mà đứng nguyên tại chỗ, chỉ cảm thấy mọi việc phát triển quá nhanh, cậu căn bản không kịp suy nghĩ.

“Cho anh, hai ngày.” Y từ sâu trong yết hầu phát ra thanh âm mơ hồ không rõ, giống như nghẹn ngào mà lại giống như đang cười.

“?” Cố Ngang kinh ngạc nhìn y.

Tề Yên Khách lấy ra quyển sổ, mở ra một tờ mới tinh, viết nhanh xuống vài chữ, sau đó cho Cố Ngang nhìn. Trên mặt viết: “Hai ngày, không nên hỏi anh vì sao, không cần quan tâm đến nó. Sau hai ngày, anh sẽ chứng minh cho em, điều anh phỏng đoán.”

“...” Cố Ngang trầm mặc một lát, sau đó nói, “Được, em đồng ý.”

48. Chương 47-1: Khoảng Thời Gian Cuối Cùng (1)

Mình là người xấu.

Hóa ra, tất cả đều là do mình dựng nên...

Vì sao lại là tôi chứ?

Đau quá...

Nên biến mất nhất chính là mình.

Nếu như không có mình... Quang nhất định sẽ không khó xử như vậy.

Một thế giới không có mình, nhất định sẽ càng thêm tốt đẹp. Sở hữu đầy đủ bánh răng để hoạt động, nhất định sẽ là một thế giới như vậy.

...

Phía cửa phòng bỗng nhiên vang lên tiếng động. Đôi mắt khóc đến đỏ của thiếu niên mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một mảnh giấy được nhét qua khe cửa, trên mặt viết gì đó.

“Giúp cậu ấy khỏi hẳn, có thể làm được không?”

Vi Miểu tựa vào phía sau cửa, hướng khe cửa nhẹ giọng trả lời: “... Có thể.”

Ngoài cửa lặng yên không tiếng động. Một lát sau lại có thêm một mảnh giấy được nhét vào: “Tôi muốn đưa cậu ấy rời khỏi đây. Có thể làm được không?”

Vi Miểu nhìn mảnh giấy kia, yên lặng gật đầu. Sau đó nói: “Có thể.”

Mảnh giấy thứ ba: “Cám ơn. Hai ngày sau tôi sẽ giải thích tất cả với cậu ấy, sau đó sẽ cùng cậu ấy trở về.”

Vi Miểu vội vàng nói: “Vậy còn anh? Anh... không muốn cái gì sao? Không muốn có thể nói chuyện lần nữa sao?”

Trên trang giấy viết: “Không cần.”

Vi Miểu tựa vào cửa, nghe thấy trên hành lang một lần nữa truyền đến tiếng đóng cửa phòng. Nó đột nhiên cảm thấy cô đơn quá, giống như đã nằm dưới đáy biển sâu cả vạn năm vậy.

Hôm sau. Phòng ngủ sao.

Cố Ngang bị mùi thức ăn đánh thức, mông mông lung lung mở mắt ra, theo bản năng dụi dụi mắt. Chờ cậu phục hồi lại tinh thần mới phát hiện, à? Tay không đau nữa?

“...” Tề Yên Khách cười bùng lên một cái đĩa, bên trên là bánh mì trứng cùng salad, đơn giản mà hương thơm bốn phía.

Cố Ngang lẳng lẳng tiếp lấy, phát hiện hai cánh tay của mình đã có thể hoạt động tự nhiên rồi. Tề Yên Khách lại đưa tới một ly sữa, cười dịu dàng mà nhìn cậu.

Cố Ngang nhớ tới ước hẹn hai ngày kia, liền áp chế nghi hoặc trong lòng lại, hướng Tề Yên Khách nói tiếng cảm ơn, sau đó lang thôn hổ yết (ngấu nghiến) mà ăn. Đến tận khi ăn xong rồi mới nhớ ra để hỏi: “... Anh đã ăn chưa?”

Tề Yên Khách gật gật đầu. Tiếp lấy cái đĩa không, chỉ chỉ bộ quần áo được gấp chỉnh tề bên giường.

“Muốn em thay?” Cố Ngang đứng dậy liền thấy, hóa ra đó là bộ quần áo cậu mặc vào ngày bị xuyên tới đây, là quần áo mặc từ nhà xuyên tới. Cậu nhất thời có chút sần nảo, không rõ dụng ý của Tề Yên Khách.

Tề Yên Khách đi tới, xoa xoa tóc cậu, ý bảo cậu mặc vào. Cố Ngang nhìn y trong chốc lát, ngoan ngoãn thay.

“Rồi sao?” Cố Ngang ngẩng đầu, đối diện là đôi mắt mang ý cười. Chẳng biết tại sao, cậu cảm thấy nụ cười của y hôm nay đặc biệt ôn nhu, Cố Ngang nhìn có chút sững sờ, sau đó đã bị y kéo đứng lên.

Cả hai cùng rời khỏi phòng, Cố Ngang nhin không được liếc nhìn căn phòng bộ não một cái. Nhưng Tề Yên Khách không có bất luận giải thích gì, cứ như vậy mà dắt tay cậu, đi tới chỗ ngọn đèn u ám ở tầng một.

Ngọn đèn kia đã không thể chiếu sáng được nhà bếp nữa. Cố Ngang liếc mắt một cái liền thấy trên tường có cái gì đó mơ hồ, neho neho mắt, đột nhiên khiếp sợ không thôi.

“Cửa?!”

Thậm chí cánh cửa trước mặt là một cánh cửa dày bằng gỗ, trên cửa khắc những hình vẽ rắc rối phức tạp, làm người xem hoa cả mắt, chỉ cảm thấy như một tấm mạng nhện thật lớn. Nhưng đây đúng thật là một cái cửa, núm cửa gỗ bóng loáng mượt mà, giống như thường xuyên có người dùng đến.

Vì sao tự nhiên lại xuất hiện một cánh cửa? Lúc mình ngủ đã xảy ra chuyện gì sao?

Cố Ngang vội vàng nói: “Tề Yên Khách...” Tề Yên Khách lại giơ lên một ngón tay, ý bảo cậu im lặng, Cố Ngang đành phải áp chế nghi hoặc.

Đã có cửa rồi, nói cách khác...

Hai người đứng trước cửa lớn, Tề Yên Khách nắm lấy tay Cố Ngang, sau đó chậm rãi đè xuống núm cửa.

Không thấy xuất hiện âm thanh kéo kẹt như trong tưởng tượng, cũng không có con quái thú đáng sợ nào xông ra. Phía sau cánh cửa, là điều mà Cố Ngang tuyệt đối không thể ngờ đến ——

Ánh mặt trời.

“A!” Ánh sáng đột ngột làm cậu không mở được mắt, cậu theo bản năng mà giơ tay lên che, lại nhin không được mà từ kẽ tay nhìn cảnh tượng phía sau kia.

Không, phải nói là, cảnh tượng “bên ngoài” cánh cửa.

Đó là, thế giới bên ngoài.

Đó là ngã tư, có cửa hàng, có người đi đường, cách đó không xa còn có ngã tư có đèn xanh đèn đỏ. Người đến người đi ngựa xe như nước, căn bản không có người chú ý tới cánh cửa này cùng hai người phía sau.

Không thể tin được!

Có thể từ cánh cửa này mà rời đi sao? Có thể về nhà rồi sao? Cố Ngang không biết làm sao mà nhìn Tề Yên Khách, Tề Yên Khách chỉ cười cười, nắm chặt tay cậu, mang theo cậu bước ra bước đầu tiên.

Bên trong cánh cửa là sàn gỗ mang phong cách cổ xưa, ngoài cửa lại là mặt đường xi măng xám trắng.

Không khí trong lành đập vào mặt, ánh mặt trời chiếu sáng từ đầu đến chân. Cố Ngang lảng lảng mà đứng trên đường cái, quay đầu nhìn lại, phát hiện phía sau chỉ có đơn độc một cánh cửa, trừ cửa ra thì bên ngoài không có bất luận công trình kiến trúc nào.

Từ trong cửa vẫn có thể thấy phòng ăn âm u kia cùng với cái tủ lạnh, cánh cửa giống như nối liền hai thế giới với nhau, nhưng mọi người ở thế giới này lại dường như không thể nhìn thấy nó.

Đổi lại, hai người đang đứng giữa vỉa hè, chặn đường mọi người, bị người ta soi nổi xem thường.

“... Ngang.” Bên tai vang lên tiếng gọi dịu dàng của người kia. Cố Ngang kinh ngạc mà nhìn y, đầu óc vẫn trống rỗng.

Tề Yên Khách lẳng lẳng ngưng mắt nhìn cậu, miệng tạo khẩu hiệu: “Đưa anh tới nhà em.”

Nhà.

Thật sự có thể về nhà sao?

... Có thể về nhà... Bởi vì y đã nói thế, thì phải là thật sự... có thể về nhà.

Cố Ngang bỗng nhiên rất muốn khóc, đành phải nghiêng đầu đi dụi mắt. Cậu phát hiện người qua đường đều đang nhìn cậu, trong lòng có chút xấu hổ, đang định nói điều gì đó để thay đổi tâm trạng, người bên cạnh bỗng nhiên lắc lắc tay cậu, sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng mà nhìn cậu.

“Đưa, anh, về, nhà, đi.”

Miệng là đang nói: đưa anh về nhà đi.

Mà, Vi Miếu đâu?

Cố Ngang rất muốn quay lại tìm Vi Miếu, nhưng cậu nhớ tới đã đáp ứng Tề Yên Khách trong vòng hai ngày sẽ không hỏi việc của Vi Miếu, vì thế cậu chỉ có thể gật đầu nói: “Được.”

Mặc kệ vì sao lại thành ra thế này, Cố Ngang quyết định làm theo lời y. Cảm xúc trong lòng quá mức phức tạp, khiến cậu lười chẳng muốn xác định nữa.

Hai người đang ở ngã tư cách nhà Cố Ngang không xa, đi qua một con phố là tới, trên đường thậm chí còn đi qua nhà Vi Miếu. Cố Ngang nhin không được nhìn về phía căn nhà kia, Tề Yên Khách lại tưởng đó là nhà Cố Ngang, định dừng lại thì lại bị Cố Ngang kéo đi.

Người thông minh như y, liếc mắt một cái liền nhìn ra Cố Ngang đang suy nghĩ gì. Nhưng lại cái gì cũng không đề cập tới, chỉ cười cười, tiếp tục nắm lấy tay Cố Ngang.

“Đến rồi ...” Đứng trước một căn biệt thự nhỏ, Cố Ngang có chút ngại ngùng nói.

Tề Yên Khách không hiểu mà nhìn cậu.

“Mẹ em tái giá, cha dượng có tiền.” Cố Ngang tựa hồ không muốn nhiều lời, ngẩng đầu nhìn phòng mình, mặt lộ vẻ do dự.

Tề Yên Khách bỗng cười cười, đẩy cậu lên trước cửa. Cố Ngang vội vàng kéo y lại, sợ y đi mất. Tề Yên Khách đưa tay gầy gầy mũi cậu, miệng vừa làm khẩu hiệu vừa cười: “Anh không đi.”

“... A.” Cố Ngang quay mặt đi, đang muốn gõ cửa, bỗng nhiên cửa mở ra. Từ bên trong đi ra một người phụ nữ trung niên mập mạp, vừa thấy Cố Ngang liền cười chào hỏi cậu.

“Tiểu Cố đã về rồi!” Người phụ nữ trung niên nói xong, lại hướng bên trong hô lớn, “Chị Trương! Tiểu Cố đã về rồi!”

Cố Ngang có chút kinh hỉ, lại có chút không biết làm sao nói: “Mẹ cháu có nhà ạ?”

“Có! Trời ơi cứ đứng yên ở cửa thế làm gì, mau vào đi!” Người phụ nữ trung niên nhanh chóng tránh đường, nhìn thấy Tề Yên Khách bên cạnh Cố Ngang, liền tươi cười nói, “Mang bạn học đến chơi hả?”

“A... Vâng.” Cố Ngang xấu hổ đến đỏ cả mặt, may mà hai người không nắm tay. Cậu cúi đầu, hướng Tề Yên Khách giới thiệu, “Đây là dì Ngô, giúp việc của nhà em... Vào đi.”

Tề Yên Khách cười hướng dì Ngô gật gật đầu, đi theo Cố Ngang vào nhà.

Bên trong biệt thự bố trí rất tinh mỹ (tinh túy đẹp đẽ), dưới cầu thang là một người phụ nữ quyn rũ, thấy hai người, liền hòa ái cười nói: “Hôm nay tan học sớm vậy con?”

“... Mẹ.” Cố Ngang giương mắt thoáng nhìn đồng hồ để bàn, phát hiện bây giờ là bốn giờ rưỡi chiều.

“Còn đây là?” Mẹ Cố nhìn Tề Yên Khách.

“Đây là bạn học của con.” Cố Ngang kéo Tề Yên Khách, “Ừm, con dẫn cậu ấy lên phòng chơi!”

“Đi đi, để mẹ bảo di Ngô chuẩn bị chút hoa quả.” Mẹ Cố hòa hòa khí khí mà cười, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Tề Yên Khách hướng bà mỉm cười gật đầu, sau đó liền bị Cố Ngang tha đi.

Về đến phòng, Cố Ngang ngồi trên chiếc giường nhỏ của mình, mắt nhìn bố trí trong phòng, trên mặt vẫn là vẻ không dám tin. Tề Yên Khách ngồi trước bàn học, đầy hứng thú xem những quyển sách được xếp ngay ngắn trên kệ.

Cố Ngang cảm thấy có chút hoảng hốt, trầm mặc một lúc lâu, mở miệng hỏi: “Hai ngày này, em có thể ở nhà sao?”

Tề Yên Khách gật gật đầu.

“Vậy còn anh?” Cố Ngang thật cẩn thận mà nhìn y, “Anh sẽ đi đâu? Anh phải về nhà sao?”

Tề Yên Khách nâng cằm, lộ vẻ tự hỏi. Cố Ngang hơi có chút mất mát, cậu biết Tề Yên Khách cũng có nhà cũng có người thân, không thể cứ luôn ở bên cậu được. Tề Yên Khách nhìn vẻ mặt uể oải của cậu liền biết cậu đang nghĩ gì, trong lòng không khỏi tràn đầy yêu thương, không đành lòng tiếp tục đùa cậu nữa, miệng liền tạo khẩu hiệu: “Anh ở cùng em.”

“... Không về nhà xem thế nào sao?”

Tề Yên Khách lắc đầu. Cố Ngang liền không hỏi nữa, giang hai tay ngửa mặt nằm lên giường, làm biếng duỗi thẳng lưng một cái. Đến lúc cậu cảm thấy mỹ mãn mà mở mắt ra, Tề Yên Khách đã viết một mảnh giấy đưa qua.

“Muốn đến nhà anh xem không?”

Cố Ngang trong lòng hoảng hốt, mặt đỏ bừng, rồi lại không khỏi chờ mong.

Tề Yên Khách cười cười, lại viết thêm: “Ngày mai anh đưa em về nhà. Hôm nay, thỉnh thu lưu anh trước.”

Nhìn dòng chữ xinh đẹp trên mảnh giấy, trong lòng Cố Ngang bỗng tràn ngập dịu dàng. Dù tận đáy lòng vẫn còn do dự, cậu cũng không muốn nghĩ đến nữa. Vì sao lại có thể trở về? Những người khác đâu? Đã xảy ra chuyện gì ở căn phòng đó? ... Cậu đều tận lực quên đi tất cả.

Luôn cảm thấy, chỉ còn lại có hai ngày.

Thời gian của em và anh, chỉ còn lại có hai ngày. Muốn cùng anh vượt qua thật vui vẻ, không để cho nghi hoặc làm lãng phí khoảng thời gian quý báu này.

Bất luận sự thật có ra sao, em vẫn yêu anh.

Cậu vươn tay về phía Tề Yên Khách. Tề Yên Khách cười cười, nắm lấy tay cậu, nằm xuống bên cạnh cậu, cùng cậu gãi gãi âu yếm.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu lên trên mặt, thật ấm áp. Cố Ngang nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy lòng bàn tay ấm áp, hô hấp của người bên cạnh có thể nghe thấy rõ ràng.

Nằm trong chốc lát, thân tâm (thể chất lẫn tinh thần) đều trầm tĩnh lại, nhưng một chút cũng không thấy buồn ngủ. Cố Ngang nghiêng đầu nhìn Tề Yên Khách, phát hiện y cũng đang nhìn cậu. Hai người nhìn nhau, không khỏi bật cười.

“Này, đây liệu có phải là mơ không?” Cố Ngang giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt, đôi môi y, “Có phải anh bảo hai ngày nữa sẽ nói cho em biết sự thật, sau đó em tỉnh lại, phát hiện sự thật chính là, tất cả đều là một giấc mơ?”

Tề Yên Khách không nói gì, chỉ tiến tới cắn cắn bờ môi của cậu. Khí lực không lớn, một chút cũng không đau mà chỉ thấy ngứa ngứa. Cố Ngang bị y cắn đến bật cười, trong lòng tràn đầy yêu thương, nhịn không được ôm cổ y nhắm mắt hôn lên.

Tề Yên Khách thoáng ngẩng dậy, cho Cố Ngang nằm ngửa, cúi đầu hôn cậu.

Ừm... Hình như em có hơi hiểu ra rồi.

Không phải là mơ. Nhiệt độ cơ thể của anh, trọng lượng của anh, tiếng hô hấp của anh, đều chân thật đến không thể phản bác.

Tuy rằng không phải là mơ, nhưng so với mơ lại càng thêm thần kỳ. Anh thể mà lại ở bên em, thể mà lại cùng em trải qua nhiều chuyện vui vẻ lẫn đáng sợ như vậy. Vậy mà cuối cùng, chúng ta thể mà lại vẫn còn ở bên nhau.

Sự thực... Nhất định rất tàn khốc. Cho nên anh mới muốn kéo dài tới hai ngày sau mới nói cho em biết.

Sự thực, nhất định tàn khốc đến mức em không thể tiếp nhận, nhất định tàn khốc đến mức sẽ khiến em hồng mắt, thậm chí chết đi... Cho nên anh muốn đi cùng với em hai ngày cuối cùng này.

Là ý này đúng không?

Em hiểu rồi. Cám ơn anh đã đối với em dịu dàng như thế.

“...?” Tề Yên Khách bỗng nhiên mở mắt ra, kinh ngạc sờ lên thái dương của mình. Ướt đẫm, là nước mắt của Cố Ngang.

“Thật xin lỗi, nhịn không được.” Cố Ngang xấu hổ cười cười, quay đầu lau nước mắt lên ga giường.

Tề Yên Khách ngưng mắt nhìn cậu, miệng thong thả tạo khẩu hiệu: “Không, phải, sợ. Anh, cùng, em.”

“Sợ rắm gì, sợ anh cường gian em chắc?” Cố Ngang cố ý cười ra tiếng, chống người dậy mà lần thứ hai hôn lên. Tề Yên Khách ôm lấy cậu, dịu dàng trìu mến đáp lại nụ hôn này.

49. Chương 47-2: Khoảng Thời Gian Cuối Cùng (2)

Hai người quán quýt triền miên, thẳng đến khi cửa phòng bị mở ra một chút.

Cố Ngang chấn động, nhanh chóng buông tay. Tề Yên Khách thì rất bình tĩnh tự nhiên mà đứng dậy, quay đầu lại nhìn cửa phòng.

“...” Mẹ Cố đứng ở cửa, trong tay bưng một đĩa hoa quả. Nhìn thấy Cố Ngang mặt đỏ như quả cà chua, bà bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài, “Rất nhanh sẽ được ăn thôi, đừng quá nóng vội như vậy.”

Nói xong để đĩa hoa quả xuống rồi rời đi.

Cố Ngang ghen hòng nhìn trần trối. Tề Yên Khách đi qua cầm lấy đĩa trái cây, đưa tới trước mặt Cố Ngang. Trái tim Cố Ngang vẫn còn đang phù phù nhảy loạn, một hồi lâu sau mới hoãn lại sức lực, hoài nghi mà nói: “Vừa rồi... Là mẹ em?”

Tề Yên Khách gật gật đầu.

“Mẹ em nói... Rất nhanh sẽ được ăn thôi ... Đừng nóng vội... như vậy?”

Tề Yên Khách gật gật đầu.

“... Mẹ kiếp!” Cố Ngang giật mình, đều quên hết cả thẹn thùng, “Mẹ em cứ nhiên lại bình tĩnh như vậy! Con của bà đang bị đàn ông đè đó!”

Tề Yên Khách bật cười ra tiếng, bỏ một miếng táo vào miệng cậu. Cố Ngang một bên nhai nuốt một bên còn lẩm bẩm nói: “Thế giới này thật là đáng sợ! Chẳng lẽ bà đã sớm biết em là gay? Không có khả năng a em như vậy phải làm bà giận lắm chứ làm sao bà lại biết được...”

Tề Yên Khách chỉ cười không nói.

Bữa tối ngoài Cố Ngang cùng Tề Yên Khách chỉ có mẹ Cố, ba Cố đang xã giao bên ngoài, nhất thời cũng chưa về. Cố Ngang ăn cơm dì Ngô nấu, trong lòng lại là hàng vạn hàng nghìn cảm xúc. Tính ra bị nhốt ở nơi đó bất quá cũng có vài ngày, nhưng tại sao lại cảm giác như đã qua lâu lắm rồi?

Sau bữa tối, dì Ngô đi sắp xếp lại phòng cho khách. Cố Ngang rồi rắm một chút, vừa không muốn cùng Tề Yên Khách tách ra vừa xấu hổ không dám mở miệng, may mà mẹ đúng lúc phân phó dì Ngô không cần sắp xếp để hai người họ ở chung, nhưng điều này lại làm cho Cố Ngang càng thêm xấu hổ.

Mẹ à mẹ hà tất nóng lòng tạo ra cơ hội lên giường cho con! Con của mẹ chính là người bị đè đó! Đừng có tùy tiện đem cúc hoa của con giao cho người khác chứ!

Tề Yên Khách thấy Cố Ngang xấu hổ, liền viết một tờ giấy cho cậu: “Đi dạo đi.”

Cố Ngang nhanh chóng gật đầu.

Đã lâu không hít thở không khí trong lành rồi. Ban đêm cùng ban ngày bất đồng, không khí tản ra một cỗ khí vị ẩm ướt mà ẩm áp, khiến người ta cảm thấy cả người lỗ chân lông đều giãn ra. Hai người nắm tay, chậm rãi đi xuống phố, nhìn những ánh đèn đường cùng người đi bộ, nhìn bầu trời hân ám giữa những tòa nhà cao vút, tâm trí trở nên vô cùng bình tĩnh.

Không cần ngôn ngữ, chỉ cần đi gần bên người kia liền có thể cảm giác được tâm ý của nhau. Nhiệt độ cơ thể nhẹ nhàng từ lòng bàn tay truyền lại, vai sóng vai, bị người khác liếc mắt cũng chẳng buồn để ý.

Ban đêm khiến người ta cảm thấy an toàn, tâm cũng theo đó mà yên tĩnh và thanh bình.

Cố Ngang thả chậm hơi thở, nhìn ngả tư ở phía xa xa. Con đường dài như vậy, nếu hai người họ có thể cứ tiếp tục mà đi tới thì thật tốt.

Nhưng mà...

Cậu nhện không được mà nhìn về một ngã rẽ. Quẹo phải đi thêm một nửa đường là tới nhà Vi Miếu.

Đứng trước cột đèn xanh đèn đỏ, Cố Ngang do dự, ánh mắt nhìn chằm chằm con số không ngừng đếm ngược, vẫn không hạ được quyết tâm. Thẳng đến khi đèn đỏ biến trở về đèn xanh, Tề Yên Khách bước ra một bước, Cố Ngang rốt cuộc quyết định không đề cập tới nữa, đi theo Tề Yên Khách qua đường cái.

“...” Trong một căn phòng tối tăm, hai giọt nước mắt theo hai má thiếu niên lăn xuống. Thiếu niên lại cố gắng mà giương khóe miệng, ngay cả lệ quang lấp láy trong ánh mắt cũng cũng mang ý cười vui vẻ.

Tề Yên Khách dùng sức cầm tay Cố Ngang, Cố Ngang kinh ngạc nhìn qua. Tề Yên Khách lại du du mỉm cười, không đưa ra bất luận lời giải thích nào.

Khó có thể tưởng tượng, đi một đường tới tận đây hai người một câu cũng chưa nói, thế nhưng một chút cũng không cảm thấy nhàm chán. Cố Ngang bỗng nhiên có loại ảo giác hai người đã ở bên nhau rất rất lâu rồi.

Nếu như có thể cứ cùng nhau đi như thế này thì tốt rồi. Có thể luôn luôn ở bên nhau thì tốt rồi.

Tuy không tin thần thánh có tồn tại, nhưng hiện tại thật sự rất muốn cầu nguyện.

Nếu như có thể cùng y, tiếp tục đi như vậy thì tốt rồi.

“...” Thiếu niên cuộn mình trong góc ôm chặt đầu gối, mỉm cười mà chảy nước mắt, “... Đây là nguyện vọng của anh sao.”

Đường phố kéo dài vô tận, cứ như có thể dài đến tận cùng thế giới. Tận cùng thế giới là cái gì chứ? Đứng ở chỗ này hình như chỉ nhìn thấy sao trời thôi à.

Bầu trời đêm xanh thăm thâm thúy, đầy sao lấp ló. Bầu trời rực rỡ ánh sao, khiến ánh trăng ngượng ngùng luống cuống.

Cố Ngang ngửa đầu nhìn, nhện không được mỉm cười: “Này.”

Tề Yên Khách nghiêng mặt nhìn cậu.

Cố Ngang chớp mắt mấy cái, lộ ra vẻ mong chờ: “Tuy rằng đã đáp ứng anh không hỏi, nhưng thật sự em rất tò mò. Ở chỗ đó, đồ án trên cửa mỗi căn phòng hẳn là có ý nghĩa gì đó đúng không? Ngôi sao rốt cuộc đại biểu cho cái gì?”

Tề Yên Khách há há miệng, tựa hồ định làm vài khẩu hiệu, nhưng nghĩ lại vẫn là lấc đầu.

“Xi, gì mà nhỏ mọn thế.” Cố Ngang bĩu môi, trong lòng cũng không sinh khí. Nhẹ nhàng hít thở không khí ban đêm trong lành, cảm thấy như toàn bộ thân thể đều sống lại. Trong căn nhà đó, mặc dù được ăn ngon mà không cần đi học, nhưng dù sao cũng thật nhàm chán. Hiện tại rốt cuộc thoát ra rồi, lại tựa như phạm nhân được nhìn thấy ánh sáng mặt trời một lần nữa, nhìn cái gì cũng đều cảm thấy phá lệ tốt đẹp.

... Hai ngày sau, điều gì sẽ xảy ra?

Không phải, chỉ còn một ngày.

Nếu phải quay lại thì sao? Vẫn phải đối diện với những thứ khủng khiếp đó sao?

Không biết sẽ thế nào, nhưng Cố Ngang tuyệt không sợ hãi. Cậu hiện tại chỉ muốn cùng Tề Yên Khách thật vui vẻ mà trải qua hai ngày này. Vô luận kết quả cuối cùng là gì, cậu cũng sẽ bình tĩnh tiếp thu.

Dù sao cùng lắm cũng là một chữ tử. Mà, nói không chừng cũng không đơn giản chỉ là “tử”, mà là hoa lệ “tự tử” ấy.

Chắc chắc, tự tử à...

Cố Ngang nghiêng đầu nhìn Tề Yên Khách, bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt nghiêng của y xinh đẹp muốn chết, thật muốn kéo qua hôn một cái. Tề Yên Khách nhận thấy được ánh mắt trần trụi kia, cũng nghiêng mặt qua nhìn cậu, trong mắt là dấu chấm hỏi to đùng.

“Nữ nhân, đến, cười gia xem một cái?” Cố Ngang cười hì hì nói.

Tề Yên Khách không tiếng động mà giương khóe miệng, sau đó gầy gầy mũi cậu.

“Người cười thật không dễ nhìn! Đến, gia cho người cười một cái!” Cố Ngang cười ha ha, nhanh chóng tiến tới hôn y một chút.

“...” Tề Yên Khách sờ sờ má, ánh mắt lộ ra lưu luyến.

“Còn muốn nữa? Không có đâu!” Phản ứng của Tề Yên Khách khiến Cố Ngang đặc ý quá chừng, cái đuôi đều vểnh lên trời luôn rồi, “Chờ ngày mai làm mới hệ thống ha, hôm nay thì không có đâu!”

Tề Yên Khách bỗng nhiên giữ chặt cậu, lấy cuốn sổ ra viết viết. Cố Ngang tò mò chờ, sau đó nhìn thấy một dòng chữ viết.

“Về nhà đi, trước phải hoàn thành chuyện chưa xong hôm nay.”

Chuyện chưa xong... A, làm, chuyện gì chứ?

Cố Ngang bĩu môi, làm bộ bình tĩnh nói: “Ừm, thì, trở về thôi!”

Đường về nhà trở nên phá lệ ngắn ngủi, không biết có phải do Cố Ngang theo bản năng mà bước nhanh hơn hay không. Về đến nhà lúc vừa vặn chín giờ, ba Cố vẫn chưa trở lại, mẹ Cố thì đang ở trong phòng xem TV. Cố Ngang đi qua lên tiếng chào hỏi, sau đó khoan khoái mà chạy về phòng.

Trong phòng tắm tiếng nước ào ào, ngọn đèn giống như đã ứt sùng. Cố Ngang ngồi ở trên giường, mắt nhìn chăm chăm cửa phòng tắm, không ngừng đấu tranh tâm lý.

Đánh lén? Hay không đánh lén?

Playornottoplay trong phòng tắm, là cả một vấn đề nha.

Không đợi cậu hết rồi rầm, tiếng nước bỗng ngừng lại. Cố Ngang nhất thời uể oải đến cái đuôi cũng rũ xuống, không nghĩ tới cửa phòng tắm lại mở ra, bên trong vươn ra một cánh tay còn vương nước, trên tay cầm một mảnh giấy.

“Anh đã tắm sạch rồi, em còn chưa vào sao?”

“Ngao!” Cố Ngang không kìm lòng nổi mà tru lên một tiếng, vội vã cởi quần áo vọt vào. Đẩy cửa ra, một lượng lớn hơi nước liền phả vào mặt, vừa nóng vừa ẩm ướt. Quần áo của cậu còn chưa có cởi hết, gian nan mà đưa tay đóng cửa lại, cách hơi nước nhìn người trước mặt.

Chắc chắc, bả vai, xương quai xanh, cơ ngực, thắt lưng... Khụ khụ, còn có khu vực hài hòa phía dưới, vẫn còn treo bọt nước, sáng bóng, Cổ Ngang nhìn mà miệng khô lưỡi khô.

Tề Yên Khách cười cười, hướng cậu ngoắc ngoắc ngón tay. Cổ Ngang chỉ cảm thấy hồn bị câu qua luôn rồi, theo bản năng mà hướng gian tắm vòi sen đi tới, thiếu chút nữa quên bản thân quần áo còn chưa cởi hết, vì thế lòng như lửa đốt mà lấy hết can đảm, vui vẻ đi về phía Tề Yên Khách.

“Gâu!” Cổ Ngang há miệng kêu.

“...?” Tề Yên Khách sững sốt.

“...” Cổ Ngang cũng sững sốt một chút sau đó đầu đầy hắc tuyến, “A, thực xin lỗi, em đặc ý vênh váo quá.”

Tề Yên Khách bật cười ra tiếng, đưa tay gầy gầy mũi cậu, chớp mũi Cổ Ngang liền dính vài giọt nước. Cổ Ngang ôm lấy cơ thể trần truồng của y, hạnh phúc đến nhین không được mà nhẹ nhàng lay động. Hai người liền cứ như vậy đứng dưới vòi hoa sen lác lác lác lác, tùy ý cho nước ấm phun lên mặt lên người.

“Không được, em muốn hôn anh.” Cổ Ngang véo mũi Tề Yên Khách, bắt đắc dĩ nói, “Ngày mốt không còn cơ thối đâu! Nhanh tới đây cho gia hôn... Ừm...”

Còn chưa dứt lời, Tề Yên Khách liền hôn lên.

Nước ấm râm nha rơi ở trên người, thân thể hai người kề sát như phối hợp mà lác lư nhẹ nhàng, tựa như đang thông thả lặp đi lặp lại một điệu nhảy chậm. Cổ Ngang dịu dàng khẽ cắn bờ môi của y, lấy đầu lưỡi lướt qua răng y, còn có cả đầu lưỡi khiến cho người ta đau lòng kia. Lại nói, hiện tại đã không còn cảm thấy ghê tởm nữa. Đại khái là bởi vì rất thích người kia đi, cho nên điểm thiếu hụt nhỏ tẹo này cũng hoàn toàn không thêm để ý.

Bất quá, không có cách nào ngăn được những âm thanh nỉ non nhẹ nhàng phát ra từ trong miệng cậu, vẫn là có chút mất mát.

Tề Yên Khách khoe miệng hơi hơi giương lên, y so với Cổ Ngang cao một chút, bởi vậy chu đáo mà dùng tay nâng gáy Cổ Ngang, cho cậu ngửa đầu sẽ không quá mệt mỏi. Hôn kiểu này cũng làm cho y có chút động tình, nhین không được mà ôm Cổ Ngang càng chặt hơn. Cơ thể hai người kề sát đến không còn một chút khoảng cách, ngay cả bụng dưới cũng chạm vào nhau.

Trong gian vòi sen bốc đầy hơi nước. Cổ Ngang mở mắt ra, chỉ cảm thấy hơi nước làm cho tầm nhìn đều trở nên mơ hồ, thấy rõ được chỉ có một mình Tề Yên Khách. Cái cảm giác “Trong thế giới của em chỉ còn lại có anh” khiến cậu phi thường khoái trá, bởi vì cậu biết Tề Yên Khách nhất định cũng có ý nghĩ giống với mình... Ừm, người kia chính là tác gia, nói không chừng ý nghĩ của y còn lãng mạn hơn?

Bất quá, tâm tình lãng mạn, so ra kém hơn hẳn hành động bày tỏ tình yêu.

“Chúng ta... Làm đi?” Cổ Ngang dùng bụng dưới nhẹ nhàng cọ vào y, phát hiện hô hấp hai người đều trở nên dồn dập, làm cậu thật vui vẻ mà cười cười. Cậu ngưng mắt nhìn Tề Yên Khách, phát hiện người kia mặt cũng hồng hết rồi, là bởi nóng quá hay là xấu hổ đây?

Tề Yên Khách nhu tình như nước mà nhìn cậu, không tiếng động nói: “Ồ trong này?”

“Ừ...” Thanh âm của Cổ Ngang đã có chút khàn. Cậu mê đắm mà vuốt ve khuôn mặt Tề Yên Khách, trong ánh mắt tràn đầy ái mộ cùng khát vọng. Tề Yên Khách cười cười, nhắm mắt lại hưởng thụ âu yếm của cậu.

“... Đúng rồi.” Cổ Ngang bỗng nhiên chớp mắt mấy cái, nói, “Người ta nói đàn ông lúc làm tình sẽ rất xúc động, thừa dịp bây giờ còn chưa bắt đầu, em trước nói cho anh biết...” Cậu có chút ngượng ngùng liếm liếm môi, hít sâu một hơi, sau đó vô cùng nghiêm túc nói, “... Em yêu anh.”

Tề Yên Khách lẳng lặng nhìn cậu, nghĩ nghĩ, nắm lấy tay cậu, tại lòng bàn tay cậu viết:

“Anh, cũng, vậy.”

Đột nhiên có cảm giác hạnh phúc đến muốn hòa tan.

Cổ Ngang tiến tới, cười hì hì hôn y một cái, sau đó tinh thần chấn hưng nói: “Nhanh! Đến theo ta đại chiến ba trăm hiệp!”

Tề Yên Khách bất đắc dĩ cười cười, nhẹ nhàng vén mái tóc ướt trên trán cậu.
Phản chiếu trong ánh mắt đó, toàn bộ đều là khuôn mặt tươi cười của người kia.

50. Chương 47-3: Khoảng Thời Gian Cuối Cùng (3)

Mây mưa qua đi, hai người nằm trên giường hàn huyên một lát, liền từng người ngủ thiếp đi. Nhưng Cố Ngang rất nhanh đã lại tỉnh, thấy thời gian đã rạng sáng rồi. Cậu đột nhiên cảm thấy khát nước, vì thế nhẹ nhàng từ trong ngực Tề Yên Khách bò ra, khoác áo ngủ xuống lầu rót nước.

Khi cậu cầm cốc nước một lần nữa lên lầu, bỗng nhiên chú ý tới đèn trong phòng mẹ vẫn còn bật, từ bên trong truyền ra cuộc đối thoại nhàm chán của bộ phim truyền hình đêm khuya.

Cố Ngang đi qua, phát hiện trong phòng chỉ có một mình mẹ. Ba dường như chưa trở lại.

“Mẹ, sao mẹ còn chưa ngủ? Đang chờ ba sao?” Cố Ngang ngồi xuống bên giường, nhìn người mẹ mang vẻ mặt mệt mỏi.

“Ừ, ông ấy bảo đang bồi cực trưởng ăn khuya, sắp về rồi.” Mẹ Cố thông thả chớp mắt, dịu dàng xoa xoa tóc Cố Ngang, “Sao con cũng chưa ngủ? Bạn học của con...”

Cố Ngang đỏ mặt: “Con đi uống nước.” Do dự một chút, cậu vẫn là nhịn không được hỏi, “Mẹ, làm sao mẹ biết?”

“Biết gì?”

“... Mẹ làm sao biết được quan hệ của con với anh ấy?” Cố Ngang có chút ngượng ngùng, nhưng càng nhiều là áy náy, “Mẹ không phản đối sao?”

Mẹ Cố thở dài, sau đó lộ ra một nụ cười ôn hòa: “Có gì đâu. Con là con mẹ, con đang nghĩ gì, mẹ còn đoán không ra sao?”

Cố Ngang cảm thấy hơi bất an: “VẬY...”

“Đừng lo lắng. Ba của con, mẹ sẽ lựa lời mà nói cho ông ấy. Con từ nhỏ đã hiểu chuyện, trước khi làm việc gì đều sẽ suy xét hậu quả. Mẹ tin con biết chừng mực của mình.” Mẹ Cố vẻ mặt ôn hòa, đối với cậu không có chút ý tứ trách cứ, ngược lại càng giống như đang trấn an cậu.

Hốc mắt Cố Ngang ươn ướt, không muốn mẹ nhìn thấy mình khóc, đành phải quay mặt qua chỗ khác: “Vâng, con biết.”

Lúc trước bị nhốt trong căn nhà đó, vô luận có nhiều khổ sở nhiều tuyệt vọng đến đâu cũng chưa bao giờ cảm thấy bản thân yếu ớt như vậy. Có lẽ bởi vì nơi này là nhà, bởi vì biết chỉ có mẹ là tuyệt đối sẽ không hại mình, cho nên một chút liền trở nên yếu đuối. Cậu nghĩ nghĩ liền rơi nước mắt, nhưng lại cảm thấy phi thường an tâm.

Trước khi kết thúc có thể trông thấy mẹ, thật tốt quá.

Cố Ngang lau nước mắt, hít sâu một hơi, làm nũng với mẹ mà nói: “Mẹ, con với mẹ cùng chờ ba về nhé, chúng ta cùng tâm sự?”

Mẹ Cố cười nói: “Được, đến đây, báo cáo tư tưởng cho mẹ đi chứ? Con cùng cậu trai kia biết nhau như thế nào? Quen nhau lâu chưa? ...”

“À, bọn con quen nhau trong một tiệm bánh mì nha...” Cố Ngang nhớ tới cảnh tượng gặp nhau lần đầu tiên của hai người, khóe miệng nhịn không được giương lên.

Hai mẹ con ngồi ở bên giường, trò chuyện bình thản về những nội dung không có gì lạ, trên mặt lại đều treo một nụ cười. Ngoài cửa sổ trời đầy sao, xanh thẳm khôn cùng.

Bên ngoài, Tề Yên Khách tựa vào khung cửa, lắng lắng nghe hai người nói chuyện. Y cũng thỉnh thoảng lại giương khóe miệng, bởi vì nghe thấy chủ đề về mình. Không cần nghĩ cũng biết Cố Ngang nhất định đang rất xấu hổ.

Qua hơn nửa canh giờ, có người dùng chìa khóa mở cửa lớn dưới lầu. Hẳn là ba Cố đã về rồi. Tề Yên Khách liền một mình trở về phòng, cuối cùng thoáng nhìn cảnh tượng người đàn ông say khướt loạng choạng đi trên mặt đất.

Mẹ con Cố Ngang cũng nghe thấy tiếng vang, Mẹ Cố đứng dậy đi nghênh đón, nhìn thấy chồng đang say rượu cũng không giật mình, chỉ bình tĩnh mà đỡ ông vào phòng.

“Ba.” Cố Ngang kêu một tiếng.

“...” Ba Cố mơ hồ không rõ mà than thở vài câu, liền nặng nề ngã xuống giường. Không quá vài giây đồng hồ liền phát ra tiếng ngáy rung trời.

Mẹ Cố đối với điều này đã tập mãi thành quen, vội xoay người đi vào buồng vệ sinh cầm khăn ẩm ra lau người cho chồng. Ngực Cố Ngang bỗng thấy ngọt ngào, đột nhiên có chút áy náy. Cậu chỉ biết ba dưỡng thường xuyên về muộn, lại chưa bao giờ nghĩ đến mọi khi mẹ một mình ứng phó với ông chồng say đến bất tỉnh này như thế nào.

Bởi vì sáng phải đến trường nên mỗi ngày đều sẽ ngủ sớm, bởi vì phải đến trường nên rất nhiều việc nhỏ cậu có thể giúp mẹ đều bị quên mất. Cậu hiện tại là một học sinh nhưng trước vẫn là con trai của mẹ, làm sao có thể bởi vì “con muốn đọc sách” mà khoanh tay bàng quan được?

Ôm ấp áy náy, Cố Ngang yên lặng đoạt lấy cái khăn trong tay mẹ, chủ động lau thân thể dấp dính của ba dưỡng. Mẹ cậu ngăn người, rồi lại vui mừng mà mỉm cười, không nói gì, sau đó cùng cậu thay áo ngủ sạch sẽ cho ông.

Gây sức ép xong, hai người cả người toàn mồ hôi. Mẹ Cố nhìn con trai đem khăn giặt sạch, cười nói: “Con trai mẹ thật sự đã trưởng thành rồi.”

Cố Ngang có chút xấu hổ, nói: “Con trở về ngủ đây, mẹ cũng đi ngủ sớm một chút.”

Tuy là nói vậy, tiếng ngáy của ba dưỡng to như sấm, chỉ sợ mẹ lại phải nghênh đón một đêm không ngủ rồi. Cố Ngang trong lòng yên lặng thở dài, cùng mẹ nói ngủ ngon xong thì về phòng mình.

Tề Yên Khách tựa bên giường, mỉm cười nhìn cậu.

“A, anh tỉnh rồi?” Cố Ngang kinh ngạc nói, “Em đánh thức anh à? Ngại quá.”

Tề Yên Khách mỉm cười lắc đầu.

Cố Ngang nói: “Người em toàn mồ hôi, phải tắm qua một chút.” Sau đó liền đi vào phòng tắm. Chờ cậu khô ráo đi ra, Tề Yên Khách đã ngủ mất.

... Lại nói, hình như đây là lần đầu tiên được nhìn thấy dáng vẻ của y lúc ngủ.

Những ngày bị nhốt trong căn nhà kia, vẫn luôn ôm nhau ngủ, nhưng Tề Yên Khách luôn tỉnh dậy sớm hơn cậu. Tề Yên Khách hình như luôn rất cảnh giác, rất dễ bị bừng tỉnh khỏi giấc ngủ, bởi vậy Cố Ngang không dám phát ra thanh âm quá lớn, rón ra rón rén mà ngồi xuống bên giường, nhìn lên bộ dáng khi ngủ của y.

Quả nhiên... Vô luận có là công thì một người đàn ông lúc ngủ cũng chẳng khác gì thụ!

Cố Ngang trong lòng cuồng tiếu, ý dâm cảnh tượng bản thân bỏ nhào vào trên người y mà tùy ý chà đạp. Ngay lúc Cố Ngang đang mang vẻ mặt dâm đang, Tề Yên Khách bỗng nhiên mở mắt ra, có chút hoang mang nhìn cậu.

Cố Ngang nháy mắt đỏ cả mặt, xấu hổ ho khan hai tiếng, bò lên giường nói: “Em sai rồi, ngủ ngon.”

“?” Tề Yên Khách kinh ngạc chớp mắt mấy cái.

Cố Ngang nằm bên cạnh ôm lấy y, cảm thấy mỹ mãn nói: “Không có gì không có gì, ngủ đi.”

Tề Yên Khách cười cười, xoay người sang nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, sau đó miệng tạo khẩu hiệu: “Ngủ ngon.”

Cố Ngang trong lòng tràn đầy ấm áp, chỉ cảm thấy nhu tình sắp tràn ra luôn rồi. Ý cười trên khóe miệng thế nào cũng không nhịn được, cậu đầy yêu thương mà ngóng nhìn Tề Yên Khách, nhịn không được lần thứ hai nói: “Ngủ ngon.”

Ngọn đèn tắt. Quay về yên lặng.

Tại một căn phòng khác với ngọn đèn chưa bao giờ sáng, nụ cười của thiếu niên cũng trở nên bình tĩnh dịu dàng.

“Nếu nguyện vọng của mình cũng có thể được thực hiện thì tốt rồi.”

“Quang, em cũng hy vọng, hai người có thể luôn luôn được ở bên nhau.”

“... Thực xin lỗi.”

Nụ cười kia dần dần đóng đầy đau thương, khiến người nhìn cũng theo đó mà cảm thấy khổ sở.

Hôm sau, Cố Ngang trong căn phòng tràn ngập ánh mặt trời chậm rãi tỉnh lại. Mở mắt ra thì thấy, người bên cạnh thế mà lại vẫn còn đang ngủ.

À, là do tâm tình được thả lỏng sao? Ly khai căn nhà kia sẽ không còn khẩn trương như thế, cho nên giấc ngủ cũng trở nên đặc biệt an ổn?

A, hiếm có như vậy, phải tặng một nụ hôn chào buổi sáng chứ?

Cố Ngang ôm lấy trái tim thích thích nhảy loạn, thật cẩn thận mà tiến tới. Còn chưa tới gần, mí mắt Tề Yên Khách bỗng nhiên giật giật, có vẻ sắp tỉnh lại. Cố Ngang chần kinh, nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác. Đợi trong chốc lát, Tề Yên Khách lại không có phản ứng gì. Cậu nhịn không được nhìn lên, phát hiện mắt Tề Yên Khách vẫn còn nhắm.

Hôn hay không hôn ~ Hôn hay không hôn

~Cố Ngang liếm liếm môi, đang do dự, phía sau đầu bỗng nhiên bị đẩy về phía trước, môi đã chạm vào người kia. Cậu ngẩn người, nhìn Tề Yên Khách đang mỉm cười, lúc này mới kịp phản ứng Tề Yên Khách là đang giả bộ ngủ.

“Anh không thể chờ cho em hôn rồi hăng tính à?” Cố Ngang mặt đỏ hồng, lại vẫn cố gắng bình tĩnh mà hừ một tiếng.

Tay Tề Yên Khách vẫn đang đặt sau gáy cậu, lưu luyến mà vuốt ve tóc cậu. Cố Ngang bị y chăm chú nhìn đến tim can tan cả ra, khóe miệng nhịn không được giương lên, cười nói: “Hôm nay phải làm gì? A ——” Cậu nhớ tới ước hẹn hai ngày kia, nụ cười không không khỏi phóng đại, “Hôm nay là ngày cuối cùng trước khi thế giới bị hủy diệt?”

Tề Yên Khách từ chối cho ý kiến mà cười cười.

“Xi, đợi anh chấp nhận vậy.” Cố Ngang một chút cũng không sợ hãi, ngược lại bắt đầu tính toán bắt đầu thật tốt mà lợi dụng ngày cuối cùng này như thế nào. Cậu ngồi hẳn dậy, chần rơi xuống từ bờ ngực trần trụi. Tề Yên Khách cũng xóc chăn đứng lên, (hắn là khóa thân) mà đi tới đi lui, nhặt lên đồng quần áo rơi đầy sàn nhà.

Tầm mắt Cố Ngang thủy chung dính vào thân thể trơn bóng kia. Tề Yên Khách là kiểu mặc quần áo thì trông gầy nhưng khi cởi sạch thì lại có cơ bắp, đường cong thân thể phi thường đẹp, Cố Ngang nhìn mà không khỏi hồi vị cảm giác lúc mới đầu bị y tiến vào.

Nhận thấy được ánh nhìn phía sau, Tề Yên Khách chớp chớp mắt, một bên không hiểu mà nhìn Cố Ngang, một bên đem quần áo đưa qua. Cố Ngang có chút xấu hổ, ra vẻ đứng đắn mà ho khan hai tiếng, sau đó từ ổ chăn chui ra đi mặc quần áo.

Hai người mặt đối mặt lần lượt mặc quần áo, ánh mắt đều mang ý cười mà nhìn đối phương. Cảm giác này phi thường kỳ diệu, giống như hai người vừa mới cùng nhau làm chuyện gì xấu, rồi lại cùng nhau thu thập tàn cục vậy.

“Này, nếu hôm nay là ngày cuối cùng ...” Cố Ngang dừng lại nửa chừng, nghiêm túc nói, “Không bằng chúng ta đi kiếm gì ăn xong làm gì đó đến tinh tấn nhân vong đi.”

Tề Yên Khách bật cười, từ trong túi lấy ra cuốn sổ, viết: “Không phải bảo sẽ đến nhà anh sao?”

“A! Nhà anh!” Cố Ngang mừng rỡ không thôi, “Thiếu chút nữa quên! Nhanh nhanh đến nhà anh, em muốn xem xem nhà anh trông như thế nào! Nhà của tác gia trong truyền thuyết đó nha!”

Tề Yên Khách có chút xấu hổ mà sờ sờ mũi, chu đáo giúp cậu cài vài cái cúc áo cuối cùng. Lúc Cố Ngang mặc quần thì phát hiện trong túi phình ra, đưa tay sờ, thì lấy ra một con vịt vàng.

Thấy con vịt khiến cậu có chút sững sờ, nhưng chỉ cười mà không nói gì, rồi bỏ lại vào chỗ cũ. Tề Yên Khách lẳng lẳng nhìn, không lên tiếng đem con vịt của mình cũng bỏ vào trong túi áo.

Hai người rửa mặt xong, thấy thời gian đã quá chín giờ. Mẹ Cố còn đang ngủ, ba thì đã rời nhà. Cố Ngang cùng dì Ngô chào một tiếng, liền cùng Tề Yên Khách ra khỏi cửa.

Hôm nay thời tiết thật tốt, tinh không vạn lí (trời xanh bao la), ánh mặt trời sáng lạn. Có điều nhiệt độ không cao, thổi tới những cơn gió mát mẻ. Cố Ngang cảm thấy toàn thân lỗ chân lông đều như đang được hít thở, phổi cũng đặc biệt thoải mái. Cậu sung sướng nheo lại ánh mắt, cùng Tề Yên Khách sóng vai đi trên đường. Đi một lúc, người đi đường dần dần nhiều hơn. Cố Ngang phát hiện hai người đang đi tới chợ.

“?” Cố Ngang kinh ngạc nhìn Tề Yên Khách. Tề Yên Khách cười tủm tỉm mà kéo cậu vào trong.

“Muốn mua đồ ăn?” Cố Ngang vui vẻ nói, “Muốn đến nhà anh nấu cơm cho em ăn?”

Tề Yên Khách gật gật đầu, đứng trước quầy hàng lựa rau dưa, Cố Ngang cũng cùng giúp đỡ. Tề Yên Khách dường như có hơi bất ngờ, Cố Ngang liền cười nói: “Làm sao? Anh cho là em không biết đi chợ sao?”

Tề Yên Khách nhún nhún vai, Cố Ngang đắc ý dào dạt nói: “Em từ rất nhỏ đã tự chăm sóc bản thân rồi, không chỉ đi chợ, mà giặt quần áo lau sàn nhà các thứ em đều phải làm. Khi đó mẹ em phải đi làm, trong nhà có mỗi một mình, em đương nhiên phải học rồi...” Cố Ngang dừng một chút, sau đó bổ sung, “A, khi đó mẹ em chưa có tái giá.”

Những ngày này hẳn không hề dễ dàng? Đối với cả Cố Ngang cùng mẹ Cố đều thực không dễ dàng.

Cho nên cậu mới hiểu chuyện như vậy.

Tề Yên Khách tưởng tượng cảnh Cố Ngang hồi nhỏ đi mua rau cùng mấy ông chú bà dì cò kè giá cả, có chút buồn cười lại có chút đau lòng. Ánh mắt y không khỏi trở nên càng dịu dàng, giống như dịu dàng mà ngóng nhìn như thể có thể bù lại được điều gì đó.

“Còn muốn mua gì nữa?” Cố Ngang nhìn một túi to rau dưa, ngẩng đầu hỏi, “Anh định làm món gì?”

Tề Yên Khách chỉ chỉ Cố Ngang, Cố Ngang ngẫm hiểu nói: “Vậy em sẽ mua những thứ em muốn ăn nha. Em nghĩ...” Cậu nói tên vài món ăn, Tề Yên Khách liền gật gật đầu, ngựa quen đường cũ mà dẫn cậu đi mua.

Cuối cùng trong tay hai người xách cơ man là túi, tuy nhiều nhưng cũng không quá nặng, dù sao cũng chỉ cần làm phần ăn cho hai người. Gió mát thổi vào người, làm người ta tuyệt không cảm thấy mệt mỏi. Tề Yên Khách không có cách nào lấy bút ra viết, miệng đành phải làm vài khẩu hiệu: “Nhà của anh rất gần.”

Cố Ngang bưng tỉnh đại ngộ: “Trách không được anh đối với khu chợ này quen thuộc như vậy, bình thường anh hay mua đồ ăn ở đây à?”

Tề Yên Khách cười cười, mang theo Cố Ngang đến một căn hộ ở phía trước. Cố Ngang nhìn y để mấy túi thức ăn xuống đất, lấy chìa khóa ra mở cửa, đột nhiên cảm thấy phi thường ấm áp, có cảm giác như hai người đang sống cùng nhau vậy.

Kỳ thật khoảng thời gian bị nhốt trong căn nhà kia cũng có thể coi như ở chung, nhưng so với hiện tại hoàn toàn bất đồng. Khi đó chính là “cùng nhau cư trú”, mà hiện tại lại giống như là cùng nhau sinh hoạt.

Cửa mở ra, nội thất đơn giản sạch sẽ bày ra trước mắt.

Tề Yên Khách nhắc túi đi vào, quay đầu lại nhìn Cố Ngang. Cố Ngang một bên vào theo, một bên đánh giá căn nhà của y. Chẳng biết tại sao, nơi này khiến cậu cảm thấy rất quen thuộc. Cậu thậm chí có thể nhắm mắt lại cũng biết chỗ nào có cảm giác gì.

“Thật kỳ quái.” Cậu đi đến trước bàn ăn, vươn tay vuốt khăn trải bàn in hoa văn, ánh mắt nhìn bài trí bốn phía, “Em cảm thấy mỗi đồ vật đều rất quen thuộc, cứ như là do chính mình tự tay chọn ấy.”

“...” Tề Yên Khách đem đồ ăn xách vào phòng bếp, im lặng không lên tiếng.

“Em đi xem xung quanh, không phiền chứ?” Cố Ngang hướng phòng bếp nói.

“Ừ.” Tề Yên Khách quay đầu lại cười cười, bắt đầu rửa rau dưa.

Cố Ngang liền đánh giá thật kỹ căn phòng đang đứng. Nơi này phong cách trang hoàng thật đơn giản, chủ yếu là màu xanh và màu trắng, thoạt nhìn rất bình tĩnh và hợp lý, nhưng lại có chút lạnh như băng. Bên cạnh phòng khách là phòng bếp, còn bên kia là ban công. Phía trên ban công còn đang phơi một cái quần lót thể thao cùng hai chiếc tất trắng, trong ánh mặt trời mà nhẹ nhàng lay động.

Cố Ngang nhin không được nở một nụ cười.

Bên cạnh ban công là phòng ngủ, đi vào nhìn thấy đầu tiên là chiếc laptop đang nằm trên giường. Cố Ngang một trận kích động, nghĩ thầm bên trong máy tính nhất định có toàn bộ bản thảo các tác phẩm của Tề Yên Khách. Cậu rất muốn mở máy tính ra xem, nhưng vẫn là nhin được.

Nhìn chung, căn phòng này so với trong tưởng tượng của cậu không khác nhau là mấy. Sạch sẽ đơn giản, rất nhẹ nhàng khoan khoái nhưng cũng rất ấm áp.

Cố Ngang trở lại phòng bếp, thấy Tề Yên Khách đang lấy gia vị tắm chân gà. Cậu cười cười, thốt ra: “Không hổ là con trai của đầu bếp đứng thứ hai đất nước...”

Tề Yên Khách bỗng ngẩng đầu, du du nhìn cậu. Cố Ngang sửng sốt, trong đầu bỗng nhiên bắt đầu nghi hoặc: A? Đầu bếp đứng thứ hai đất nước?

... Vì sao mình lại biết? Anh ấy có nói với mình sao?

Cố Ngang cố gắng nhớ lại, nhưng thế nào cũng nhớ không nổi lúc nào Tề Yên Khách đã nhắc tới. Cùng lúc đó, rất nhiều sự việc bỗng dồn dập hiện lên trong đầu.

Mẹ Tề Yên Khách là đầu bếp đứng thứ hai đất nước, ba thì mở một cửa hàng sách, nhưng là tay nghề của ba y cũng phi thường tốt. Tề Yên Khách từ nhỏ đã bắt đầu học nấu ăn, món đầu tiên học được chính là thịt kho tàu, bởi vậy ba y rất thích ăn thịt...

... Vì sao mình lại biết chuyện này? Anh ấy tuyệt đối không hề nói cho mình!

Cố Ngang mờ mịt đứng đó, đầu óc lộn xộn. Tề Yên Khách lặng lẽ nhìn cậu, ánh mắt ôn hòa. Cố Ngang há miệng, đang muốn hỏi gì đó, rồi lại nhớ tới ước định của hai người, liền cười lắc đầu.

“Nào, cùng nấu cơm thôi~” Cố Ngang cười hì hì xắn tay áo.

Tề Yên Khách cũng cười không nói.

Nửa giờ sau, trên bàn ăn bày đầy món ngon mỹ vị. Hai người ngồi xuống cắn nuốt một phen, để lại một bàn bát trống.

“Ai rửa bát? Oanh tù tù nha?” Cố Ngang đang muốn nhắc tay, bỗng nhiên hùng hổ đẩy cái bát ra, cười nói, “Quên mất, sắp tận thế rồi còn gì, rửa cái rắm! Mặc kệ!”

Tề Yên Khách đồng ý gạt đầu, lôi cậu vào phòng ngủ.

“Rượu túc cơm no thật mãn nguyện!” Cố Ngang khoan khoái nhảy lên giường.

Tề Yên Khách bắt đầu gõ phím, chỉ vào laptop, miệng làm vài khẩu hiệu: “Cho em xem.”

Cố Ngang mở to hai mắt, kinh hãi nói: “Anh cho em xem bản thảo của anh?”

Tề Yên Khách mỉm cười gật đầu. Cố Ngang hoan hô một tiếng, phe phẩy cái đuôi ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn. Tề Yên Khách mở máy tính, mở một thư mục, bên trong có rất nhiều tài liệu. Cố Ngang liếc mắt liền thấy vô hạn nghi kỵ.

... Đúng rồi, anh ấy có nói qua, hy vọng mình sau khi trở về sẽ xem lại quyển sách kia thật kỹ.

Hiện tại thế mà thật sự được trở về... Tuy rằng cậu vẫn không rõ dụng ý của Tề Yên Khách, nhưng giờ có thể xem lại quyển sách kia rồi?

Tề Yên Khách hiểu được cậu đang nghĩ gì, trực tiếp mở vô hạn nghi kỵ, sau đó xoay laptop về phía cậu. Cố Ngang đột nhiên có chút khẩn trương, hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu đọc.

Cảm giác đọc một văn bản cùng đọc một quyển sách thật sự cực kỳ bất đồng, nhưng hành văn khác thường mà hoa lệ của ki-lô-gam rất nhanh đã đưa Cố Ngang mang vào bên trong quyển sách. Rất nhanh, cậu đã thật sâu đắm mà chìm vào bầu không khí bên trong cuốn tiểu thuyết, mắt không chớp nhìn chăm chăm màn hình. Tề Yên Khách thì tựa vào bên giường, mở ra cuốn sổ, lật trang đầu tiên, dường như đang sửa lại cái gì.

Cả một buổi chiều, Cố Ngang đều hết sức chuyên chú mà đọc. Tề Yên Khách viết trong chốc lát liền cất cuốn sổ đi, thản nhiên mà nhìn Cố Ngang.

Thẳng đến khi văn bản được kéo đến cuối cùng, suy nghĩ của Cố Ngang vẫn còn chưa ngừng mà chuyển động rờn rọc. Khi cậu phát hiện đây là kết cục, liền lộ ra thần sắc mờ mịt.

“... Xem xong rồi.” Cố Ngang xoa xoa mắt.

Tề Yên Khách gật đầu.

Cố Ngang nghĩ nghĩ, nói: “Không giống so với em tưởng tượng.”

Tề Yên Khách cười cười, không tiếng động nói: “Thất vọng sao?”

“Không, đương nhiên không.” Cố Ngang bật cười, “Siêu cấp đẹp, nhưng mà...” Sắc mặt cậu buồn bã, chậm rãi nói, “Kết cục quả nhiên là toàn diệt.”

Giống như Dịch Khiêm đã nói, kết cục là toàn diệt. Không chỉ vậy, bối cảnh đặt ra quả thật so trải nghiệm của bọn họ rất giống nhau, thậm chí cách thức tử vong của mỗi nhân vật đều giống nhau như đúc.

Không biết khi Tề Yên Khách nhìn thấy bối cảnh trong truyện hết thấy đang phát sinh trước mắt, trong lòng là cảm tưởng gì.

“Đến bây giờ chúng ta cứ nhiên còn chưa có chết, hơn nữa đã thoát ra khỏi đó, có nghĩa là...” Nụ cười của Cố Ngang bỗng trở nên chua xót, “Tất cả mọi chuyện, vẫn chưa chấm dứt đúng không?”

Tề Yên Khách gật đầu, sau đó cầm lấy máy tính, tại phía cuối văn bản nói loại ngôn ngữ trong nghề: “Em vẫn muốn biết chân tướng sao?”

Cố Ngang nhìn hai chữ “Chân tướng”, nhất thời có chút xuất thần.

Một lúc lâu sau, cậu bắt đầu cười cười, lắc đầu.

“Hai ngày nay ở cùng với anh, thật vui vẻ, thật hạnh phúc. Đã đến lúc trở về đối mặt với thực tế.” Cố Ngang hít sâu một hơi, mỉm cười nói, “Đến lúc trở về gặp Vi Miểu rồi.”

Tề Yên Khách thật sâu mà nhìn cậu, sau đó nắm chặt tay cậu, đẩy máy tính ra đứng lên.

Cố Ngang bị y dắt về phía trước cửa. Đứng lại.

Hai người cứ trầm mặc như vậy mà đứng ở trước cửa, không nói được một lời. Nhiệt độ cơ thể từ lòng bàn tay truyền lại, khô ráo mà ấm áp.

Laptop nằm chống đỡ trên giường, tựa như bị vứt bỏ, nhìn qua có chút ai oán thê lương.

“... Này, chúng ta đây là sắp đi tự tử à?” Cố Ngang cười cười.

Tề Yên Khách trù mến mà ngưng mắt nhìn cậu, bỗng nhiên gương khoe miệng, chậm rãi lắc đầu.

“Chắc chắc, thật chờ mong nha. Chúng ta sẽ có kết cục thể nào đây?” Cố Ngang khịt khịt mũi, cảm thấy mắt có chút ướt át, “Đi thôi, em không thể chờ thêm được đâu.”

Tề Yên Khách nắm chặt tay cậu, sau đó đẩy cửa ra.

—— Phía sau cửa, là một mảnh hắc ám. Giống như cả thế giới đã bị nuốt chửng, lại giống như đang ở biển sâu. Đó là một không gian khiến người ta tuyệt vọng, bởi vì không thể nhìn thấy gì, chỉ có bóng tối.

Mà bên trong bóng tối kia, có một tia sáng nhỏ phát ra từ một vật thể hình cầu. Trong hình cầu trải rộng tơ máu như mạng nhện, tia sáng mỏng manh miễn cưỡng lộ ra từ trong vết nứt của mạng nhện.

Cứ như là tia sáng của hy vọng duy nhất vậy, nó chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của thiếu niên đứng bên quả cầu.

“Quang...” Thiếu niên nâng mắt, dịu dàng nhìn hai người trước mặt, “Hai người trở lại rồi.”

51. Chương 48: Tại Giao Lộ Giữa Thực Tế Và Hư Ảo

(Thay đổi ngôi nhân xưng của Vi Miểu từ ‘nó’ thành ‘cậu’ do đã mang dáng vẻ trưởng thành)

(Chú ý là trong phần thuật lại cuốn nhật ký của TYK, ngôi nhân xưng của VM vẫn là ‘nó’)

“Vi Miểu.” Cố Ngang cười cười, trong lòng cũng không có cảm xúc gì quá mãnh liệt, “Sao mà bộ dạng của em lại không giống như anh nhớ nữa rồi?”

Thân thể của thiếu niên giống như đang lơ lửng trong không trung, bởi vì dưới chân cậu cũng chỉ toàn là bóng tối. Cậu đứng bên quả cầu tản mát ra vàng sáng mỏng manh, nở một nụ cười thương cảm: “Thật xin lỗi, em đã thay đổi.”

Cố Ngang cùng Tề Yên Khách vẫn đứng ở cửa. Phía sau là căn phòng nhỏ của Tề Yên Khách, ánh mặt trời đầy áp. Hai người đứng tại điểm giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối, không tiến về phía trước cũng không hề lui lại. Chỉ có một mình Vi Miểu đứng trong bóng đêm, cùng với một vầng hào quang nhỏ.

Đứa trẻ kia nhìn cô độc như vậy, giống như đã một mình ở trong bóng đêm này từ rất lâu. Cố Ngang bỗng có chút không đành lòng, có ý hỏi mà nhìn sang Tề Yên Khách. Tề Yên Khách gật gật đầu, sau đó nắm lấy tay cậu, bước về phía trước một bước, vào biên giới bên trong bóng tối.

Xúc cảm dưới chân thật kỳ diệu, không có cảm giác như đang đứng trên mặt đất, nhưng cũng không bị lún xuống. Vào rồi mới phát hiện, đây là loại không gian khiến cho người ta cảm thấy đầy áp lực và tuyệt vọng. Bóng tối từ bốn phương tám hướng đè xuống, giống như ngay cả hô hấp cũng bị tước đoạt. May mà cánh cửa phía sau còn chưa đóng, vẫn có ánh mặt trời chiếu vào.

...Trước khi bọn họ mở cửa, nơi này đã như thế nào?

Tại sao Vi Miểu lại một mình một người chờ đợi trong bóng đêm này? Vì vậy đành làm bạn với quả cầu phát sáng kia sao?

Trong lòng Cố Ngang run lên, chợt nhớ tới Vi Miểu vẫn luôn gọi cậu là “Quang” (ánh sáng).

“Bây giờ có thể nói sự thật rồi chứ?” Cố Ngang hít sâu một hơi, nghiêng mặt nhìn Tề Yên Khách.

Tề Yên Khách đưa cuốn sổ của mình qua. Cố Ngang một bên tiếp lấy, một bên cười nói: “Nơi này tối như vậy, làm sao em...” Còn chưa nói xong, trong nháy mắt ngón tay chạm vào cuốn sổ, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu, dần dần xuất hiện những cảnh tượng liên tiếp như một thước phim.

Thanh âm nhẹ nhàng hòa hoãn của Tề Yên Khách vang lên trong đầu, giống như đang tường thuật lại một bộ phim.

(Những đoạn phía dưới trong “...” là giọng nói của TYK (trong đầu CN) thuật lại những gì y đã viết trong quyển nhật ký)

“Khi tỉnh lại, bên người có giấy bút. Trong phòng vệ sinh có tám con vịt nhỏ màu vàng, viết tám cái tên, tất cả đều là nét chữ của mình. Tại sao lại là nét chữ của mình nhỉ?”

Hình ảnh hiện lên cảnh Tề Yên Khách buông con vịt xuống, bước ra khỏi phòng đánh giá cái hành lang tựa khúc ruột đồ lừ của một con quái thú.

“Sáu căn phòng, trên cửa có đồ án. Ngôi sao, bộ não, ác ma, song xà, trái tim, quyển sách.”

Cổ Ngang thấy bản thân xuất hiện trong màn ảnh, kinh ngạc nhìn Tề Yên Khách.

“Gặp lại cậu độc giả đáng yêu ngày hôm qua =w= trùng hợp thú vị như vậy, nhất định là có ý nghĩa gì đó.”

Nhà ăn, tám người cùng ngồi một chỗ. “Ngôi sao, Cổ Ngang. Bộ não, mình. Ác ma, Dịch Khiêm Dịch Bách. Song xà, Nghê An Vi Miểu. Trái tim, Cung Lý. Quyển sách, ông chủ. Mỗi con vịt ứng với mỗi người ngồi đây. Vì sao trong phòng song xà và ác ma lại có hai người? Tám người ở đây có liên hệ gì? Có người thứ chín không nhỉ?”

Một người que (người que TYK vẽ trong cuốn sổ...) mặc chiếc tạp dề nở một nụ cười. Trên tạp dề viết “Bên trong không mặc gì”. Trên đầu người que viết “Mẹ nó đáng yêu =w=”

...

Mắt Cổ Ngang đột nhiên nóng bừng, khóe miệng nhin không được giương lên.

...

“Trong tủ lạnh chỉ có thể biến ra thực vật. Dao trong nhà ăn có khả năng là hung khí nhất. Sau khi mình nói câu đó, Vi Miểu đánh rơi dao xuống đất. Lưỡi dao liền biến dạng.”

“Trí nhớ của mẹ nó tốt thật. Lòng đa nghi của Dịch Khiêm rất nặng. Cung Lý thích Cổ Ngang.”

“Một lần nữa chia phòng. Mình cùng Cổ Ngang một gian, Dịch Khiêm Dịch Bách, Cung Lý, ông chủ, Nghê An Vi Miểu.”

“Cổ Ngang là đồng tính luyến ái. Thật đơn thuần, đối với mình có hảo cảm. Đây là câu chuyện về hai người nam chính sao?”

Hình ảnh hiện lên cảnh Tề Yên Khách mỉm cười khi giúp Cổ Ngang xếp lại quần áo, viết xuống nhật ký “Cũng không tồi nha”.

Hình ảnh tiếp tục thay đổi, Dịch Khiêm mở tủ quần áo của Nghê An ra, mặt liền biến sắc. Tề Yên Khách cũng tiến đến mở ra.

“Trong tủ quần áo của Nghê An có dầu bôi trơn, dung dịch thụt tháo (1) và bao cao su.”

(1) Thụt tháo là thủ thuật đưa nước vào đại tràng nhằm làm mềm lỏng những cục phân cứng và làm thành ruột nở rộng thành ruột được kích thích sẽ co lại đẩy phân ra ngoài trong trường hợp bệnh nhân không đại tiện được và để làm sạch khung đại tràng. (nguồn)

“Nghê An mang Vi Miểu về phòng. Ánh mắt Nghê An nhìn Vi Miểu thật sự vi diệu.”

... Tâm tình Cổ Ngang trở nên có chút phức tạp.

Tại nhà ăn, ông chủ cùng Cung Lý đang chuẩn bị điểm tâm ngọt. Tề Yên Khách lặng lẽ mở ngăn kéo ra, rất tự nhiên mà giấu một con dao vào tay áo.

“Nếu như giống như trong sách đã nói, thì rất nhanh sẽ có người chết? Nếu ở cùng một nơi, phải thuận tiện bảo vệ cậu ấy mới được.”

A, vậy mà lại giấu dao à... Bất quá, thấy anh là vì bảo vệ em, em liền không truy cứu nha.

“Nghê An chết, ngực bị dao đâm vào sau đó rút ra, Vi Miểu ngồi trong vũng máu chơi đến là vui vẻ. Hiện trường không có dấu chân máu, hẳn là hung thủ rời đi khi con dao còn chưa được rút ra. Cho dù Vi Miểu không phải là hung thủ, thì cũng là nó rút dao ra gián tiếp sát hại Nghê An.”

Quả nhiên giống như ông chủ nói... Không ngờ sớm như vậy Tề Yên Khách đã đoán được nguyên nhân Nghê An chết. Nhưng vì sao y lại chẳng nói cho ai biết?

... Không, cẩn thận ngẫm lại, thì lúc ấy cũng không biết hung thủ là ai. Nếu Tề Yên Khách quá khoa trương, nói không chừng sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo của hung thủ.

“Sau khi Nghê An chết, bóng đèn ở nhà ăn xuất hiện tơ máu. Ngọn đèn không thể bị phá hư về mặt vật lý, có cơ quan sao?”

“Phòng của Nghê An biến mất. Nguyên nhân là gì?”

“Ngày hôm sau, tất cả mọi người đều sinh ra ham muốn tình dục. Có liên quan đến cái chết của Nghê An sao? Nếu chết rồi, thì bỏ con vịt của gã đi vậy. Còn lại bảy người, kế tiếp sẽ tiến triển như thế nào đây?”

“Cố Ngang thật đáng yêu.”

Hình ảnh hiện lên cảnh Tề Yên Khách mỉm cười tiến tới, nói “Có chút muốn hôn em”. Nhưng trong lúc bản thân cậu nhắm mắt lại, y lại lộ ra một vẻ mặt mờ mịt.

“Mình thích cậu ấy sao?”

“Là bởi vì thích cậu ấy cho nên mới muốn hôn, hay là vì muốn cậu ấy thích mình mà muốn hôn?”

“Cố Ngang nhìn thấy mấy con vịt rồi, cậu ấy đang nghi ngờ mình. Nói nói có mấy câu liền khiến cậu ấy hết cả hoài nghi, đơn thuần quá đi =w=”

“Không. Có thể mình đã nói dối. Gạt người quá đi, thậm chí mình còn cảm thấy, có lẽ mình thích cậu ấy mất rồi.”

... Hóa ra từ khi đó anh đã bắt đầu nghi ngờ chính mình.

Đột nhiên Cố Ngang cảm thấy khổ sở quá.

“Cung Lý bày tỏ với Cố Ngang.”

“Thử hôn Dịch Bách. Quả nhiên, vì để cho nội dung câu chuyện được phát triển, mình có thể làm được. Nhưng vì sao khi là Cố Ngang thì lại làm không được chứ?”

Ngu ngốc, bởi vì anh thích em mà.

“Dịch Bách chết. Trượt chân trong phòng tắm, đập đầu vào thành bồn tắm mà té xỉu, chết chìm. Phía dưới lòng bồn tắm là một bánh xà phòng. Một mình Cung Lý vào phòng tắm trước Dịch Bách một lúc lâu, là có động cơ.”

“Dịch Khiêm liền sụp đổ mà nhốt mình trong phòng. Cung Lý biết người Cố Ngang thích chính là mình, liền náo loạn một trận. Thật rẻ mạt, nhanh mà đi chết luôn đi.”

“Căn phòng ác ma vẫn chưa biến mất. Bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Dịch Khiêm không chịu ra ngoài liền không thể xác nhận. Vừa lúc ông chủ cũng muốn khuyên hấn ra ngoài, liền bảo chú ta hiến thân đi.”

“Dịch Khiêm thế mà lại cùng chú ta lên giường. Hừ, tuyệt đối là khiêu khích!”

Hình ảnh thay đổi, Tề Yên Khách cùng Cố Ngang đứng ngoài cửa phòng ông chủ nhìn lên, Tề Yên Khách thật cẩn thận mà nắm tay cậu.

“Tuy nói ‘Để anh chạm vào em là không tốt’, nhưng, làm sao có thể chứ!”

Độc thoại nội tâm của người kia có vẻ ngượng ngùng mà tràn ngập khoái hoạt, hòa với tiếng tim đập càng lúc càng nhanh.

Cố Ngang kinh ngạc nhìn cảnh hai người đang ôm nhau trong phòng tắm, thấy khi đó mình cùng y khoe miệng đều hơi giương lên, cùng nhìn vào mắt nhau.

“Cậu ấy muốn hôn mình.”

Thanh âm của người kia trở nên có chút ưu thương.

“Chỉ là nói chút lời ngon tiếng ngọt, khiến cho cậu ấy thích mình... Còn mình thì sao?”

“Mình có thể lấy tình cảm chân thành như thế mà đối đãi với cậu ấy chứ?”

“Hay là, mình chỉ đang đắm chìm trong chính nội dung vở kịch mà mình đặt ra?”

Ngu ngốc...

Anh nghĩ như vậy, chứng tỏ anh đã yêu em rồi còn gì. Lo sợ sẽ đối với em không đủ nghiêm túc, lo sợ bản thân trả giá không đủ chân thành... Nghĩ như vậy, chính là vì yêu mà.

...

Hình ảnh dừng lại, ngay tại lúc Vi Miểu xuất hiện. Vi Miểu trong bộ quần áo đã quá nhỏ, ngẩng đầu nhìn hai người.

“Vi Miểu lớn lên. Ngọn đèn cũng càng tối sầm. Vì sao lúc này chỉ có Vi Miểu là thay đổi? Nó cùng ngọn đèn có liên quan sao?”

...

“Nếu tất cả những chuyện xảy ra ở đây là giống như trong cuốn tiểu thuyết, vậy tiếp theo tác giả sẽ viết như thế nào?”

Tề Yên Khách ở trước bồn rửa mặt lẳng lặng nhìn những con vịt còn lại ở trên kệ, sau đó vứt con vịt của Cung Lý vào thùng rác.

“Quả nhiên, người chết tiếp theo chính là Cung Lý. Nhân vật phản diện với tính cách quá xấu phối hợp diễn sẽ làm tác giả chán ghét a.”

“Còn mình thì sao?”

“Mình yêu Cố Ngang, là do chính tâm ý của mình, hay lại chính là an bài của người ‘tác giả’ kia?”

“Hay là nói, là an bài của ‘mình’?”

“Tất cả những chuyện phát sinh cho đến nay, đều giống với dự liệu của mình... Không, là đều giống với mình ‘đặt ra’ mới đúng.”

“Cùng Cố Ngang yêu đương. Phát sinh những vụ giết người liên tiếp. Vô luận thế nào cũng không thoát được khỏi nơi này. Tất cả, đều là mình âm thầm ‘đặt ra’ sao...”

Tề Yên Khách cầm hai con vịt nhỏ mà từ từ trượt xuống bờ tường, hai chân trần đặt trên nền gạch men sứ, nhìn qua vô cùng lạnh lẽo. Y chậm rãi chớp mắt, lâm vào hoang mang sâu thẳm.

Hình ảnh hiện lên cảnh chính mình đi vào trước mặt y, thất kinh mà nhìn y.

Tề Yên Khách ngẩng mặt lên, chậm rãi đem con vịt viết “Cố Ngang” đưa cho mình.

“Nếu tất cả đều là do anh ‘đặt ra’... Anh không muốn em phải liên lụy.”

“Anh đem vận mệnh của em trả lại cho em. Không còn phải hành động theo ý muốn của anh, không còn bị những lời nói dối trá của anh ảnh hưởng. Hãy trở lại làm chính em đi.”

... Ngu ngốc.

Cố Ngang giương khoe miệng, nước mắt lộp lộp lộp lộp lăn xuống.

Anh cho anh là ai chứ, làm sao anh có thể quyết định được vận mệnh của em? Anh đã nghĩ quá nhiều rồi.

Tuy rằng em cũng không biết vì sao lại yêu anh, nhưng em khẳng định... không phải là vì cái thứ chó má gì đặt ra. Huống chi, anh cũng yêu em, không phải sao?

Hình ảnh hiện lên cảnh hai người thâm tình ôm hôn, trong mắt là tình yêu vô pháp giả bộ.

“Anh đối với em, là thật lòng.”

Đương nhiên là vậy rồi, ngu ngốc...

“Ông chủ làm một bữa tối phong phú. Mình nghĩ chú ta muốn tự sát. Nguyên nhân đại khái là vì đã giúp Dịch Khiêm sát hại Cung Lý, nên trong lòng bất an?”

“Dịch Khiêm muốn tìm mình nói chuyện. Thuận tiện làm hẩn chú ý một chút đến ông chủ.”

Trong phòng Dịch Khiêm, nơi vốn là chỗ đặt giường biến thành một hình cầu trống rỗng thật lớn.

Là thật lòng, hay là do chính anh ‘đặt ra’ mà trở thành thật lòng? Dịch Khiêm cười nhạo hỏi.

Tề Yên Khách hốt hoảng thất thố mà chạy trốn.

“Là thật lòng, hay là do chính mình đặt ra mà trở thành thật lòng?”

“Không ngờ lại dùng ‘hình tượng’ giả dối để lừa gạt cậu ấy.”

Trong phòng vệ sinh, Tề Yên Khách quỳ gối trước bồn cầu, nhắm mắt hung hăng cắn xuống.

“Nói ra khỏi miệng, tất cả đều là những lời ngon tiếng ngọt được tỉ mỉ lập ra. Không muốn.”

Y vịn lên bồn cầu, trong miệng chảy ra cơ man là máu. Rõ ràng đau đến cả người đều run rẩy, nhưng ánh mắt lại vô cùng bình tĩnh.

“Dịch Khiêm nói cho tiểu ngốc quang, rằng kết cục là toàn diệt. Ai nha, sớm biết vậy lúc trước đã không thể nhẫn tâm. Tiểu ngốc quang nhất định rất khổ sở. Nhưng mà, cho đến bây giờ mình vẫn tin tưởng, hai người nhất định có thể chạy đi. Cho dù có chuyện gì anh cũng sẽ bảo vệ em, cho dù em không còn tin tưởng anh.”

...

“Ông chủ chết. Vi Miểu đã có thể nói chuyện. Thật thú vị, mình cắn đứt đầu lưỡi, nó liền học được ngôn ngữ.”

“Hiệu quả của quyển sách là ngôn ngữ? Hình như không chỉ có thế.”

“Song xà, dục vọng. Ác ma, diện mạo. Trái tim, tình cảm. Quyển sách, ngôn ngữ. Nhìn thì như thế, nhưng tựa hồ còn chưa có chuẩn xác. Còn có, ngọn đèn đại biểu cho cái gì?”

“Nếu Vi Miểu chết, sẽ phát sinh điều gì? Sẽ có phòng biến mất sao?”

“Hay là, tất cả các căn phòng sẽ đều biến mất?”

“... Cốt lõi?”

...

“Dịch Khiêm chết. Cố Ngang bị thương nặng. Vi Miểu giúp miệng vết thương của Cố Ngang khép lại nhanh chóng.”

“Cơ thể của Dịch Khiêm cùng Vi Miểu dung hợp. Hóa ra phòng cùng với thi thể không phải là biến mất, mà là bị hấp thu.”

“Vi Miểu lớn lên nhanh chóng. Ác ma đại biểu, thật sự là vẻ ngoài sao? Ngọn đèn sắp tắt, mình cảm thấy thực suy yếu. Có lẽ tính mạng của mình cũng đang bị lặng lẽ hấp thu.”

“Vi Miểu rốt cuộc là thứ gì?”

“... Hình thái? Không phải bề ngoài, mà là hình thái... Hình thái tồn tại của Vi Miểu, chính là ác ma?”

“Song xà, dục vọng. Ác ma, hình thái. Trái tim, tình cảm. Quyển sách... Tri thức?”

“Bộ não, trí lực. Ngôi sao...”

“Đứa trẻ kia nói, em nghĩ, em là người xấu.”

“... Ký ức?”

...

“Hóa ra, chính mình mới là hư ảo.”

“Ngang, hóa ra chúng ta, thật sự không có khả năng chạy thoát...”

...

Hình ảnh đến đây chấm dứt.

Cố Ngang giống như rơi vào biển sâu, chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, cả người đều như bị bóng tối cắn nuốt. Cậu thậm chí quên cả hô hấp, thẳng đến khi hít thở không thông mà bừng tỉnh lại, cậu mới hít vào một hơi thật lớn.

“... Ký ức...” Cậu mờ mịt nhìn những người khác, Tề Yên Khách cùng Vi Miểu, “Tôi là... ký ức?”

Vi Miểu cuộn mình tại vàng sáng mỏng manh của quả cầu, hai mắt trong suốt bình tĩnh: “Ừm. Anh là ký ức của em.”

“Em là ác ma? Còn anh... Chúng ta rốt cuộc...” Cố Ngang đột nhiên cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, cứ như một người chết đuối đang cố gắng vươn tay, nhưng đến bờ rong cũng bắt không được.

Vi Miểu đứng lên nở một nụ cười chua xót, bàn tay nhẹ nhàng chụp lên quả cầu đang phát sáng: “Không, em không phải ác ma, em chỉ là cốt lõi của nó... Ban đầu chỉ có ác ma là bị tan rã. Trí lực, tình cảm, tri thức, hình thái, dự vọng, còn cả ký ức. Mọi người đều là được tách ra từ cốt lõi.”

Cố Ngang bắt lực nhìn Tề Yên Khách. Tề Yên Khách nắm chặt tay cậu, ánh mắt dịu dàng.

Vi Miểu chậm rãi chớp mắt, tầm mắt dừng trên hai bàn tay đang nắm chặt của hai người. Cậu hơi nhếch khóe miệng, nhẹ giọng nói: “Khi mọi người chết đi, sẽ trở về cốt lõi. Sau đó... Chúng ta sẽ hợp nhất.”

Cứ như vậy thoát ly lập luận thường thức, sau khi đã trải qua bao nhiêu sự kiện quỷ dị như thế, Cố Ngang đã không còn cho đó là Thiên Phương dạ đàm (truyện Nghìn lẻ một đêm, tức là chuyện ảo tưởng, không có thực) nữa rồi.

Nhưng vẫn là nhện không được mà cảm thấy... tuyệt vọng.

Hóa ra chúng ta thật sự trốn thoát không nổi. Bởi vì chính chúng ta mới là “hư ảo”.

Kết cục duy nhất của chúng ta chính là cái chết. Căn bản là không có chỗ để trốn.

Đúng rồi, không chỉ là căn nhà kia... Mà cả thế giới trước kia chúng ta sinh sống, cũng là hư ảo đúng không? Bố mẹ, bạn bè... Cuộc sống của mình...

Từ đầu tới cuối đều bị phủ định a...

Cậu hít sâu một hơi, nhìn quanh bốn phía. Trong không gian tối mịt này, cái gì cũng không có, mọi thứ đều là hư vô. Vậy thì mình cứ giả vờ còn có ý nghĩa gì nữa?

Có giả vờ đến đâu cũng đâu có thể trốn thoát?

“Thật xin lỗi.” Vi Miểu rũ mắt, nhẹ giọng nói.

Cố Ngang không biết nên nói gì bây giờ. Lúc này Tề Yên Khách bỗng từ trong túi rút ra một con vịt, ánh mắt dò hỏi nhìn Vi Miểu.

Vi Miểu nghĩ nghĩ, nói: “Theo ý muốn của anh.”

Tề Yên Khách nhàn tình sáng lên. Vi Miểu tựa hồ cũng phát hiện ra điều gì đó, lộ ra thần sắc tự hỏi. Tề Yên Khách cười cười, chỉ chỉ cuốn nhật ký trong tay Cố Ngang. Cố Ngang ngẩn người, nhanh chóng đưa cuốn sổ cho y.

Tề Yên Khách nhanh chóng viết xuống một dòng chữ: “Có lẽ anh có thể bảo hộ em.”

Cố Ngang ngơ ngác hỏi: “Là ý gì?”

Tề Yên Khách cười cười, ấn một nụ hôn lên trán cậu, sau đó rút con vít của cửa cậu ra, nhét vào trong lòng bàn tay cậu, nắm lại thật chặt.

... Đây là cáo biệt sao?!

Cố Ngang đột nhiên cảm thấy sợ hãi vô cùng, dùng sức giữ chặt Tề Yên Khách không muốn buông ra. Tề Yên Khách mỉm cười lắc đầu, vươn tay gầy gầy mũi cậu.

“Ngoan, nghe lời.” Y không tiếng động mà làm vài khẩu hiệu bằng miệng.

Cố Ngang há miệng, lại cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, nói không nên lời.

... Giấy dựa cũng chẳng có ý nghĩa. Không thể có kết cục khác.

Tuyệt vọng tước đoạt khí lực toàn thân cậu. Trên tay buồng lỏng, Tề Yên Khách liền lui ra.

Cố Ngang kinh ngạc nhìn y đi về phía Vi Miếu. Y đưa ra con vít có chữ “Ki-lô-gam”.

“Cám ơn anh đã trở về.” Vi Miếu cúi đầu, giọng nói áy náy mà đau thương. Cậu chậm rãi giơ tay lên, tiếp nhận con vít nhỏ. Thời điểm con vít chạm vào ngón tay cậu liền lập tức biến mất, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Tề Yên Khách cuối cùng quay đầu hướng Cố Ngang nở một nụ cười, sau đó, thân thể bắt đầu vụn vỡ. Bóng tối xung quanh quần lấy, bao bọc cả người y, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Hốc mắt Cố Ngang nóng lên, cái gì cũng đều thấy mơ hồ không rõ.

Anh ấy trở về.

Vi Miếu chậm rãi chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu nhìn quả cầu càng lúc càng ảm đạm kia.

“Rốt cuộc... đã kết thúc rồi.”

Thiếu niên khoe miệng hơi giương, lộ ra nụ cười đau thương tuyệt vọng.

“Tề Yên Khách, nguyện vọng của anh là...”

52. Chương 49: Sự Hội Tụ Của Hai Câu Chuyện

“Cho tôi, hết thấy của cậu.”

“...”

“Sao vậy, ước nguyện cũng có hạn chế sao?”

“... Vì sao? Kể cả đưa cho anh khối thân thể này, anh ấy cũng...”

“Cho nên mới nói cậu là thiếu năng trí tuệ nha. Cho dù tôi đã trở về, cậu cũng chẳng thông minh lên chút nào nhỉ.”

“...”

“Cậu đã nói con vít là ý chí của tôi. Con vít đó có thể ngăn cản cốt lõi cắn nuốt cậu ấy đúng không?”

“Đúng vậy. Nhưng chỉ có thể làm chậm lại, không thể ngăn cản.”

“Con vít nếu có đại lượng ý chí thì có thể làm chậm lại quá trình cắn nuốt, vậy nếu toàn bộ ý chí của tôi đều tiến vào, cậu ấy không phải là có thể...”

“ ... ”

“A, không phải là cậu không muốn biến mất chứ? Ừm, bản thân làm cốt lõi, làm sao có thể tưởng tượng chính mình biến mất được?”

“ ... ”

“Này, tôi biết cậu thích cậu ấy đã lâu rồi. Lúc này không phải là nên nói một câu ‘Chỉ cần có thể cứu anh ấy tôi nguyện ý làm tất cả mọi thứ’ sao?”

“ ... ”

“Này, thiếu năng trí tuệ, cậu tồn tại, số phận của cậu ấy thì chỉ có một. Mau biến mất đi. Dem cốt lõi giao cho tôi. Cậu cứ hòa tan thăng hoa bản thân thật tốt, tôi sẽ giúp cậu làm lễ tưởng nhớ.”

“ ... Nguyện vọng của anh ấy, từ trước đến nay đều là cùng anh một chỗ.”

“Thì?”

“Tôi vốn đang nghĩ, nếu anh ấy đề xuất nguyện vọng này với tôi, tôi sẽ thực hiện như thế nào đây... Hiện tại không cần lo lắng nữa.”

“Nếu là tôi nha, tôi nhất định sẽ giúp cậu ấy thực hiện, cho nên cậu nhanh lên...”

“Cho tôi thêm chút thời gian được không? Tôi muốn nhìn kỹ anh ấy... Tôi muốn giống như người bình thường, cùng anh ấy trò chuyện...”

“Ngu ngốc! Sau đó cứ tha kéo cậu ấy như vậy để bị cậu ăn luôn à!”

“A... Hình như là như vậy. Thật xin lỗi. Vậy thì cho anh. Tôi đã bị cướp đi tất cả rồi... Vẫn chưa kết hợp đâu, cầm đi.”

“ ... Này, cảm ơn.”

“ ... Đó là tôi, ánh sáng duy nhất trong bóng đêm.”

“Tôi biết.”

“Cảm ơn anh, thay tôi bảo hộ anh ấy.”

“Nhất định.”

Thiếu niên ngưng mắt nhìn người trước mặt, ánh mắt trong suốt rõ ràng mở lớn, cứ như muốn đem người kia khắc sâu vào trong lòng.

Cổ Ngang vô lực ngồi dưới đất, ngửa đầu nhìn cậu, nước mắt trên mặt đã khô.

“Đến đây đi, anh cũng đã sẵn sàng.” Cổ Ngang chưa sót cười cười, giơ con vít của mình lên, nhắm mắt chờ đợi.

Thiếu niên nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười ấm áp. Sau đó quỳ trước mặt cậu, cúi người về phía trước, nhắm mắt lại, thành kính mà hôn lên bờ môi của cậu.

Nụ hôn ấy chỉ mang trong mình sự quyến luyến thuần túy.

—— Hiện tại em không có tình cảm không có nhận thức không có trí lực, thậm chí đến dự vọng cũng chẳng có, vậy mà đã bắt đầu quyến luyến anh.

Trong đoạn thời gian đã không thể đếm được, ở biên giới nơi chỉ nhìn thấy được bóng tối, chỉ có anh là ánh sáng duy nhất của em.

Tựa như ngôi sao, mỏng manh lại ấm áp, ký ức của em, ánh sáng duy nhất trong trí nhớ của em.

Vĩnh biệt, ánh sáng của em, duy nhất.

“...?” Cổ Ngang khiếp sợ mở mắt ra.

Nhưng lọt vào trong tầm mắt cũng chỉ là thiếu niên thần sắc có chút mê mang.

“Chậc, cảm giác thật kỳ quái.” Thiếu niên cúi đầu nhìn bàn tay của mình, nắm tay lại lắc lắc, tặc lưỡi nói, “Đều nhỏ lại hết rồi, không biết nơi đó (nơi mà ai cũng biết là nơi nào...) có... Khụ.”

“?” Cố Ngang ngây ngẩn cả người. Ngửi khí này...

“Tiểu ngọc quang, còn không nhận ra à?” Thiếu niên cười hì hì gầy gầy mũi cậu, ánh mắt vô cùng dịu dàng, “Anh, lại về rồi.”

“... Tề Yên Khách?!” Cố Ngang mở to hai mắt, “Làm sao anh...” Lời còn chưa dứt, cậu đột nhiên cảm thấy thở không nổi. Sức lực toàn thân tựa hồ cũng bị rút mất, khiến cậu thật khó mà tiếp tục hô hấp.

“Đừng sợ.” Thiếu niên nắm chặt tay cậu, đem con vịt nhỏ gắt gao nắm lấy, “Anh sẽ bảo vệ em.”

Cứ mặc y nói như vậy, Cố Ngang vẫn là nhìn đến thân thể của chính mình đang vận vẹo biến hóa. Cậu cảm nhận rất rõ ràng sức hút khổng lồ đến từ bên cạnh, đến từ thân thể của người kia. Nơi hai người tiếp xúc lạnh lẽo dị thường, không có một chút ấm áp.

“Thật là, toàn tạo ra mấy cảnh tượng như thế này cho mình nhìn, không phải biến thái mới là lạ.” Người bên cạnh cười hì hì nói xong, cảnh tượng bốn phía bỗng nhiên chuyển biến. Bóng tối bị cuốn trôi, trước mặt xuất hiện một vùng quê rộng lớn. Đỉnh đầu là trời xanh mây trắng, dưới chân là mặt cỏ mềm mại, từng đóa hoa nhỏ thẹn thùng nở rộ, hương khí mờ nhạt ngập cả khoang mũi.

Cố Ngang hoảng hốt mà nhìn hết thấy.

Thanh âm bên tai mềm nhẹ hòa hoãn.

“Ngang, nguyện ý cùng anh một chỗ chứ?”

“...?” Ý thức Cố Ngang bắt đầu mơ hồ, cố gắng muốn nhận ra được ý tứ trong thanh âm kia.

“Chỉ có một cơ hội thôi, quyết định rồi sẽ không thể thay đổi ...” Thiếu niên bên cạnh sờ sờ mũi, có vẻ xấu hổ, “Ác ma gần như có thể được coi là thứ mãi mãi tồn tại, vì vậy... em nguyện ý, vĩnh viễn cùng anh một chỗ chứ?”

“Anh đùa cái gì vậy...” Cố Ngang bắt đầu dĩ cười cười. Động tác nhỏ như vậy, cơ hồ gần như vắt kiệt chút sức lực cuối cùng của cậu, “Loại vấn đề này, còn cần hỏi sao... Đương nhiên là...”

Thanh âm Cố Ngang dần dần nhỏ đi, thân thể cậu cũng đã biến mất.

Trong lòng thiếu niên, chỉ còn lại có một con vịt màu vàng to bằng lòng bàn tay, bên dưới viết hai chữ “Cố Ngang”.

Sau đó.

“Ngọa tào ni mã lạc cách vách (câu cảm thán xin được giữ nguyên) a loại tình huống gì thế này!” Vịt nhỏ Cố Ngang từ trong lòng thiếu niên nhảy ra, đập đập đôi cánh bằng nhựa, bên trong miệng nhỏ mở ra bằng phẳng. Tròng mắt đen lúng liếng trông thật lớn.

Thiếu niên cười xì một tiếng, đem chú vịt nhỏ đang đập loạn ôm vào trong ngực.

Vịt nhỏ trầm mặc một hồi, lạnh lùng nói: “Con mẹ nó anh lại đang đùa giỡn em hả?”

“Không có, tuyệt đối không có. Phụt...”

“... Trước đây anh nói ‘vĩnh viễn’ ... Ý là... Em con mẹ nó từ nay về sau chỉ là một con vịt?!”

“Khụ khụ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì... Đúng vậy.”

“... Đồ vương bát đần!” Vịt nhỏ Cố Ngang lần thứ hai đập nước đứng lên, cạc cạc gọi bầy, “Tên tác giả hỗn đần nhà anh không phải đã sắp đặt trước đây chứ! Sụp hố (lừa đảo) a! Sớm biết sẽ phải biến thành một con vịt thì tôi con mẹ nó còn không bằng đi tìm chết!”

Thiếu niên mỉm cười nhìn chú vịt nhỏ làm ầm ĩ, thật cẩn thận mà cầm nó lên tay, chậm rãi đứng dậy.

“Đây là điều duy nhất anh có thể làm được. Dùng ý chí kiên định nhất của anh, duy trì sự tồn tại của em.”

Vịt nhỏ Cổ Ngang đột nhiên im lặng, cặp mắt to đen láy nhìn chăm chăm y: “Vi Miếu đâu?”

Thiếu niên ngẩng đầu, nhìn trời xanh mây trắng. Bầu trời sáng ngời ửng ửng xuất hiện một vết rách, mới đầu láy mắt thường không thể nhìn ra được tốc độ mở rộng của vết rách kia, nhưng dần dần, nó nứt ra càng nhanh, gần như muốn đem thế giới này trong nháy mắt xé thành hai nửa.

Phía sau vết rách kia, là một vùng trời khác. Đó là một bầu trời đêm được nạm đầy sao, xanh thẫm sâu thẳm, yên tĩnh thanh bình.

“Giống như những người khác.” Thiếu niên chậm rãi chớp mắt, nhẹ nhàng nói, “Đều biến thành ‘Ta’. À đúng rồi...” Y dừng một chút, cúi đầu mỉm cười với vịt Cổ Ngang, “Tuy rằng ký ức còn thiếu hụt, nhưng so với ác ma cũng đã không khác lắm. Anh nghĩ anh nên có một cái tên mới.”

Chú vịt nhỏ bằng nhựa méo máo trườn y.

“Nghị Kỳ.” Thiếu niên nhẹ nhàng nói xong, bầu trời màu xanh kia bỗng nhiên toàn bộ vỡ ra. Thế giới trong nháy mắt bị bầu trời đêm xanh thẫm bao phủ, lộ ra sự thật đằng sau lớp vỏ hư ảo.

Vịt nhỏ Cổ Ngang chớp mắt xoành xoạch, còn chưa thấy rõ thế giới chân thật kia là cái dạng gì, trước mắt bỗng nhiên hoa lên, cậu bị nắm thật chặt, nhanh chóng nhảy ra khỏi chỗ đang đứng.

Bang! Bang bang bang!

Tại vị trí vừa rồi những tia sét đánh xuống nổ tung, điện quang bắn ra bốn phía!

“Rốt cục ngươi cũng xuất hiện rồi, người ta chờ đến thật nhàm chán nha.” Cách đó không xa vang lên một giọng nữ thanh thúy, ngay sau đó, lại thêm một vòng hỏa lực điên cuồng!

“Các người là...” Ác ma trẻ tuổi tên Nghị Kỳ nheo mắt lại, cảnh giác mà nhìn bốn phía. Mười bốn người, mang theo trang bị chưa từng gặp trước đây, mặt lộ vẻ hưng phấn.

“Nha nha nha, mau đưa cốt lõi giao ra đây.” Cô gái nở nụ cười xinh đẹp, áo giáp trên người cùng súng ống quái dị sang lờ lờ trên tay. Cô gái nhẹ nhàng nhảy vài bước, đôi giày Martin (*) tựa hồ đã được trang bị, cô tiến đến gần hơn, cứ dùng tư thái bay lượn như vậy mà nhảy đến trước mặt Nghị Kỳ.

(*) Giày Martin:

Soạt một tiếng. Trên cánh tay cô gái bắn ra một lưỡi kiếm, thân kiếm dị thường mỏng manh mà chấn động — không, không phải mỏng manh, mà là bởi vì tần suất quá nhanh mà vô pháp có thể nhìn thấy bằng mắt thường! Vạn nhất bị lưỡi dao sắc bén kia đụng tới, căn bản không cần phải cắt, ngay lập tức sẽ huyết nhục chia lìa!

“Ngoan ngoan để cho ta chặt tay, chúng ta vẫn sẽ là bạn tốt ~ nha nha nha ~” Cô gái ngọt ngào mỉm cười, nhảy lên.

Mười ba người còn lại, coi đây là tín hiệu, từng người vào vị trí, tạo thành một thế trận mà bất cứ sinh vật nào cũng không thể đột phá.

“Hóa ra không phải là kết cục, mà là bắt đầu sao.” Nghị Kỳ cười hì hì né tránh công kích luân phiên của cô gái, thậm chí còn thành thạo mà hôn chú vịt một cái, sau đó cẩn thận bỏ vào túi áo.

“Tình huống gì thế này!” Cổ Ngang trốn trong túi áo cũng không dám động, cảm giác tên kia đang mang theo chính mình mà bay đến bay đi, còn mãnh liệt gấp va chạm nữa. Lỗ tai bị lấp đầy bởi âm thanh tia lửa điện quang nổ tanh tách, cậu quả thực không dám tưởng tượng cảnh tượng bên ngoài là như thế nào.

“Nói đúng hơn là...” Mắt Nghị Kỳ ánh lên ý cười, cảm nhận được sức mạnh của ác ma trong cơ thể đang dần dần thức tỉnh. Mười bốn người vây công không hề có khe hở, nhưng y lại có thể vượt qua mọi cực hạn của con người mà dùng đủ loại tư thế siêu việt tránh né công kích, thậm chí còn đang nhàn hạ tiến hành phản công.

Tất cả mọi chuyện khiến y tinh tường ý thức được, bản thân đã thoát thai hoá cốt (tái sinh). Mà điều chính mình sắp sửa phải đối mặt, là một thế giới chân thật, hoàn toàn bất đồng.

“... Đây, lại là một câu chuyện khác.”TKY sử dụng cơ thể của VM, đổi tên thành Nghi Kỳ; CN biến thành con vịt -_____

Thấy huyền huyền chưa...

53. Chương 50: Dự Báo Tân Thế Giới

“Trưởng quan! Sẵn binh đoàn của MadAlice tối hôm qua đối với Nghi Kỳ tiến hành vây bắt thất bại!” Sĩ quan trẻ tuổi cao ngất “ba” một cái chào theo nghi thức quân đội, đường nét thâm thúy tuần mỹ của một người Pháp chiếm được nguyên vẹn khuôn mặt hắn. Đôi mắt trong suốt kiên định mà nhìn người đàn ông mặc đồng phục đang nhàn nhã ghé vào trên bàn làm việc, thứ tiếng Trung nói ra khỏi miệng quả nhiên vẫn còn hơi cứng, “Đây là bản báo cáo đội trưởng nộp lên! Mong ngài xem qua!”

Trong phòng làm việc tràn ngập một cỗ khí vị khiến người ta xấu hổ. Cứ là đàn ông đều sẽ hiểu, hơn nữa còn sẽ thay chủ nhân văn phòng này mà cảm thấy xấu hổ.

Người đàn ông trong bộ đồng phục ngẩng đầu, dụi dụi đôi mắt đỏ, ai oán nói: “Lucas tiểu bảo bối, cậu lại đánh thức giấc ngủ của tôi rồi. Người ta tối hôm qua mệt mỏi lắm nha, cậu cũng không cho người ta nghỉ ngơi một chút~”

Quan sát thật kỹ thì, đây không phải là một bộ đồng phục thông thường, mà là một bộ đồng phục đã được chế tác bằng những nguyên liệu đặc biệt. Bên ngực trái của chế phục có một loại trang sức hình cầu tinh xảo bằng bạc, trừ thứ này ra thì không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Ngược lại, phía trước quân phục của vị sĩ quan trẻ tuổi người Pháp kia chỉ có một vật hình tròn bằng phẳng, đằng sau đã được đánh số.

Có thể tại “Cục quản lý hình cầu” có được chế phục ba chiều đặc biệt, thì sẽ không cần phải đánh số làm dấu hiệu nữa. Tuy rằng Cục quản lý hình cầu đều có chi nhánh trên mọi quốc gia, nhưng có được chế phục ba chiều bất quá cũng chỉ có hơn mười vị mà thôi.

Người đàn ông trong bộ đồng phục kia chính là một trong mười vị.

“Báo cáo trưởng quan! Tên của tôi là Lucas, không phải là Lucas tiểu bảo bối!” Khuôn mặt trắng nõn của Lucas ửng đỏ, không hợp quy củ mà giận đối đứng lên, “Tóm lại, mong ngài xem báo cáo trước!”

Người đàn ông nhìn qua bản báo cáo dày cộp trên bàn, trên mặt bìa đích xác in biểu tượng con dao thuộc về sẵn binh đoàn của MadAlice. Biểu tình cả lờ phất phơ dần dần ngưng trọng, y chậm rãi đem bản báo cáo kéo đến trước mặt, trầm ổn lãnh tĩnh mà nói:

“Xem, cái, rầm.”

Lucas khiếp sợ mà nhìn y đem bản báo cáo ném vào thùng rác. Bởi vì văn kiện quá dày, các cạnh của thùng rác đều không giữ nổi, giấy ăn bên trong liên rải rác đầy trên mặt đất.

Hương vị nào đó lại càng thêm đậm...

Lucas nổi giận tiến tới, hung hăng vỗ bàn: “Trưởng quan! Anh tại sao lại... Không được vứt rác bừa bãi!”

Người đàn ông mặc đồng phục lười biếng ngáp một cái: “Dù sao cũng là trốn tránh trách nhiệm cả thôi, không phải là do trang bị xảy ra vấn đề mà là do có một tên ác ma khác đến giải cứu... Lần trước tôi còn nhìn thấy một tên ác ma trước khi chết hướng Chúa cầu nguyện rồi kết quả vung cánh một cái liền thăng thiên luôn. Thật sự là nói giỡn, rốt cuộc có biết nơi này là chỗ nào không vậy, tốt xấu thì cũng phải niệm A di đà phật chứ...” Y lải nhải xong một hồi mới phát hiện Lucas đang hung tợn mà trừng mình, sau đó khiếp sợ nói: “Lucas tiểu bảo bối! Sao cậu lại đá đổ cả thùng rác thế này! Thừa dịp người khác còn chưa phát hiện chúng ta đã , nhanh lên kêu dì lao công vào dọn dẹp một chút!”

“... Trưởng quan! Xin ngài đừng đem chuyện này ra đùa!” Lucas tức giận đến muốn bùng nổ, “Ngài hãy hạ chỉ thị, xử lý MadAlice như thế nào!”

“Loại việc nhỏ nhặt này không cần phải đi xin chỉ thị của tôi nha tôi mỗi ngày đều phải cứu thế giới cứu đến mệt chết đi...” Người đàn ông trong bộ đồng phục gấp một cái rồi phát phát tay, “Không có chuyện gì thì ra ngoài đi tôi còn phải cứu vớt những thiếu nam trầm luân...” Nói xong, di chuột mở ra thư mục “Tư liệu học tập” trong ổ đĩa di động.

Này anh đã tốt nghiệp nhiều năm như vậy rồi sao vẫn còn sử dụng “Tư liệu học tập” của trang xx chứ!

Lucas triệt để không còn lời gì để nói, chẳng muốn lý luận này nọ với tên trưởng quan vô liêm sỉ kia nữa. Hắn cầm giận dựng thùng rác lên, cầm lấy bản báo cáo rồi đi ra ngoài. Một lát sau, lại cầm túi rác tiến vào xử lý đồng vật chứng (giấy ăn...) kia.

Kể cả có bị người lao công phát hiện, bà sẽ cũng chỉ cho rằng đây là thành quả thủ dâm của người đàn ông không làm việc đảng hoàng kia thôi. Nhưng vạn nhất có người nhảm chán đem đi xét nghiệm, phát hiện ở đó còn có của mình thì làm sao... Được rồi hắn là đang chột dạ đấy.

Trong lúc Lucas mang theo một túi đầy giấy ăn sắc mặt thối thối mà muốn ném đi, người đàn ông mặc đồng phục khó được mà ngẩng đầu khỏi màn hình đang chiếu mấy hình ảnh mãnh liệt, thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, hôm qua bọn họ đi vây bắt là ác ma nào?”

Lucas trả lời: “Nghị Ky.”

Người đàn ông cười ha ha: “Vây mà dám đi chọn Nghị Ky, đám người kia thèm tiền đến mức không muốn sống nữa à.”

Lucas hồ nghi nói: “Nghị Ky mạnh đến vậy sao?”

“So với bị thương tuyệt vọng thì loại đại ác ma này xuất hiện đương nhiên chẳng tính là gì, huống chi, mới vừa thoát ra khỏi hình cầu, năng lượng vẫn chưa được hoàn toàn chuyển hoá, vốn phải là không có gì đáng uy hiếp mới phải... Nhưng cậu đừng quên, nơi đây không phải là nước Pháp lãng mạn kia.” Người đàn ông mặc đồng phục cười hì hì nói, “Ngại quá, nhân dân của quốc gia tôi từ xưa đã có tật nghi ngờ nặng, không cẩn thận khiến cho ác ma hấp thụ quá nhiều năng lượng, mới sinh ra Alice điên cuồng như bây giờ.”

Lucas trầm ngâm một lát: “Trưởng quan, có cần yêu cầu phía quân đội trợ giúp không?”

“Không không.” Người đàn ông nhấn nút tạm dừng, từ trên ghế sofa đứng lên duỗi eo một cái thật dài, ánh mắt còn lưu luyến không rời mà liếc nhìn cảnh tượng trên màn hình, nói, “... Giả vờ nhiều ngày quá rồi, không mang được cái gì về lão Đại sẽ chém chết tôi mất. Đi nào Lucas tiểu bảo bối, theo giúp tôi đi ra ngoài một chút.”

Lucas mang theo một túi đầy giấy ăn dính nhớp, bị người đàn ông mặc đồng phục cười hì hì vũ lực tha qua toàn bộ đại sảnh văn phòng. Tất cả mọi người đều thấy sắc mặt Lucas cực kỳ kém, một bàn tay thậm chí đã duỗi về phía khẩu súng ý đồ mưu sát trưởng quan.

Chúng công nhân viên: “...”

Nhân viên giám: “Hồ thiếu gia lại mang Lucas đi hưởng tuần trăng mật rồi.”

Át: “Ai, nếu có thể luôn luôn nghỉ, bị Hồ thiếu áp thì sẽ...”

Bính: “Ít nói nhảm thôi làm việc nhanh hơn một chút đi con trâu ngu ngốc chết tiệt thăm mền Alice kia lại đang náo loạn bức đội trưởng kia ai đi xử lý một chút đi...”

Đinh: “Này không phải bảo hôm nay có người mới gia nhập sao! Người mới đâu?”

“A, a, em ở đây!” Một cậu trai mặc áo sơ mi trắng quần bò, nhìn có vẻ mới tốt nghiệp đại học không lâu lảng lảng đầu lảng lảng chạy tới, “Xin hỏi có chuyện gì...”

Đinh Đinh lập tức nhét một đồng tư liệu vào trong tay cậu: “Đi, mang vào văn phòng Hồ thiếu.”

“Hồ thiếu? Văn phòng...” Cậu trai ngây người nhìn ba văn phòng độc lập.

“Bên phải, bên trên có chữ Hồ La Bặc kia kìa!”

“Hồ, cà rốt (1)?” Cậu trai mở to hai mắt nhìn.

(1): , Hồ La Bặc, cũng có nghĩa là củ cà rốt.

“Sao vậy? ... A quên mất hôm này là ngày đầu tiên của cậu! Tôi bảo cậu này cậu ngàn vạn lần đừng ở trước mặt gọi y là Hồ La Bặc, vạn nhất về sau quan hệ của cậu với y tốt hơn, lúc quẫy quẫy xoa xoa (2) cũng nhớ phải kêu ‘Bặc Bặc’ chứ không phải ‘La Bặc’ (3) nha ~” Đinh Đinh tà ác mỉm cười, “Đây chính là kinh nghiệm xương máu của Lucas đó a ha ha ha ha đúng rồi cậu tên gì?”

(2): Xoa xoa lại quẫy quẫy ():Do bên đó kiểm soát mạng rất gắt, các chữ (từ) có liên quan tới chính trị, tình dục bị đưa vào chế độ tự khóa(xóa) (bên đó có cả một danh sách các từ cấm) -> nên cư dân mạng nghĩ ra các từ thay thế khác mà không bị chặn (1 kiểu lách).

-> /quẫy quẫy: 2 vòng tròn (OO) ~ nữ

-> /xoa xoa: 2 dấu nhân (XX) ~ nam

-> /quẫy quẫy xoa xoa = XXOO (nam – nữ làm chuyện...)

-> /xoa xoa xoa xoa = XXXX (nam – nam làm ...)

(Nguồn: Tầng Thư viện)

(3) , củ cải, cũng đọc là luóbo, trong chữ cà rốt (hay tên anh Bặc) có hai chữ này.

Cậu trai ngượng ngập nói: “Em họ Bạch, gọi em Tiểu Bạch là được rồi.”

“Tiểu Bạch... Cái đầu cậu! Văn phòng này có đến ba bốn cái họ Bạch thì ai biết Tiểu Bạch là thằng nào... Tên đầy đủ của cậu là gì?”

Tiểu bạch xấu hổ e thẹn nói: “Bạch, Bạch Thái (4).”

(4): , cải trắng =))

Mọi người: “...”

Đinh Đinh sâu kín mà thoáng nhìn văn phòng của Hồ tổng: “Đột nhiên cảm thấy Lucas sắp có tình địch rồi.”

Cùng lúc đó. Ở một đảo quốc rất gần đó, Cơ quan Năng lượng hình cầu.

Đi qua một cái hành lang dài đến tuyệt vọng, cùng với hai mươi một quy trình an toàn, rốt cuộc cũng đến được khu vực sâu nhất của Bộ Năng lượng.

Mỗi lần cùng tên kia tới thăm “thứ đó”, Tiết Thăng Bình đều nhin không được muốn khiêu nại. Hắn cũng không giống cái tên Hồ La Bặc kia sinh lực dư thừa, thân đã là một ông chú ba mươi lăm tuổi rồi, hắn chỉ muốn yêu cầu được tĩnh dưỡng thôi.

Cho dù... muốn tiến vào thông đạo kia phải đi mất hơn một giờ, nhưng mỗi lần “tên kia” đến nơi này đều gần ngơ hết nửa ngày, giống như muốn nhìn xem “thứ kia” sẽ chết như thế nào vậy. Phải đứng ở nơi không khí trầm lặng như thế này một thời gian dài, thật sự đã rất khó tiếp thu rồi.

Tiết Thăng Bình khi còn trẻ xuất thân là bộ đội đặc chủng, cho nên sự tịch mịch nhằm chán đương nhiên không phải là nguyên nhân khiến cho hắn khó chịu. Khiến hắn không thoải mái chính là cái không khí tuyệt vọng lan tỏa cả khu vực này. Cái kiểu áp lực mãnh liệt đánh thẳng vào nhân tâm này, mỗi khi buồn hắn đều muốn lớn tiếng hét to.

Bất quá, “Tuyệt đối không thể để cho hắn cùng vật kia một chỗ”, đây là tử luật của ba người họ.

Tiết Thăng Bình thở dài, lần thứ ba trăm bảy mươi hai nhìn công trình trước mặt. Đây là một không gian vừa cao lại vừa rộng rãi, ở trung tâm là thiết bị chuyển hoá năng lượng tương tự như các lò hạt nhân. Vô số ống dẫn giống như mạng nhện kết nối thiết bị chuyển hoá này với với trục đường sinh lực của quốc gia.

... Lại nói điều này cũng thật đáng giận, rõ ràng là do quốc gia của mình bắt được cơ quan nguồn sinh lực, vì sao lại phải bán cho cái đảo quốc bé nhỏ này?

Hại hắc mỗi tháng đều phải bay tới bay lui, chắc bị bệnh thần kinh luôn quá.

Vị trí Tiết Thăng Bình đang đứng thực chất là mặt sau của thiết bị chuyển hoá năng lượng, trừ một đồng ống dẫn ra thì không có một cái gì khác. Nhưng nơi người kia đang đứng lại là toàn bộ mặt trước của thiết bị.

Tiết Thăng Bình không đứng bên cạnh người kia, một mặt vì không muốn quấy rầy hắc, mặt khác... Thật sự không muốn nhìn thấy thứ dịch truyền đến “thứ đó”.

Được khảm với thiết bị chuyển hoá trong trạng thái chất lỏng, lớp ngoài được cấu thành từ tinh thể siêu từ hóa cường độ cao. Loại vật liệu mới này có thể chịu được đến độ nóng năm nghìn ba trăm độ C, gần như tuyệt đối không xuống tới hai trăm bảy mươi độ (?), cường độ cực mạnh thế này cho dù có là kiểu vũ khí từ chấn mới nhất cũng không thể tạo ra một vết nứt. Vật liệu công nghệ cường hãn như vậy đến nay vẫn còn thuộc bí mật quân sự, nghe nói là Nhật Bản đã dành một mức giá đáng kể để mua lại từ Mỹ.

Cách lớp tinh thể từ hóa trong suốt, nhìn thấy rõ ràng một vật thể đang nổi lơ lửng trong đồng dịch đặc quánh màu lam.

Đó là một, “người” đã bị giải thể.

Ngoài những phần dưới vai phải, làn da cùng cơ bắp đã bị dịch đi, chỉ còn lại mạch máu, dây thần kinh, xương cùng các cơ quan chính. Người này được những sợi hợp kim titan mô phỏng cố định, duy trì hình thái “nhân loại” cơ bản. Tất cả các mô và cơ quan cho thấy người này còn sống, như cũ mà bình thường hoạt động, thậm chí trái tim cũng an ổn chắc chắn mà đưa máu đi tuần hoàn.

Nơi duy nhất nguyên vẹn không bị tổn hao gì là cánh tay phải thì lại bị một rào cản cô lập. Phía bên kia rào cản không phải là thứ dung dịch đặc kia, mà là chất xúc tác hiệu suất cao.

Ở giữa cẳng tay trắng bệch kia, chất lỏng xúc tác giống như bị một lực lượng vô hình khuấy lên, hình thành một xoáy nước chậm.

Người đàn ông đứng trước thiết bị chuyển hóa cứ trầm mặc như vậy mà ngưng mắt nhìn cái “người” bên trong kia.

Vô luận trong tay có bao nhiêu việc, vô luận tình hình quốc tế căng thẳng ra sao, hắc mỗi tháng đều sẽ tìm tới đây, dành thời gian với “người” kia.

Toàn bộ khu vực năng lượng đều bị sự tuyệt vọng của “người” kia chiếm cứ, cũng bởi vậy mà không ngừng sinh ra nguồn sinh lực thật lớn, cung cấp cho nhân dân đảo quốc nhỏ trên kia, an cư lạc nghiệp.

... Mười năm rồi.

Khoảng thời gian tôi dụ bắt em, giao cho cục quản lý giải thể, rồi lại đích thân hộ tống em đã bị phân thành từng mảnh tới đây... Đã được mười năm rồi.

Mười năm, đối với em mà nói bất quá chỉ là một cái chớp mắt đi. Em nằm trong đồng chất lỏng đó, phải chăng chỉ là một giấc mộng chưa tỉnh?

Mà tôi, mỗi thời mỗi khác, cũng đều không nhận được mà hỏi bản thân, nếu lúc trước tôi lựa chọn không phải quốc gia, mà là em...

Người đàn ông trầm mặc trong bộ tây trang phẳng phiu bỗng nhiên cho tay vào túi, lấy ra một miếng thạch dâu tây.

“Là nụ hôn đầu tiên nhỉ?”

“...”

“Này, chúng ta thử xem sao? Nhất định sẽ lưu lại hồi ức rất tuyệt đó.”

“... Thật nhàm chán.”

“Đừng có vừa nói nhảm chán lại vừa đỏ mặt chứ. Đây, dâu tây, có thích không?”

Người đàn ông bỏ miếng thạch dâu tây vào miệng, trên lưỡi lại nếm không ra chút vị ngọt nào. Hắn mất đi vị giác đã lâu lắm rồi, bác sĩ nói các dây thần kinh đã bị hư hại. Rõ ràng có thể chữa trị, nhưng hắn lại cố ý muốn lưu lại dấu vết chiến đấu đó.

Cứ xem như, trừng phạt chính mình đi?

Tuy rằng tôi có làm cái gì cũng sẽ không bù lại được thương tổn của em.

Trời biết, đã nhiều lần tôi muốn đánh tan nơi này, cho em... chân chính mà chết đi. Có lẽ sau khi em luân hồi, chúng ta còn có thể gặp lại nhau.

Nhưng tôi không thể. Vì nhân dân quốc gia nhỏ bé này, vì địa vị danh dự của quốc gia này...

Người đàn ông cẩn thận gấp lại giấy gói kẹo, để vào túi quần tây trang, sau đó thấp giọng nói: “Bình an.”

“Phải đi rồi?” Tiết Thăng Bình hai tay dứt trong túi áo, nhẹ nhàng đi tới.

“Lúc trước cậu nói có sóng đặc thù, là ở chỗ nào?” Người đàn ông dáng người cao ngất, tây trang che dấu thân thể tinh tráng với khả năng vận động vượt quá cực hạn của con người, cùng vô số những vết sẹo.

Tiết Thăng Bình thuận miệng nói: “Hokkaido. Sao vậy, cậu có hứng thú?”

Người đàn ông bước đi vững vàng, mỗi bước đều cho cảm giác uy nghiêm bất khả xâm phạm. Hai mắt hắn nhìn thẳng phía trước, tính toán thời gian cần thiết để đi đến thiết bị an toàn đầu tiên.

“Đó là gì?” Hắn hỏi.

Tiết Thăng Bình lộ vẻ do dự: “... Là ‘tình yêu’ của thần. Đã có sẵn binh đoàn xuất phát đuổi bắt rồi, cậu định nhúng tay vào?”

“Làm sao? Cậu sợ tôi có ý định gì?” Người đàn ông nở nụ cười ôn hòa hào phóng, mặc dù trang nghiêm, nhưng không hề có cảm giác áp bách, “Lâu rồi không có động thủ, gần như quên luôn bị đánh là tư vị gì rồi.”

Tiết Thăng Bình thở dài: “Ai mà đánh được cậu chứ... Ai, được lão Đại, đi xem sao.”

Ở một nơi rất gần đó, sơn thủy như họa hồi hương (núi rừng đẹp như tranh vẽ).

“Ngang, em đang... say xe sao?” Nghi Kỵ ngồi xổm trên bờ ruộng, nhìn chú vịt nhỏ màu vàng nằm xẹp bên bờ mương.

Nơi này đã cách nơi bị tập kích tối hôm qua hàng ngàn cây số. Xa xa đồi núi liên miên, một mảnh bao la vô hạn, hiển nhiên chưa trải qua khai phá chà đạp của con người.

Tối hôm qua sau khi đào thoát cuộc vây bắt, y mang theo Cố Ngang một đường chạy như điên, bắt tri bắt giác chạy hết cả một đêm. Khí lực trên người cứ như dùng không hết, y một chút cũng không thấy mệt. Mãi đến khi hùng dũng hời một câu lộ, mới biết mình đã chạy mấy ngàn cây số.

Quả thực là tốc độ cháy mỡ.

Vịt nhỏ Cố Ngang trốn trong túi áo ói mửa đến muốn hôn mê, Nghi Kỵ cũng không đành lòng tiếp tục chạy, đành phải đi chậm một chút, tùy thời mà cảnh giác tình huống xung quanh.

“Nội dung võ kịch tiến triển quá nhanh, thần thiếp không chịu được nữa...” Nôn đủ, vịt Cố Ngang lấy cánh chúi chúi miệng, kiệt sức nằm vật xuống mặt đất. Lại nói cậu cũng không hiểu mình thân là một con vịt bằng nhựa, say xe xong nôn ra một đồng bán thể rắn màu vàng nhạt rồi cuộc là cái kiểu gì đây.

Cậu còn muốn biết, mình có cần ăn cơm không? Không... Có cần ăn thức ăn gia súc không?

Đột nhiên từ người biến thành vịt, chênh lệch thật sự là cạc cạc lớn... Mẹ kiếp, cạc cạc cái rắm!

Nghi Kỵ nhìn những ngọn đồi xa xa, thở dài nói: “Hắn là cứt đuôi được bọn họ...” Lời còn chưa dứt, cơ bắp toàn thân vô thức trở nên căng thẳng. Tri giác nhạy cảm dị thường phát hiện người ngoài đang tới gần.

... Không, không phải người.

Nghi Kỵ xoay người, trước mặt xuất hiện một người phụ nữ phương Tây mặc chiếc váy trắng thuần. Làn da nàng trắng nõn thanh nhã, mái tóc vàng không có gió mà phiêu dật, phẳng phất có năng lượng vô hình nào đó đang phập phồng.

Người phụ nữ dáng vẻ tao nhã, nàng nghiêm túc nhìn chăm chú vào Nghi Kỵ, sau đó trịnh trọng mở miệng nói: “... Can you speak English?”

Vịt Cổ Ngang một hơi phun ra đồng bán thể rắn màu vàng nhạt.

Nghi Kỵ cũng nghiêm túc mà nhìn nàng, nghiêm túc nói: “No I can’t. See you later.” Xoay người bước đi.

“Wait, please!” Người phụ nữ tao nhã bất đắc dĩ, đành phải đuổi theo, “I’m goddess of sancity (*), you are a demon right? I shall take you back to my...”

(*) Ở đây chắc tác giả gõ nhầm, làm gì có sancity chỉ có sanctity thôi lol

“Nữ thần thánh khiết? Muốn ta trở về với người?” Nghi Kỵ quay đầu lại, thản nhiên mỉm cười, “Đi con mẹ người.”

“???” Người phụ nữ tao nhã không hiểu ra sao, từ trong bọc nhỏ tùy thân lấy ra một quyển học tiếng Trung, thật đơn giản! , yên lặng lật trang.

“...” Nghi Kỵ đột nhiên cảm thấy bản thân khi dễ người ta như vậy là không đúng, nhưng, mặc kệ cô ta! Y nắm chặt vịt Cổ Ngang trong lòng, dịu dàng cười nói, “Ngang, phải đi rồi.”

“Ừ.” Cổ Ngang cố gắng dùng cánh nhỏ che miệng lại.

“No, wait please!” Người phụ nữ tự xưng Nữ thần thánh khiết vội vàng cất quyển sách đi, nhấc váy đuổi theo. Cho dù thoát nhìn váy dài có vẻ cồng kềnh, nhưng tốc độ chạy của nàng cũng không thua gì Nghi Kỵ đang chạy như điên.

Một nam một nữ còn có một con vịt. Tiếng cười trong sáng thản nhiên, còn có mấy câu “Wait please” đứt quãng, khiến cho vùng quê hẻo lánh này bỗng nhiên tràn ngập sức sống.

Đối với Nghi Kỵ và Cổ Ngang mà nói, đây là một thế giới hoàn toàn mới.

So với nhận thức của bọn họ có phần nào tương tự, nhưng lại rất bất đồng. Ít nhất thì, về mặt thời gian, kém rất nhiều.

— Bây giờ là năm 2033. So với khoảng thời gian ác ma Nghi Kỵ giải thể phong ấn tại “Hình cầu”, hơn kém hai mươi năm.

Hai mươi năm, thế giới bên ngoài đã biến thành dạng gì rồi?

Thật sự là phi thường mà, thật khiến người ta chờ mong.HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-gia-nguoi-nam-xuong>